

Giới thiệu Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bồn Vương Chín Rồi!

Truyện Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bồn Vương Chín Rồi! của tác giả Tô Dật Huyền thuộc thể loại xuyên không. Nàng là một kẻ trộm, luôn lạc quan hướng về phía trước, tâm địa thiện lương, tội gì truy nã đến cuối cùng, đến nỗi phải mượn xác hoàn hồn? Gã cho một Vương gia bị bệnh "bất lực", vậy ký đến chi tắc an chi thôi! Nhưng mà, người nhà sao lại bị đoạn tụ hả? Nàng muốn ăn thịt, nàng muốn tính phúc!

Nhàn rồi không có chuyện gì làm, tay lại ngứa ngáy khó nhịn, nàng làm lại nghề cũ, trở thành "phi tặc Bạch Vũ" tiếng tăm lừng lẫy, vẫn giống như ban đầu mới thích!

Hắn là Thân vương trẻ tuổi nhất vương triều Hoa Hạ, có kinh thiên vĩ tài, chí trí định quốc an bang, lại sớm bước ra triều đình. Vèn vẹn mười năm, đi khắp thiên sơn vạn thủy, chỉ vì tìm nàng!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bồn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Truy Đuổi Sinh Tử

Cố Phán Hề nhìn lên bầu trời, trời xanh mây trắng, ánh nắng tươi sáng, thật là cảnh xuân vô hạn~ Cố Phán Hề thật sự hưởng thụ cuộc sống hiện tại, chẳng sợ bản thân là một kẻ trộm, nhưng mà bản thân cũng là một kẻ trộm vui vẻ. Làm một bại gia tử chuyên môn ăn cắp, hoàn khổ phú nhị đại, đáng khinh nam chức nghiệp trộm nhỏ, kỳ thực Cố Phán Hề thật tự hào. Bởi vì trừ bỏ số tiền cô trộm được chi trả bên ngoài, tất cả đều giao cho mẹ viện trưởng cô nhi viện, mua thêm một ít quần áo và đồ dùng học tập cho mấy đứa nhỏ từ bé đã không có cha mẹ giống như cô. Chẳng sợ bản thân ngày từ đầu đã lừa viện trưởng, cô không phải là người dẫn chương trình, nhưng lời nói dối có thiện ý, Cố Phán Hề chưa bao giờ áy náy qua, hơn nữa cảm thấy những ngày làm chuyện như vậy thật sự tốt lắm!

Hôm nay Cố Phán Hề mặc thật gọi cảm, một kiện áo lông dệt cao thắt lưng, phía dưới mặc một cái quần đùi da màu đen, một đôi ủng qua gối, một đầu tóc như thác nước rối tung, dáng người cô cao gầy, giả dạng như vậy làm người đi đường quay đầu nhìn cô gia tăng 200% rồi. Cố Phán Hề một bên hưởng thụ ánh mắt ngưỡng mộ của người qua đường, một bên mượn cơ hội đánh giá đám người rộn ràng nhốn nháo trên đường, tìm kiếm mục tiêu hôm nay xuống tay.

Trừ bỏ việc Cố Phán Hề luôn luôn yên lặng ở bên đường quan sát, không ai hoài nghi một mỹ nữ tướng mạo xuất chúng, khí chất tốt đẹp sẽ là một kẻ trộm. Hơn nữa cô còn là một kẻ cắp chuyên nghiệp. Mỗi lần đồng chí cảnh sát bắt được cô, cuối cùng cô phải đợi tìm cơ hội chạy trốn. Bởi vì mỗi lần xuống tay cô luôn chọn những tên bại gia tử ăn uống phiêu độ hoặc ăn chơi trác táng, đám cảnh sát cũng luôn luôn tỉnh liếc mắt một cái bẻ tắc, thẳng cho đến lúc vị Lãnh cảnh quan này đến. Cố Phán Hề bắt đầu kiếp sống chạy trốn của cô.

Cố Phán Hề nở nụ cười, bởi vì mục tiêu hôm nay của cô đã xuất hiện. Không, phải nói là hôm nay dê béo xuất hiện. Cố Phán Hề đi về phía nam tử, lộ ra nụ cười tươi mát ngọt ngào, nụ cười này làm người tới mất hồn, đánh mất hồn phách.

Người này cao đại khái 1m8, chính là rất gầy, hơn nữa cặp mắt hắn ta phát ra ánh sáng dâm uế, bởi vậy có thể phán đoán hắn ta nhất định phong lưu thành tánh, thích lưu luyến bụi hoa, tham luyến sắc đẹp. Chính là người này ăn mặc không tầm thường, toàn thân cao thấp không chỗ nào không phải hàng hiệu xa xỉ. Cố Phán Hề vừa thấy thì biết ngay đây là một nam nhân phá của mười phần, rất đáng khinh. Bằng không trên đường cái nhiều người lại náo nhiệt như vậy, sao có thể chỉ có ánh mắt đáng khinh của hắn chủ động nhìn hướng Cố Phán Hề đâu?

"Hi, mỹ nữ, có hứng thú tìm một chỗ nhờ một chút hay không?"

Nam tử đến gần Cố Phán Hề ám chỉ nói, ánh mắt quân tốc lưu lại trên bộ ngực cao ngất của Cố Phán Hề.

"Tốt ~"

Cố Phán Hề vừa nói xong, giả bộ bất ổn ngã vào trong lòng nam tử.

"A ~"

"Ai u, cẩn thận cẩn thận..."

Nam tử thấy Cố Phán Hề ngã vào lòng, trong lòng cười như nở hoa, bàn tay ngăm đen như tay heo đờ Cố Phán Hề, nhẹ nhàng lướt sát qua ngực Cố Phán Hề. Trên mặt lại giả bộ chính nhân quân tử. Chính hắn ta cũng không biết lúc này bản thân đã rơi vào bẫy của Cố Phán Hề.

Chính là loại phá gia chi tử lại còn ăn chơi trác táng dùng thủ đoạn dâm dục ghê tởm, làm Cố Phán Hề âm thầm bật cười trong lòng. Rõ ràng rất vui vẻ khi nữ nhân ngã vào lòng, vẫn còn muốn tỏ ra thanh tâm quả dục, thật sự làm cho dịch dạ dày người ta quay cuồng, nhìn không được muốn phun.

"Hôm nay ta muốn thay trời hành đạo! Cho các người nếm thử hậu quả người khoác da sói như thế nào nha!"

Lòng Cổ Phán Hề nảy sinh ác độc nói.

”Cám ơn anh nhé!”

Cổ Phán Hề nhìn xuống con xúc động buồn nôn trong lòng, tính toán mượn cơ hội này xuống tay, nhưng trong nháy mắt cô đánh về phía nam nhân phá gia chi tử đáng khinh kia, dư quang khóe mắt thấy được một người, nháy mắt tóc gáy dựng đứng, làm cho cô không thể không đem miếng thịt béo chưa kịp nuốt này nhổ ra, thì phải lấy tốc độ sáu mươi mã tốc liễu mạng chạy trốn.

Người lạnh lùng đó chính là Lãnh cảnh quan!

Hắn mỉm cười nhìn cô, cười cũng có thể tà mị như vậy, nhưng lại có chút ý vị thâm trường!

Chính là hiện tại lạnh lùng không tính toán tới bắt cô, lòng cô khẽ run lên, sử xuất khí lực cường bức sắc mặt mình khôi phục bình thường.

Lúc này không đi, còn đợi tới khi nào!

Một chữ, chạy!

Cổ Phán Hề không nói hai lời xoay người, cấp tốc hướng tới đường dành riêng cho người đi bộ chạy đi.

”Ai, mỹ nữ!”

Nhìn Cổ Phán Hề chạy tới phía trước hô một tiếng, nháy mắt nam tử hóa đá. Đây là tình huống gì vậy? Vừa rồi cô ta không phải đã đáp ứng cùng mình đi khai phòng sao, sao đột nhiên lại chạy rồi. Chẳng lẽ lão công cô ta đến đây, cô ta bị hắn phát hiện? Hay là cô ta gặp người quen? Hắn nhìn quanh bốn phía, cũng không có phát hiện nhân vật nào phù hợp với tưởng tượng của hắn vừa rồi, đi? Đợi chút! Giờ phút này chỉ có một nam nhân ngồi trên vòng bảo hộ ở quốc lộ đang dùng ánh mắt chăm chọc, nhìn hắn cười.

”Ngốc tử, ngay cả bản thân kém chút bị trộm đều không biết! Thật đáng buồn!”

Sau khi nghe được câu này cùng ý tứ châm chọc bên trong, nam nhân đáng khinh rốt cục hiểu được —— vừa rồi xuân tâm bản thân đập dòn, **vì mỹ nữ gia tăng mãnh liệt, là một tên trộm.

Hắn ta sờ sờ cặp da trên người, ừm, xác định còn ở đây. Chính là, không thể để cho kỹ nữ thời này chạy, bất quá. . . Vừa rồi thân thể cô ta kia thật đúng là không kém. Nhất định phải bắt cô ta, sau đó phải thương cô ta một lần, để cô ta ở dưới thân hắn phóng đảng rên rỉ mới đủ để cho hắn hả giận. Bằng không, hừ, trực tiếp bắt cô ta quăng đến cục công an ăn cơm lao đi. Bản thân nhưng là người bị hại. Nam nhân đáng khinh hoàn toàn quên mất là hắn chủ động tiếp cận mỹ nữ kẻ trộm.

Nếu để Cổ Phán Hề biết ý tưởng xấu xa của hắn, nhất định Cổ Phán Hề sẽ không chút do dự dừng lại, sau đó rất nhạt định tiêu sái đến trước mặt hắn, hào sảng và không bùn xin đưa chân lên đá hạ thân hắn, không, bốn chân! Làm cho hắn đoạn tử tuyệt tôn!

Lúc này, nam nhân đáng khinh phát ra tiếng rống giống như giết heo đuổi theo hướng Cổ Phán Hề chạy:

”Bắt kẻ trộm. . . Bắt kẻ trộm. . .”

Chính là nam nhân đáng khinh bị từ sắc vết sạch thân thể, làm sao có thể so được sức bật của tên lạnh lùng, lạnh lùng như một trận gió vượt qua hắn đuổi về phía Cổ Phán Hề. Vì thế, trên đường xuất hiện một cảnh tượng thật kỳ lạ: Ba người chạy marathon vượt đuổi nhau.

Tốc độ của Cổ Phán Hề thật đúng là không phải người bình thường có thể so, dưới chân mang giày cao gót mười cm cũng không ảnh hưởng tốc độ cô chạy trời chết. Tốc độ như vậy đại khái là vì thường xuyên thao luyện trong cuộc vượt đuổi với cảnh sát!

”Nhường một chút, nhường một chút. . .”

Cổ Phán Hề một bên hô, một bên liều mạng chạy. Chạy khoảng mười phút, nhưng mà Lãnh cảnh quan này vẫn sững sờ đuổi sát phía sau. Nếu đổi thành những người khác, cô đã sớm đem bọn họ vung rớt. Thật sự là rộng lòng!

Cổ Phán Hề nghĩ trong đầu: Lần đầu tiên cô thấy hắn trùng hợp tránh thoát, cùng hắn gặp mặt chào hỏi, mà lần thứ hai gặp mặt này, liền đuổi theo cô đến cùng. Đại cảnh quan lạnh lùng này là đang ép cô chơi trò vận động cực hạn với hắn sao? Vượt đèn đỏ, khiêu cầu vượt cô cũng không phải chưa thử qua!

Lúc này, Cổ Phán Hề của chúng ta xuyên thẳng qua đường cái đông đúc xe cộ, đáng người linh hoạt tránh thoát nhiều lần va chạm tử vong. Lập tức dừng lại làm mặt quỷ với Lãnh lạnh lùng đứng đối diện đường cái, lại bắt đầu chạy.

”Đừng lại! Cổ Phán Hề, cô không cần chạy nữa. Nhanh chóng theo tôi trở lại cục lý, hồ sơ của cô đã xấp xỉ cao nhất, mà hành vi hôm nay của cô, tôi chính mắt thấy, lần này cô tuyệt đối chạy không được!”

Dứt lời Lãnh lạnh lùng cũng không cần mệnh vọt qua đường cái đối diện.

Lạnh lùng cũng không nghĩ tới Cổ Phán Hề cư nhiên có bản lĩnh này, hơn nữa hắn càng thật không ngờ tới, nếu không phải mình tiếp nhận mệnh lệnh của thượng cấp đãi một nữ cấp chuyên nghiệp, mà trên tư liệu ghi rõ tên và thân phận của kẻ cấp chuyên nghiệp đúng là cô nương Cổ Phán Hề biết chuyện

lại nghe lời trong miệng mẹ viện trưởng.

Thật sự là người bất kể về ngoài, nước biển không thể đầu lượng!

Hình tượng này trước sau tương phản đối lập, thật là làm cho người ta tấp lưởi!

”Mỹ nữ, đừng chạy, đừng chạy . . . ”

Lúc này nam nhân đáng khinh đã bị bỏ rơi rất xa, chạy đến không kịp thở, tùy thời có thể ngã xuống đất mà chết. Nhưng là, khuôn mặt Cố Phán Hề có thể vắt ra nước, bộ ngực cao ngất, hông rất mềm, đùi thon dài, đường cong hoàn mỹ như thế, lại làm cho hắn ta không nghĩ buông tha vưu vật này. Vì thế, mào chùng kính nhĩ, liều mạng đuổi theo phía sau.

Loáng thoáng nghe thấy hai chữ “Mỹ nữ”, mầy Cố Phán Hề nhú lại. Trong lòng không khỏi thâm mắng, tử sắc quý, sớm hay muộn phải chết trên thân thể nữ nhân. Nếu không phải xuất phát rượt đuổi với lạnh lùng, loại truy pháp không chết không ngừng, Cố Phán Hề thật sự rất muốn dừng lại chờ cái bại gia tử kia, nam nhân đáng khinh, trực tiếp một cước phé hắn ta. Hừ!

... .

... .

Hai giờ về sau..

”Lãnh cảnh quan, Lãnh đại gia tôi xin anh, đừng đuổi theo, tôi không phải còn chưa có trộm được tiền của tên sắc quý kia sao? Anh đuổi theo tôi hai mươi tám con phố còn không buông tha tôi sao?”

Cố Phán Hề một tay đặt trên lan can quốc lộ, một tay ấn bụng mình, thở hổn hển nói.

”Cố Phán Hề, hôm nay tôi nhất định sẽ bắt được cô.”

Lạnh lùng cũng cũng xoay người thở hổn hển đứng cách Cố Phán Hề ba thước.

Ngay tại lúc Cố Phán Hề chống đỡ không nói gì, thất thần trong nháy mắt, cô phát giác có người giữ cánh tay cô —— lạnh lùng. Cúi đầu xem bàn tay lạnh lùng bắt lấy tay cô, thét to.

”A. . . Buông ra, nhanh chút buông tôi ra!”

Sau đó thân thể căng thẳng, ra sức hướng về phía trước.

”Rốt cục bắt được cô, buông cô ra, nghĩ cũng đừng nghĩ, hừ, tôi đến chết cũng sẽ không buông cô ra.”

Lạnh lùng rành mạch trả lời.

Đột nhiên!

”Chạm vào. . . ”

Một tiếng nổ, hai người như tên rời cung bị đánh bay ra ngoài, nháy mắt máu nhiễm đỏ ngã tư đường, đồng tử lạnh lùng dần dần mất đi tiêu cự, hai mắt mong ngóng nhìn Cố Phán Hề, tay hắn vẫn cứ gắt gao bắt lấy tay Cố Phán Hề, thật sự đến chết cũng không có buông ra.

Mắt Cố Phán Hề dần dần nhắm lại, cô buồn ngủ quá, buồn ngủ quá, hình như linh hồn cũng bị bớt chút thời gian, bóng dáng lạnh lùng ở trong mắt cô càng ngày càng mờ hồ... Càng ngày càng mờ hồ...

Lái xe gây chuyện thấy hai người ngã vào trong vũng máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, rõ ràng là bị dọa choáng váng, không nghĩ tới một ly rượu liền làm mình đem xe đâm về phía vòng bảo hộ, hắn ngồi trên vị trí điều khiển, cả người xụi lơ, bị dọa tới mức tiểu ra quần cũng không biết. Mà nam nhân đáng khinh đứng ở xa xa chính mắt thấy chuyện xảy ra, quả thực không thể tin hai mắt mình, giống như bị điên vội vàng chạy trở về, càng ngày càng nhiều người vây lại xem, loáng thoáng xa xa truyền đến tiếng còi cảnh sát...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Có Mắt Không Tròng

Di nhân mùa thu luôn cho người ta cảm giác tiêu điều, nhưng trên đồng ruộng lại tràn ngập hơi thở khoái trá, đám nông dân đang cố gắng vun thành quả

thu hoạch trong năm nay xuống. Cùng lúc đó dưới một tòa tuyết son. . . Trong rừng phong điệp thường thường có片片 phong điệp bay xuống dòng suối trong suốt không thấy đáy, phiêu du xuống phía dưới. . .

Sau lưng rừng cây, cẩn thận nghe, loáng thoáng có thanh âm truyền đến, tiếng nữ nhân reo hò, tiếng nam nhân chửi bậy, làm片片 rừng cây u tĩnh tăng thêm vài phần hơi thở sinh động, cái gọi là “Thiên táo lâm du tĩnh, chim hót sơn cang u.”

Bên dòng suối, một hồng y nữ tử dáng người yếu điệu vô vô hai tay, bật ra âm thanh khiêu khích rất lớn:

“Ha ha, nhìn ngươi còn dám trêu chọc bốn tiểu thư hay không!”

Vừa nói xong, liền nhặt tảng đá dưới chân ném vào trong nước. Nam tử ở dưới nước vốn là bị ném vào nước ướt sũng, lại bị bọt nước chung quanh bắn tung tóe chặt vật không chịu nổi. Quần áo nam tử bị tắm nước ướt đầm có thể thấy hẳn ta tuyệt đối không phải người bình thường.

Hồng y nữ tử làn da trắng nõn, phu như nõn nà, trên khuôn mặt trẻ con một đôi con ngươi thu thủy thiên chân vô tà, lông mày như liễu, cái mũi khéo léo, hai片片 môi mông không điểm mà chu (hồng), thật đáng yêu. Lại mặc một thân màu đỏ, đem dáng người đẹp để phác họa mạn diệu vô song, là nam nhân đều nhìn không được miên man bất định.

Nam tử dùng ánh mắt ác độc gắt gao nhìn chằm chằm nữ tử trên bờ, hẳn ta không nghĩ tới hôm nay bản thân sẽ lật thuyền trong mương, ăn vụng không thành, ngược lại chọc một thân chặt vật. Hắn ta dùng tay vén đầu tóc tán loạn phía trước, ẩm ướt ướt trên vai, quần áo trên người bởi vì bị ướt mà dính trên người, hẳn ta dùng hết toàn lực muốn nhích tới gần bờ, đáng tiếc bị hồng y nữ tử ném đá loạn xạ nước bắn tung tóe chặn đường đi, bất đắc dĩ không có cách nào tiến về phía trước.

Đứng bên cạnh hồng y nữ tử là hoàng y nữ tử, bàn tay lớn nhỏ che đôi mắt như khám đá quý trên gương mặt, lông mi thật dài như vậy buom bướm, cái miệng nhỏ nhắn thoa chút son nhẹ nhàng, một bộ mỹ nhân bệnh tật nũng nịu, làm cho người ta nhìn không được muốn xông lên hảo hảo yêu thương một phen.

Hôm nay A Huyền khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ, đâm tặc họ Hạ xứng đáng bị như vậy, nếu không phải hẳn ta động tay động chân, sao A Huyền có thể quăng hẳn ta vào trong nước? Nhưng mà Hạ đâm tặc tiếp tục ngâm trong nước, nhiều nhất chỉ là mát một chút, nằm trên giường hai ngày. Nhưng nếu Hạ Liễu xảy ra chuyện gì, Hạ gia tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, mà nàng ta vừa vặn lại có thể làm một nhân chứng mục kích hữu lực.

Nàng ta nghĩ vậy, nhìn thấy tiểu nha đầu cách đó không xa, kể theo tâm đến. Nàng ta lui ra phía sau một bước, thấy hồng y nữ tử còn đang chuyển tảng đá ném vào trong nước, không rảnh bận tâm đến mình, nàng ta nhìn tiểu nha đầu của mình vẫy vẫy tay, nhẹ giọng thì thầm vài câu với nha đầu, trong mắt ần ần hiện lên ánh sáng ác độc. Nha đầu gật đầu, khom người lui xuống, chạy vào rừng cây. Vừa giao việc xong, nàng ta liền thấy hồng y nữ tử ôm lấy một khối đá lớn chuẩn bị ném Hạ Liễu.

Cơ hội tới!

Nàng ta giả bộ đưa tay ngăn hồng y nữ tử. Nhưng mà, hồng y nữ tử tập võ từ nhỏ, khí lực không biết lớn hơn so với nữ tử khuê phòng như các nàng bao nhiêu, ngăn cản của nàng ta chính là lấy trứng chọi đá. Huống hồ, căn bản nàng ta không phải thật tình muốn đi ngăn nàng lại, nàng ta chỉ là giúp nàng điều chỉnh phương hướng mà thôi.

Âm thanh “Oành” một tiếng vào nước, vô số bọt nước bắn lên tung tóe, trong khi gãy chết, tảng đá không chỉ ném vào trong nước, cũng đang chuẩn xác đập trúng Hạ Liễu. Lỗ thủng trên trán hẳn ta chảy máu không ngừng, đồng tử bắt đầu tan rã, năm ngón tay mở ra, thân thể cứng ngắc hướng lên bầu trời, chìm vào trong nước...

Hồng y nữ tử thấy thế, kích động xoay người bắt lấy hoàng y nữ tử, mồ hôi lạnh làm quần áo nàng sũng nước, trên trán đã che kín mồ hôi, như thế nào liền ném trúng hẳn ta vậy? Rõ ràng là nàng không có nhắm vào đầu Hạ Liễu ném mà! Trong lòng nàng kinh hãi, thét chói tai.

“Á Đồng, làm sao bây giờ? Hiện tại ta nên làm cái gì bây giờ? Ta giết người!”

Hồng y nữ tử kích động nắm chặt tay Cổ Á Đồng, sốt ruột nói.

Nàng chỉ mới có mười sáu tuổi, chính là một đứa nhỏ bị chiều đến hư, nơi nào gặp qua cảnh tượng huyết tinh này, trước kia bất luận xông họa gì, đều có lão cha Tướng quân thay nàng thu phục, hiện tại đó là mạng người!

Khi ánh mắt sợ hãi của nàng nhìn về phía hoàng y nữ tử, vậy mà từ trong mắt nàng ta thấy được nồng đậm hận ý. Sẽ không, Á Đồng là bằng hữu tốt nhất của nàng, làm sao có thể, sẽ không! Hồng y nữ tử thế nào cũng không tin hai mắt của mình, nhưng mà, có đôi khi hiện thực chính là tàn nhẫn như vậy, chỉ có thể nói nàng có mắt không trông, tin sai người!

“Vậy ngươi và hẳn ta cùng nhau xuống địa ngục đi!”

Hoàng y nữ tử lạnh lùng nói, trong lời nói không có một tia độ ấm.

Nàng ta dùng sức vung hai tay hồng y nữ tử, thừa dịp nàng sững sờ, không chút do dự lấy tay đẩy nàng xuống.

“A ——”

Hồng y nữ tử rơi vào suối, liều mạng quẫy đạp trong nước, hai mắt tràn ngập sợ hãi, trong hoảng loạn muốn bắt lấy cái gì có thể trụ, mà trên bờ nữ tử kia

chỉ lạnh lùng đứng xem, khóe miệng kéo ra một nụ cười tươi như anh túc.

Có lẽ lúc người sắp chết, đều sẽ hồi tưởng chuyện trong quá khứ. Khi nàng nghĩ đến Cổ Á Đồng, nàng vẫn cứ không thể tin nhìn nụ cười như anh túc của nữ tử trên bờ. Ông trời, nàng vẫn là bằng hữu tốt nhất của Cổ Á Đồng sao? Hay là mọi chuyện đều do Cổ Á Đồng luôn lừa dối nàng? Hoặc mọi chuyện nàng đều chịu tội thay Cổ Á Đồng?

Hồng y nữ tử biết võ công, từ nhỏ ở phủ Tướng quân được nuôi dạy như nam nhi, nhưng điều duy nhất nàng không biết chính là bơi lội. Vận mệnh thường thường đều thật kỳ, bình thường đều là nàng khi dễ người, vậy mà hôm nay lại bại trong tay bằng hữu tốt nhất.

“Vì sao?!”

Nàng dùng hết khí lực toàn thân hô lên nghi vấn cuối cùng.

“Ha ha ha. . . Vì sao? Bởi vì ta ghen tị người!”

Hoàng y nữ tử lớn tiếng nói.

“Người là minh châu cao cao tại thượng của phủ Trấn Quốc Tướng quân, còn được Hoàng thượng đặc biệt phong làm Quận chúa Lan Hi, từ nhỏ đã nhận được vô tận sủng ái, bất luận người sai phạm cái gì, đều có người thay người gánh. Ta thì sao? Ta có chút nào kém người? Mà ta lại phải ở trước mặt mọi người giả trang nhu thuận biết chuyện, khắp nơi nhường nhịn để sống sót ở phủ Thượng thư.”

“Dạ Tử Huyền, người nói xem ta có nên hận người, hay tiếp tục không hận người? Nhưng mà, ta không thể không tiếp cận người, lợi dụng thân phận cùng sự sủng ái của mọi người với người, được người khác hâm mộ, sau đó tìm một cửa hôn sự tốt, từ đây trở thành người trên người, cũng không cần xem sắc mặt người khác. Mà hiện tại, ta không cần dựa vào người, bởi vì ta. . .”

Đột nhiên, trong rừng cây truyền đến tiếng vang tấp tểch, hình như có người đến gần, nàng ta lập tức thay đổi sắc mặt, lớn tiếng khóc hô:

“A Huyền —— người đứng lên, người đứng lên, nhanh chút đứng lên —— “

Trong nháy mắt, dường như Cổ Á Đồng biến thành một người khác không để ý an nguy bản thân, giả bộ muốn xuống nước, sau đó trộn nhất giao, làm cho toàn thân ẩm ướt, chật vật không chịu nổi.

“A ——”

Bỗng nhiên, từ phía sau truyền tới một giọng nữ.

“Tiểu thư, tiểu thư, Điện Bộ đầu các người mau mau cứu tiểu thư!”

Phía sau nha đầu là một đám quan sai, nghe thấy tiểu thư nhà Thượng thư rơi xuống nước, sợ tới mức vội vàng nhào xuống dưới nước, nếu nàng ta thực xảy ra chuyện gì, đầu bọn họ đều phải chuyển nhà.

“Ô ô ô. . . Không cần lo cho ta! Mau cứu A Huyền! Mau cứu nàng! Nàng ngã xuống nước!”

Cổ Á Đồng khàn giọng khóc hô, giống như Dạ Tử Huyền và nàng ta thật sự là hảo tỷ muội đồng sinh cộng tử.

Đám quan sai vừa nghe Thất tiểu thư kêu ngao ương ngành của phủ Tướng quân ngã xuống nước, nhất thời ba hồn bị dọa bay bảy phách, nếu vị Quận chúa Lan Hi này chết thật, vậy không phải đầu trên gáy của mình có vấn đề mà là tánh mạng cửu tộc mình cũng khó giữ được.

Vì thế, một đám bắt chập tất cả.

“Phù phù phù phù phù. . .”

Mỗi một tiếng, đều có người nhảy xuống nước!

Giây lát sau, có người ôm hồng y nữ tử lên khỏi mặt nước, nhưng mà mặt vị tiểu thư này trắng như giấy Tuyên Thành, không có một tia huyết sắc, vẫn không nhúc nhích, không có một chút hơi thở người sống.

Không chỉ quan sai, ngay cả Cổ Á Đồng cũng sợ hãi, chỉ lo phát tiết ngọn lửa ghen tị trong lòng mình, nếu Hoàng thượng truy cứu lên thì làm sao bây giờ? Chỉ sợ mấy người bọn họ đều khó thoát khỏi cái chết!

“Đầu nhi, còn có Đại công tử Hạ gia đâu!”

Chỉ trông chốc lát, một nha sai cũng đã khiêng thi thể Hạ Liễu lên. Nhất thời, tâm của vị Điện Bộ đầu này cũng giống như tro tàn!

Mà trên bờ cách đó không xa, nam tử nằm trên cây phong khóe miệng hân tã bắt đầu lộ ra một tia cười lạnh!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Phủ Nha Kinh Triệu Doãn

Trên công đường, Hạ đại nhân đứng đầu Kinh Triệu Doãn lão lệ tung hoành, ba huynh đệ Hạ gia ông ta chỉ có độc đinh mình Hạ Liễu, hiện tại Hạ Liễu đã chết, đây là chặt đứt căn cơ Hạ gia bọn họ!

Nhưng mà ông ta nhậm chức Kinh Triệu Doãn, hiện tại nằm dưới công đường còn có Quận chúa Lan Hi là nữ nhi sủng ái nhất của Trần Quốc Tướng quân, người đang quý là nữ nhi Cổ Á Đồng của Hộ bộ Thượng thư Cổ Hạc, Thái Tử sườn phi tương lai, liên lụy rộng như vậy, nên làm như thế nào cho xong việc?

“Người dưới công đường là ai, hãy mau xưng tên ra!”

Ông ta vỗ kinh đường mộc, dùng đầu đón trong lòng, bắt đầu điều tra từ đầu đến cuối.

Thân thể Cổ Á Đồng run lên, quần áo ướt đầm, chu sai sớm đã rơi ở nơi nào cũng không biết, tóc tai bù xù, nhìn thật thảm hại! Lại nhìn sắc mặt nàng ta trắng bệch, dùng răng nanh khẽ cắn cổ tay áo, cả người run run. Xem ra bị dọa không nhẹ, tiểu thư trong khuê phòng khi nào thì gặp qua người chết?

“Người dưới công đường là ai, hãy mau xưng tên!”

Lại một tiếng kinh đường mộc chụp xuống vang vọng toàn trường, Cổ Á Đồng sợ tới mức thân thể lại run lên.

Nha đầu quý bên cạnh nàng ta, không ngừng dập đầu khóc, nói:

“Đại nhân, tiểu thư nàng... Nàng khẳng định bị dọa...”

“Nha đầu lớn mật, bản quan. . .”

Hạ đại nhân một câu còn chưa nói xong, không thấy người đã nghe thấy tiếng trước, tiếng khóc kinh thiên địa, quý khiếp thần sâu bi thống vang lên bên ngoài. Người ngồi trên công đường vừa nghe, ngũ quan đều hướng đến cùng một nơi, nên đến cuối cùng cũng đến!

Trong giây lát, một nam nhân cao ngất như tùng, vừa khóc vừa đi vào, chỉ thấy ông ta mi như kiếm, mâu như thần, trên râu cá trê ẩm đất đất, hai mắt đầm lệ, so với phụ nhân phía sau còn thương tâm hơn.

“Huyền Nhi, tâm can bảo bối của phụ thân!”

Hóa ra, nam nhân khóc thương tâm muốn chết này là phụ thân của Dạ Từ Huyền —— Trần Quốc Tướng quân Dạ Tu La. Dạ Tu La là nhân vật truyền kỳ nhất vương triều Hoa Hạ, mười sáu tuổi lãnh binh đánh giặc, hai mươi lăm năm trước trong chiến tranh tam quốc, chặt đứt thủ cấp Đại soái quân địch, khiến cho quân tâm quân địch tan rã, lập chiến công hiển hách, từ đây khiến cho vương triều Hoa Hạ nhất thống tam quốc, trở thành bá chủ thiên hạ. Bởi vậy, lúc Dạ Tướng quân mười tám tuổi đã được phong làm Trần Quốc Tướng quân, hai mươi lăm năm, thánh sủng không suy!

Đương nhiên, điều này cũng có liên quan tới việc Dạ Tu La không có con trai, chỉ có bảy nữ nhi!

Trên công đường, cùng với tiếng khóc của Dạ tướng quân, sau đó cũng truyền đến một tiếng khóc khác, Hạ đại nhân cũng muốn khóc, nhưng là ở trước vị mưu chính này, mặt lệ của ông ta sinh sôi cũng phải rần rần xuống.

“Liễu nhi, con tỉnh dậy nhìn phụ thân đi.”

Thừa tướng đương triều Hạ Chính Hoa cũng khóc cực kỳ bi thảm.

“Là ai làm?! Là ai làm hả?! Ai giết con ta, ta muốn nàng ta nợ máu trả bằng máu!”

“Ngươi cái lão thất phu này, nếu không phải ngươi dạy con không được, sao Huyền Nhi nhà ta có thể đánh mất tánh mạng khi tuổi còn trẻ, ta muốn ngươi đền mạng cho nữ nhi của ta!”

Dạ Tu La vốn là một võ tướng, luận đánh nhau còn có thể sợ ai sao? Nếu không phải Thụy nhi về báo tin, còn không biết nữ nhi bất bình thay Cổ nha đầu, hiện thời ai nữ đã đánh mất tánh mạng, chuyện này bất luận như thế nào cũng phải tính, chẳng sợ liều mạng già của ông, thậm chí cộng thêm toàn bộ Tướng Quân phủ!

“Ai sợ ai, Dạ Tu La ngươi là lão hổ đản, ta muốn ngươi nợ máu trả bằng máu!”

Trên công đường yên tĩnh, không một người nói chuyện, chỉ còn lại hai nam nhân tuổi gần nửa trăm bắt đầu mắng nhiếc nhau trên công đường, rất có bộ dạng đàn bà chanh chua chỉ trích nhau chửi bới. Nhị vị phụ nhân phía sau thấy thế chạy nhanh tới giữ chặt, chuyện này nếu truyền đến tai Hoàng thượng, còn ra thế thống gì? Truyền ra ngoài, làm sao đối mặt dân chúng thiên hạ, ngăn chặn từng miệng người trong thiên hạ sao?

Mà Cỗ Á Đồng quỳ trên mặt đất ở nơi mọi người nhìn không thấy, khóe miệng khinh loan, lộ ra tươi cười đạt được, trong ánh mắt toàn là đắc ý, chỗ nào giống một nữ tử yếu kinh hách quá độ?

”Nhị vị đại nhân! Nhị vị đại nhân! Thỉnh an tĩnh, trước tiên để bản quan hiểu biết toàn bộ chân tướng, chúng ta lại định đoạt phải trái có được không?”

Hạ Vinh nhanh chóng điều hòa quan hệ căng thẳng giữa hai người, tuy rằng song phương đã chết một người, nhưng hiện tại phải tra ra manh mối rõ ràng, bằng không căn bản vô pháp giao đãi trước mặt nhị vị quan lớn, giao đãi với Hoàng thượng.

Dạ phu nhân ngừng khóc, nhìn về phía Hạ đại nhân Kinh Triệu Doãn, chờ giải quyết tình huống. Hạ Vinh còn có thể bảo trì lý trí như thế, tương lai cũng không phải vật trong ao, tiền đồ không có ranh giới.

Hạ Vinh thấy hai nhân vật quan trọng chịu ngậm miệng, cũng nhẹ nhàng thở ra. Chỉ thấy bọn họ đều tự nằm cạnh nhi nữ, nhi tử mình mà ni non, lúc này bọn họ không giống mệnh quan triều đình, hoàn toàn là hai phụ thân mất ái tử và ái nữ.

”Người dưới công đường, hãy xưng tên!”

Tiếng kinh đường mộc thứ ba chụp xuống, rốt cục Cỗ Á Đồng cũng mở miệng.

”Hồi đại nhân, dân nữ Cỗ Á Đồng!”

Cỗ Á Đồng tiếp tục gỡ bộ kinh hách quá độ, nom nớp lo sợ nói.

”Vậy bản quan hỏi người, người có nhìn thấy toàn bộ chuyện xảy ra?”

Cỗ Á Đồng chờ chính là lời này, hiện tại đem chuyện Hạ Liễu đùa giỡn Dạ Tử Huyền nói ra. Sau đó nói Dạ Tử Huyền vì tức giận quăng Hạ Liễu vào trong nước, lại dùng đá ném hấn, không cẩn thận trượt chân rớt xuống nước. Kể toàn bộ câu chuyện rồi phui sạch quan hệ với mình, chối bỏ không còn một mảnh. Dù sao, lúc đó nhiều nha sai thấy nàng ta muốn xuống nước cứu người, nên sẽ không trệ tội nàng ta thấy chết không cứu đi!

”Phải, dân nữ thấy toàn bộ chuyện xảy ra!”

Cỗ Á Đồng ần ần gật đầu nói, thanh âm thật nhỏ, nhưng đủ để tất cả mọi người nghe được.

”Tốt lắm, người tỉ mỉ kể toàn bộ chuyện xảy ra, để bản quan và các vị nhân sĩ trên công đường nghe tường tận!”

Cỗ Á Đồng nhẹ nhàng gật đầu.

”Sáng nay A Huyền tới tìm ta, nói phong điệp đỏ (lá phong đỏ) ở ngoại ô rất đẹp, muốn cùng nhau đi xem. Vì thế, ta liền mang theo nha đầu Tiểu Ngải cùng nàng xuất môn. Nhưng mà, còn không chờ chúng ta đến ngoại ô, lại gặp phải Hạ công tử, Hạ công tử hấn ta. . . Hấn ta. . .”

Nói tới đây, rốt cuộc Cỗ Á Đồng nói không được nữa.

”Hấn ta như thế nào?”

Hạ đại nhân nghe đến đó, phỏng chừng đưa chất nhũ này lại không làm chuyện gì tốt, nhưng vẫn bắt đắc dĩ tiếp tục truy vấn nói.

”Hấn ta. . . Hấn ta muốn khinh bạc A Huyền, nên chọc giận A Huyền!”

Cỗ Á Đồng che giấu sự thật, trên thực tế là Hạ Liễu động tay động chân với nàng ta, Dạ Tử Huyền vì giúp nàng ta hả giận mới quăng Hạ Liễu vào xe ngựa, sau đó đến phong điệp lâm, ném hấn ta vào sông.

”Cái gì?”

Dạ Tu La vừa nghe Hạ Liễu khinh bạc nữ nhi bảo bối của mình, lần này Dạ Tướng quân lại nhịn không được, bởi vì nổi giận mặt cũng đỏ lên, vừa đứng lên chuẩn bị khai chiến cùng Hạ Thừa tướng.

Dạ Tướng quân này cái gì cũng tốt, duy độc chính là quá mức sùng nịch ái nữ, điều này cũng là nguyên nhân chủ yếu biến Dạ Tử Huyền thành “Người đàn bà khuê trung đánh đá” người gặp người trốn ở Hán Thành.

”Dạ Tu La! Người đừng vội nói hưu nói vượn!”

Hạ Thừa tướng đối với con trai của mình còn không biết là mặt hàng gì sao, bình thường cường thường dân nữ cũng không phải là không có. Nhưng vì nét mặt già nua, ông ta chỉ có thể lớn tiếng phản bác.

”Nhị vị đại nhân xin bớt giận, để nàng ta tiếp tục nói đi, nghe xong lại truy cứu cũng không muộn!”

Hạ đại nhân ăn nói khép nép, một người là đại ca của mình, lại là Thừa Tướng đương triều, một người khác là tâm phúc trước mặt đương kim Thánh thượng, đây chính là tiến thoái lưỡng nan, ai cũng không thể đắc tội!

”Hừ!”

Hai người vung quan bào, không thèm nhìn mặt nhau!

Hạ đại nhân ý bảo, đề Cổ Á Đồng tiếp tục nói.

”Sau đó A Huyền đưa hấn ta tới bờ sông, ném xuống. Tiếp tục ném đá vào trong sông, sau này. . . Sau này liền ném chết Hạ công tử. Lúc đó ta cực kỳ sợ hãi, mà A Huyền lại đứng trên bờ sông mắng Hạ công tử xứng đáng, ai biết, không nghĩ tới nàng cũng bị rớt xuống. Ta liều mạng kêu cứu mạng, sau đó đi kéo nàng, nhưng là. . .”

Cổ Á Đồng nói xong, đổ tất cả trách nhiệm lên người Hạ Liễu và Dạ Tử Huyền, Hạ Liễu gieo gió gặt bão, mà Dạ Tử Huyền là không cần thận trọng chân té chết, như vậy coi như là trừng phạt đúng tội.

Người trên công đường nghe xong, tiếng kêu rên nhất thời vang lên.

”Nhi tử đáng thương của ta. . .”

”Nữ nhi đáng thương của ta...”

Âm thanh bi thống vang vọng toàn bộ Kinh Triệu Doãn, Hạ đại nhân nghe xong thì ra là thế, nha sai cũng nói Cổ Á Đồng không để ý sinh mệnh nguy hiểm đi cứu Dạ Tử Huyền, cho nên chuẩn sườn phi Thái tử không có liên quan. Hấn đương nhiên không muốn đắc tội Thái tử, nói không chừng tương lai Thái tử là cửu ngũ chí tôn.

”Hiện tại đã tra ra tình tiết vụ án, hai vị đại nhân thỉnh mạng xác trở về lo liệu hậu sự đi!”

Hạ đại nhân lắc đầu thờ dãi.

”Cổ tiểu thư cũng trở về đi!”

Cổ Á Đồng cúi đầu cười, nhỏ giọng nói:

”Ta đại nhân nhìn rõ mọi việc!”

Chính vào lúc này, một nha dịch khần trương lại hoang mang rối loạn chạy vào, vừa chạy vừa kêu.

”Đại nhân, đại nhân, có người nói là nhân chứng, hấn ta thấy chuyện xảy ra.”

Nụ cười đắc ý quý dị trên mặt trong nháy mắt cứng đờ, trong mắt lộ ra thần sắc không thể tin, mặt cười bỗng chốc trở nên trắng bệch, thân mình mềm liệt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Xác Chết Vùng Dậy Trên Công Đường

Mọi người chỉ thấy phía sau nha sai là một vị nam tử mặc hắc y. Ngũ quan tuấn tú, một thân chính khí, một đầu tóc đen tùy ý xõa trên vai. Dáng người cao ngất, toàn thân tản ra một cỗ anh khí. Bên người đeo một bảo kiếm chưa ra khỏi vỏ, ánh mắt lãnh khốc, nhìn cũng không thèm nhìn Dạ Tường quân và Thừa tướng một cái.

Mà lúc Cổ Á Đồng nhìn thấy nam nhân này, chút chờ đợi trong lòng nháy mắt biến mất vô tung, mặt trắng bệch ứa ra mồ hôi lạnh, thân mình xụi lơ đứng không được run run, chẳng lẽ ông trời muốn tuyệt nàng ta sao? Cái bóng đen trên cây kia lại là một người thật, nàng ta luôn luôn nghĩ bản thân đa tâm xem hoa, không nghĩ tới, không nghĩ tới! Xong rồi, thật sự xong rồi, chuyện giết Dạ Tử Huyền hấn ta thấy rõ ràng!

”Ai là Hạ đại nhân?”

Nam tử tiến vào đại đường, vào thẳng chủ đề, trong mắt hấn ta cho tới bây giờ đều không cất chứa người không có quan hệ với bản thân!

”Chính là bản quan!”

Hạ đại nhân hơi điều chỉnh dáng ngồi, chính khí đỉnh nhiên nói.

”Nghe nha sai báo lại, người thấy toàn bộ chân tướng, là thật?”

”Đúng vậy!”

Đơn giản sáng tỏ, không chút nào dong dài dây dưa!

”Vậy người nói nhanh lên, kết quả chuyện này là như thế nào?”

Tướng quân phu nhân vội vàng mở miệng, cho tới nay bà ta đều lưu tâm tới Cổ Á Đồng, không biết vì sao, luôn cảm thấy nữ tử nũng nịu này cũng không giống như mặt ngoài. Hiện tại có người đến Kinh Triệu Doãn làm chứng, bà ta khẩn cấp muốn nghe một chút đến cùng sự thật có phải giống như vừa rồi Cổ Á Đồng nói.

Trên công đường, mọi ánh mắt đều nhìn nam tử đột ngột xuất hiện, bình tĩnh, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

”Bản quan hỏi người, người họ gì, gọi là chi, người ở nơi nào?”

Lần thứ tư kinh đường mộc chụp xuống, Hạ đại nhân cương trực công chính mở miệng hỏi.

Trên mặt nam tử vẫn không có biểu cảm.

”Tuyệt Nhất, người Hán Thành!”

Hạ đại nhân vừa nghe, tên này rất quái dị, bất quá hiện tại hỏi tình tiết vụ án là hàng đầu.

”Vậy người còn không tự thuật lại chuyện người nghe và chứng kiến? Nếu có nửa câu hư ngôn, thế nào bản quan cũng phải phán người tội coi rẻ công đường!”

Hạ đại nhân hét lớn một tiếng, hi vọng điều nam tử này nói không phải nói dối hoặc là cùng ngôn từ nhất trí với Cổ tiểu thư, bằng không. . .

Trong mắt nam tử tên Tuyệt Nhất hiện lên một tia khinh thường, nhìn Cổ Á Đồng trên đất đã bắt đầu hoang mang lo sợ, nói:

”Ta ở trên cây ngủ, nhưng bị thanh âm cãi nhau đánh thức. Sau đó nhìn thấy hồng y nữ tử quăng một tên nam tử vào sông, rồi ném đá vào sông ngăn cản nam tử trèo lên bờ, nhưng là...”

Tuyệt Nhất lại nhìn thoáng qua Cổ Á Đồng ngồi sững sờ trên đất, tiếp tục nói:

”Hồng y nữ tử lại ôm một khối đá lớn, chuẩn bị ném vào sông, nhưng mà vị tiểu thư trên đất lại tiến lên ngăn trở...”

Nghe đến đó, Cổ Á Đồng lại lui xuống bộ dáng sợ hãi vừa rồi, hai mắt vô tội nhìn Tuyệt Nhất, thấy ta và nàng lời kéo đó là do khuyên nàng không cần ném nữa, cần bản nói không xong tính chân thực của vấn đề. Chính là, những lời mình nói không biết hần ta có nghe thấy không!

Nam tử khinh thường.

”Ngoại nhân thấy nàng ta ngăn cản, nhưng mà, rõ ràng là nàng ta muốn đem tảng đá mà hồng y nữ tử ném nhắm ngay tên nam tử kia, mới làm hồng y nữ tử ném trúng nam tử! Rồi sau đó, vị tiểu thư này xô hồng y nữ tử xuống sông...”

”Oanh” một tiếng, người trên công đường đều dùng ánh mắt không thể tin nhìn nàng ta, sự phẫn nộ đã làm hai vị đại nhân đánh mất lý trí, nhất là Thừa tướng đại nhân, không để ý lễ nghi, vậy mà một cái tát liền đánh vào mặt của nàng ta. Trong nháy mắt, mặt Cổ Á Đồng ửng ra một dấu bàn tay, mà Dạ tướng quân cũng không chút do dự động chân!

Nhị vị phu nhân nằm ở trên người chết khóc rống, hóa ra cô nương này muốn mạng của bọn nhỏ nhà mình á!

Hai tình tiết tương tự, lại khác nhau một trời một vực, Hạ Vinh “Phanh” một tiếng vỗ kinh đường mộc lần thứ năm.

”Cổ Á Đồng, lời hần ta nói là thật?”

Cổ Á Đồng ngồi dưới đất, mặt xám như tro tàn, nàng ta lên kế hoạch lâu như vậy, lúc chuyện sắp đại viên mãn, vậy mà bị nam nhân này làm hỏng, kết quả vẫn thất bại trong gang tấc. Nàng ta không cam lòng! Cổ Á Đồng nàng không cam lòng!

”Người nói dối, ta không có, ta không có ——”

Nàng ta kiệt lực nói sạo, vô tội nhìn người chung quanh.

”Không có?”

Về mặt Tuyệt Nhất không gọn sóng không sợ hãi rốt cục lộ ra một nụ cười châm chọc, nữ nhân này thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

”Bởi vì ta ghen tị người. Người là minh châu cao cao tại thượng ở phủ Trấn Quốc Tướng quân, còn được Hoàng thượng đặc biệt phong làm Quận chúa Lan Hi, từ nhỏ liền nhận được vô tận sủng ái, bất luận người sai phạm cái gì, đều có người thay người gánh. Ta thì sao? Ta có chút nào kém người? Mà

ta lại phải ở trước mặt mọi người giả trang nhu thuận biết chuyện, khắp nơi nhường nhịn để sống sót ở phủ Thượng thư...”

Tuyệt Nhất một chữ không sót đem nguyên thoại của nàng ta nói ra, từng bước ép sát, nàng ta sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau, quả nhiên hẳn ta nghe thấy, là nghe thấy, ôm một tia may mắn cuối cùng cũng không có.

”A ha ha ha ha ——”

Tiếng cười tuyệt vọng vang vọng trên công đường, thật đáng thương cũng thật đáng buồn!

”Là ta làm, chính là ta làm, vậy thì thế nào, Dạ Tử Huyền đã chết, nàng đã chết, ta liền ghen tị, ta liền hận. . . .”

Cổ Á Đồng giống như đồ điên, từ trên đất đứng lên chỉ vào thi thể Dạ Tử Huyền.

”Không nghĩ tới ta mau như vậy liền đền mạng cho ngươi, hừ, Dạ Tử Huyền, cho dù đến địa phủ, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

”Ta không hối hận, ta không hối hận!”

Nói xong, không chút do dự nhắm phía cây cột, đầu đụng lên đó. Nhất thời, máu tươi đương trường!

”A ——”

Nha hoàn Tiểu Ngải nhất thời hét rầm lên.

”Tiểu thư, tiểu thư —— “

Hai vị phu nhân cũng bị biến cố đột ngột này dọa sợ tới mức mất hồn, người trên công đường đều bị tình cảnh này chấn kinh rồi, trừ bỏ Tuyệt Nhất. Thấy một màn như vậy, mí mắt hẳn ta cũng không chớp một cái!

”Người đâu, thông tri Cổ Thượng thư!”

Hạ Vinh phục hồi phản ứng trước, sau đó lớn tiếng rống lên, lập tức có nha sai chạy ra ngoài!

Hai người Hạ Thừa tướng và Dạ Tướng quân liếc nhau một cái, tuy rằng Cổ Á Đồng là đầu sỏ gây nên, nhưng là, hai nhà xem như kết thù lớn.

Nhưng mà, thời điểm Dạ Tướng quân đang đáp bạch bỏ lên người nữ nhi, vậy mà thi thể Dạ Tử Huyền lại giật mình, không chỉ có phu thê Dạ Tu La thấy, mà ngay cả phu nhân Thừa tướng đang chuẩn bị rời đi cũng thấy.

”A —— xác chết vùng dậy ——”

Thừa tướng phu nhân thét chói tai, người trên công đường sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu.

Tuy rằng mọi người phi nhỏ tính cách kiêu ngạo bưư hãn của Thất tiểu thư Dạ gia, gặp mặt là tránh, nhưng mà, đối với tình cảnh của nàng cũng rất đồng tình. Ban ngày ban mặt xác chết vùng dậy, có thể thấy được oan tình của nàng nặng bao nhiêu!

”Huyền Nhi, con mở mắt nhìn cha mẹ đi, Huyền Nhi. . . Con có oan tình gì cứ nói với nương..”

Dạ phu nhân ôm lấy Dạ Tử Huyền, liều mạng lay, vậy mà Dạ Tử Huyền ho khan vài tiếng, sau đó mở to miệng nôn ra nước.

Mọi người sợ tới mức đòi mạng, trừ bỏ phu thê Dạ Tướng quân và Tuyệt Nhất, sau khi Tuyệt Nhất nghe Dạ Tử Huyền khụ hai tiếng, tay phải đặt lên cổ tay nàng.

”Nàng còn chưa có chết.”

Tuyệt Nhất thu tay, mở miệng lạnh như băng nói:

”Nhanh đi tìm đại phu!”

”Đại phu, nhanh chóng đến Hồi Xuân đường tìm đại phu ——”

Dạ Tướng quân nghe nói ái nữ không chết, kích động lớn tiếng kêu la thỉnh đại phu.

”Mau, đi mau!”

Hạ đại nhân vừa nghe thấy người không chết, liên tiếp thúc giục, vài quan sai như gió chạy ra ngoài, giống như phía sau có chó đuổi.

Mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu, Hạ Thừa tướng nghe thấy Dạ Tử Huyền không chết, hận ý kia thế nào cũng che giấu không được, vì sao nhi tử của mình chết, nữ nhi của lão thất phu Dạ Tu La lại sống sót? Vì sao? Vì sao chứ?

”Chúng ta đi!”

Hạ Thừa tướng đau lòng vung tay lên, một đám người nâng thi thể Hạ Liễu đi ra cửa, ông ta sẽ không dừng tay như vậy, ông ta nhất định phải để Dạ Từ Huyền sống không bằng chết, còn lão thất phu Dạ Tu La này không có ngày yên ổn!

”Huyền Nhi, nữ nhi ngoan của ta, con hù chết cha mẹ.”

Dạ Tướng quân lão lệ tung hoành, nơi nào còn bộ dáng Tướng quân.

Tướng quân phu nhân kích động ôm chặt nữ nhi, bà ta sợ khi không nhìn qua sẽ bay đi, càng sợ đây là mộng.

”Người đâu, đưa thi thể Cô Á Đồng xuống, chờ Cô Thượng thư đến lại xử lý!”

Hạ Vinh phân phó nha sai xong, gõ kinh đường một lần thứ sáu hô.

”Bãi đường!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Trùng Sinh Ở Dị Thế

Ngoài cửa sổ, mưa mùa thu, giọt giọt tí tách, thanh thanh lãnh lãnh, giống như tinh linh rơi xuống phàm trần, mạn vũ khinh ca, rất mờ mịt. Triền triền miên miên, như khóc như kể.

Ngoài trời ruộng đồng xanh tươi, mà trong nhà một nữ tử nồn nà yên tĩnh nằm trên giường, nặng nề ngủ. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cái mũi nhỏ như ngọc, môi hơi vênh lên, lông mi vừa mềm vừa cong.

Một tiểu nha đầu mặc quần áo thúy sắc đang cúi đầu thay nữ tử dịch góc chăn, ánh mắt nàng ta đỏ bừng, khóe mắt còn động lệ, đại phu Hồi Xuân đường có xem qua, ngự y cũng đã tới, vì sao tiểu thư còn không tỉnh lại? Thật sự là cấp chết người!

”Nương, ngự y nói như thế nào? Vì sao Thất muội muội còn chưa có tỉnh lại?”

”Chính là, chính là, ai bắt nạt muội muội của Dạ Từ Dung ta, ta nhất định làm cho hắn ta chịu không nổi! Hừ!”

”Đại tỷ tỷ không có nghe nói sao? Đều là tiện nữ nhân Cô Á Đồng kia làm hại Thất muội muội...”

”Được rồi, được rồi, các con đừng cãi nhau!”

Một giọng nữ mỗi một ngăn chặn các nàng.

”Âm ỉ chết đi được!”

Thanh âm cãi nhau từ xa lại gần, tiểu nha hoàn đưa tay xoa xoa khóe mắt, không thể bị phu nhân và các tiểu thư nhìn thấy nàng ní non, thật xúi quẩy, không thể chạm vào mày tiểu thư. Tiểu thư cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không có chuyện gì!

Trong giây lát, phía sau Tướng quân phu nhân ôn nhu hiền thực có ba nữ tử như hoa như ngọc đi theo, đều bàn phụ nhân kế, hiển nhiên đã gả làm vợ người ta. Ba nữ tử xinh đẹp, dáng người yếu điệu, tướng mạo tương tự, nhưng mỗi người đều có thần vận.

”Nô tì gặp qua phu nhân, đại tiểu thư, nhị tiểu thư, lục tiểu thư!”

Thúy nhi thấy phu nhân và tiểu thư vào, nhanh chóng khom mình hành lễ.

Tướng quân phu nhân vẫy vẫy tay với nàng ta, giờ phút này, còn muốn nghi thức xã giao đó làm chi?

”Huyền Nhi đã tỉnh sao?”

Không đợi Tướng quân phu nhân mở miệng, nữ tử áo lam phía sau bà ta đã mở miệng hỏi trước, lướt qua Tướng quân phu nhân, vội vàng đến bên giường.

”Hồi Đại tiểu thư, tiểu thư còn chưa từng tỉnh qua!”

Thúy nhi hơi hơi ưỡn khuỷu cung kính đáp.

”Thất muội muội, muội mau tỉnh lại, các tỷ tỷ trở về thăm muội nè!”

Đại tiểu thư Dạ Từ Dung ngồi xuống bên giường, ôn nhu nói.

”Tỷ tỷ mang cho muội Phù Dung cao ở Túy Tiên lâu đó!”

Người trên giường vẫn như cũ không có phản ứng, nữ tử quần áo đỏ tươi vòng qua tiểu nha đầu đi thẳng đến trước giường:

”Thất nhi, nhanh đứng lên đi, nhị tỷ mang muội đi Thư viện tìm cái lão hỗn đản kia, vậy mà còn dám trách móc không học vẫn không nghề nghiệp! Hừ!”

Nhị tiểu thư Dạ Từ Vân năm đó cùng Dạ Từ Huyền thật là có nhất so, tỷ muội hai người ở Hán Thành đều là nhân vật nổi danh hiển hách, kiêu ngạo ương ngạnh, mãnh liệt vô lý, trừng mắt tất báo. Dạ Từ Vân năm đó mỗi ngày khiến cho người ở Hán Thành gà bay chó sủa, gặp mặt là tránh! May mắn sau khi con của Kỳ Hầu cưới nàng ta, mới qua hai năm sống yên ổn. Không nghĩ tới, Thất tiểu thư này so với nhị tiểu thư, càng hơn chứ không có kém.

”Nhị tỷ, tỷ nói cái gì đó!”

Lục tiểu thư Dạ Từ Phù trừng mắt nhìn nhị tỷ nhà mình:

”Thất muội muội, nhanh dậy đi, không được nằm trên giường!”

Tướng quân phu nhân đứng tại chỗ đỏ mắt, cả đời này tuy rằng tiếc nuối không thể sinh hạ một nhi tử, nhưng bảy nữ nhi thật hữu ái, biết quan tâm, nâng đỡ lẫn nhau, như vậy bà ta cũng thấy thỏa mãn!

”Thất muội muội, mau rời giường!”

”Dạ Từ Huyền, muội lại không đứng dậy tấu muội, a?”

”Tiểu thất...”

Trong phòng yên tĩnh, đột nhiên nháo lên âm ỉ như cái chợ.

Người nằm trên giường rốt cục nhẹn không được huyền não, nhú mày, tức giận nắm một cái gối đầu lên ném văng ra ngoài, rống lớn:

”Âm ỉ muốn chết!”

Mọi người không bị gối đầu phá liệt dọa, Dạ Từ Dung cách nàng gần nhất hưng phấn đưa thân thể của nàng mừng như điên nói:

”Nương, nương, Thất muội muội tỉnh, nàng tỉnh!”

Không bị đánh thức cũng bị ngời điều tỉnh!

Nghe thấy Dạ Từ Huyền tỉnh, mọi người trong phòng cao hứng không biết làm thế nào cho phải.

”Huyền Nhi, bảo bối của nương, đến, để nương nhìn, để nương nhìn thử!”

Tướng quân phu nhân kích động đẩy nhị nữ nhi ra, thật vui vẻ. Nước mắt dừng không được rơi xuống.

”Nương, con đi nói cho phụ thân biết!”

Lục tiểu thư Dạ Từ Phù kích động chạy ra khỏi phòng.

Cổ Phán Hề còn đang buồn ngủ nhìn mấy người trước mắt kích động đến mức hai mắt nhắm lại, tất cả đều giả trang cổ đại, trần thiết trong phòng cổ kính, giống như đúc phim truyền hình diễn cổ trang, một nữ nhân lớn tuổi mở miệng ngậm miệng đều hô nữ nhi.

”A ——”

Đột nhiên Cổ Phán Hề hai tay ôm đầu nhẹn không được lớn tiếng hét âm lên, đây là nằm mơ, đúng, đây là nằm mơ, đây không phải thật sự, đây nhất định không phải thật sự!

”Huyền Nhi, con làm sao vậy?”

Tướng quân phu nhân kinh hoàng bắt lấy hai tay của nàng:

”Huyền Nhi, con không cần dọa nương!”

”Thất muội muội, thất muội muội, muội nhìn rõ ràng, là chúng ta.”

Dạ Từ Dung cũng hoảng, tại sao có thể như vậy:

”Muội hảo hảo nhìn đi!”

”A —— mẹ —— mẹ viện trưởng ——”

Cố Phán Hề hoảng sợ kêu mẹ viện trưởng, nghe được người trong phòng là không hiểu ra sao, cái gì loạn thất bát tao. Chẳng lẽ Huyền Nhi bị thương đầu óc?

”Mau, Thút nhí, nhanh đi thông tri lão gia, tìm thái y!”

Tướng quân phu nhân phản ứng lại, nhanh chóng kêu Thút nhí đi tìm Dạ Tướng quân, nếu đầu Huyền Nhi thật sự xảy ra vấn đề nên làm cái gì bây giờ?

”Còn thất thần làm gì! Còn không mau đi!”

Nhị tiểu thư thấy Thút nhí chưa động, quát to một tiếng!

”A —— ừm!”

Thút nhí đã sớm sợ tới mức đánh mất linh hồn nhỏ bé, nghe được tiếng hô của Dạ Từ Vân hồn mới quay trở về. Hoang mang rồi loạn chạy ra ngoài!

”Huyền Nhi, đứa nhỏ đáng thương của nương!”

Tướng quân phu nhân rút cục đem Cố Phán Hề tranh cái ấm ỉ vắt gao ôm vào trong ngực, thanh âm chua xót nói.

”Nương, Huyền Nhi sẽ không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì!”

Dạ Từ Dung vỗ vỗ lưng bà ta, nghẹn ngào nói.

Dạ Từ Vân đứng ở đầu giường, lòng nóng như lửa đốt, nhưng bản thân lại làm không xong cái gì!

Cố Phán Hề ý ở trong lòng Tướng quân phu nhân, cảm giác ôm ấp này rất ấm áp, rất an tâm, giống như ôm ấp của mẹ viện trưởng, thật thoải mái!

Di, không phải cô đã chết sao, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? An tĩnh lại Cố Phán Hề bắt đầu suy xét, vừa rồi là do nhất thời không tiếp thụ được mới có thể không không chế, nhưng phần cảm giác này hình như là thật sự nha! Chẳng lẽ Diêm vương gia cảm thấy dương thọ của cô chưa hết, kiếp trước mệnh khổ, cho cô đến đây hưởng thụ ngày lành?

Cố Phán Hề cô vậy mà đầu năm nay gặp gỡ lưu hành xuyên việt, vậy lạnh lùng đâu? Có phải hay không cũng xuyên qua đến đây?

Cố Phán Hề nhẹ nhàng đẩy ôm ấp ấm áp này ra, dùng một đôi mắt xinh đẹp đem người và vật có thể nhận thức trong phòng cẩn thận nhìn một lần, ký đến chỉ tắc an chi, nàng hiện tại có nhà, có mẫu thân, có tỷ tỷ, nàng nhất định sẽ thay Huyền Nhi đã chết kia hảo hảo sống sót!

Vừa mới chuẩn bị mở miệng, một trận bước chân vội vàng hỗn độn từ xa lại gần, còn có tiếng khóc của một nam nhân, không chỉ có Cố Phán Hề nhăn mày, ngay cả ba nữ nhân khác trong phòng cũng một mặt bất đắc dĩ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Làm Người Ta Táp Lũn

Trong phòng, trừ bỏ Cố Phán Hề vẻ mặt mờ mịt, ba mẫu nữ còn lại đều liếc mắt nhìn nhau một cái, có cùng cảm giác “Gia môn bất hạnh”, lại không thể không nề hà!

Ở Hán Thành, có ba nam nhân chuyên sủng nịch từ nữ qua đầu, một người là đương kim Thánh thượng, sủng Cửu công chúa đương triều ở hoàng cung vô pháp vô thiên, các cung phi tần thấy nàng ta đều đi đường vòng; một người khác là Thừa tướng đương triều Hạ Hoa, Hạ Liễu khi nam bá nữ, không chuyện ác nào không làm chính là chứng minh tốt nhất; còn nữa, chính là vị Trấn Quốc Tướng quân Dạ Tu La vĩ đại này, ông ta so với Hoàng thượng còn muốn có “Mặt mũi”, nhị nữ nhi và tiểu nữ nhi của ông ta ở Hán Thành đều là nhân vật “Có uy tín danh dự”, người người nhắc tới, đều là sợ hãi.

Cố Phán Hề nhăn nhó, ban ngày ban mặt cô lại không có chết, chỗ nào để khóc? Đang muốn mở miệng hỏi, một nam nhân hùng hùng hổ hổ vọt vào, phía sau đi theo hai lão phu tử lưng còng hòm thuốc, còn có mấy gia đình đứng ở ngoài cửa.

Di, xem nam nhân trước mắt, Cố Phán Hề có chút kinh ngạc, đây là cái trận trận gì? Người vừa nháo đây hả?

”Tiểu thất, bảo bối của phụ thân, mau tới để phụ thân nhìn thử!”

Nam nhân tay trái nhất bát, tay phải vừa vén, đã gạt Tướng quân phu nhân và Đại nữ nhi trước giường sang một bên, bản thân ngồi ở bên người nữ nhi.

Ba nữ nhân chỉ phải lắc đầu, thờ dài, lui ra sau hai bước, đứng ở một bên!

”Tiểu thất, con vì sao không làm nũng với phụ thân?”

Dạ Tu La lôi kéo nữ nhi tí mĩ đánh giá một lần, hôm nay rất không thích hợp, đứa nhỏ này không khỏi rất yên tĩnh!

Nếu đổi lại bình thường, thật xa đã nghe thấy âm thanh làm nũng của nữ nhi bảo bối với mình. Nhưng mà hôm nay, ngồi trên giường bé, nàng chỉ nháy cặp mắt to tròn đen nhánh ngập nước xem mình, sững sờ không mở miệng nói thêm một câu!

Đến tận bây giờ Cố Phán Hề còn chưa rõ ràng tình huống, tướng mạo oai hùng, dáng người cao ngất, nam nhân miệng đầy râu chẳng lẽ là cha của nguyên chủ? Thật sự không xem không biết, vừa thấy đã dọa cô nháy dưng!

Nói thật, nàng này thật tiện nghi có lão cha rất anh tuấn, nhìn như bốn mươi, mặc dù vẻ mặt đăm lẹ, lại che giấu không xong cổ anh khí phát ra từ trong xương. Dáng người không vô hữu lực, vừa rồi lay động cô vài cái thì cô đã biết, ông ta khẳng định là võ quan. Lại nhìn ông ta một bộ lo lắng, xem ra lão cha này là người đau nữ nhi, xem ra về sau mình thật có phúc. Có cha có nương, có tỷ tỷ...

”Trương thái y, Lý thái y, hai vị mau đến xem xem!”

Dạ Tu La thấy nữ nhi thẳng tắp nhìn chăm chăm mình, một chút phản ứng cũng không có, không khỏi đứng dậy, hướng về phía hai vị lão đầu hô lên.

Hai vị thái y vừa nghe Tướng quân thụ mệnh, liếc mắt nhìn nhau một cái, nhanh chân tiến lên.

Dạ Tu La đã sớm ngừng nói với nói, thu nước mắt, nước mắt tươi sống kia dọa hai vị thái y một cú sốc. Nhân vật oai phong một cõi này, thế nào ở trong nhà lại có hình dáng như vậy? Cùng Dạ Tướng quân trên triều đình anh khí bức người trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, lại càng miễn bàn là chiến thần trên chiến trường dũng mãnh thiện chiến, bách chiến bách thắng!

”Thất tiểu thư chớ sợ, đợi hai người lão phu trước thay người bắt mạch!”

Cố Phán Hề cũng rất phối hợp, gạt đầu, hào phóng đưa tay phải giấu trong chăn ra, năm ngón tay thon dài, trắng nõn như hành!

Lão thái gia khoảng hơn năm mươi buồng hòm thuốc, ông ta mấp máy miệng bị râu che khuất nói, tay trái nhiều nếp nhăn nhẹ nhàng nâng cổ tay phải Cố Phán Hề lên, ba ngón tay bàn tay phải khoát lên trên mạch đập của cô, trầm ngâm một lát, chậm rãi thu tay, lại đem tay cô thả lại trong chăn, từ từ đứng dậy.

”Xin hỏi thái y, bệnh tình tiểu nữ có trở ngại?”

Không đợi Dạ Tu La mở miệng, Tướng quân phu nhân đã lên tiếng hỏi trước.

Về mặt Tướng quân phu nhân đầy lo lắng nhìn nữ nhi nằm trên giường, tiểu bảo bối của mình giống như bị ủy khuất thật lớn vậy, người làm nương như bà thật đau lòng. Nếu đúng như nữ nhân Cố Á Đồng kia nói, Hạ Liễu khinh bạc nữ nhi nhà mình, hơn nữa Tiểu Thất kiêu ngạo ương ngạnh, tính tình tùy hứng làm bậy, chung thân đại sự của nàng nên làm cái gì bây giờ?

Trương thái y ngẩng đầu nhìn thoáng qua Dạ Tu La, tầm mắt lễ phép nhìn về phía Tướng quân phu nhân, gạt đầu nói:

”Phu nhân xin yên tâm, Thất tiểu thư chính là kinh hách quá độ! Chỉ cần hảo hảo điều dưỡng vài ngày là tốt rồi!”

”Vậy muội muội thế nào...”

Dạ Từ Vân nhanh mồm nhanh miệng, muốn hỏi một chút vì sao Tiểu Thất thấy các nàng cãi lộn, nhưng bị Tướng quân phu nhân trừng mắt, nhanh chóng ngậm miệng lại. Nhìn nương rất ôn nhu, nhưng Dạ Từ Vân nàng lại mặc danh kỳ diệu sợ bà!

”Trương thái y, ông nói Huyền Nhi không có chuyện gì?”

Tựa hồ Dạ Tu La còn không thể tin được, ngày hôm qua nữ nhi nằm ở trên công đường không một chút tức giận, hiện tại thật sự không có chuyện gì!

Thái y gạt đầu, lát sau, mới chậm rãi mở miệng nói:

”Đúng vậy, Dạ Tướng quân. Mạch tượng hiện tại của Thất tiểu thư bình thường, chỉ là sắc mặt tái nhợt chút mà thôi, còn lại cũng không lo ngại! Các người ai theo ta đi lấy phương thuốc, nàng không thể đại bổ, chỉ có thể chậm rãi điều dưỡng!”

”Trương thái y, thỉnh đi theo ta!”

Dạ Từ Dung lớn tuổi hơn, hơn nữa tính tình ôn hòa, xử sự cẩn thận nhẫn nại, cực kỳ giống Tướng quân phu nhân, dứt lời, đi trước ra cửa phòng.

Thái y gạt đầu, phía sau Lý thái y cũng đuổi kịp, hai nha đầu nhu thuận hiểu biết cũng lập tức đi theo.

Đột nhiên, trong phòng đang ảm ảm lại trầm tĩnh xuống, chỉ còn lại Cố Phán Hề, phu thê Dạ Tu La và bốn người Dạ Tử Vân, ai cũng không mở miệng nói chuyện!

Đều nói tiên phát chế nhân, nhưng Cố Phán Hề không biết làm như thế nào đánh vỡ loại bình tĩnh này, vì thế cô yên tĩnh mở to hai mắt chờ vài vị trước mắt mở miệng. Nhị vị tỷ tỷ này không phải muốn hỏi thái y sao?

Hiện tại sao lại yên tĩnh vậy?

”Huyền Nhi, đói bụng sao?”

Dạ Tu La nhẹ nhàng nâng tay phải lên vén tóc mai cho nữ nhi hỏi, hai mắt tràn ngập nồng đậm cưng chiều!

Cố Phán Hề thu hồi ánh mắt dừng trên người Dạ Tử Vân, nâng mắt nhìn Dạ Tu La, kiếp trước cô chưa từng được hưởng thụ qua yêu thương của cha, một ngày cũng không có. Hiện tại, lại có một phụ thân ái nữ thành si, mẫu thân ôn nhu, tỷ tỷ quan tâm yêu thương cô, Cố Phán Hề cô sẽ không cần làm cô nhi. Đôi mắt cô ửng đỏ, cảm động, hoặc là quá mức cao hứng, Cố Phán Hề nói không rõ ràng, chỉ cảm thấy mũi mình lên men.

”Huyền Nhi chớ khóc, Huyền Nhi chớ khóc.”

Dạ Tu La ôn nhu dỗ nữ nhi bảo bối của ông.

”Người tới, nhanh chân đi chuẩn bị bữa tối cho Thất tiểu thư.”

Hạ nhân lên tiếng, Tướng quân phu nhân vội vàng bổ sung thêm:

”Muốn nhẹ một chút!”

Sau đó, chính bà cũng thấy lo lắng, bọn hạ nhân làm không đủ tốt như mẹ ruột là bà.

”Chàng ở cùng Huyền Nhi, thiếp còn phải tự mình đi đi!”

Dạ Tu La đầu cũng không quay lại chỉ gạt đầu, phu thê hai mươi mấy năm, những lời này đối ai nói, không cần chỉ tên họ cũng biết.

”Cám ơn nương!”

Cố Phán Hề nhẹn xuống lệ nơi khóe mắt, quay đầu lại cho bà và lão cha một cái ôm áp thật to.

Về sau cô chính là Dạ Tử Huyền!

Đời này, cô không còn cô độc!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Khẩu Dụ Của Thánh Thượng

Hai ngày sau, Dạ Tử Huyền đều nằm chán nằm trên giường giết thời gian, bắt đắc dĩ, Tướng quân lão cha thật sự là. . . . Dùng lời cô hình dung thì chính là cưng chiều quá mức, tuy rằng bắt đắc dĩ, nhưng hiện tại cô cảm thấy hạnh phúc, thật hạnh phúc!

Mỗi khi cô muốn ra cửa hô hấp không khí mới mẻ, trên khuôn mặt Tướng quân lão cha hiện ra dè dặt cẩn trọng, cô cảm thấy muốn cười. Thân thể này của cô đã mười sáu tuổi, Dạ Tướng quân còn xem cô như đứa nhỏ lên ba, sợ nơi nào chạm vào, đụng, thế nào cũng muốn cô ở trên giường nằm chùng ba ngày mới chuẩn xuống giường! Càng miễn bàn xuất môn!

Lúc nằm chán vô nghĩa, Dạ Tử Huyền ở trên giường thân thân cánh tay, đá đá cẳng chân, mới đưa tay cầm Phù Dung cao mà nha đầu Thúy nhi đặt ở đầu giường, nhẹ nhàng cắn một ngụm, hương vị rất tốt, ngọt mà không ngấy, vừa vào miệng đã tan, khó trách nguyên chủ chỉ thích mỗi loại cao này!

Nhưng mà nghĩ đến đây, rốt cuộc cô nuốt không nổi nữa, đem Phù Dung cao còn thừa trong tay thả lại trên bàn. Cô nghĩ tới nữ tử đáng thương kia, nàng giống như cô đều đã đánh mất tính mạng, hay cũng có thể như cô luân hồi nhận lấy hạnh phúc? Hi vọng nàng cũng sống lại thôi!

Đúng lúc này, Thúy nhi nhẹ nhàng mở cửa, thấy Dạ Tử Huyền tỉnh ngồi ở trên giường, nhanh chân đi đến trước giường.

”Tiểu thư, mau mau đứng lên tiếp chỉ, Công công trong cung mang khẩu dụ của Hoàng thượng đến đây!”

Thúy nhi nói xong, chạy đến tủ quần áo, mở tủ quần áo khắc hoa ra, nhanh chóng thay giúp nàng. Dạ Từ Huyền bị ép buộc sàu mi khổ kiếm, cổ nhân chính là phiền toái như vậy, không phải nghe Hoàng đế phái người phát ngôn nói mấy câu sao? Cần gì ép buộc bản thân như vậy chứ!

Rốt cục, có đánh chết Dạ Từ Huyền cũng không để Thúy nhi đeo cho nàng mấy loại vật trang sức phức tạp này, chính nàng chọn một cây trâm cài tóc chạm rồng bướm đơn giản trên bàn, sửa sang lại quần áo một chút, vừa lòng gật gật đầu, tiêu sái nhấc chân tới đại sảnh.

Thúy nhi cả kinh sững sờ tại chỗ, miệng há to tuyệt đối có thể nuốt một cái trứng gà. Một hồi lâu mới phản ứng lại, tiểu thư thật đẹp, đơn giản hào phóng, nhưng là... Nhưng là khẩu dụ cũng tương đương với Thánh chỉ của Hoàng thượng, làm sao có thể tùy ý?

”Tiểu thư, tiểu thư. . . .”

Thúy nhi chạy đi, vừa chạy vừa kêu.

”Người như vậy không được, tiểu thư...”

Mà Dạ Từ Huyền từ trong phòng xuất ra, thật vất vả hít thở không khí mới mẻ bên ngoài, giống như chim nhỏ bay ra khỏi lồng, thật cao hứng. Nhìn chỗ này, xem chỗ kia, cao hứng bất diệt nhạc hồ!

”Ồi, tiểu tổ tông của ta, nhanh chút, nhanh chút, Vạn Công công đều đợi người nữa canh giờ!”

Quản gia Trung thúc vội vội vàng vàng tiến lên nói, Tướng quân bọn họ đều ở đại sảnh chờ đợi, cảm tình tổ tông này còn ở chỗ này lắc lư.

Dạ Từ Huyền đang thưởng thức quay đầu lại, nhìn thoáng qua đại thúc khoảng năm mươi tuổi, mới nhớ tới có cái Công công gì đó đến truyền lời.

”Đi thôi!”

Trung thúc vội vàng gật đầu, rồi cũng vội vàng đuổi theo!

Dạ Từ Huyền vừa mới vào cửa lớn, liền thấy chủ vị ngồi ở đại sảnh, bên trái là Dạ Tu La, bên phải là một người tóc trắng, trên mặt sạch sẽ không có một sợi lông, lông mày tuyết trắng, chân chính môi hồng răng trắng, chẳng lẽ thái giám này luyện tà công? Có phải hay không là Đồng Tử công trong truyền thuyết, rất lợi hại?

Dạ Từ Huyền càng nghĩ càng háng hái, xem ra trước kia ở trên tivi nhìn đến tri thức thật đúng là hữu dụng, vụng trộm xem võ hiệp phiên quả nhiên không có lãng phí thời gian!

Lúc Dạ Từ Huyền còn đang đắc ý, một đạo thanh âm bắt nam bắt nữ đánh gãy suy nghĩ của nàng:

”Quận chúa Lan Hi đến đây, Táp gia có lễ!”

Dạ Từ Huyền bắt đầu chăm chọc diễn viên diễn thái giám, diễn rất giống, động tác biểu cảm đều thật đúng chỗ, nhưng mà giọng nói kia khi nói chuyện rất giả. Một cái gốc rễ đều là nam nhân, thật đúng diễn không ra giọng thái giám thực!

Dạ Từ Huyền tươi cười gật gật đầu với thái giám, sau đó vòng quanh Vạn Công Công tả xem, hữu nhìn, khiến Vạn Công công không hiểu ra sao. Hôm nay vị tiểu Quận chúa này như thế nào vậy? Bình thường đối hân nhiệt tình, nhưng không đến mức kỳ quái như vậy á!

Hắn nào biết đâu rằng, vị cô nãi nãi này đang đem hân và thái giám giả ở thế kỷ hai mươi một so sánh với nhau!

”Huyền Nhi, chớ có vô lễ!”

Dạ Tu La ngồi ở một bên thật sự nhìn không được, một đại khuê nữ hoa cúc động thủ động cước với một lão thái giám thành ra thể thống gì!

”À!”

Dạ Từ Huyền tươi cười thu hồi móng vuốt của mình, ngoan ngoãn lui ra phía sau hai bước, đứng ở một bên!

Vạn Công Công cười nói:

”Không trở ngại, cho tới nay Quận chúa Lan Hi vẫn thật đáng yêu, có thể là có một đoạn ngày chưa đến cung, nhớ thương Táp gia!”

Dạ Tu La thấy Vạn Công công không tức giận, trừng mắt nhìn nữ nhi nhà mình, cười bời nói:

”Đứa nhỏ này, làm hại ngài đợi lâu, hiện tại lại vô lễ như thế, bản Tướng quân muốn hảo hảo quân giáo mới phải!”

Ngoài miệng nói thật dễ nghe, hảo hảo quân giáo, ai chẳng biết Dạ Đại Tướng quân người ái nữ thành si! Nếu thật tốt quân giáo, sẽ cùng Cửu công chúa trở thành hai nhân vật truyền kỳ ở Hán Thành?

Trong lòng Vạn Công công đã có cách hoàn, lại khách khí với Dạ Tu La hai câu, mới quay đầu nhìn về phía Dạ Từ Huyền.

”Quận chúa Lan Hi bệnh hai ngày, bệ hạ và Thái hậu đều thật thất thối, nay để Táp gia mang khẩu dụ đến đây!”

”A!”

Dạ Từ Huyền vừa nghe thái giám này muốn niệm khẩu dụ, học bộ dáng xem trong tivi, không chút do dự quỳ xuống, xem đi, kỳ thực nàng vẫn hiểu quy củ lắm!

”Ha ha ha ha —— “

Tiếng cười chói tai truyền vào lỗ tai Dạ Từ Huyền, ngẩng đầu nhìn thái giám tóc bạc, chẳng lẽ nàng lại sai lầm rồi?

”Dạ Tướng quân quả nhiên dạy dỗ Quận chúa có hiểu biết, trước kia Quận chúa Lan Hi tiếp Thánh chỉ cũng không quỳ, hôm nay Táp gia chính là đến truyền khẩu dụ liền quỳ củ quý xuống, nếu Thánh thượng biết, khẳng định mặt rồng đại duyệt a!”

Lời Vạn Công công nói Dạ Tu La nghe cũng thấy sững sốt, lời này của Vạn Công Công chẳng lẽ đang ám chỉ hần trước kia giáo nữ vô phương, coi rẻ Thánh thượng sao?

Mà nhìn lại Dạ Từ Huyền, vẻ mặt kinh ngạc, hóa ra nguyên chủ ngu ngốc như vậy, đến Thánh chỉ cũng không quỳ, trâu! Rất trâu! Rất rất trâu!

”Đa tạ Vạn Công công chỉ điểm, nữ nhi này bản Tướng quân nhất định sẽ hảo hảo dạy dỗ!”

Dạ Tu La đối với Vạn Công Công ôm quyền, cảm tạ hần chỉ điểm!

Vạn Hồng nghe thấy lời này cũng sững sốt, Trần Quốc Tướng quân không khỏi quá mức dè dặt cẩn trọng, Hoàng thượng cũng không truy cứu, hôm nay chẳng qua hần có chút kinh ngạc, mới thuận miệng nói một chút, liền dọa Dạ Đại Tướng quân nhảy dựng!

Xem ra đảm lượng của Dạ Đại tướng quân này, còn không lớn bằng Quận chúa Lan Hi á!

Thật không biết vị Quận chúa này là ghé con mới sinh không sợ hổ, hay là căn bản không đem quy củ để ở trong lòng, xem bộ dạng này, người sau chiếm đa số!

Dạ Từ Huyền vẫn quỳ củ quỳ trên đất, nguyên chủ là nguyên chủ, nàng vẫn nên giữ chút quy củ đi, bằng không người cổ đại nói giết liền giết ngay, không chừng ngày nào đó đầu nàng liền chuyển nhà rồi!

Vạn Công công vừa lòng gật gật đầu.

”Phụng khẩu dụ Thánh thượng, ban cho Quận chúa Lan Hi Dạ Từ Huyền một cây Huyết nhân sâm trăm năm, một hộp Huyết tổ yến cực phẩm, có Linh Chi một gốc, hơn nữa ngày mai giờ Mùi vào cung diện thánh!”

Vừa nghe nhiều thuốc bổ như vậy nên có chút ngạc nhiên, trong lòng Dạ Từ Huyền đều nhạc khai hoa, đời trước nào có loại thuốc bổ ăn hảo mệnh này.

”Tạ chủ long ân!”

”Quận chúa nhanh đứng lên đi!”

Vạn Công công đưa tay một cái nghi thức xã giao, quay đầu nhìn về phía Dạ Tu La.

”Tốt lắm, Dạ Tướng quân, Táp gia thay Hoàng thượng truyền xong khẩu dụ liền phải hồi cung hầu hạ Hoàng thượng, chậm trễ không được!”

”Vậy không chậm trễ thời gian Vạn Công công, hầu hạ Hoàng thượng quan trọng hơn!”

Dạ Tu La làm một cái thỉnh:

”Trung thúc thay bản Tướng quân đưa Vạn Công công!”

”Dạ tướng quân dừng bước, Táp gia cáo từ!”

Vạn Công Công tươi cười đầy mặt, nói:

”Quận chúa Lan Hi, buổi chiều ngày mai gặp ở hoàng cung!”

Dạ Từ Huyền cười gật gật đầu, Vạn Công Công vừa lòng ra đại sảnh hồi cung phục mệnh, Trung thúc lập tức đuổi kịp!

”Phụ thân!”

Dạ Từ Huyền làm nũng gọi một tiếng, ai biết hôm nay Dạ Tu La không mua trưởng.

”Nhanh chóng về phòng nằm đi!”

Nói xong, cũng không quay đầu lại tiêu sái bước đi!

Dạ Từ Huyền bắt đầu đi nhìn trời, nàng thật sự không muốn trở về nằm!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Trèo Tường Ra Phủ

Đề ta nằm liên nằm, vậy rất không có tư tưởng, nếu tiếp tục không ra ngoài đi dạo, xương cốt này thế nào cũng phải nằm tới mức tan tác!

Ngươi có trương lương kế, ta có qua tường thê! Không thể ra cửa chính, chẳng lẽ còn ngăn cản ta trèo tường hay sao?

Chủ ý sao định, Dạ Từ Huyền tặc tặc nở nụ cười, không phải là đi ra ngoài dạo sao? Chẳng lẽ còn có thể làm khó một người hiện đại đến từ thế kỷ hai mươi mốt —— đùa à!

”Thúy Nhi!”

Dạ Từ Huyền nhìn ra ngoài cửa không một bóng người hô một tiếng, không biết Thúy Nhi vừa rời tàng ở đâu, lập tức có người đáp!

Xem đi, nha hoàn cổ đại liên là như thế này, tùy thời hậu mệnh!

”Tiểu thư, Thúy Nhi ở đây! Có phải đói bụng không?”

Thúy Nhi vội vội vàng vàng chạy vào nhà hồi, trên người nàng ta mặc một thân váy hoa thúy sắc phá lệ chói mắt, một đôi mắt to trong veo như nước rất có linh khí, mày liễu dài nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn ăn đào, tiếp qua hai năm khẳng định trở thành một tiểu mỹ nhân!

Dạ Từ Huyền đánh giá tiểu nha hoàn một vòng, cười hề hề bả đầu tiến đến lỗ tai Thúy Nhi.

”Đi, tiểu thư mang người đi ăn!”

Đại tiểu thư như nàng đoán, vô luận hướng kia lớn, thành phố lớn, thành trấn nhỏ, địa phương có mỹ thực đặc sắc tuyệt đối không thiếu được! Hai ngày nay toàn ăn nhẹ, trong miệng một chút hương vị cũng không có, không ra ngoài nhấm nháp một phen, không phải làm bản thân thất vọng sao?

Nhưng mà, Thúy Nhi vừa nghe liền nóng nảy, lớn tiếng nói:

”Tiểu thư, Tướng quân nói không cho người đi ra ngoài, cũng đã nói qua với người gác cổng rồi! Huống hồ, người còn chưa có khỏe hẳn đâu, làm sao có thể...”

Dạ Từ Huyền lập tức lấy tay che miệng tiểu nha đầu, hai mắt bắt đầu đi lật qua lật lại, thấy tiểu nha đầu không nói chuyện, vừa mới buông ra, ai biết nha đầu kia còn không dứt.

”Tiểu thư, người thực không thể... Ngô ngô. . .”

Roi vào đường cùng, Dạ Từ Huyền chỉ phải che miệng nàng ta lại, dùng ngón tay của bàn tay còn lại chọc chọc đầu tiểu nha đầu.

”Bỏn tiểu thư có nói muốn từ cửa chính ra ngoài sao?”

Tiểu nha đầu quả nhiên dùng bộ dạng như nuốt phải con gián nhìn tiểu thư nhà mình, còn tưởng rằng tiểu thư thay đổi, nơi nào thay đổi, vẫn giống như trước chuẩn bị trèo tường chạy trốn!

”Ta hiện tại buông ra, không cho ngươi kêu, bằng không về sau ngươi không được đi theo ta!”

Chiều này quả nhiên dùng tốt, tiểu nha đầu gật đầu như đảo tòi, sợ tiểu thư đi chơi thật, nàng ta cũng không thể không đi theo tiểu thư!

”Tốt lắm, đi tìm cây thang đến!”

Dạ Từ Huyền nhẹ nhàng buông tay ra, lặng lẽ nói.

Ai biết, tiểu nha đầu này lại sợ phát khiếp, bộ dáng kia, cái miệng nhỏ nhắn kia khẳng định có thể nhét trứng gà!

”Này, không phải là một cây thang sao?”

Dạ Từ Huyền cho rằng hành vi của nàng làm tiểu nha đầu không tiếp thu được, ngẫm lại cũng phải, đường đường một thiên kim tiểu thư sao có thể đi tèo tường?

”Thế nào? Còn không đi?”

Dạ Từ Huyền vỗ vỗ tiểu nha đầu, nha đầu kia chẳng lẽ choáng váng?

Tiểu nha đầu thật vất vả mới lấy lại tinh thần, còn tưởng rằng tiểu thư không có chuyện gì, ai biết nàng vậy mà mất trí nhớ, khinh công của nàng nổi tiếng ở Hán Thành, hiện tại thế nào còn cần cây thang?

”Tiểu thư, tiểu thư ——”

Vậy mà tiểu nha đầu lại bắt đầu khóc!

Dạ Từ Huyền nóng nảy, đây là làm sao vậy? Không phải đi lấy cây thang sao, không đồng ý lấy, bốn tiểu thư tự mình đi!

Dạ Từ Huyền trừng mắt nhìn Thúy Nhi, bước nhanh ra đại sảnh, đến sau viện! Nàng không tin, ngay cả một cây thang mà nàng tìm không thấy!

Thúy Nhi thấy tiểu thư đi rồi, nàng ta còn đứng đây khóc cái gì chứ, lau nước mắt, cũng vội vàng vàng đuổi kịp.

Dạ Từ Huyền tìm một vòng, không thu hoạch được gì, kì quái, đường đường là phủ Trấn Quốc Tướng quân cư nhiên ngay cả một cây thang cũng không có! Nàng nào biết đâu rằng, tất cả những thứ này là do nguyên chủ ban tặng, hồi nhỏ thường thường mượn cây thang đi chơi, kết quả Dạ Tướng quân liền phân phó hạ nhân thiếu cây thang, mà Dạ Thất tiểu thư nàng cũng bắt đầu kiếp sống khổ luyện khinh công!

”Thúy Nhi!”

Dạ Từ Huyền nhíu mày hỏi:

”Nhanh chóng đi tìm một cây thang tới cho bốn tiểu thư!”

Ngày hôm nay, dù làm cách gì nàng cũng phải đi ra ngoài!

”Tiểu thư ——”

Thúy Nhi có chút ấp úng nói:

”Trước kia, tiểu thư đi ra ngoài không cần thang dây!”

Dạ Từ Huyền vừa nghe, cửa chính đi không được, cửa sau cũng đi không xong, không cần thang dây.

”Chẳng lẽ phải bay hay sao?”

Không nghĩ tới nàng thuận miệng đáp một câu, vậy mà đoán đúng rồi!

”Đúng vậy, tiểu thư, người rốt cục nghĩ tới!”

Thúy Nhi ở một bên cao hứng hoan hô, nhảy nhót!

”A ——”

Lần này đổi thành Dạ Từ Huyền chấn kinh rồi, chẳng lẽ nguyên chủ còn có một thân tuyệt học?

”Tiểu thư mỗi lần mang theo Thúy Nhi chính là nhẹ nhàng nhảy, liền đi ra ngoài!”

Thúy Nhi còn ở bên cạnh khoa tay múa chân, thật cao hứng, xem ra nha đầu kia cũng không ít lần đi ra ngoài!

Dạ Từ Huyền hồi tưởng một chút cảnh cao thủ giang hồ tèo tường trong TV, tay phải ôm chặt lấy eo Thúy Nhi, liền nhẹ nhàng nhảy, quả nhiên đứng ở đầu tường. Đang lúc nàng đắc ý, một cái bất ổn, hai người trực tiếp rớt xuống, Thúy Nhi đáng thương làm cái đệm thịt người!

”A —— “

Tường viện cao ba thước, rớt cuộc ra được rồi!

Dạ Từ Huyền cũng không so đo tư thế hiện tại của mình có lịch sự hay không, đứng dậy vỗ vỗ bùn đất trên người, kéo Thúy Nhi một phen, nghênh ngang đi tới đầu ngõ!

Quả nhiên cảnh xuân vô hạn tốt, khụ khụ khụ khụ, chẳng sợ giờ phút này là mùa thu, dù sao phong cảnh không sai là được rồi!

”Tiểu thư, người đợi em với!”

Thúy Nhi cố nhịn đau nhức trên người, đuổi theo!

Đi đến đường cái cổ đại phồn vinh, ngoạn ý cái gì cũng mới mẻ, chẳng sợ thứ đó sớm đã bị đào thải ở thế kỷ hai mươi mốt. Dạ Từ Huyền cao hứng không thôi, ăn, đùa, để Thúy Nhi bế thứ này thứ nọ đẩy tay, nhưng mà nhìn Đại tiểu thư này, hình như vừa mới bắt đầu mua sắm! Quả nhiên bất luận ở triều đại nào, nữ nhân mua sắm ** chưa bao giờ tiêu giảm, chỉ biết càng sâu!

Thúy Nhi cố hết sức đi theo phía sau nàng, tiếp được thứ gì đó mà Dạ Từ Huyền ném qua, sau đó gian nan trả tiền, chỉ có chút tò mò, ngạc nhiên, bên trong Dạ Từ Huyền căn bản không chú ý tới người xung quanh đang chỉ trỏ.

”Mau nhìn. Mau nhìn. Quận chúa Lan Hi lại xuất hiện làm ác đây! Ai!”

”Quận chúa chính là nhìn có chút không giống với trước á, ném chết người, cũng không có chuyện gì hết!”

”Hạ Liễu kia cũng thật xứng đáng!”

”Chỉ là, Quận chúa lần này làm được một chuyện tốt đó!”

”Thật không dễ dàng!”

...

Dạ Từ Huyền không hề có kỳ nhìn cái này một chút, nhìn cái kia một lát, căn bản không để ý tới người khác, mà Thúy Nhi càng bình tĩnh, những trường hợp như vậy đã sớm gặp qua, thờ ơ!

Dạ Từ Huyền lại đem hai con rối tò he quăng cho Thúy Nhi, Thúy Nhi nhìn mấy thứ trong lòng còn cao hơn đầu mình, khuôn mặt nhỏ nhắn thật là khó coi, tiểu thư, mấy thứ này bình thường người không mua vì nó không vui sao?

Chờ Thúy Nhi trả tiền xong, nơi nào còn thấy bóng dáng tiểu thư nhà mình, tiểu thư không phải mất tích chứ? Ngay cả hô vài tiếng, cũng không có người trả lời, tiểu nha đầu nóng nảy, nếu tiểu thư mất tích, thế nào Tư mã quân cũng sẽ bóc một lớp da của nàng ta đó!

Thúy Nhi vứt mấy thứ linh tinh trong tay, đi chung quanh tìm Dạ Từ Huyền, vừa quai đến đầu ngõ thứ nhất, liền nhìn thấy Dạ Từ Huyền đứng trước một quầy sạp!

”Tiểu thư —— “

Dạ Từ Huyền quay đầu thấy dáng vẻ lo lắng của Thúy Nhi, thè lưỡi, cười gượng hai tiếng!

”Tiên sinh, người tính tính cho ta!”

Lần đầu tiên Dạ Từ Huyền nhìn thấy chiêu bài thầy tướng liền cảm thấy trước mắt sáng ngời, nói không chừng hẳn biết phương pháp trở về?

Trong Hán Vũ Đế Đông Phương Sóc không phải là thần toán tử sao?

Thầy tướng ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, tươi cười trên mặt nháy mắt cương cứng!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Quẻ Quẻ Không Cho

Tướng sĩ nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, nói:

”Ta không làm bút sinh ý này cho người, người đi nhanh đi!”

Hắn ta vội vã xua tay hạ lệnh trục khách, vừa cúi đầu hai tay vừa thu sạp chuẩn bị chạy lấy người!

Không làm? Hôm nay thật kì quái, mở cửa buôn bán, người nói không làm sẽ không làm? Trên đời này nào có loại chuyện tốt này! Không biết khách hàng chính là thượng đế sao?

Dạ Từ Huyền nghe xong, tính bướng bỉnh nổi lên, ở trong lòng dỗi thê: Hôm nay không tính một quẻ cho nàng chuyện này sẽ không xong!

”Vi sao không làm?”

Nàng còn không đợi tướng sĩ trả lời, lại hỏi tiếp:

”Dựa vào cái gì không làm? Sợ ta không có tiền trả? Hay là ngươi chính là một kẻ lừa đảo, căn bản không dám tính?”

Trong lòng Dạ Từ Huyền tính toán, xem chiều bài này hẳn là không ai đến xem bói mới phải, hẳn ta khẳng định không có gì ăn, vậy mà còn dám cự tuyệt nàng! Hừ! Khẳng định là không dám ăn nói lung tung!

Xem phá chiều bài này, nàng khẳng định làm hẳn ta tính một quẻ, đó là nàng cứu tế hẳn ta, hiểu không? Cứu tế!

”Nói không tính, sẽ không tính, không vì cái gì!”

Thầy bói đầu cũng chưa nâng, tiếp tục thu thập này nọ, hơn nữa giọng điệu cường ngạnh, không có nửa điểm nhả ra hoặc ý tứ thỏa hiệp.

Lần này, Dạ Từ Huyền thật sự phát hỏa, nàng không phải muốn tính một quẻ sao? Để thầy bà nói chút dễ nghe an ủi nàng một chút không được sao? Ai biết bản thân còn huyếch nhất cái mũi bụi, vội vàng đưa tiền nhân gia còn không muốn!

”Thúy Nhi, đưa bốn tiểu thư mười lượng bạc!”

Nàng vươn tay ra, ngón tay căn căn dài nhỏ, trắng nõn như hành!

Thúy Nhi nhìn tướng sĩ kia liếc mắt một cái, lại nhìn chiều bài bên người hẳn ta, nhủ nhủ đầu mày, rất muốn mở miệng khuyên nhủ tiểu thư không nên bị bọn giang hồ bịp bợm này lừa, nhưng thấy bộ dạng tiểu thư tức giận, căn bản sẽ không nghe khuyên bảo. Trong lòng nàng ta thực vội, nhưng mà không thể vì phạm mệnh lệnh tiểu thư, chần chập lấy ra một thỏi bạc đưa cho Dạ Từ Huyền!

”Nha, mười lượng bạc mua ngươi một quẻ!”

Dạ Từ Huyền đưa tay đem bạc đặt ở trên bàn bút mực của tướng sĩ nói, cũng không tin ngươi thấy tiền mất không ra!

Lần này, quả nhiên tướng sĩ ngừng động tác trong tay, ngẩng đầu lên đối diện Dạ Từ Huyền, tựa hồ muốn xem mặt nàng như thông thường!

Lúc này, Dạ Từ Huyền mới chính thức thấy rõ trung niên nhân này, tóc hoa râm vẫn làm một cái kết, dùng một cái móc trâm cài cố định trên đỉnh đầu, mày rậm như kiếm, ánh mắt dài nhỏ, lại như ngọn lửa sáng ngời hữu thần. Mũi cao thẳng, độ dày đôi môi vừa phải, lưu trữ một đúm râu son dương. Làn da ngăm đen, vừa thấy chính là mỗi ngày bãi quán nhi sở trí, kiếm ăn quả nhiên không dễ dàng!

Tướng sĩ nhẹ nhàng lấy tay vuốt râu, có chút đầm chiêu đánh giá tiểu cô nương trước mắt. Một đầu tóc đen thui như bọc tùy ý vẫn khô, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, mi như tê liễu, con ngươi như đêm đen tinh thần bản lóe sáng trong suốt, môi hồng nhuận, cái mũi nhỏ khảm trên da thịt nõn nà phá lệ đặc biệt. Lúc này, nàng đang nghiêm cẩn nhìn hẳn ta, đáng yêu nói không nên lời, đáng tiếc ——

”Nếu cô nương đã có thành ý như thế, vậy lão phu hôm nay ngoại lệ vì cô nương đoán một quẻ!”

Dạ Từ Huyền nghe thấy thanh âm ôn nhuận của tướng sĩ truyền đến, trong lòng thoải mái không ít, thu tính khí quật cường lại, ngượng ngừng cười cười!

Hơn nữa lúc này nàng còn hiểu một đạo lý —— kiên trì chính là thắng lợi!

Thúy Nhi thấy tiểu thư có thể coi quẻ, vài thứ kia còn để ở ven đường, không biết có còn đó hay không.

”Tiểu thư, người ở đây chờ Thúy Nhi chút nha, nô tì đi lấy chút đồ!”

Không đợi Dạ Từ Huyền trả lời, nàng ta như gió chạy xa!

Thúy Nhi tránh ra rất hợp ý nàng, định kiểm soát cho nàng ta rời đi, nàng còn có chuyện đề hỏi không thể để cho tiểu nha hoàn kia nghe thấy!

Dạ Từ Huyền cười, quay đầu lại nhìn về phía tướng sĩ, ai biết hẳn ta vậy mà đang hết sức chuyên chú nghiền mực, chẳng lẽ giống trong TV đoán mạng phải đoán chữ hay sao?

”Cô nương là trực tiếp hỏi chuyện, hay là viết xuống một chữ để lão phu hóa giải?”

Tướng sĩ dè dặt cẩn trọng nghiền mực hỏi, đây chính là nghiền mực xứng cao nhất mặc tốt nhất, lãng phí đáng tiếc!

Đi? Còn có loại chuyện tốt này à, vậy mà còn có thể lựa chọn!

”Ta đây có thể hỏi trước hay không?”

Dạ Từ Huyền nghĩ nghĩ, nàng chớp chớp con ngươi thủy linh hỏi, đã có thể lựa chọn, không ngại điều thứ hai loại!

”Ha ha —— “

Tướng sĩ cười to, không nghĩ tới vẫn còn có nha đầu phiền tử thú vị như vậy. Nếu hôm nay đã ngoại lệ, không ngại lại ngoại lệ một lần!

”Lão phu hôm nay nói ngoại lệ liền ngoại lệ, có thể!”

Tướng sĩ vuốt vuốt chòm râu son dương không nhiều lắm, cười đáp.

Dạ Từ Huyền không nghĩ tới lúc này tướng sĩ lại biến tốt như vậy, dễ nói chuyện, dù sao hắn ta đã đáp ứng rồi, vậy hỏi trước vẫn an.

”Ta còn có thể trở về sao?”

”Trở về không được!”

Trả lời trăm nghìn tiết thiết, mí mắt cũng chưa nâng một chút.

”Ký đến chi tắc an chi, nơi này có chí thân của cô nương, cô nương hẳn là hảo hảo nắm chắc trước mắt mới phải!”

Dạ Từ Huyền giật mình nhìn hắn ta, vốn tưởng rằng hắn ta chính là cái bọn giang hồ bịp bợm, không nghĩ tới hắn ta vậy mà không chút do dự liền nói ra! Đã như vậy, lại hỏi xuống, khẳng định hắn ta sẽ không nói tiếp, còn có thể nói cái gì thiên cơ không thể tiết lộ linh tinh.

Vì thế, nàng cầm bút lông, trúc trắc viết xuống giấy Tuyên Thành màu trắng một chữ “Trông”!

Tướng sĩ ngừng động tác trong tay, nhìn thoáng qua hắn tử (chữ hán) xiêu xiêu vẹo vẹo, thân nhiên ngồi ở ghế tựa, nâng tay phải lên, ngón tay cái còn lại tút chỉ mặt trên này khắp khắp, kia khắp khắp, sau đó bắt đầu hóa giải chữ này!

Tướng sĩ viết xuống một chữ “Mục“.

”Địa phương xa xôi, có một đôi mắt luôn luôn nhìn ra xa, hi vọng tưởng niệm người có thể sống lại, chính là nguyện vọng này lại thất bại!”

Dạ Từ Huyền nghe đến đó, hốc mắt đỏ một vòng, mẹ viện trưởng, Hề Nhi cũng rất muốn người!

Tướng sĩ không để ý nữ tử ở một bên ánh mắt hồng hồng giống như thỏ con, tiếp theo viết “Nhân” và “Đạo“.

”Đáng tiếc cũng đáng thương, nhân nhân họa mà chia lìa, vĩnh viễn trở về không được! Họa hề phúc sở ý, phúc hề họa sở phục!”

Dạ Từ Huyền mê hoặc, giảng cái gì vậy? Nghe hảo thâm ảo! Tướng sĩ mặc kệ nữ tử hai mắt mê hoặc, đứng dậy đem bạc trả lại cho Dạ Từ Huyền.

”Một quẻ này là đưa cho người!”

Dạ Từ Huyền chất phác cầm bạc trong tay, trong đầu hoàn toàn nghĩ tới câu nói kia:

”Vĩnh viễn trở về không được.”

Ngây ngốc tưởng tượng thấy bóng dáng mẹ viện trưởng tiều tụy cùng biểu cảm thương tâm khổ sở, một giọt lệ, bất tri bất giác liền theo khóe mắt nàng rớt xuống.

Đội nàng lấy lại tinh thần, tướng sĩ sớm đã đi xa, không biết tung tích!

”Tiểu thư —— tiểu thư ——”

Thúy Nhi gọi hai tiếng, Dạ Từ Huyền mới quay đầu lại nhìn nàng ta, chỉ thấy trong tay nàng ta cầm các loại đồ ăn vặt cùng đồ chơi, vậy mà giống như chưa quăng qua!

Ngẫm lại cũng phải, đường đường “Nhất bá Hán Thành” thứ gì đó của Dạ Từ Huyền nàng ai dám động, không phải không muốn sống nữa à!

”Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Vừa mới này không phải còn rất có tinh thần cùng tướng sĩ kịch tướng sao? Hiện tại sao tiểu thư không có tinh thần giống như cái thìa bị phơi nắng vậy?

Dạ Từ Huyền rất muốn nói, ta nghĩ muốn trở về xem mẹ viện trưởng, nhưng mà, lý trí nói cho nàng biết nếu nói ra, Thúy Nhi nhất định lập tức trở về phủ báo cáo rồi đi thỉnh thái y!

”Không có chuyện gì!”

Dạ Từ Huyền vòng qua Thúy Nhi, tiếp tục đi về phía trước, thả lỏng tâm tình, ăn được thì ăn đi!

Thúy Nhi thấy tiểu thư nhà mình mất hứng, lập tức ở trong lòng hạ kết luận: Nhất định là tên giang hồ bịp bợm kia chọc tiểu thư mất hứng!

Nàng đã nói thôi, chiều bài hán ta viết đều là “Quê quê không cho”, thay người xem bói sao có thể tính chuẩn! Kê lừa đảo này, nếu lần sau nàng lại thấy hán ta, nhất định sẽ chạy đến báo quan tra hỏi hán ta đi nha môn.

Nhìn bóng lưng cô đơn của tiểu thư, Thúy Nhi đứng tại chỗ, trừng mắt nhìn ngõ nhỏ vài lần, cũng không biết tiểu nha đầu phiền tử trừng ai. Chọc người qua đường ào ào đáng mất to nhìn nàng, đem nàng ta dọa sợ tới mức run run, nhanh chân đuổi theo Dạ Từ Huyền.

”Tiểu thư, tiểu thư người đợi Thúy Nhi chút!”

Chủ tớ hai người đi xa, ở một góc trong ngõ nhỏ đi ra tướng sĩ vừa mới xem bói, thấy bóng lưng hai người ý vị thâm trường nở nụ cười, chỉ mong người đã đến rồi, là một vận mệnh tốt bắt đầu!

”Xem bói, quê quê đều không cho!”

”Phu nhân, tính quê, không đúng không cần tiền!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chính Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tuyệt Vị Thiên Hạ

Editor: Bộ Yến Từ

Người xem bói kia quả nhiên đáng ghét, đã đi theo tiểu thư nửa canh giờ, tiểu thư vẫn phờ phạc ỉu xiu, làm sao bây giờ? Thúy Nhi ở trong lòng ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông tướng sĩ xem bói, thiên hạ nhỏ ở trong lòng nắng chửi người cũng là một cái nhân vật ngoan, mỗi ngày ở trong phòng bếp đi qua đi lại, mưa dầm thấm đất cũng nhất định được trưng mẹ nhà tuệ!

Không khí cuối thu sáng khoải, thời tiết hợp lòng người, thời gian một cái dạo phố, nhưng mà thiên hạ phờ phạc ỉu xiu cũng là lãng phí phong cảnh tốt lần này.

Thúy Nhi chạy vài bước, vượt qua Dạ Từ Huyền.

”Tiểu thư, chúng ta đi ăn đi!”

Mặc dù là hỏi, nhưng mà, rõ ràng là dùng câu nói trần thuật. Cũng phải, mỗi lần Dạ Từ Huyền ra ngoài, mặc kệ cao hứng hay là mất hứng, đều sẽ đi từ lâu “Tuyệt Vị Thiên Hạ” ăn thoải mái, ăn thống khoái mới hồi phục, này đương nhiên cũng nhân tiện đem miệng tiểu nha đầu cấp dưỡng đều.

”Tuyệt Vị Thiên Hạ” danh như ý nghĩa, mặc kệ là đầu bếp hay là xanh xao, đều là số một Hán Thành. Hơn nữa, ở từ lâu Tuyệt Vị Thiên Hạ, đối với thân phận khách nhân yêu cầu cũng rất cao, cũng không phải người bình thường có thể tùy tiện vào vui chơi giải trí, bởi vì bên trong một mâm ăn vật đều là giá xa xỉ, liền đủ mấy nhân khẩu phổ thông sống mười ngày. Đối với khách nhân có thể vào cửa, chia làm khách quý cấp một, khách quý cấp hai và khách quý cấp ba!

Các khách quý cấp ba là một khối đồng phiến mỏng như cánh ve, thợ khéo tinh xảo, trên các điều khắc con ngựa lông bờm nhưng dài, trông rất sống động, có được thế bài khách quý cấp ba khách nhân nhiều nhất có thể ở lâu thứ hai uống rượu dùng cơm; Các khách quý cấp hai là một khối ngân phiến, mặt trên công tượng tạo ra là một loài cá dưới đáy biển, đuôi vĩ đại, đỉnh đầu còn có cột nước, khách quý cấp hai có thể ở lâu ba lấy hạ đi lại; mà thế bài khách quý cao nhất, tức khách quý cấp một, tạo ra từ bạch kim, một cái cao tường bằng phía chân trời. Có được thứ này tạp nhân có thể ở Chính Đông từ lâu tự do qua lại, mà lầu 4 tự thành chỗ một vị thần bí, khách quý cấp hai và cấp ba đều đối lầu 4 tràn ngập hướng tới, vương công đại thần trong triều cũng chỉ có thể dừng lại lầu ba, lầu 4 không biết muốn dạng thân phận tài năng gì đi lên!

Cảm giác thần bí đối với từ lâu Tuyệt Vị Thiên Hạ, chính là lão bản phía sau màn, không ai biết lão bản phía sau màn là ai, càng không có người gặp qua, mà không chút thua kém gì Tuyệt Vị từ lâu thần bí còn có thanh lâu “Đạp Tuyệt Tim Liễu” hán hướng lớn nhất thậm chí nổi danh nhất vương triều Hoa Hạ. Nơi đây càng là đèn đuốc sáng trưng, hàng đêm sinh ca, tiếng ca suốt đêm vòng nhĩ không dứt. Tam giáo cứu lưu, nhân long hỗn tạp, nhưng mà chưa từng có phiến toái xảy ra, hoặc là nói nhất có phiến toái, sự tình nhanh chóng giải quyết, căn bản không để lại dấu vết gì.

Trở lại chuyện chính, tuy rằng trong lòng Dạ Từ Huyền không vui, nhưng việc đã đến nước này, Diêm vương để cho nàng trùng sinh, thuyết minh mệnh nàng không nên tuyệt, vậy nên hảo hảo hưởng thụ cuộc sống mới sẽ không đáp hư một phen hảo ý của Diêm vương lão gia.

Vì thế, dưới đề nghị của Thúy Nhi, Dạ Từ Huyền lấy kẹo hồ lô trong tay Thúy Nhi qua chính tông băng nhất, vừa ăn vừa đi dạo, bất tri bất giác liền đến cửa Tuyệt Vị Thiên Hạ. Quả nhiên người như dòng chảy, khách nhân tiền tiền xuất xuất nhiều không đếm xuể.

Mắt tiểu nhị sắc bén thấy được Thất tiểu thư Dạ gia mấy ngày nay nổi bật “Càng sâu”, tuy rằng dưới dầm uy hoành ngang ngược của Dạ Từ Huyền, nhưng đến cùng vị tiểu thư này chưa đến ăn cơm đồ hoặc là làm khó điểm tiểu nhị bọn họ, vì thế cảm khẩn lau cười bảy phần rục rờ cúi đầu khom lưng

ngheh đón.

”Thất tiểu thư, người là thật lâu không có tới đâu? Mau vào bên trong, xin mời!”

Điểm tiểu nhị đứng ở cửa tửu lâu, cúi đầu chín mươi độ, tay phải bày ra tư thế thỉnh, Dạ Từ Huyền nâng mí mắt nhìn hán ta, chậm rãi đi vào. Mà Thúy Nhi ở phía sau, muốn lấy thẻ khách quý trên người tới, bất hạnh trong lòng ôm một đồng đồ, không thể lấy.

”Thúy Nhi cô nương mau vào đi thôi, đừng tìm, nơi này không ai không biết Thất tiểu thư!”

Không biết những lời này của điểm tiểu nhị có phải ân tảng hay không, Thúy Nhi trừng mắt nhìn hán ta, bãi tiểu thân thể đi vào.

Đối với khách nhân là Dạ Từ Huyền ba ngày ất tới, xoát mặt tạp là được rồi, nơi nào cần nghiệm thẻ!

Cửa sổ trong ghế lô lâu ba, một đôi mắt ôn nhuận luôn luôn nhìn chăm chú vào Dạ Từ Huyền, thẳng đến lúc nàng hoàn toàn đi vào trong tiệm.

”Hôm nay hình như vị Thất tiểu thư này không giống với ngày thường!”

Bạch y nam tử khí định thần nhàn nói, nhìn huyền y nam tử đối diện vẫn như trước ôn nhuận như ngọc.

”Nếu không ta đi xem thử?”

Huyền y nam tử thu hồi tầm mắt, nhìn về phía bạch y nam tử lộ ra chút cười:

”Kỳ Tu!”

Huyền y nam tử, tay phải nhẹ lay động quạt ngọc lưu ly, mặc biến thành màu đen như thác nước, dưới ánh mi là một đôi mắt đen như mực ánh nhìn trong suốt mà ôn nhu, tựa như một dòng suối, yên tĩnh xa xưa, lại giống như hồ sâu, thâm thúy trầm tĩnh. Dung nhan của hán càng tuyệt thế khuynh thành, trên người lộ ra mỹ cực hạn, lại không yêu điểm.

Nam tử được gọi là Kỳ Tu, mặc áo bào trắng, dáng người yếu điệu, hạt bụi nhỏ bất nhiễm, dung mạo thượng thừa, so với nam tử đối diện, cũng là một loại mỹ khác.

”Ta hôm nay nhưng là thiên muốn đi gặp nàng!”

Nói xong, không đợi huyền y nam tử trả lời, hán ta đã đứng dậy, mại động bước chân tới trước cửa. Mười ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng mở cửa, vừa vận gặp được tiểu nhị mời Dạ Từ Huyền lên lầu ba.

Chân thon dài của hán ta bước tới, chắn phía trước Dạ Từ Huyền. Ý vị thâm trường cười cười với mỹ nữ, đáng tiếc mỹ nhân không hiểu ý, thấy mỹ nhân xem thường. Hán ta ngượng ngùng sờ sờ mũi, hôm nay là điểm nhi lưng sao? Quận chúa Lan Hí thấy hán ta sao giống như người xa lạ vậy, bên trong đồng tử toàn là xa lạ, không phải giả bộ đi!

”Huyền Nhi!”

Thấy mỹ nhân không để ý mình, hán ta nên chào hỏi trước tốt lắm, cái này gọi là lễ nghi!

Kỳ Tu ở trong lòng vì hành vi bản thân đắc ý một phen, lại phát hiện mỹ nữ vẫn đứng tại chỗ, đáng tiếc, theo tầm mắt Thất tiểu thư, nam nhân trong phòng cùng vị Thất tiểu thư này đang yên lặng đối diện.

Hôm nay hán ta không rõ, đoán mạng không phải nói hôm nay hán ta xuất môn ngộ hoa đào sao? Tuy rằng ngộ Dạ Từ Huyền, nhưng nàng cũng có tiếng mỹ nhân đó! Nhưng mỹ nhân trước mắt hình như không đem lực chú ý đặt ở trên người hán ta, nguy rồi, hán ta nói sai ngày sinh tháng đẻ với thầy bói, khó trách hôm nay mệnh phạm hoa đào không phải hán ta! Không ra thì hoàn hảo, vừa ra khỏi cửa vậy mà liền đoạt nổi bật của hán ta... Chán ghét!

Lúc Kỳ Tu đang YY, Dạ Từ Huyền thu hồi tầm mắt nhìn người trước mắt, không nghĩ tới người trước mắt tự kỷ tảo bạo bộ dạng nhân thần cộng phần, mà người trong phòng còn muốn thắng thượng ba phần. Diện mạo thờ ơ, trên khí chất đã thắng, Tuyệt Vĩ Thiên Hạ trừ bỏ mỹ thực, vậy mà cũng ra mỹ nam!

Trong ghế lô huyền y nam tử vẫn cứ một bộ ôn nhuận như ngọc, không có vui sướng, cũng không có phiền chán, quạt ngọc lưu ly liền như vậy có một chút không một hạ hoảng.

”Huyền Nhi!”

Kỳ Tu không cam lòng bị bỏ qua, lại gọi nữ tử một tiếng, còn làm ra bộ dạng thẹn thùng xen lẫn tức giận.

Ánh mắt Dạ Từ Huyền co rúc, nam nhân này vậy mà nhận thức nàng, còn đức hạnh này, sẽ không phải là người hay thân mật với Dạ Từ Huyền đi? Ý niệm này mười phần dọa Dạ Từ Huyền sốc, suy nghĩ một chút, xem dạng này cũng không giống, trong lòng không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

”Các hạ có việc?”

Dạ Từ Huyền tự nói với mình, không đánh khuôn mặt tươi cười của người, ba phần khách khí hỏi.

Trời ạ, Huyền Nhi vậy mà không biết hấn ta, Kỳ Tu mang theo ba phần khóc nức nở, ba phần khổ sở, bốn phần trêu tức nói:

”Huyền Nhi à, sao nàng lại không biết ta?”

Chúng ta là oan gia, những lời này hấn ta nói ở trong lòng.

Dạ Từ Huyền nhất thời dâng lên suy nghĩ muốn nghiền cứu một chút hôm nay xuất môn là đúng hay sai, thấy được nữ nam, vận khí vô cùng tốt; đáng tiếc trước mắt này cực phẩm, thật sự để cho nàng chịu không nổi! Không muốn bởi vì hấn ta, đánh bại khẩu vị hưởng thụ mỹ thực của nàng.

”Không có chuyện gì xin đi cho, hảo — câu — không — chán — nói!”

Dạ Từ Huyền không chút khách khí gần từng tiếng, sau đó nghiêng người đi qua, điểm tiểu nhị vừa rồi sợ tới mức chân run run, mỗi lần nhị vị này gặp nhau đều sẽ không có chuyện gì tốt, hơn nữa không phải đầu người chết ta sống tuyệt không dùng tay.

Kỳ Tu nghe thấy những lời này cũng sợ tại chỗ, nhưng cũng không phải, không nhưng cũng không phải, thấy Dạ Từ Huyền bước vào phòng cách vách, khuôn mặt tuần tú ghen đỏ, tức giận đến suyền!

Thúy Nhi che miệng cười khế, Nhân Vương Thế tử xem ra không có một lần có thể chiếm thượng phong của tiểu thư đâu!

Nam tử huyền y phía sau Kỳ Tu, độ cong khóe miệng lại kéo về trước một phần!

----- Ngoài lề-----

Nam chính xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ra Tiền Ra Mệnh

Tiến vào phòng, phòng bên trái bày biện một cái giá bác cổ, trên trần thiết bày đồ cổ, đồ sứ đơn giản hào phóng mọi thứ đất tiền dọa người.

Kỳ lạ nhất là, trên mặt mỗi kiện đồ cổ hoặc đồ sứ đều bất đồng, tư thái hoa lan khác nhau. Dạ Từ Huyền từng sốt ghé mắt, không nghĩ nhiều lắm, chạy tới trước bàn. Thúy Nhi thay nàng kéo ghế cạnh cửa sổ, sau đó lại thay nàng rót một ly trà.

Dạ Từ Huyền cầm lấy cốc nước chuẩn bị uống một ngụm, không nghĩ tới lão bản Tuyệt Vĩ Thiên Hạ này lại độc đáo như thế, vậy mà ngay cả trên cốc và ấm trà đều có hoa lan. Sức sống trong nganh của hoa lan xuất hiện ở nơi này, có được tính như đang ám chỉ không?

Nàng nhẹ nhàng uống ngụm trà, ngược mắt quét một vòng trong phòng, trên vách tường cũng quai mấy phúc đề từ phong lan. Trong đó một bức u lan thâm giản hấp dẫn ánh mắt nàng, cực kỳ giống một màn nàng từng gặp qua, thác nước chảy xuống khe núi, bên cạnh suối nước mọc một gốc Chu Phong lan lâm thâm giản, xanh tươi xanh biếc, làm lòng nàng rung động, đồng thời cũng thật sâu cảm thấy đã từng đi một chuyến rất có giá trị.

Dạ Từ Huyền từng ở hiện đại đối hoa hoa thảo thảo cũng có yêu thích độc đáo, thứ nhất phải kể tới là phong lan, thậm chí từng đi qua rừng rậm Quý Châu tìm kiếm hoa lan hoang dại. Hoa lan có rất nhiều giống, nhưng trong đó Xuyên lan điểm lệ chói mắt, dung nhan yếu điệu, phong vận cao nhã, hương nồng vị thuần, là loại lan người trồng yêu thích nhất.

Nếu nàng đoán không sai, tầng này hẳn là ẩn bố trí mai, lan, trúc, cúc ...

Hôm nay Điểm tiểu nhị thấy thái độ vị Thất tiểu thư này đối đãi Nhân vương Thế tử thật bất đồng, không khỏi đại khí cũng không dám ra. Nhưng mà, hôm nay hấn ta điểm nhị lung, tổ tông Nhân vương Thế tử này lại tới nữa.

”Huyền Nhi, nàng thật không nhớ rõ ta?” Hiên Viên Kỳ Tu xem nhẹ lễ nghi nên có, để sát vào hỏi, tuần nhan phóng đại đến mức hai người đều có thể cảm nhận được hô hấp lẫn nhau.

Hấn ta không cam lòng lại thua trong tay Dạ Từ Huyền, lòng hấn ta thật không thoải mái. Hơn nữa, Nhân vương Thế tử hấn ta không thể bị mất mặt — nhất là ở trước mặt tiểu Hoàng thúc!

Dạ Từ Huyền nhú mày, sau đó lại nâng cốc lên uống một ngụm.

Nàng cố ý xem nhẹ tuần nhan gần trong gang tấc của Hiên Viên Kỳ Tu, mí mắt cũng chưa chớp một cái nghiêng đầu chậm rì rì hỏi: “Thúy Nhi, người nghe được thanh âm gì không?”

Điểm tiểu nhị và Thúy Nhi đều rất muốn cười, nhưng mà tình cảnh trước mắt không cho phép bản thân bật cười, được rồi, để cho mình ghen thành nội thương đi!

Thúy Nhi nhìn thoáng qua khóe mắt co rút mãi của Hiên Viên Kỳ Tu, đầu tiên là gật đầu sau đó thấy Dạ Từ Huyền trở nên bất hữu thiện kiêu nhan, lập tức lại lắc đầu.

Hiên Viên Kỳ Tu quả thực bị đại thương, bình thường quan gia tiểu thư này đụng tới hấn ta đều là dán lên trên người hấn ta, nhưng mỗi lần nhìn thấy vị Thất tiểu thư Dạ gia, Quận chúa Lan Hi kiêu ngạo bá đạo, thấy hấn ta đều là lỗ mũi chỉ thiên, tóm nhị ngũ tám mươi. Hơn nữa, trước kia tốt xấu gì nàng cũng sẽ động thủ, hôm nay thế nào biến thành quân tử? Chẳng lẽ trước mắt người nọ là giả?

Làm nửa ngày, Nhân vương Thế tử quả thật bị ngứa da, đáng đánh đòn!

”Huyền Nhi, đừng như vậy mà!”

Hiên Viên Kỳ Tu kéo ra một cái ghế, thân nhiên ngồi xuống. Trên mặt tươi cười rực rỡ đủ để mê đảo chúng sinh, nhưng giai nhân trước mắt ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên.

”Huyền Nhi, hôm nay bản Thế tử mời khách, tùy nàng chọn!”

Hiên Viên Kỳ Tu lấy ra một chồng ngân phiếu, nhanh chân dán mặt nóng vào mông lạnh của nhân gia.

Rốt cục, Dạ Từ Huyền ngẩng đầu nhìn hấn ta, trong đồng tử màu nâu tràn ngược ra tuần nam đang cười. Nói trong lòng, bộ dạng hấn ta rất tốt, xem dáng người cũng tuyệt đối là khuôn cách người mẫu, chính là trong mắt nàng không biết tại sao lại xem nhẹ thẩm mỹ này hơn ngân phiếu của hấn ta?

Được rồi, có người mời khách không ăn sẽ khách khí!

”Cúc hoa toàn ngư, Đường khô thiên ti, Tô tần hồ cua, Trầm hồ minh châu, Hoa quế chích cốt, Mứt táo thịt dê, vịt Bát bảo, Mây trắng hoàng hạc, Đường dấm chua mạch trúc, Rượu gạo chưng kê, Bánh trôi trân châu, Kinh cá mập cao, Du phanxan cá bạc ốc khô, Hòa bạo trái vải thất lung, Nam lộ túy tôm, Toàn lật hải sâm, Cánh gà quý phi, cuối cùng là một nồi canh gà ninh cầu kỳ.”

Dạ Từ Huyền một hơi gọi mười bảy món ăn và một món canh, không chỉ Hiên Viên Kỳ Tu, Thúy Nhi và điểm tiểu nhị bị động tác này của nàng dọa sợ, huyền y nam tử phòng cách vách nghe thấy từ trong miệng nàng bùm bùm gọi tên món ăn, khóe miệng nhẹ nhàng run rẩy, nâng ly trà, nhẹ nhàng uống một ngụm, che khuất khóe miệng đang run rẩy.

”Thất tiểu thư.”

Điểm tiểu nhị còn chưa nói xong, thu được ánh mắt như đao của Dạ Từ Huyền, nhanh chân chạy xuống phòng bếp dưới lầu giao thực đơn.

”Tiểu thư ——”

Thúy Nhi vốn muốn nói, nhưng thấy tiểu thư không đáp cũng chẳng để ý tới mình, ngượng ngừng ngậm miệng.

”Huyền Nhi, nàng xác định nhiều đồ ăn như vậy nàng có thể ăn hết?”

Hiên Viên Kỳ Tu cảm thấy hấn ta không có chuyện gì làm nên đi tìm chuyện, hảo hảo mời khách cái gì chứ, bắt quá, hấn ta chính là khách khí xuất ra ngân phiếu, ai biết cô nãi nãi này một điểm khách khí cũng không có! Thất sách thất sách!

Hấn ta ra tiền, nàng ra mệnh!

Kỳ thực bản thân Hiên Viên Kỳ Tu cũng không biết, vì sao mỗi lần nhìn thấy Dạ Từ Huyền đều phải chủ động đi bói lông tìm vết, sau đó cùng nàng động thủ, rồi giấu bộ dáng nàng mân mê miệng thở phì phì.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Hiên Viên Kỳ Tu bất giác kéo lên, tuy rằng mỗi lần hấn ta đều chịu thiệt nhưng trong lòng cũng là ngọt ngào.

”Ăn không hết thì đóng gói!”

Dạ Từ Huyền không chút nào che giấu chuyện nàng ăn không hết, ăn không hết đóng gói đem về phủ buổi tối có thêm đồ ăn!

Đóng gói? Phủ Tướng quân khi nào thì thiếu thốn như thế, Thất tiểu thư này vậy mà ăn không hết sẽ đóng gói?

”Lãng phí đáng xấu hổ!”

Dạ Từ Huyền mí mắt không thèm nâng một cái nhìn hấn ta, cũng biết tiểu tử này đang nghĩ cái gì, vì thế không nhanh không chậm bồi thêm một câu.

Hiên Viên Kỳ Tu nghe đến đó, thật to rung động một phen, Huyền Nhi lại có giác ngộ như thế. Ngày khác hấn ta nhất định phải bẩm báo Hoàng thượng, khen ngợi Huyền Nhi một chút.

Vừa hạ quyết tâm, liền nghe thấy âm thanh không nóng không lạnh của Dạ Tử Huyền vang lên:

”Ngươi còn không đi?”

Hiên Viên Kỳ Tu không thể tin được nhìn nàng, trong con ngươi hắc ta vẫn là Dạ Tử Huyền xinh đẹp khả ái, nồn nà như phu nhưng sao lại có cảm giác thay đổi thành một người khác vậy?

”Huyền Nhi, đồ ăn còn chưa có bụng lên!”

Đây là một câu trần thuật không cáo Dạ Tử Huyền rất bá đạo, nhiều đồ ăn như vậy cũng không để cho hắc ta ném thử.

”Cửa lớn sau lưng ngươi mười bước, không tiến!”

Dạ Tử Huyền sẽ không quan tâm hắc ta, hôm nay nàng không có tâm tình để ý hắc ta, nàng muốn hóa bị phần thành thềm ăn, lang thôn hổ yết, ngoại nhân không thích hợp ở đây!

Chẳng sợ da mặt dày như Hiên Viên Kỳ Tu cũng không tốt tiếp tục ngồi chỗ này, năm lần bảy lượt ra lệnh đuổi khách nếu hắc ta còn không nghe hiểu vậy thật là dọa người. Vì thế, hắc ta có chút tức giận đứng lên nhìn nàng, giận dữ rời đi. Mà tiểu nữ nhân trước mắt, như trước vẫn đạm phong khinh uống trà.

”Ngồi đi!”

Những lời này là nói với Thúy Nhi: “Hôm nay có người coi tiền như rác đưa tới cửa.”

Hiên Viên Kỳ Tu vừa ra cửa lại nghe thấy câu đó, nhân gia là nửa đêm một tiếng rống, hắc ta kém chút nữa mất bình tĩnh té ngã.

Huyền y nam tử mở cửa phòng, thấy người nào đó bị nhục lời kéo áo bào trắng, thay chiêu bài cười, quay đầu đang chuẩn bị đẩy cửa. Hắc nhẹ nhàng lắc đầu, ôn hòa nói: “Đi thôi, hồi phủ!”

Nói xong, không đợi Hiên Viên Kỳ Tu trả lời, liền phe phẩy quạt ngọc lưu ly xuống lầu.

Dạ Tử Huyền đứng trước cửa sổ, nhìn nam tử nhấc rèm xe ngựa lên, không biết vì sao, bóng lưng tiêu sái của hắc lại cắt đứt một cổ cảm giác cô tịch.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nàng Ở Đâu

Editor: Bộ Yến Tử

Đội xe ngựa chạy cách tửu lâu khá xa, khách nhân trong đại sảnh lâu một nhận thức Hiên Viên Kỳ Tu bắt đầu thảo luận, người trẻ tuổi có thể để Nhân Vương Thế tử cung kính đối đãi cũng không nhiều đâu —— huống hồ người này bọn họ còn không biết.

”Nam nhân đi phía trước Nhân vương Thế tử là ai vậy? Nhìn qua anh tuấn tiêu sái hơn so với Thế tử gia của chúng ta đó!”

”Cũng không phải sao, ngươi không thấy Thế tử gia rất cung kính à?”

”Đúng vậy, vừa rồi lúc ta thấy hắc xuống lầu còn gọi Thế tử gia là Kỳ Tu mà!”

”Xem ra là đại nhân vật!”

”Nhưng mà chưa thấy qua á!”

.....

Một đám người, người một câu ta một câu rất náo nhiệt, nhưng mà lại hiểu biết cực ít về huyền y nam tử có dung mạo tuyệt thế kia, căn bản không biết hắc là thần thánh phương nào.

”Ta nói huynh đệ, vẫn nên uống rượu của chúng ta đi, chuyện của quan to quý nhân như thế này nên cân nhắc mới tốt đó!”

Một người trẻ tuổi mặc áo choàng màu lam cầm lấy bầu rượu nói với hắc y nam tử đối diện, dùng ánh mắt bảo hắc ta không cần làm vậy, bởi vì duyên có xảo hợp hắc ta đã gặp qua hắc một lần.

Trong mắt hắc y nam từ lộ ra một tia giáo hoạt, bụng ly rượu lên uống một ngụm, sau đó đề thấp thanh âm hỏi:

”Huynh đệ có phải đã từng gặp qua người này, ha ha!”

Trên mặt nam tử áo lam nhanh chóng hiện lên một tia lo lắng, hẳn ta đã hảo tâm nhắc nhở qua, lại không hiểu được tâm ý, sợ là về sau sẽ chuốc họa vào thân thôi, vẫn nên cách người như thế xa một chút mới tốt nha.

”Huynh đệ, rượu này về sau lại uống, cáo từ!”

Nam tử áo lam lấy ra một tấm ngân phiếu đặt trên bàn, hào sảng không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của người đối diện, đứng dậy nhanh chóng ly khai Tuyệt Vĩ tửu lâu.

”Mẹ nó, người chỉ là con trai của một tiểu quan tứ phẩm, rất giỏi sao, dám đối với ta như vậy!”

Hắc y nam tử tức giận đem ly rượu trong tay dùng một cái ném trên đất, rượu trong chén văng lên tung tóe, những khách nhân khác trong tửu lâu ào ào nhìn về phía hắn ta.

Làn da màu mặt ong, ngũ quan coi như đoan chính, chính là đôi mắt kia lại làm cho người ta chán ghét. Ánh mắt dài nhỏ, tròn mắt chuyển động quay tròn, cực kỳ giống con chuột, đặt chung với khuôn mặt vốn đoan chính, trở nên thập phần buồn cười, nhưng lại mang chút đáng khinh.

”Luu đại thiếu, không nên tức giận, không nên tức giận!”

Chương quỳ lập tức đề tiểu nhị thay cốc mới, vội vàng khách khí nói lời an ủi khuyên nhủ.

Luu Tị Tiêm là con một của phú thương Luu Kiệt ở thành Tây, Luu gia ở Hán Thành có chút danh tiếng, có thể nói gia sản bạc triệu. Nhưng mà, Luu gia ở triều đình dùng tiền đáp ứng mọi người, không có người một nhà, đáng tiếc Luu Kiệt anh minh cả đời, lại dạy dỗ ra một tên bại gia tử giống như Luu Tị Tiêm, gia nghiệp Luu Kiệt gầy dựng muốn nhập giác mộng của con cháu.

Luu Tị Tiêm liếc mắt nhìn chương quỳ, tâm tình cũng không bởi vì khuyên giải an ủi mà thoải mái, chỉ cảm thấy càng tức giận. Vén tay áo rộng thùng thình, quăng ngã tất cả rượu và bát đĩa trên bàn xuống đất, vỡ nát, sau đó nghênh ngang rời khỏi tửu lâu.

Chương quỳ là người khôn khéo, trong mắt tinh quang chợt lóe, nhìn bóng lưng Luu Tị Tiêm, lớn tiếng hô:

”Nhanh chóng thu dọn đi!”

Lập tức có điểm tiểu nhị tiến lên nhanh chóng quét dọn, mà khúc nhạc đệm nho nhỏ này, lại kinh động khách nhân trên lầu, bao gồm Dạ Từ Huyền đang ăn mĩ vị.

Dạ Từ Huyền từ cửa sổ nhìn xuống, vừa vặn thấy được người gây họa vừa rồi là Luu Tị Tiêm, vừa ra cửa đã đánh tiểu thương bán kẹo hồ lô, tiểu thương này thật sự oan uổng lắm?

Không biết vì sao, lúc Dạ Từ Huyền nhìn thấy Luu Tị Tiêm, nàng rất muốn lao tới bứt xức động (móc túi), xem ra bệnh nghề nghiệp đời trước của nàng lại bắt đầu quấy phá.

Không được! Ngán vạn lần không được!

Dạ Từ Huyền ở trong lòng mặc niệm, tốt xấu gì hiện tại nàng cũng là Thất tiểu thư Dạ gia, Quận chúa Lan Hi do Hoàng thượng sắc phong, sao có thể lại đi đường xưa?

Vì thế, nàng lắc lắc đầu, nhìn Thúy Nhi ăn bất diệc nhạc hồ, cầm lấy đĩa bắt đầu tiếp tục nhắm nháp mĩ vị.

¥ ¥ ¥

Đây là một thư phòng cổ kính, trên giá sách bày đủ loại sách, trên bác cổ giá trừ bỏ bày biện một ít đồ sứ quý báu, bên cửa sổ còn treo mấy bồn Kiến lan. Lá cây hoa lan sinh trưởng tươi tốt, xanh mượt, đóa hoa hồng nhạt trình cầu hình, ngũ giác tinh dường như đem cánh hoa bao vây thành một cái hình cầu, lá cây lục sắc phụ trợ cho hoa càng thêm xinh đẹp.

Trong phòng đứng một nam tử, mi thanh mục tú, ánh mắt lạnh lạnh, khóe miệng hơi hơi kéo lên, ôn nhu khảy lông đóa hoa, con ngươi đen lấy tập trung tinh thần xem đóa hoa kiêu diễm nở, nhu tình trong mắt tựa hồ làm cho Kiến lan này rót vào một uông thanh tuyến.

”Tuyệt Nhất, bốn vương cho người tìm người đã có tin tức chưa?”

Nam tử xem Hoa nhi này giống như xem thứ gì đó hẳn âu yếm nhất, tựa hồ làm bầm lâu bầu, nhưng lời của hắn vừa nói, trong phòng đột nhiên nhiều hơn một nam tử mặc hắc y, đúng là nam tử ngày đó ở phủ nha Kinh Triệu Doãn làm chứng.

”Hồi chủ tử, thuộc hạ vô năng, Vạn Tín lâu tạm thời không có tin tức gì truyền đến!”

Tuyệt Nhất cúi đầu, thanh âm khàn khàn trầm thấp, đối nam tử trước mắt tất cung tất kính hồi đáp.

”Mười năm, vèn vèn mười năm, vì sao còn không tìm được nàng!”

Nam tử ngẩng đầu nhìn không trung, trời vậy mà bắt đầu mưa, lưu loát. Nam tử lăm bầm lâu bầu, Tuyệt Nhất và Vô Gặp đứng ở phía sau động cũng không động một chút.

”Tuyệt Nhất, phải đẩy nhanh tốc độ tìm nàng, bốn vương không có bao nhiêu thời gian đến có lệ.”

Lời nói trầm trọng, chỉ có Tuyệt Nhất minh bạch, bởi vì là bọn hắn cùng nhau trải qua, mười năm, vèn vèn mười năm, tiểu cô nương vừa khóc nước nờ vừa an ủi hắn, không còn xuất hiện qua.

”Đại ca ca, huynh không cần chết được không?”

Tiểu nha đầu khóc sụt sùi nói:

”Ta giúp huynh vù vù, miệng vết thương của huynh sẽ không đau, nào uống nước đi...”

”Tránh ra, không được thương hại Vương gia, không cho người uy độc thủy cho ngài ấy, tránh ra! Lại không tránh ra ta giết người!”

Hai mắt Tuyệt đỏ quạch quắt, hắn ta cũng cả người quai thẳng, từ biên quan gấp gấp trở về gặp mặt Hoàng thượng lần cuối cùng lại không nghĩ rằng sẽ lọt vào mai phục.

”A ——”

Tiểu nha đầu bị Tuyệt đẩy ra xa, khẳng định ngã rất đau, nhưng nàng vẫn từng bước một bò đến, khóc nói:

”Đại ca ca không uống nước, huynh ấy sẽ chết!”

Tuyệt Nhất bị thương rất nặng, hơn nữa vừa rồi khi đẩy đã dùng sức, miệng lại ói ra một búng máu, nhưng tiểu nha đầu cũng không có mang thù, vất vả chạy đến thủy sai, đứng lên lại chạy đến bờ sông cách đó không xa dùng lá cây thịnh nước đến đây.

Sam vấy trên người nàng đã rách nát, vai quần áo đã bị nhánh cây quai lạn, mặt xám mảy tro chạt vật không chịu nổi.

Nàng ham chơi mới chạy đến mức lạc mất gia nhân, nhưng mà trong lúc vô ý cứu mệnh hắn và Tuyệt Nhất, hắn nhớ được, vĩnh viễn nhớ được cặp con người như tinh thần bản lóc ra của nàng, cùng đóa hoa lan trên vai phải phía dưới lớp quần áo rách nát kia.

Chờ khi hắn tỉnh lại, hắn nằm ở phủ Dật Vương, nhưng mà bên người lại không có nàng.

Ngày khác đêm phải người tìm kiếm, ở trong vương phủ bày đủ loại hoa lan, mượn bệnh từ chối tất cả chuyện trong triều đình, chỉ vì tìm kiếm nàng, năm đó hắn mười bốn tuổi, mà một lần tìm kiếm, chính là vèn vèn mười năm.

Hắn ru rú trong nhà, chỉ vì tìm nàng!

”Chủ tử, người yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ tìm được nàng, thuộc hạ —— thuộc hạ còn chưa chính miệng nói cảm ơn nàng!”

Có thể để Tuyệt Nhất băng sơn mở miệng nói ra lời này, hắn biết, Tuyệt Nhất nhất định sẽ tìm được nàng.

”Ừ” một tiếng, như có như không, tiếp tục cúi đầu đùa nghịch hoa lan.

”Thời điểm tất yếu, để Dạ Ảnh hỗ trợ đi tìm, tình hắn ta suốt ngày nơi nơi đi dạo!”

”Dạ!”

Tuyệt Nhất lĩnh mệnh, trong nháy mắt đã biến mất ở trong phòng.

”Nha đầu, nàng ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Đôi Chọi Gay Gắt

Sáng sớm hôm sau, Dạ Từ Huyền đã bị Tướng quân phu nhân đốc thúc háo hão thu thập một phen, khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm một lớp thi phấn,

trên búi tóc cắm một căn trâm cài ngọc bích đơn giản, cao quý hào phóng. Một cái váy dài bằng gấm nguyệt sắc kết hợp hồng phấn giao tạp với nhau, làn váy và cổ tay áo viền chỉ bạc, trên cổ tay áo phồn tể có thêu hoa văn màu vàng, trên vai khoác áo choàng sa y hồng nhạt, thân váy thêu từng đóa Từ Ương hoa lớn, trông rất đẹp mắt; bên hông trái một căn đai lưng màu phấn trắng, dáng người cân xứng, kỳ dị hoa văn ở mang theo chi chít ma mị phân bố.

”Huyền Nhi, tiến cung nhất định không thể cùng Cửu Công chúa phát sinh tranh chấp, con đã mười sáu tuổi, ở trong lòng nương con là đứa bé hiểu chuyện.”

Tướng quân phu nhân ôn nhu vuốt ve gò má Dạ Từ Huyền nói, mặt cười ôn hòa.

Bà ta cũng không phải lo lắng Dạ Từ Huyền chịu thiệt trên tay Cửu Công chúa, nhưng hai người mỗi lần giận dỗi, Hoàng hậu luôn ở trước mặt Hoàng đế trúng gió, làm hại Hoàng thượng mỗi lần đều ném oán giận lên người Dạ Tu La. Quái chỉ đồ thừa, hai người đều là người ái nữ thành si!

Dạ Từ Huyền ngồi trên xe ngựa trong cung phái tới, gật đầu.

”Nương, con đã biết!”

Hôm nay nàng muốn gặp Cửu Công chúa dừng mảnh kia, chính là, tâm trí nàng đã thành thực sao có thể cùng tiểu thí hài so đo.

”Vây Tướng quân phu nhân, tiểu nhân cáo lui!”

Một tiểu thái giám thi lễ với bà ta, sau đó huy tay xe ngựa bắt đầu chậm rì rì chuyển động.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa chạy đến trước cửa Hoàng cung thì ngừng lại.

Dạ Từ Huyền cho rằng đã đến, đang chuẩn bị xốc rèm cửa lên, lại nghe thấy tiểu thái giám hành lễ với người khác.

”Tiểu nhân tham kiến Dật Vương gia.”

”Ừ, đứng lên đi!”

Giọng nói ôn nhuận giống như thiên âm, Dạ Từ Huyền không khỏi nâng màn cửa lên, từ trong cửa sổ xe ngựa nhìn lại.

Đó là một nam tử cười một thất tuần mã màu đen, mã tuần người càn tuần. Da hắc trắng nõn, ngũ quan thanh tú mang theo chút tuần tú, suất khí lại mang theo chút ôn nhu! Trên người hắc phát ra khí chất hảo phức tạp, như là các loại khí chất hỗn hợp, nhưng ở trong ôn nhu và suất khí, hắc lại có độc đáo không linh cùng tuần tú. Mũi cao thẳng, môi mỏng vài sợi ô phát rơi xuống mây kiếm tà bay vào thái dương. Sườn mặt anh tuần, bộ mặt hoàn mỹ không thể soi mói.

Dật Vương gia Hiên Viên Đình trong truyền thuyết, quả nhiên tiêu sái phiêu dật.

Bộ dạng suất không làm cho Dạ Từ Huyền nằng tò mò, cái nằng tò mò là, Dật Vương gia này dĩ nhiên là nam tử ngày hôm qua nàng nhìn thấy ở Tuyệt Vĩ Thiên Hạ. Quả nhiên là có duyên phận!

”Tiểu nhân còn phải phục mệnh, cáo lui trước!”

Thái giám thi lễ, xa phu huy nhất tiên, đánh xe ngựa vào cửa cung.

Tiến vào cửa cung, thị giác Dạ Từ Huyền liền bắt đầu chuyển biến, cung điện kim bích huy hoàng lộ ra một đám ngói lưu ly đỉnh, như một tòa đảo nhỏ màu vàng, vờn quanh lầu các hoa lệ là một cái ao, lục bình bên ngoài, xanh biếc mà trong vắt. Nhất là hai con phi long trên mái cong, kim lân kim giáp, rất sống động, giống như muốn bay lên. Ở dưới bầu trời xanh thẳm, ngói lưu ly màu vàng trọng diễm điện đỉnh, có vẻ phá lệ huy hoàng. Quả nhiên là xuất phẩm hoàng cung, thật sự là bệng bạc đại khí!

”Nô tài tham kiến Cửu Công chúa!”

Thái giám dẫn đường hành lễ, trong lúc đó xe ngựa đột nhiên ngừng lại. Dạ Từ Huyền muốn nhìn thấy Cửu Công chúa, nhưng là, không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

”Trong xe ngựa là ai?”

Một giọng nói giống như chim Hoàng anh truyền vào tai Dạ Từ Huyền, thanh thúy dễ nghe, nghe thanh âm cũng biết là tiểu mỹ nhân.

”Hồi Cửu Công chúa, là Quận chúa Lan Hi.”

Thái giám dẫn đường cung kính đáp, đối với ân oán lúc trước giữa Cửu Công chúa và Quận chúa Lan Hi, đám nô tài bọn họ nghe thấy không ít, không biết hôm nay sẽ như thế nào?

”Dạ Tiểu Thất?”

Thanh âm êm tai của Cửu Công chúa biến mất, lập tức thay đổi thành bộ dạng như thấy kẻ thù.

”Dạ Từ Huyền, nhanh lên xuống xe cho bản Công chúa!”

Kiều ngao! Bá đạo! Cuồng vọng! Không coi ai ra gì!

Nghe đối thủ kêu gào, nếu còn không chịu lộ mặt không phải sẽ bị mất hết mặt mũi sao, Dạ Từ Huyền chậm rì rì xốc rèm cửa, trong mắt là hình ảnh: Một nữ tử mặc cung trang thủy lam, tuổi bất quá nhị tám năm hoa, sơ một búi tóc Công chúa, trên đầu đội một bộ kim diêu, bướm bướm tung bay, dưới ánh mặt trời làn da nữ tử càng thêm trắng nõn. Tóc mái tà phân, lông mày dài nhỏ như liễu, một đôi mắt đen như tinh thần, cái mũi khéo léo, miệng anh đào nhỏ nhắn, là một mỹ nữ cổ đại điển hình. Lại nhìn căn roi da trong bàn tay trắng nõn như hành của nàng, tay trái chống nạnh, tay phải cầm roi da chỉ vào xe ngựa.

Cô gái này hình như nàng đã gặp qua, nhưng không có khả năng, đúng rồi, rất giống một người, giống ai nhỉ? Thật đáng thương, vậy mà trong lúc nhất thời nàng nghĩ không ra.

Nhìn Cửu Công chúa thế này, là muốn cùng nàng ở tại hoàng cung nháo một hồi à!

”Dạ Từ Huyền, lần trước ngươi và bản Công chúa còn chưa đánh xong đâu!”

Cái miệng nhỏ nhắn quyết thật cao, ánh mắt tràn ngập khiêu khích, nếu không phải lần trước phụ hoàng đột ngột xuất hiện, lúc đó khẳng định các nàng đã phân ra thắng bại.

Xem manh muội tử này quyết miệng, Dạ Từ Huyền ở trong lòng lưu hân một phen. Mặc dù kiếp trước nàng chỉ sống mười chín năm, nếu so sánh, thì lúc nàng mười sáu tuổi cũng không mạnh như vậy!

”Ách —— Cửu Công chúa, tiểu nữ tử thấy hay là thôi đi, lại đánh tiếp sẽ ảnh hưởng tới thân phận Công chúa của ngươi đó!”

Nàng là hảo haid tử, thời khắc đều ghi nhớ lời mẫu thân nói: Không thể cùng Cửu Công chúa phát sinh tranh chấp, như vậy nàng sẽ nhện!

”Không được!”

Sắc mặt Cửu Công chúa càng thêm khó coi, nói:

”Hôm nay phải kết liễu!”

Ôi mẹ ời, đại sự gì mà phải đáng giá dùng từ “Kết liễu” này vậy! Nguyên chủ và Công chúa này đã hạ thù gì hả, Dạ Từ Huyền không biết là, thù của các nàng đã kết xuống từ khi còn nhỏ.

”A ——”

Dạ Từ Huyền sững sờ.

”Cửu Công chúa, hôm nay thực không được, ta vội vã đi gặp Hoàng thượng, đến giờ rồi nha!”

Phim truyền hình cổ đại diễn không phải tùy thời đều có thể roi đầu sao? Nếu hiện tại nàng và tiểu Công chúa này đánh nhau lâm canh giờ, vậy không phải Hoàng đế sẽ cho đầu nàng rơi cổ à? Nàng cũng không muốn vừa tới vài ngày đã đánh mất đầu!

”Vậy cũng không được, ngươi muốn gặp phụ hoàng, nhất định phải đánh thắng ta trước!”

Cửu Công chúa nói chưa dứt, trường tiên đã huy tới người Dạ Từ Huyền. Dạ Từ Huyền nghiêng người, tránh thoát một roi này, đứa nhỏ này hùng, nàng hảo hảo nói chuyện cùng nàng ta không phải không thành sao?

”Cửu Công chúa, Quận chúa Lan Hi nói thật đó, giờ Mùi hôm nay Hoàng thượng muốn gặp nàng ở Ngự hoa viên!”

Công công ở một bên thật sự không dám đắc tội tiểu tổ tông này, nhưng mà lâm canh giờ, không phải hấn ta sẽ khó xử trước mặt Hoàng thượng à. Nô tài chính là mệnh khổ, chuyện của chủ tử đến cuối cùng đều là tạo tai ương cho nô tài.

Hiên Viên Tĩnh vừa nghe, hừ một tiếng lại quát thêm một roi, Dạ Từ Huyền thoãn thoãn tránh đi, nơi vừa rồi nàng ngồi để lại một đạo vết roi thật sâu.

”Cửu Công chúa, canh giờ sắp đến rồi, người để nô tài mang người đi trước nhé!”

Trong không khí cuối thu, nhưng mồ hôi trên trán thái giám dẫn đường lại to như hạt đậu ào ào chảy xuống, ngày hôm nay sang năm sợ là sẽ thành ngày giỗ của Tiểu Đức Tử hấn!

”Cút ngay, ngươi cái nô tài chết bầm!”

Cửu Công chúa càng giận, đánh Tiểu Đức Tử một roi, đau đến nỗi khiến hấn ta lăn lộn trên đất.

Dạ Tử Huyền không thể nhìn được nữa, Công chúa này điều ngoa bốc đồng, không cho nàng ta chút giáo huấn, nàng ta còn không biết nhân ngoại hữu nhân. Hai mắt nàng như hai ngọn lửa tập trung thành một điểm, như muốn thiêu hủy tiểu hạt tiêu trước mắt, Hiên Viên Tịnh nhìn tự nhiên thấy sợ hãi trong lòng. Hôm nay Dạ tiểu Thất này sao không giống trước kia vậy?

Cửu Công chúa sao có thể quản này nọ, cho rằng cảm giác không giống với trước chẳng qua là nửa tháng này không có gặp Dạ Tử Huyền mà thôi, tiếp tục chém ra một roi, lại bị một lực lượng cường hữu giữ chặt, kéo cũng không nhúc nhích.

”Tiểu Hoàng thúc!”

Hiên Viên Tịnh miệng lâu bầu, tay phải cầm roi dần dần thả lỏng, hôm nay sẽ không hay ho.

”Tịnh Nhi, chớ có hồ nháo!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Long Tâm Đại Duyệt

Tiểu Hoàng thúc? Đây không phải Dật Vương gia vừa rồi gặp ở cửa cung sao?

Thấy Cửu Công chúa từ mẫu sư tử rít gào đột ngột biến thành cừu nhỏ dịu ngoan, điều này làm cho thị giác Dạ Tử Huyền chịu kích thích cực lớn, người hoàng cung quả nhiên là hỗn!

”Thần nữ gặp qua Dật Vương gia!”

”Nô tì tham kiến Dật Vương!”

”Nô tài tham kiến Dật Vương!”

”Đều miễn lễ!”

Dật Vương buông roi của Cửu Công chúa ra, tay phải cầm cây quạt ngọc lưu ly, giọng nói như nước suối thấm vào ruột gan.

Trong phạm vi lớn như vậy, dường như cung nhân chung quanh đều thành bài trí, chỉ còn lại ba người đang đứng, bề ngoài xuất chúng, khí chất đặc hữu, tướng dung tương tự.

”Tiểu Hoàng thúc, người khi nào thì trở về?”

Cửu Công chúa Hiên Viên Tịnh đã thu roi, hai tay kéo cánh tay Hiên Viên Đình, làm nũng nói:

”Nhân gia thật lâu không có gặp người!”

Dạ Tử Huyền đứng một bên, da gà nổi đầy người, run lên, thanh âm này, lặc lặc, cùng mẫu sư tử vừa rồi quả thực khác nhau một trời một vực.

”Vừa trở về thôi!”

Khóe miệng Hiên Viên Đình kéo ra nụ cười tươi như hoa, lấy tay vuốt lại mái tóc thay Cửu Công chúa.

”Tịnh Nhi càng ngày càng nghịch ngợm.”

”Nhân gia nào có!”

Hiên Viên Tịnh nói xong, còn nhếch môi lộ ra tươi cười thật to với Dạ Tử Huyền, chỉ là trong mắt đều là lửa giận tàn sát bừa bãi, ánh mắt đủ đem Dạ Tử Huyền ăn sống nuốt tươi.

Dạ Tử Huyền ngược ngừng nhìn Dật Vương gia, Dật Vương gia là thân đệ đệ của Hoàng thượng, Vương gia ôn nhuận như ngọc, tính tình chắc cũng không kém hơn Hoàng thượng? Nhưng thấy đức hạnh này của Cửu Công chúa, Hoàng thượng sẽ không phải là một bạo quân đi?

Trong lòng Dạ Tử Huyền không khỏi nảy sinh ý nghĩ này, nàng sợ tới mức cả người run run, sống hai đời còn chưa thấy qua chân thân Hoàng đế đâu, huống hồ còn có khả năng là bạo quân trong truyền thuyết, ai nghĩ tới cũng sẽ run lên cho mà xem!

”Vương gia, tiểu nhân muốn dẫn Quận chúa đến Ngự hoa viên phục mệnh, xem ra đã sắp đến giờ, nô tài xin phép được cáo lui trước!”

Thái giám là người đầu tiên nhược nhược mở miệng nói, khỏe mắt còn lờm Cừu Công chúa một cái, sợ roi trong tay cô nải nải này lại đánh lên người hắn ta.

Hiên Viên Đình nhìn Dạ Từ Huyền, nói:

”Vừa vặn, bốn vương cũng muốn diện thánh, cùng nhau đi!”

Không nghĩ tới Dật Vương gia cũng muốn gặp Hoàng thượng, cũng tốt, có hắn đi theo, ít nhất Hiên Viên Tịnh sẽ không động thủ lần nữa. Dạ Từ Huyền yên tâm hơn, liền nói:

”Vương gia xin mời!”

Nói xong, Vương gia liền nhắc chân đi tới Ngự hoa viên, Quận chúa được đặc phong như nàng cũng chỉ đành xuống ngựa đi bộ phía sau. Dạ Từ Huyền đi phía sau hai người, Cừu Công chúa đi đằng trước không ngừng lúi rúi, giống như chim nhỏ, giảng giải những chuyện xảy ra gần đây cho Hiên Viên Đình nghe.

”Tiểu Hoàng thúc, người khẳng định không biết, Kỳ Tu ca ca muốn nạp Thế tử phi!”

”Tiểu Hoàng thúc, biểu ca Hạ Liễu cư nhiên bị Cổ Á Đồng hại chết!”

”Tiểu Hoàng thúc...”

Tay trái Hiên Viên Đình đặt ở sau lưng, tươi cười nhợt nhạt gật đầu, cảm giác giống như nghe chuyện bát quái, từ chối cho ý kiến.

Dạ Từ Huyền quay đầu nhìn thoáng qua cung nữ và thái giám phía sau, tất cả đều cúi đầu, muốn bao nhiêu rồi rầm có bấy nhiêu rồi rầm, hình như cùng các nàng đi chung là chuyện rất thông khổ vậy đó, bất quá, cũng phải, phỏng chừng Hiên Viên Tịnh không kém lắm như vậy thật!

Xem cảnh sắc chung quanh không ngừng biến hóa, càng ngày càng nhiều hoa cúc hiện ra trước mắt, Dạ Từ Huyền biết, rốt cục cũng tới Ngự hoa viên.

Cừu Công chúa chạy đến đình nghỉ mát phía trước, một cái bàn tròn, trên bàn bày một mâm hoa quả tươi, có Hắc Thiên Luân, Hỏa Long quả, táo và lê. Bên cạnh mâm trái cây còn có bộ trà cụ tinh xảo, một cái bàn điêu khắc và bốn cái ghế, cung nữ thái giám đều tự giác dừng chân, đứng bên ngoài đình.

Hiên Viên Đình và Dạ Từ Huyền vừa đi vào trong đình, liền nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Vạn Công Công: Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu nương nương giá lâm.

”Tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Hoàng hậu nương nương!”

”Hoàng thượng cát tường, Hoàng hậu nương nương cát tường!”

”Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu!”

Mọi người cúi đầu hành lễ, cho đến lúc Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương ngồi xuống, mới nghe Hoàng thượng trung khí mùi phấn mở miệng: Bình thân!

Đội cung nữ bưng nước trà lên, Hoàng thượng Hiên Viên Tề giật giật kim khâu:

”A Đình, ngồi đi!”

Hoàng thượng vừa mở miệng vàng, Hiên Viên Đình thật khách khí đáp trở lại: Tạ Hoàng thượng! Sau đó tào nhả tiêu sái ngồi xuống.

”Huyền Nhi, thân thể khôi phục sao?”

Hoàng thượng triệu nàng tiến cung, thật đúng là chưa từng quên ước nguyện ban đầu.

Dạ Từ Huyền ngẩng đầu, nhìn phong thái Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương bên cạnh hắn.

Hoàng đế này nhìn qua hơn bốn mươi, mày kiếm mắt sáng, mặt hình chữ quốc, mũi cao lưng bạc môi, da màu mật ong, đôi mắt sáng ngời hữu thần, long bào vàng sáng, làm nổi bật lên anh khí bức người của ông, dò xét không tha một chi tiết nhỏ, thực đáng được mỹ danh vua tốt.

Lại nhìn Hoàng hậu nương nương, quần áo cùng ba ngàn sợi tóc cao cao vấn ở trên đầu, đơn giản cầm một bộ kim điêu Cừu Vĩ Phượng Hoàng, cả người rất có tinh thần. Thân mang cung trang màu đỏ, bên hông cũng cột một cái mớ đỏ, hiện rõ dáng người mảnh khảnh. Mái tóc tươi, thực đúng là một Hoàng hậu xinh đẹp, cao quý.

Chỉ là, trên mặt vị Hoàng hậu cao quý kia lại hiện rõ nụ cười lạnh, ánh mắt ác độc làm người ta rét lạnh, điều này khiến toàn thân Dạ Từ Huyền nhin không được run lên một cái.

”Hồi Hoàng thượng, thần nữ đã khôi phục, tạ Hoàng thượng thắc thỏm, thần nữ cảm thấy vinh hạnh sâu sắc!”

Dạ Từ Huyền tất cung tất kính trả lời, dù sao cứ theo ý của Hoàng thượng đi, vuốt mông ngựa, khẳng định sẽ không có chuyện gì. Nhưng mà, có đôi khi trời không toại nguyện cho người!

”Mạng thật sự rất lớn!”

Ngữ khí khác nghiệt châm chọc của Hoàng hậu cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, thật sự đáng chết, chất nhĩ của bà đã chết, nhưng tiểu tiện nhân trước mắt vẫn sống rất tốt!

Hoàng hậu là đích nữ Hạ gia, thân muội muội của Hạ Chính Hoa, thân cô cô của Hạ Liễu, nhìn thấy Dạ Từ Huyền, đủ để cho bà phát cuồng không khống chế được, nhưng mà, bà có thể nhìn không tìm gậy Dạ Từ Huyền phiền toái, lời nói chen ép châm chọc người ngồi ở đây không ai không hiểu.

”Nhận được hoàng ân chao liêng, quốc thái dân an, hoàng thiên che chở, Huyền Nhi phúc lớn mạng lớn, mới may mắn còn sống!”

Một câu nói này tức võ mã thí Hoàng thượng, nói ông là minh quân trị quốc, cũng châm chọc Hạ Liễu bạc mệnh bạc phúc, mới đánh mất tánh mạng.

Sắc mặt Hoàng hậu trở nên khó coi, lời Dạ Từ Huyền nói bà nghe và hiểu rõ, nhưng lại không có cách nào khác phản bác.

”Ngươi...”

”Mẫu hậu!”

Cửu Công chúa thấy thế, lập tức đi tới trước mặt Hoàng hậu, đưa cho Hoàng hậu ly trà, xem ra Cửu Công chúa này cũng không ngu xuẩn, còn có chút thông minh.

Hoàng thượng chỉ nhẹ nhàng chút mảy, nhưng cũng không mở miệng, tuy rằng Huyền Nhi không phải hung thủ, nhưng có bao nhiêu sai lầm. Hạ gia tổn hại dòng tộc đình, con giận này muốn Hoàng hậu tiêu xuống khẳng định cần chút thời gian.

”Hoàng huynh, đây là lúc thần đệ trở về, tiện đường hái, cũng là lễ vật thần đệ đưa cho hoàng huynh.”

Hiên Viên Đình thấy không khí không đúng, thức thời mở miệng chúc mừng cách trị quốc của hoàng đế, là một thế hệ minh quân, xem đi vị Vương gia nho nhã này cũng biết cách vuốt mông ngựa đó chứ!

Hoàng thượng tiếp nhận cái hòm Hiên Viên Đình đưa qua, nhẹ nhàng mở ra, bên trong là một thóc hạt thóc vàng thơm, mỗi một hạt thóc đều to lớn, mập mạp no đủ.

”Thật sự quá tốt, năm nay dân chúng có thể có một mùa thu hoạch bội thu!”

Hoàng thượng long tâm đại duyệt, dường như cảm nhận được niềm vui của dân chúng:

”Vẫn là thần đệ biết rõ lòng trẫm!”

Dạ Từ Huyền biết biết miệng, động tác nhỏ này đúng lúc bị Hiên Viên Đình xem ở trong mắt, hần nhẹ nhàng cười trong lòng, nha đầu kia vẫn đáng yêu giống như ở từ lâu hôm qua. Không biết ngày hôm qua nàng có đóng gói thức ăn mang về không? Đột nhiên, Hiên Viên Đình bị ý tưởng của hần dọa sợ, sao hần có thể từ bỏ nha đầu dễ thích nữ tử khác?

”Vạn Công công truyền Hộ bộ thượng thư, đề cho hần nghĩ chỉ, truyền ý chỉ của trẫm, năm nay miễn giảm ba thành sưu cao thuế nặng! Sau đó để Lễ bộ thượng thư chuẩn bị hiến tế, trẫm muốn cảm tạ thương thiên, khấu tạ liệt tổ liệt tông!”

”Dạ!”

Vạn Công công lĩnh mệnh, lập tức khom người lui xuống.

Đúng như lời Hoàng thượng nói, con dân của ông có thể ăn no, không chịu cơ hàn khổ sở, đó là chuyện may mắn nhất thiên hạ rồi!

”Đúng rồi, Cửu nhi và Huyền Nhi đều ở đây, trẫm có lễ vật đưa cho các ngươi!”

Hôm nay quả thật tâm tình Hoàng thượng cực tốt, mặt mày hớn hờ:

”Người đâu, đem lễ vật trẫm chuẩn bị tới!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Giồng Tây Dương

Hiên Viên Tể vừa dứt lời, lập tức có bốn thị vệ khiêng hai thùng lớn lên, bốn người đều là võ trang hạng nặng, một thân ngân giáp màu bạc, trông rất đẹp mắt. Quả nhiên, bất luận là niên đại nào người tham gia quân đội đều rất suất.

Tất cả mọi người tò mò nhìn hai thùng tông nâu, trong mắt Hoàng thượng không chỉ lộ ra chút sùng ái cùng nụ cười đắc ý.

”Phụ hoàng, không phải người muốn đưa lễ vật cho chúng con sao, sao lại là hai cái thùng to?”

Cửu Công chúa biết biết miệng hỏi, thùng phổ thông như vậy khẳng định không phải thứ gì quý báu.

Còn Dạ Từ Huyền nghe cửu Công chúa nói, trong lòng bất đầu khinh bỉ Công chúa bình hoa này, vừa mới khoe khoang là người thông minh, hiện tại sao lại biểu hiện ngu xuẩn như vậy, đến cùng là loại người nào nhỉ? Mặc dù là thùng phổ thông, nhưng muốn lọt vào mắt Hoàng thượng, vậy cũng không phải tục vật?

Sờ soạn một phen mồ hôi giả dối, Dạ Từ Huyền kết thúc câu chuyện:

”Hoàng thượng, người muốn nhường ta và Công chúa chọn thùng sao?”

Hoàng thượng và Hiên Viên Đình nghe xong, trong lòng đều nổi lên một tia tán thưởng.

”Đúng vậy, lễ vật ở bên trong, các người ai muốn chọn trước?”

Hoàng thượng tránh câu hỏi của cửu Công chúa, vừa lòng nhìn về phía Dạ Từ Huyền, khiến Hoàng hậu ở bên cạnh cắn chặt răng.

”Điều kiện tiên quyết là không thể đánh khai!”

Cửu Công chúa bắt tay hướng chỗ khóa đồng, không nhanh không chậm bồi thêm một câu.

Thật sự cửu Công chúa hận chết Dạ Từ Huyền, bản thân đường đường là Công chúa con vợ cả, lại luôn cam chịu trong tay Dạ Từ Huyền, phụ hoàng vốn dĩ yêu thương mình hôm nay cũng thiên vị Dạ Từ Huyền, không thể không rứt tay trở về.

”Công chúa thân phận tôn quý, cửu Công chúa, mời người mở trước!”

Dạ Từ Huyền lộ ra nụ cười tươi tắn lắm chiều bài, như xuất thủy phù dung, làm hoa cúc điểm lệ xung quanh trở nên ảm đạm.

Hoàng thượng cùng Hiên Viên Đình lại thêm vừa lòng, Hoàng hậu uống một miệng trà, liếc mắt nhìn nàng một cái, xem ra người còn có chút tôn ti.

Cửu Công chúa xì khê một tiếng, dùng ngọc thủ thon thon chỉ thùng bên cạnh Dạ Từ Huyền.

”Bản Công chúa chọn cái thùng kia!”

Cửu Công chúa đắc ý liếc mắt nhìn Dạ Từ Huyền, mới vừa rồi nàng ta nhìn thấy Dạ Từ Huyền chuyển hai bước tới cái thùng kia, nàng ta muốn chọn thứ mà Dạ Từ Huyền coi trọng, làm nàng không thể chiếm được!

”Cửu Công chúa người xác định?”

Dạ Từ Huyền sợ nàng ta đổi ý, lại hỏi một câu.

Cửu Công chúa không quan tâm nàng, nhẹ nhàng hừ một tiếng.

”Tốt lắm. Đã như vậy, Hoàng thượng, thần nữ chọn cái thùng này.”

Dạ Từ Huyền nói xong, đi hai bước, đứng giữ một cái thùng.

Hoàng thượng thú vị gật đầu, uy nghiêm mở miệng:

”Người đâu, mở thùng ra!”

”Dạ!”

Bốn vị thị vệ đứng đó có hai người lĩnh mệnh, đưa tay mở thùng ra, đứng một bên làm cọc gỗ.

Trừ bỏ Hoàng đế và Dật vương, mọi người trong đình không khỏi hít một hơi, hai chú chó nhỏ thật đáng yêu, một lớn một nhỏ.

Lông con chó nhỏ có màu lá cọ, bộ lông thật dài che khuất nhãn tình, dài ngắn đại khái bốn mươi cm. Chó nhỏ trong rương bật ra, nhìn thấy ánh mặt trời, có thật nhiều người đó nha! Chân trước của nó chồm lên mép thùng nhảy ra ngoài, liên tiếp ngã vào lòng cửu Công chúa, còn lúc Hiên Viên Tịnh nhìn

thấy con chó nhỏ thì ánh mắt sáng lên, thật sự rất đáng yêu.

”Phụ hoàng người thật tốt!”

Nàng ta hưng phấn ôm lấy con chó nhỏ, dùng đầu dán lên đầu nhỏ của nó, miệng còn không quên nịnh hót hai câu.

Lại nhìn tới Dạ Từ Huyền đang hóa đá bên cạnh cái thùng, cái miệng nhỏ nhắn mở lớn đủ nhét một cái trứng gà. Cừu Công chú đặc ý nhìn thoáng qua Dạ Từ Huyền, kẻ quê mùa này, khẳng định chưa từng thấy qua mấy thứ này, nhìn bộ dạng ngu ngốc của nàng liền biết.

Đại cầu của nàng dĩ nhiên là loại Allah tư thêm trượt tuyết, chuyện này làm người ta rất không thể tin được! Đào hình mặt, lông rậm bụi màu đen, giống như một kiện da cừu mặc trên người nó. Nó ngủ thật sự hương, rất ngọt!

”Dạ Từ Huyền, người với đại cầu của người sẽ không giống nhau, đã chết đi?”

Cừu Công chú khác nghiệt mở miệng cười nhạo, bởi vì đại cầu của Dạ Từ Huyền vẫn nằm bất động trong thùng, chưa hề động đậy.

Người chung quanh cũng thấy kỳ quái, Quận chúa Lan Hi này sao vậy, không phải chỉ là một con chó thôi sao? Đám cung nhân cười nhạo trong lòng, người ngoài cung quả nhiên không lên được mặt bần.

”Huyền Nhi!”

Hoàng thượng khẽ gọi một tiếng, Dật vương cũng kỳ quái nhìn nàng, không ai đặc ý bằng mẹ con Hoàng hậu, nàng chết mới tốt!

”Huyền Nhi, có thích lễ vật này không?!”

Hoàng thượng hô hai tiếng, nàng cũng chưa phản ứng, nhất đẳng cung nữ bên người Hoàng hậu nhận chỉ thị của bà ta, tiến lên trước đẩy nàng một cái.

”Quận chúa Lan Hi, Hoàng thượng hỏi người đó!”

”A ——”

Khi Dạ Từ Huyền phản ứng lại, nàng đã luống cuống, Hoàng thượng sẽ không phải muốn mạng của nàng đi?

Nàng lập tức quỳ xuống đất, miệng niệm lý lẽ nói năng hùng hồn.

”Hoàng thượng vạn tuế, thần nữ đáng chết, thỉnh Hoàng thượng thứ tội, chỉ là thần nữ nhất thời kích động, mới sững sờ ngu si, thần nữ không phải cố ý đâu, Hoàng thượng người đại nhân đại lượng, bụng có thể chống thuyền, người tha tội cho thần nữ nha!”

Hiên Viên Tễ và Hiên Viên Đình nghe nàng bùm bùm nói, huynh đệ hai người rất ăn ý nở nụ cười, nha đầu kia thật đúng là đáng yêu.

”Trẫm khi nào thì nói muốn giết người?”

Hiên Viên Tễ cười ha ha, tiểu nữ nhi của Dạ Tu La quả nhiên khả ái.

Hiên Viên Đình ngồi một bên, mỉm cười nhìn nàng như tắm gió xuân, khoe miệng hơi hơi kéo lên, xem Dạ Từ Huyền ba hôn đã đánh mất bảy phách.

”Đứng lên đi!”

Hoàng thượng nhấp một ngụm trà, vừa nhìn Hoàng hậu và Hiên Viên Tịnh bên cạnh đang cao hứng đùa chó nhỏ, vừa hỏi nàng:

”Thích không?”

Dạ Từ Huyền đứng lên, lập tức gật đầu như đảo tỏi, sợ bản thân chậm một chút, đầu liền chuyển nhà.

”Thích là tốt rồi, đây chính là do thương nhân Tây Dương mới dâng lên!”

Đối với giải thích của Hoàng thượng, Dạ Từ Huyền cảm thấy hợp tình hợp lý, hai con chó này chỉ có ở Tây Dương.

”Hoàng thượng, thỉnh ân chuẩn cho ta đặt tên cho nó.”

Dạ Từ Huyền chỉ chỉ đại cầu còn ghé vào trong thùng, trưng cầu đồng ý của Hoàng thượng. Sợ hôm nay Hoàng thượng sẽ ban tên cho chó thay nàng, vậy sẽ không tốt!

”Chuẩn!”

Hoàng thượng vừa nghe, thì ra là có ý này.

”Nhiều Hon!”

Dạ Từ Huyền đắc ý nhìn cửu Công chúa, Thái Định khuyển trong tay người, còn không lớn bằng một phần tư của ta, hừ!

Hoàng thượng ni non một lần, đang muốn mở miệng, lại bị Dật vương gia luôn trầm mặt đoạt trước:

”Ý của Quận chúa Lan Hi là gì?”

”Hắc hắc, tiền nhiều hơn!”

Hoàng thượng nghe xong cao giọng cười to, Dật vương gia nghe xong khóe miệng co rút, xem ra phủ Tướng quân quả thật thiếu tiền mà, hiện tại hẳn không cần suy xét hôm qua nha đầu kia có đóng gói đồ ăn về hay không?

Mẹ con Hoàng hậu vừa nghe, đều lộ ra khuôn mặt cười nhạo, quả nhiên là tục tằng không chịu nổi.

”Hoàng huynh, thần đệ muốn tới chỗ mẫu hậu, cáo lui trước!”

Hiên Viên Đình đứng dậy, hơi cúi người cáo lui.

”Đi thôi, tháng sau là đại thọ sáu mươi lần đầu của mẫu hậu, đệ nên thay mẫu hậu chuẩn bị một phần hạ lễ, làm vừa lòng lão nhân gia người mới phải!”

Hoàng thượng hơi hơi mở miệng, thoái lý hữu thoái.

”Thần đệ tuân chỉ!”

Hiên Viên Đình nhận nhặt đáp, chỉ có nửa tháng!

Nhìn bóng dáng Dật vương đi xa, Dạ Từ Huyền hồi thần, liền nghe thấy thanh âm chim hoàng anh của cửu Công chúa kia:

”Phụ hoàng, ta đã chuẩn bị ca múa chúc thọ cho Hoàng tổ mẫu đó!”

Dạ Từ Huyền dùng khóe mắt lờm Công chúa mẫu sư tử kia, mỗi ngày người chỉ biết ngoạn roi da, còn có thể nhảy ra một đóa hoa hay sao?

”Ừ, Tịnh Nhi thật sự là hiếu thuận, đến lúc đó Hoàng tổ mẫu của con sẽ rất vui vẻ!”

Hiên Viên Tễ hào phóng không bần xin khen ngợi nữ nhi của mình.

”Dạ Từ Huyền, đến lúc đó người không nên mang tay không đến á!”

Đối mặt với khiêu khích của cửu Công chúa, nàng chỉ cười nhận nhặt, chỉ cần đến lúc đó cửu Công chúa người đừng dùng mắt cầu nhìn là được!

Vốn dĩ Dạ Từ Huyền muốn đi báỉ phòng Thái hậu, nhưng tình huống hôm nay là không được, vậy thì cáo lui trước!

”Hoàng thượng, thời gian không còn sớm, Huyền Nhi sẽ không chậm trễ Hoàng thượng nhật lý vạn ky! Thần nữ xin phép cáo lui trước!”

”Ừ, đi xuống đi!”

Hoàng thượng uống một ngụm trà, gật đầu đáp.

Nhận được chỉ thị, Dạ Từ Huyền vui vẻ ngồi xổm xuống đối diện với đại cầu hô:

”Nhiều Hon, đi thôi, về nhà!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chuẩn Bị Thọ Lễ

Dạ Từ Huyền mang theo Nhiều Hon trở lại phủ Tướng quân, lượm mù ánh mắt mọi người trong phủ. Tin tức này rất nhanh bị lộ ra ngoài, càng ngày càng có nhiều nha hoàn và gã sai vặt tụ tập chung quanh sân nhỏ của nàng nói nhỏ, nháy mắt một chủ đề về chó được hình thành, từ đó đến giờ bọn họ chưa bao giờ thấy qua đại cầu đáng yêu như vậy đâu!

Dạ Từ Huyền ngồi trên bàn đu dây ở tiểu viện, miệng nhàn nhã ăn Phù Dung cao, nhìn đám nha hoàn tới tở đầu đầu lộ đuôi, ánh mắt cười thành một cái khâu. Hoàng thượng quả nhiên danh tác, nhiều Công chúa như vậy mà cũng không thương cho họ lại chỉ cho duy nhất Cửu Công chúa và nàng, xem ra

Hoàng thượng thật sự sùng Dạ Tử Huyền nha!

”Được rồi, các người muốn xem thì vào xem đi, đừng lén lút nữa!”

Thật sự nhìn không được nữa, Dạ Tử Huyền bỏ một khối Phù Dung cao vào miệng nói. Tiếng gió trong phủ quả nhiên truyền rất nhanh, thông tin thông thường đều dựa vào rống niên đại, hôm nay tin tức nàng mang về phủ một đại cầu chắc chắn ngoại nhân phủ Tướng quân đều biết hết rồi.

Vừa nghe Thất tiểu thư lên tiếng, trên cây, trong bụi cỏ, trên tường tất cả mọi người ào ào chui ra, vây quanh Nhiều Hon.

”Ôi trời! Con chó này thật đáng yêu!”

”Không phải à, người xem bộ lông của nó rậm như vậy, mùa đông ôm nhất định rất ấm áp!”

”Các người xem, các người xem, nó nhìn chúng ta kìa!”

”Thật sự, thật sự đó!”

.....

Dạ Tử Huyền thấy người chung quanh quỳ rạp trên đất xem Nhiều Hon đến mức kích động, có cảm giác tự chuyển đá đập lên chân mình —— thật sự là âm ỉ muốn chết!

”Các người tụ ở trong này làm gì? Bữa tối đã chuẩn bị tốt chưa hả?” Một thanh âm uy nghiêm truyền đến, mọi người chấn kinh tản đi như chim bay loạn.

”Cha!” Dạ Tử Huyền thấy gương mặt tức giận của Dạ Tu La, thè lưỡi gọi một tiếng.

Dạ Tu La liếc mắt nhìn nữ nhi bảo bối của mình, mắt to quay tròn, thật sự rất đáng yêu, con tức vừa dâng lên bỗng chốc lại dập tắt. Mâu thuẫn giữa Thất Nhi và Cửu Công chúa, cũng không phải một hai ngày, muốn ông quyết tâm khắc khe giáo huấn Thất Nhi, đúng là ông luyến tiếc.

”Đây là đại cầu mà Hoàng thượng thưởng cho con à!” Dạ Tu La tới gần Nhiều Hon, tỉ mỉ đánh giá một vòng. “Rất không sai!”

”Ừm, cha, nó gọi là Nhiều Hon!” Dạ Tử Huyền nhảy xuống khỏi bàn đu dây, chạy đến bên người Nhiều Hon, giúp nó vuốt vuốt lông, cao hứng nói.

Nhiều Hon phát ra thanh âm ô ô, tựa hồ nói với nàng, vuốt lông nó như vậy thật sự thoải mái lắm.

Dạ Tu La gật đầu, không quan tâm Nhiều Hon, đi đến một băng đá ngồi xuống. Thúy Nhi lập tức bung trà lên, thối lui sang một bên.

Dạ Tử Huyền cảm giác hôm nay Dạ Tu La có tâm sự, cũng không chơi đùa với Nhiều Hon nữa, trở lại cạnh Dạ Tu La ngồi xuống.

”Cha, hôm nay cha có tâm sự sao?”

Dạ Tu La thấy nữ nhi hôm nay ngoan như vậy, cũng cảm thấy không có gì hay gạt, nhấp một ngụm trà nói: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là sắp tới sinh thần của Thái hậu, năm trước phụ thân tặng một tòa ngọc Quan Âm, năm nay cũng không biết nên đưa cái gì cho tốt!”

Hóa ra là như vậy, Dạ Tử Huyền đã hiểu rõ mặt mang theo nụ cười dễ thương hoạt bát, một bên giúp Dạ Tu La xoa bóp một bên thở thê nói: “Phụ thân yên tâm, lễ vật tặng cho Thái hậu Huyền Nhi đã chuẩn bị ở trong này.”

Dạ Tử Huyền chỉ chỉ tâm mình, lại nói tiếp: “Ngày mai con sẽ bắt đầu chuẩn bị!”

Dạ Tu La trưng ra bộ mặt khó tin nhìn nữ nhi bảo bối của mình, nói hồ nháo, nàng đứng thứ hai không ai dám xưng thứ nhất, nhưng mà đây là thọ yến của Thái hậu nương nương, không thể hồ nháo, nếu chạm vào mặt rồng vậy thì cần phải đến đại mỗc.

”Thất Nhi, con đừng hồ nháo, một nha đầu phiền tử có thể làm cái gì!” Tuy rằng giọng điệu mang theo chút trách cứ, nhưng mà trong lòng Dạ Tu La lại ngọt như ăn mật, nữ nhi đã biết phân ưu suy nghĩ giúp ông rồi.

”Phụ thân, sao người không chịu tin con?”

Khó trách Dạ Tu La không tin, đổi lại thành nàng, nàng cũng không tin.

”Phụ thân chính là. . .”

Dạ Tu La còn chưa nói hết, Dạ Tử Huyền đã đánh gãy lời của ông: “Phụ thân yên tâm, chờ đến ngày sinh thần của Thái hậu nương nương, phủ Tướng quân của chúng ta sẽ cấp một thọ lễ tuyệt đối oanh động toàn bộ thọ yến.”

Không đợi Dạ Tu La trả lời, Dạ Tử Huyền vội vội vàng vàng kéo Thúy Nhi ra sân, lưu lại Dạ Tu La kinh ngạc ngồi trên ghế, hồi tưởng bộ dáng tự tin vừa rồi của nữ nhi, trong nội tâm ông vậy mà đi tin nàng. Đã như vậy, không bằng để cho nàng đi làm đi!

Trong thời gian nửa tháng này, buổi sáng mỗi ngày Dạ Tử Huyền rời giường ăn đồ ăn sáng, liền dẫn Thúy Nhi xuất môn. Buổi chiều trở về, trong tay hai

chủ tớ đều dính đầy thứ gì đó, sau đó đứng trong tiểu viện đảo cổ này nọ.

Cự tuyệt xuất môn! Cự tuyệt gặp người! Cự tuyệt thăm hỏi!

Kỳ quái là, Dạ Từ Huyền còn ra ngoài tìm một gánh hát trở về. Điều này làm cho nhất quán dung túng của Tướng quân phu nhân đều tới cửa hỏi thăm, coi thử gần đây tiểu nữ nhi của mình lại phát điên cái gì?

Tướng quân phu nhân sau bốn lần bị cự tuyệt gặp mặt, hôm nay bà lại tới nữa.

”Huyền Nhi, con mau mở cửa ra cho nương, nửa tháng rồi nương không gặp được con!” Tướng quân phu nhân dẫn nhất đẳng nha hoàn Mộc Lan đến gõ cửa.

Dạ Từ Huyền nghe tiếng đập cửa, lại xem kiệt tác trước mắt, lộ ra nụ cười đắc ý. Ngày mai chính là sinh thần của Thái hậu, mấy thứ này nhất định sẽ làm Cửu Công chúa đồ mắt.

”Thúy Nhi, người coi chừng nha, ta đi ra ngoài trước tránh để nương lo lắng!” Dạ Từ Huyền vỗ vỗ tay, căn dặn một tiếng, mở cửa phòng.

Thúy Nhi lẳng lẳng dạ một tiếng, nhìn vật mới mẻ trước mắt, mấy thứ này tiểu thư học được từ đâu vậy?

”Huyền Nhi, mấy ngày nay con ép buộc nhốt mình trong phòng làm gì vậy?” Tướng quân phu nhân ngại Dạ Từ Huyền đứng chắn ở cửa không cho bà vào trong, chỉ có thể nhường dài cổ nhìn vào phòng, trừ bỏ việc nhìn thấy đại cầu kỳ dị lười nhác quỳ rạp trên mặt đất bên ngoài, hết thấy không có gì dị thường.

”Không có gì ạ, nương, chúng ta ra ngoài đi dạo đi!” Tướng quân phu nhân còn chưa có trả lời, bà đã bị bức lui một bước, Dạ Từ Huyền bảo vệ cửa phòng chặt chẽ, sau đó lúi kéo bà ra ngoài.

Tướng quân phu nhân vẫn cứ cảm thấy kỳ quái, cùng Mộc Lan liếc mắt nhìn nhau một cái, lại nhìn nhìn phòng ở, bà khẳng định viện này có cổ quái nhưng mà lại không biết ở nơi nào.

”Nương, gần đây trời lạnh đó! Ngày mai vào hoàng cung tham gia thọ yến Thái hậu, người nên mặc nhiều một chút nha!”

Nghe nữ nhi quan tâm, Tướng quân phu nhân ấm lòng cười, cũng không nhớ tới chuyện lúc nãy, ôn nhu vỗ vỗ mu bàn tay nữ nhi: “Nương biết rồi!”

”Đúng rồi nương, ngày mai mọi người đi trước đi, con muốn tới nay lại đến.”

Tầng đá vừa được buông xuống, bây giờ Tướng quân phu nhân lại nhắc nó lên. Đến cùng thì Huyền Nhi có bí mật gì mà vợ và đến vậy?

”Huyền Nhi, con có thể nói cho nương biết chút xiu, mấy ngày nay con với cái gì không?” Tướng quân phu nhân thân thiết nhìn nàng.

Dạ Từ Huyền dừng bước, hôm nay mầu thân mặc một thân màu tím, nàng phát giác mầu thân thật là xinh đẹp tươi trẻ, khuôn mặt bảo dưỡng rất tốt, đã qua tuổi bốn mươi nhưng lại giống như người ba mươi tuổi, sinh bảy nữ nhi, đáng người không chút biến dạng, khi tuổi trẻ tuyệt đối là mỹ nhân trong mỹ nhân.

”Nương, người thật xinh đẹp!” Dạ Từ Huyền không đầu không đuôi nói một câu, làm Tướng quân phu nhân dờ khóc dờ cười.

”Con đó!” Tướng quân phu nhân khẩu nhẹ lên đầu của nàng, sùng ái nói.

Cũng thế, Huyền Nhi đã là ác mộng trong lòng hán hướng nhân, bản thân còn bắt kẻ nàng làm nhiều như vậy làm chi? Lại nói, gần đây nàng không phải không ở bên ngoài gây chuyện thị phi sao?

”Huyền Nhi, nương thay con làm một bộ quần áo ngày mai vào cung, con đi cùng nương thử một chút đi, xem coi có chỗ nào cần phải sửa lại không.”

”Ừm, tốt!”

Hai mẹ con nói nói cười cười đến hậu viện của Tướng quân phu nhân, Thát tiểu thư đúng là có thay đổi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Giai Diệu Thần Bí

Sáng sớm hôm nay, trên bầu trời lại bao phủ bởi một tầng sương mù, ánh mặt trời vàng óng ôn nhu gấn vào trên đám sương làm cho người ta cảm nhận được một loại cảm giác nhu hòa.

”Huyền Nhi, con không cùng cha mẹ tiến cung, con muốn làm gì đó?”

Hôm nay trên mặt Dạ Tu La có chút không vui, nha đầu kia hồ nháo quá mức, hôm nay là sinh thần sáu mươi của Thái hậu nương nương. Ngoài quan viên tam phẩm, phu nhân và đích nữ đều phải tham gia, còn vì chọn phi cho Nhân vương Thế tử, nàng cũng không biết đi tranh thủ?

Dạ Từ Huyền sao có thể đi lo lắng chuyện nào không có yên lòng, vì thọ lễ chúc thọ của Thái hậu còn kém một bước mấu chốt cuối cùng, nàng phải đi xem nên làm sao bây giờ?

Sau khi trái lo phải nghĩ... Có rồi!

”Phụ thân, mọi người đi trước, sau đó chờ con ở cửa cung nhé.”

Dạ Từ Huyền nói xong, thừa dịp Dạ Tu La không chú ý, vận khinh công, đi khỏi đại sảnh, bay lên mái hiên. Chuyện này làm Dạ Tu La tức giận không nhẹ: “Người đâu, đuổi theo bắt Thất tiểu thư xuống cho ta.”

Thật sự là tức chết ông rồi, nữ nhi này trước kia hay nghịch ngợm gây sự, nhưng còn không đến mức đối nghịch cùng ông như vậy, hôm nay thật sự là tức chết ông mà. Quả thực, trước kia Dạ Từ Huyền sẽ không đối nghịch ngoài sáng với ông, thông thường đều là âm độ trần thương, chỉ là lão nhân gia ông không biết mà thôi.

”Thúy Nhi, người gom toàn bộ những gì ta chuẩn bị cho Thái hậu hoàn hảo không tổn hao gì đưa đến cửa cung chờ ta, nếu có một chút sai lầm, về sau người không cần đi theo ta nữa.”

Phản động thị vệ “Vây diệt” Dạ Từ Huyền ở dưới, ở trên đỉnh chạy trốn, tuy rằng nói võ công không tốt, nhưng khinh công trên giang hồ cũng không có mấy người có thể vượt qua nàng.

Nhìn Dạ Từ Huyền biến mất không thấy, Dạ Tu La hung hăng quát Thúy Nhi, lại không thể không nề hà tới cửa cung đứng chờ.

”Người đâu, đi mời phu nhân, xuất phát!”

Dạ Tu La sải bước đi nhanh tới đại sảnh ngồi xuống ghế chủ vị, Thúy Nhi vốn bị Dạ Tu La nhìn đến mức trong lòng sợ hãi, cả người run lên, tiểu thư, người không mang theo em chính là đẩy em xuống hố đó! Nhưng mà, nếu làm không tốt chuyện tiểu thư căn dặn, nàng ta sẽ bị tiểu thư vứt bỏ, tiểu thư, Thúy Nhi chỉ là một nha hoàn!

Bị bức bách bất đắc dĩ, dưới tình huống Dạ Tu La mở một con mắt nhắm một con mắt, Thúy Nhi trở lại Huyền Vũ cư của các nàng, tìm bốn gã sai vặt, khiêng thọ lễ Dạ Từ Huyền đã sớm dùng tơ lụa đỏ thắm che khuất đi ra ngoài, sau đó gọi một nha hoàn đi mời người của gánh hát kia ra cửa phủ Tướng quân chuẩn bị xuất phát.

Không chỉ có phu thê Dạ Tu La, ngay cả các hạ nhân khi thấy tình cảnh lớn như vậy, trong lòng thập phần tò mò thứ mà Dạ Từ Huyền chuẩn bị là cái gì.

.....

”Chương quây, thứ mà ta muốn đã chuẩn bị tốt chưa?”

Dạ Từ Huyền một thân la quần màu tím nhạt, bộ dáng hoạt bát đáng yêu, mười phần dọa chương quây nhảy dựng. Thời điểm Thất tiểu thư phủ Tướng quân không bao nổi đúng là tiểu mỹ nhân nha!

”A, Thất tiểu thư à, thứ lần trước người muốn đình gì đó tiểu nhân đã chuẩn bị tốt, chuẩn bị tốt! Chuẩn bị tốt lắm!”

Chương quây khúm núm nói, ai biết, giây tiếp theo Dạ Thất tiểu thư này lại nổi điên tấp tiểu điểm của hấn hay không chứ! Đây chính là tiểu bản sinh ý của hấn đó!

”Thất tiểu thư, thứ mà người muốn kia!”

Tiểu nhị đưa một gói đồ bọc bằng bố y màu xám cho Dạ Từ Huyền, nàng cầm gói đồ tới nhìn nhìn, không sai, mặc dù không tinh xảo như ở hiện đại, nhưng thế này đã rất tốt rồi.

”Cấp!”

Thu gói đồ, trả một thỏi bạc tiêu sái xoa người rồi đi.

Chương quây thấy Dạ Từ Huyền sớm đã đi xa, sững sờ không thể tin được hỏi một câu: “Đến, Tiểu Tam Tử, dùng sức nhéo ta một cái, đó vẫn là Dạ Thất tiểu thư mang khuê danh là người đàn bà đánh đá sao?”

”A ——” Tiểu Tam Tử sững sốt: “Lão bản, tiểu nhân không dám!”

Muốn hấn ta nhéo lão bản, trừ phi hấn ta không muốn bát com này nữa, nương hấn ta còn đang chờ hấn ta lấy tiền về mua thuốc á!

...

”Phụ thân!” Dạ Từ Huyền thấy người phủ Tướng quân đứng ở cửa cung chờ mình, ngọt ngào gọi, lộ ra tươi cười thật to.

Dạ Tu La lắc đầu, thờ dãi một hơi, sinh nữ nhi như thế không biết là hạnh phúc hay là bất hạnh của ông đây!

”Đi thôi!”

Dạ Tu La kéo dây cương, đi ở phía trước, mọi người cũng theo tới. Trải qua nghiêm cẩn kiểm tra, người phủ Tướng quân chính thức vào cửa cung.

Dạ Từ Huyền đã vào cung một lần, sớm mất đi cảm giác mới mẻ, hôm nay nàng mang theo nhiệm vụ mà đến. Mà người khác, nhất là người gánh hát, xem cung điện kim bích huy hoàng, trông mắt đều muốn rơi xuống.

Dạ Từ Huyền nhẹ nhàng nhắc tơ lụa tường đỏ lên, đảo cổ xem bên trong một hồi lại xem từ trên xuống dưới, sau đó lại thì thầm vài câu bên tai Thửy Nhi. Thửy Nhi có chút tò mò, có chút kinh ngạc, sau đó gật gật đầu.

”Dạ Tướng quân, Dạ phu nhân đến! Quận chúa Lan Hi đến!”

Thanh âm thái giám vang lên, các đồng liêu có quan hệ tốt với Dạ Tu La đều đứng dậy chào hỏi. Sau đó khi nhìn thấy thứ phía sau Dạ Tu La, đều tràn ngập vẻ tò mò và kinh ngạc.

”Đây là cái gì?”

”Khí phái thật lớn!”

...

Các quan viên, phu nhân và tiểu thư chung quanh nghe được tiếng thảo luận đều đình chỉ nói chuyện với nhau, ngẩng đầu nhìn về phía bên này.

Chỉ thấy phía sau Dạ Từ Huyền là, bốn gã sai vặt khiêng một cái gì đó dùng hồng trụ che khuất bốn phía, giống như tường đỏ tứ phía, không biết phủ Tướng quân này đang bán cái nút gì, khiến cho cao như vậy điều xuất chúng. Xem bộ dạng dè dặt cẩn trọng của đám sai vặt, hẳn là thứ gì đó thật đáng giá thật trân quý, bằng không thì dạng bảo bối gì lại đáng giá bốn người khiêng chứ?

Vậy mà còn mang theo gánh hát, ha ha, phô trương của phủ Tướng quân quả thật không nhỏ!

Mọi người khe khẽ nói nhỏ, vừa rồi có mấy đồng liêu dùng ánh mắt dò hỏi, nhưng Dạ Tu La chỉ vô lực lắc đầu. Nhìn đám đồng liêu kia dùng ánh mắt “Không nói quên đi”, “Thật sự là keo kiệt”, khoe miệng Dạ Tu La thoáng run rẩy, không phải không nói mà thật sự là ông không biết.

Hạ Thừa tướng đã sớm vào chỗ, dùng ánh mắt giết người nhìn chăm chú phụ nữ (cha và con gái) Dạ Tu La. Nếu ánh mắt là con dao sắc bén, vậy thì nhất định cha con bọn họ đã bị ông ta thiên đao vạn quả rồi!

Mọi người vừa dò hỏi vừa ngồi xuống chỗ của mình xong, thanh âm hoạn quan kia lại tiếp tục vang lên: “Thái hậu nương nương giá lâm, Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu đến, Dật Vương gia đến!”

Thái hậu nương nương thật cao hứng, mặt mày hồng hào, cười phá lệ hiền lành. Trên đầu đội một bộ kim diều Phụng hoàng chạm rồng, đó là vật đỉnh ước năm đó Tiên hoàng tặng cho bà. Hình thể hơi mập, một thân cung trang màu vàng sáng, nổi bật lên dung mạo ung dung đẹp đẽ quý giá của bà.

Hoàng thượng uy nghiêm ngồi ở ghế chủ tọa, long bào màu vàng sáng làm cho tinh thần ông ta có vẻ sáng láng. Bên trái là một nữ nhân cao quý, chính là Hoàng hậu nương nương, trên mặt mang theo nụ cười nhân nhật.

Dật Vương ngồi bên cạnh Thái hậu, một thân từ bào nổi bật đáng người quý khí bức người của hắn, dư quang nơi khóe mắt hắn đảo đến bóng dáng màu tím nhạt kia, ngừng lại giây lát rồi lại nhanh chóng dời đi.

”Cung chúc Thái hậu nương nương vạn thọ vô cương!”

Đội vài vị nhân vật quan trọng ngồi lên chỗ của mình, tất cả văn võ bá quan và các mệnh phụ trên thọ yến đều quỳ thân chúc mừng.

”Hãy bình thân!” Giọng nói Thái hậu nương nương mang theo một tia vui sướng mở miệng, hôm nay thật sự bà rất cao hứng.

”Tạ Thái hậu!”

”Dạ Từ Huyền, lễ vật ngươì chuẩn bị đâu!”

Mọi người vừa ngồi vào chỗ của mình, thanh âm của Cửu Công chúa liên vang vọng toàn bộ thọ yến. Thái hậu nương nương hơi không vui nhíu mày, Cửu nha đầu này bị Hoàng thượng sủng ái đến vô pháp vô thiên. Dạ Từ Huyền nâng mí mắt lên, liếc nhìn Cửu Công chúa kiêu ngạo ngu xuẩn này một cái, màu đỏ rêu rao như vậy mà ngươì không phát hiện ra sao, ánh mắt ngươì bị mù à?

”Không phải ngươì nói sẽ chuẩn bị thọ lễ cho Hoàng tổ mẫu sao?” Cửu Công chúa khí thế bức nhân hỏi, nàng ta không để ý phản ứng của mọi người,

hôm nay nàng ta muốn làm cho Dạ Tử Huyền chọc giận Hoàng tổ mẫu.

“Thần nữ chúc Thái hậu nương nương hàng năm đều có hôm nay, tuổi tuổi đều như sáng nay!” Dạ Tử Huyền trực tiếp xem nhẹ Cửu Công chúa: “Thần nữ vì Thái hậu nương nương chuẩn bị thọ lễ, thỉnh Thái hậu nương nương không cần ghét bỏ!”

Cửu Công chúa cứ như vậy bị bỏ quên ở một bên, kém chút nữa bị tức giận ngắt xiu. Còn Thái hậu vừa nghe, nha đầu kia có lòng như vậy, chút không vui vừa rồi đều tan thành mây khói.

“Thất Nhi vì ai gia chuẩn bị cái gì?” Thái hậu từ ái nhìn Dạ Tử Huyền hỏi.

Dạ Tử Huyền lộ ra nụ cười tự tin, đảm bảo khi các ngươì nghe xong trông mắt đều không phải là của mình.

“Luu bầu gánh, thấu nhạc!”

Giai điệu vang lên, vẻ mặt mọi người đều kinh ngạc, đây là nhạc khúc gì nhỉ?

Chỉ thấy Thái hậu nương nương đang ngồi trên chỗ cao cao tại thượng kia nắm chặt hai tay, là lỗi tai bà nghe lầm sao? Là bà nghe lầm sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đúng Là Đồng Hương?

Editor: Bộ Yến Tử

Giai điệu động lòng người, tiết tấu khoan khoái, tràn ngập vui sướng. Dạ Tử Huyền mang nụ cười chúc phúc nhìn Thái hậu trên ghế cao, thu hết biểu hiện kích động, hưng phấn và không dám tin trên mặt Thái hậu vào trong mắt.....

Các vị đang ngồi ở đây trên mặt đều mang theo biểu cảm kích động hoặc khiếp sợ, hoặc kinh ngạc, hoặc phẫn hận, hoặc ghen tị... Dù dạng màu sắc trong phòng có thể đem ra so với chảo nhuộm lớn, các loại sắc thái cần có đều có.

Xem bộ dáng kích động của Thái hậu, Quận chúa Lan Hi này có khả năng rất lớn sẽ trở thành Nhân Vương Thế tử phi! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Trong lòng mọi người bắt đầu thấy lo lắng, đặc biệt là người không muốn Diệp Tử Huyền gả cho Hiến Viên Kỳ Tu càng gấp đến độ vô cùng lo lắng.

Chỉ có Dật Vương gia, sau khi có chút sững sốt, trầm tĩnh lại cười vân đạm phong khinh, ý cười lười nhác, tựa hồ hắn đã nghe qua thủ khúc này, hoặc là hắn một chút cũng không kinh ngạc. Ngọc lưu ly kim phiến trong tay, ngẫu nhiên nhẹ nhàng lay động qua lại, khóe miệng tươi cười treo trên gương mặt phong thần tuấn lãng, mê đảo nhân tâm một mảnh. Chỉ đáng tiếc một túi da tốt. . .

Dạ Tử Huyền xem nhẹ đám người mang lòng muông dạ thú, ánh mắt chân thành nhìn Thái hậu, bắt đầu hát vang ca khúc chuẩn bị cho Thái hậu nương nương nửa tháng nay:

“Chúc ngươì phúc thọ cùng trời đất

Ăn mừng ngươì sinh nhật vui vẻ

Hàng năm đều có hôm nay

Tuổi tuổi đều có sáng nay

Chúc mừng ngươì

Chúc mừng ngươì.”

Đoạn thứ nhất đã hát xong, Thái hậu nương nương roi lệ đầy mặt, hát thật tốt quá, đây là thọ lễ tốt nhất mà bà nhận được trong nhiều năm qua.

Hoàng thượng uy nghiêm ngồi ở một bên cũng bị dọa đến sững sờ, tuy rằng bài hát này có ý rất mới, tâm ý trong ca từ hát ra ông ta và văn võ quan đều nghe, nhưng là Thái hậu lại mừng đến phát khóc, quái tai quái tai.

Mặt mày mẹ con Hoàng hậu chỉ có phẫn hận nhìn chằm chằm Dạ Tử Huyền, nữ nhân đáng chết này, vốn muốn để nàng làm trò cười cho thiên hạ, nhận lấy trừng phạt. Hiện tại nhìn phản ứng người toàn trường đang ngồi ở đây, đang dùng ánh mắt bắt đầu từ hâm mộ và sùng bái đã sớm làm cho bà ta giận tái đi. Thật sự là trộm gà không thành lại mất nắm gạo, còn cấp cơ hội cho ngươì biểu hiện.

“Cung chúc ngươì phúc thọ cùng trời đất

Ăn mừng người sinh nhật vui vẻ

Hàng năm đều có hôm nay

Tuổi tuổi có sáng nay

Chúc mừng người

Chúc mừng người.”

Dưới các loại ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú, Dạ Từ Huyền và người của gánh hát đã hát xong đoạn thứ hai.

Tiếp theo một đoạn từ kia Dạ Từ Huyền nói càng thâm thấu tâm Thái hậu nương nương, cung chúc người:

”Lão như tùng bách, thiếu như chi lan

Phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn

Cung chúc người phúc thọ cùng trời đất

Ăn mừng người sinh nhật vui vẻ

Hàng năm đều có hôm nay

Tuổi tuổi có sáng nay

Chúc mừng người

Chúc mừng người.”

Một khúc tất, tứ tòng đều kinh.

Yên tĩnh, thần kỳ yên tĩnh, không biết ai là người thứ nhất vỗ tay, sau đó tiếng vỗ tay như sấm rền, đình tai nhức óc.

”Bảo tháp trấn hà yêu!” Thái hậu nương nương mặc danh kỳ diệu nói, làm cho tiếng vỗ tay nhiệt liệt lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

”Thiên lôi câu địa hóa!”

Vậy mà Dạ Từ Huyền đáp lại không chút do dự! Chẳng lẽ...

Tất cả mọi người kỳ quái nhìn đôi này: chuyện này đối với hai người mà nói, cái gì loạn thất bát tao, hôm nay tuy rằng Thái hậu nương nương cao hứng, nhưng mà cũng không đến mức cùng nha đầu này điên đi?

Tĩnh... Hiện trường thần kỳ tĩnh... Chỉ có mình Thái hậu nương nương và Dạ Từ Huyền một bộ biểu cảm hận gặp nhau quá trễ, làm mọi người nghĩ mãi không xong, nhất là Hoàng đế đang ngồi cạnh Thái hậu, dùng loại ánh mắt nhìn quái vật nhìn quét mẹ ruột của ông ta.

”Khụ khụ. . . . Thất nha đầu, khúc nhạc này của người là gì? Trẫm cùng chư vị đại thần chưa từng nghe qua đâu!”

Hoàng đế bệ hạ ho khan hai tiếng, giảm bớt không khí xấu hổ quỷ dị trong hiện trường.

”Hồi hoàng thượng, bài hát này tên là (Chúc thọ ca).” Dạ Từ Huyền lấy lại tinh thần một năm một mười đáp, không thể không muốn, nhất định phải lên hỏi Thái hậu nương nương một chút, không xác định một chút, nàng không cam lòng.

”Chúc thọ ca? Khá lắm Chúc thọ ca!” Hoàng đế bệ hạ cao giọng cười to: “Người đâu, thưởng!”

”Thất nha đầu, thật sự là rất có tâm, đến, đến đây với Hoàng tổ mẫu.”

Thái hậu nương nương hoàn hồn, kích động đến mức nói năng lộn xộn, vốn tùy khắc nói ra ba chữ lại nhường chỗ ngồi làm cho chúng nữ tử chưa lấy chồng dùng ánh mắt phẫn hận và ghen tị nhìn Dạ Từ Huyền, trong mắt hừng hực lửa giận giống như muốn thiêu chết nàng.

Chẳng lẽ Thái hậu nương nương nhận định Quận chúa Lan Hi là Nhân Vương Thế tử phi tương lai sao? Thật sự là đáng giận!

Còn Hiền Viên Kỳ Tu cũng là vui như nở hoa trong lòng, một lát nữa nhất định hẳn ta sẽ thuận theo ý của Hoàng tổ mẫu, chọn Huyền Nhi làm Thế tử phi của hẳn ta.

”Đợi chút, Thái hậu nương nương, Huyền Nhi còn có lễ vật chưa có tặng cho người đâu!”

Dạ Từ Huyền nghịch ngợm nháy nháy mắt, hoạt bát đáng yêu nói không nên lời.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, đám gia đình khiêng vật thể không rõ bị tường đồ che khuất lên. Sau đó nhẹ nhàng buông, lui xuống.

Mọi người sớm tò mò đó là thứ gì, đáp án lập tức sắp công bố, giống như hươu cao cổ càng là thân dài quá cổ.

Hoàng hậu và Cửu Công chúa càng là ghen ghét, khi nào thì lại có nhiều ý tưởng vui mừng như vậy, Dạ Từ Huyền lấy từ nơi nào đến nhiều ý đồ xấu tới vậy?

“Thần nữ cả gan, thỉnh Thái hậu nương nương di giá, tự tay kéo hồng trù này xuống!”

Dạ Từ Huyền quý hai gỏi xuống đất, khấn cầu nói.

“Được! Bản cung muốn nhìn đó là cái gì!” Thái hậu nương nương không chỉ không giận, ngược lại lời nói vô cùng sùng nịch, thật sự rất vui vẻ.

“Hoàng tổ mẫu, không cần, nói không chừng Diệp Từ Huyền là thích khách!” Cửu Công chúa ở một bên giữ chặt Hoàng thái hậu nói.

Khỏe miệng Dạ Từ Huyền có chút run rẩy, trong đầu óc Hiên Viên Tịnh người chẳng lẽ chỉ toàn là bã đậu hay là tương hồ sao? Muốn hại ta cũng phải tìm một lý do tốt chút đi, quả nhiên là ngực to não nhỏ, vô cùng ngu ngốc.

Quả nhiên, Thái hậu không vui nhìn nàng ta một cái, tốt xấu gì cũng là cháu gái của mình, không nên tức giận, chỉ là thoáng cảnh cáo qua, lại nhìn Cửu Công chúa trong lòng sợ hãi, Hoàng tổ mẫu thật đáng sợ!

Thái hậu dưới sự nâng đỡ của Thanh Cô, chậm rãi bước xuống bậc thềm, đi về phía tường đồ.

“Mời, Thái hậu nương nương!” Dạ Từ Huyền giao dây thừng trong tay cho Thái hậu: “Thái hậu nương nương chuẩn bị tốt sao?”

Thái hậu khẽ gật đầu, liền nghe thấy âm nhạc lại một lần nữa vang lên. Khi hồng trù rơi xuống, ánh mắt các vị đang ngồi ở đây lần nữa mê mẩn. Đốt ngón nền đó lên làm gì vậy nhỉ?

“Chúc người sinh nhật vui vẻ

Chúc người sinh nhật vui vẻ

Chúc người sinh nhật vui vẻ

Chúc người sinh nhật vui vẻ.”

Thanh âm dễ nghe của Dạ Từ Huyền vang vọng toàn bộ thọ yến, Thái hậu bị cảm động lệ nóng doanh tròng, nếu nói thủ khúc (Chúc thọ ca) kia chính là trùng hợp, như vậy bánh sinh nhật (Sinh nhật vui vẻ) này gồm bảy tầng bánh ngọt lớn tuyệt đối là chứng cứ có lợi nhất: Các nàng tuyệt đối đến từ cùng một chỗ!

Khi Dạ Từ Huyền đang thỉnh cầu Thái hậu, Thúy Nhi đã ở trong tường đồ châm nến, mặc dù bản thân chưa từng gặp qua vật thần bí mà tiểu thư nói là “Bánh ngọt sinh nhật” gì đó, nhưng vẫn nhìn không được rung động một phen.

Đây là một cái bánh ngọt hoa quả bảy tầng, bánh ngọt giống như Kim Tự tháp, trên mỗi một tầng bánh ngọt đều trang trí hoa quả tươi bắt mắt. Trên bánh ngọt đỉnh đủ sáu mươi ngón nền đủ màu đủ dạng, chỉ chỉ ánh nền long lánh, nhảy lên âm phù, cùng ánh mặt trời chiếu rọi lẫn nhau, phá lệ xinh đẹp.

Vốn nghĩ sẽ chờ buổi tối mới dâng lên, nhưng cái kẻ đáng ghét Hiên Viên Tịnh kia ngáng chân mình giống như đụng vào thứ đó sẽ chết vậy. Thật sự làm người ta chán ghét không cách nào hình dung!

Tuy rằng không đạt tới hiệu quả như Dạ Từ Huyền tưởng tượng, nhưng các vị đang ngồi ở đây đã khiếp sợ nói không ra lời. Các đại thần đều dùng ánh mắt thất vọng nhìn nữ nhi nhà mình, nhìn xem nhân gia Quận chúa Lan Hi người ta đi, tuy rằng được xưng là “Người đàn bà đánh đá trong khuê trung”, nhưng mà, tốt xấu gì nhân gia cũng có sức sáng tạo vô tận tưởng tượng, đồ Thái hậu cao hứng!

“Thái hậu nương nương, cầu nguyện đi!”

Dạ Từ Huyền hai mắt ngáp nước nhìn Thái hậu, đây chính là thứ nàng bỏ thời gian nửa tháng mới làm ra được, cổ đại không có lò nướng, thật sự là mệt chết nàng!

Thái hậu rất nhanh thu thập xong tâm tình kích động của bản thân, hai tay tạo thành chữ thập, nhắm hai mắt lại, sau đó cầu nguyện với bánh ngọt lớn. Khó trách mọi người đều nói Thất Nhi thay đổi, không phải thay đổi cái gì, đó là linh hồn dịch chủ, có thể không thay đổi sao? Thay đổi cũng tốt, ít nhất bản thân bà có đồng hương đến đây!

Dạ Từ Huyền xem động tác Thái hậu thuần thục mà tiêu chuẩn, trong lòng lộp bộp rơi, nhìn bộ dạng Thái hậu thành thạo, khẳng định là trải qua vô số lần sinh nhật PARTY, thật sự là quá tốt, thật tốt quá.

Thái hậu cầu nguyện xong, thổi tắt ngón nến tượng trưng trên bánh ngọt lớn, sau đó nhìn Dạ Từ Huyền nhẹ nhàng nhảy, sau đó thay bà thổi tắt các ngón

nền khác. Thái hậu vừa lòng gật gật đầu, tựa đầu để sát vào lỗ tai Dạ Tử Huyền: Tràng áo vận hội năm linh tám kia thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Không Khí Quý Dị

Dạ Tử Huyền nghe thấy thanh âm như muỗi của Thái hậu nương nương, như bị lời đánh ngoài khét trong sống. Nụ cười tươi rói buổi sáng cứng ngắc trên mặt không có tán đi. Ta là nhai, không hổ là Thái hậu nương nương, giác ngộ chính trị cao như vậy, xuyên việt còn nhớ thương chuyện Áo vận hội linh tám năm mà tổ quốc tổ chức, có bao nhiêu ái quốc đây?

Ở đây có vài người nội lực thâm hậu vẫn có thể nghe được lời Thái hậu một cách rành mạch: Linh bát Áo vận hội là thế nào? Đó lại là từ ngữ hoặc hoạt động mới à, sao bọn họ lại không biết? Kết quả là, ánh mắt nhìn về phía Thái hậu và Dạ Tử Huyền càng thêm quý dị.

”Phi thường thành công!” Dạ Tử Huyền sừng sốt nửa ngày, bốn chữ độ cao khái quát hồi báo Áo vận hội cho Thái hậu nương nương.

Thái hậu nương nương lại lần nữa kích động thốt ra: “Tốt! Tốt! Tốt!” Trong thanh âm đề nén không được trào dâng.

Ba chữ “Tốt”, làm chư vị đang ngồi giật nảy mình, một đám đều âm thầm oán thăm. Hôm nay Thái hậu nương nương cũng quá không tầm thường, cùng bình thường bọn họ thấy ung dung đẹp đẽ quý giá, Thái hậu đậm nhạt lạnh lùng hoàn toàn bất đồng. Sẽ không phải Thái hậu bị đánh tráo?

”Đến, Thất Nhi lên ghế trên bồi bản cung, nói chút chuyện rầm rộ đương thời cho bản cung nghe.” Thái hậu nói xong không đợi Dạ Tử Huyền phản ứng liền kéo nàng lên trên.

Mọi người trừng lớn hai mắt nhìn một màn quý dị này, sau khi qua đi, tầm mắt mọi người nhất tề xoát xoát nhìn về phía phu thê Dạ Tu La, muốn từ trên người hai người nhìn ra chút sơ hở, nhưng nhìn đến cùng vẫn giữ bộ mặt mờ mịt khiếp sợ.

Hoàng thượng trên cao tòa thấy động tác chứng đại thần đều nhịp và biểu cảm quý dị, banh mặt ném chút phá công, động tác quá mức chính tề, tựa như trước đó lập giống nhau. Bất quá, ông ta cũng rất ngạc nhiên, hôm nay biểu hiện của mẫu hậu cũng thực kỳ quái, mang theo nghi hoặc biểu cảm nhìn về phía Thái hậu.

Lúc này cung nữ đã thêm một cái ghế bên cạnh Thái hậu, sau khi Dạ Tử Huyền ngồi xuống. Thái hậu thực lạc lõng kéo hai tay nàng luyến tiếc buông ra, như nhập cảnh giới vong ngã bỏ qua người xung quanh. Đầu nói “Đồng hương gặp đồng hương, hai mắt nước mắt lưng tròng.” Thái hậu nương nương chứng thực câu này vô cùng nhuần nhuyễn.

”Thất Nhi, mau, mau nói cho ai gia, đương thời rầm rộ như thế nào?” Thái hậu thật đã quên phía dưới còn có cả triều văn võ bá quan và người khác đến chúc thọ bà. Nhưng mà hiện tại bà nghĩ muốn nghe sự rầm rộ của Linh bát Áo vận hội, đó là huyết lệ sử của bà đó nha!

Dạ Tử Huyền xấu hổ liếc mắt nhìn Hoàng đế bên cạnh, trong mắt tràn ngập tội lỗi. Tha thứ cho nàng đoạt đi nổi bật, nàng thật sự không có cố ý đâu, ai biết Thái hậu nương nương cũng giống nàng làm chi, là một hàng không bình? Còn vô cùng nhiệt tình!

Nhìn thấy ánh mắt có tội của Dạ Tử Huyền. Hoàng thượng tuy có chút nan kham, nhưng vì mẫu hậu ăn mừng sinh thần không phải làm bà cao hứng sao?

Thôi! Thôi!

Hoàng thượng nhìn thoáng qua hai người tán gẫu hân hoan mà quên mất luôn chính sự, rất bất đắc dĩ. Mặc kệ mẫu hậu lôi kéo Thất Nhi nói này nọ, nhưng ông ta làm Hoàng thượng cũng không thể phớt lờ văn võ bá quan và gia quyến bọn họ ở phía dưới. Vì thế chỉnh chỉnh thân, uy nghiêm mở miệng: “Thọ lễ của Quận chúa Lan Hi khiến Thái hậu yêu thích, không biết các thiên kim khác có chuẩn bị thọ lễ tạm thời biểu lộ tâm ý cùng Thái hậu hay không? Nếu quả có, có thể đến chỗ Vạn công công xếp hàng lĩnh hào, biểu đạt chúc phúc với Thái hậu nương nương.”

Mọi người nghe được đoạn đầu đối thoại của Hoàng thượng, trong lòng hung hăng khách sáo một phen, tình cảnh vừa rồi các nàng cũng không phải người mù. Còn đoạn sau lại cảm động đến rơi nước mắt, hóa ra các nàng cũng có cơ hội. Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Thời điểm chứng thiên kim kích động nghĩ động tác nên đoạt đến hào bài phía trước, một thanh âm mềm nhẹ dễ nghe đột nhiên vang lên, làm mọi người sừng sốt, ào ào quay đầu chuyển hướng đến chỗ phát ra thanh âm kia, cũng chính là đích nữ Tướng phủ, đệ nhất tài nữ danh chấn Hán Thành —— Hạ Tuyết.

”Thần nữ Hạ Tuyết ti mi chuẩn bị một khúc Kinh Hồng vũ, chúc mừng Thái hậu nương nương hồng phúc tề thiên thịnh bệ hạ ân chuẩn!”

Mặc dù lời nói ôn nhu uyển chuyển, nhưng bên trong ẩn ẩn lộ ra một cỗ ngạo khí. Mặc dù Hoàng thượng không quá thích loại người không giữ quy củ tác pháp này, nhưng xét thấy là đích nữ phủ Thừa tướng, không quá tình nguyện gật đầu nói: “Chuẩn!”

Hạ Tuyết thấy đã đạt thành mục đích, khoe miệng khinh loan, mang theo ánh mắt trào phúng nhìn thoáng qua mặt mày hớn hờ của Dạ Tử Huyền. Chỉ

bằng Dạ Từ Huyền ngơoi mà cũng dám cùng ta tranh vị trí Nhân Vương Thế tử phi, quả thực là không biết tự lượng sức mình! [Từ: Mợ ơi, không ai thêm dành với mợ đâu. Mà là người ta không thêm đấy. Đồ ngu ngốc!]

Tiếng ti trúc vang lên, nữ tử liền ngâm hát: Vùn vụt như nhạn múa, uyển chuyển như rồng bay, vinh diệu thu cúc, hoa mậu thanh tùng. Phảng phất như vượn tới bích nguyệt, lay động tựa tuyết phiêu lãng trong gió...

Từ khúc duyên dáng, nữ tử bắt đầu nhẹ nhàng múa, vũ bước duyên dáng, kỹ thuật nhảy cảm động, thực đậm rất tốt: Tám chữ to “Vùn vụt như nhạn múa, uyển chuyển như rồng bay.”

Hoàng hậu mang vẻ mặt đắc ý nhìn chất nữ của mình, sau đó quay đầu nhìn về phía Thái hậu. Ai biết Thái hậu chỉ mãi lôi kéo Dạ Từ Huyền nói nói cười cười, không thêm liếc mắt nhìn Hạ Tuyết một cái. Dung nhan tuyệt mỹ của Hoàng hậu nháy mắt trở nên vụn vụn, cắn chặt ngán nha, thật sự đáng giận. Dạ Từ Huyền này thời khắc ngọt ngào nhân gia hận không thể trừ bỏ nàng.

Hoàng thượng thu toàn bộ cảm xúc của Hoàng hậu vào trong mắt, nhẹ nhàng gọi một tiếng “Mẫu hậu”, sau đó dùng ánh mắt ý bảo người trên vũ đài hết sức chăm chú khiêu vũ.

Thái hậu tiếp đến khăn cầu của con trai, không tình nguyện quay đầu nhìn về phía nữ tử như tiên nữ hạ phàm, động tác tao nhã, mềm mại không xương, đây là nữ tử múa điệu múa Kinh Hồng vũ tốt nhất mà bà từng thấy. Có thể đem Kinh Hồng vũ nhảy đến mức này quả thực không dễ, nhưng nếu so với đồng hương cùng bản thân, vẫn là kém xa. Chỉ cần không nói bà có bao nhiêu năm chưa thấy qua bánh ngọt, chỉ là trên chuyện Dạ Từ Huyền trả giá hết tâm sức và dùng hết sức sáng tạo liền thấy không có người nào sánh kịp.

Dạ Từ Huyền theo tầm mắt của Thái hậu cũng nhìn về phía Hạ Tuyết, thật sự là một mỹ nữ. Hạ Tuyết mặc một thân váy áo mỏng lụa sắc tuyết trắng, trên vạt váy còn đính không ít kim phiến, đón ánh mặt trời sáng lóng lánh. Người mặc một kiện áo choàng trắng ngà, búi mái tóc phi tiên kể, trên tóc kết một chi dây kết bộ điệu. Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn nhỏ bằng bàn tay, mi như tằm liễu, ánh mắt dài nhỏ, nơi khóe mắt có một nốt lệ chí, vì vậy lại tăng thêm ba phần xinh đẹp. Quỳnh mũi nhẹ chút, môi mỏng không điểm mà chu, loại mỹ nữ này quả nhiên là thuần thiên nhiên, không biết người Hàn Quốc biết sẽ xấu hổ thế nào! [Từ: ta nghe nói nữ nhân mà có nốt lệ chí bên khóe mắt là người rất đậm đường, không biết có đúng không nữa?]

Một khúc tấu, tuy là cuối mùa thu, nhưng Hạ Tuyết đã đỏ mặt hồng đôi má. Điệu nhảy này nàng ta đã luyện tập khá lâu, lại không nghĩ tới hôm nay nhảy lại phải cố hết sức như thế, hoàn hảo không có sai lầm

“Thần nữ Hạ Tuyết cung chúc Thái hậu nương nương phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn!” Thanh âm Hạ Tuyết thùy như chuông bạc mê đảo không biết bao nhiêu công tử, đều nóng lòng muốn thử tương ở đêm nay trên yến thượng Nhân Vương Thế tử tuyển phi có đem hết khả năng, thắng được tâm giai nhân.

“Ừ, ai gia hôm nay thật sự mở mang tầm mắt! Hạ Thừa tướng quả nhiên là giáo nữ có cách!” Thái hậu khôi phục tính tình nhất quán cự nhân ngoài ngàn dặm, lời nói đậm mạc xa lạ làm tâm tình kích động của Hạ Tuyết mát thấu một nửa.

“Tạ Thái hậu tán thưởng!” Hạ Thừa tướng nghe nói như thế tuy có chút không thoải mái, nhưng vẫn đứng dậy tạ ơn.

“Đem vòng ngọc nạm vàng của ai gia ban cho nha đầu kia đi!” Thanh âm Thái hậu lại vang lên, đưa chút đồ tốt cho nha đầu đó, công lao hôm nay của nàng ta không thể không tính!

“Tạ Thái hậu ân điển!” Vòng ngọc nạm vàng, đó là vật mà Thái hậu nương nương thích, vậy mà bỏ được thưởng cho mình, xem ra Thái hậu nương nương cũng thích mình. Hạ Tuyết âm thầm kích động trong lòng, trả giá nhiều như vậy, vẫn có hồi báo.

“Nha đầu, quay đầu lại, ai gia đem bộ kim điêu Tiên hoàng tặng cho ai gia tặng lại cho con, là một bướm bướm trông rất sống động, thích hợp với con hơn loại như hoa niên kỷ này.”

Vốn dĩ trong lòng Hoàng hậu nương nương phi thường sung sướng, khi nghe được lời Thái hậu, ánh mắt nhìn về phía Dạ Từ Huyền hận không thể đem nàng thiên đào vạn quả, nhân gia và bà ta giống nhau, thế nào cũng phải muốn đoạt đi ái tài người khác mới cam tâm, nhân gia! Nhân gia!

“Tạ Thái hậu!” Dạ Từ Huyền ngọt ngào mở miệng tạ ơn, không nhìn thấy hung quang chợt lóe lên trong mắt Hoàng hậu.

“Ai gia già đi, không còn dùng được, thân mình mệt mỏi, về cung Phượng Tê trước, các người tiếp tục!” Thái hậu đứng dậy nói với mọi người.

“Cung tiễn Thái hậu nương nương!” Quần thần đứng dậy cung tiễn phượng giá Thái hậu nương nương.

“Thất Nhi, cùng đi với ai gia!”

“Dạ!”

Nhìn Thái hậu nương nương rời đi, đám đào kép trong cung bắt đầu lên sân khấu biểu diễn ca múa, nhưng tâm tư mọi người khác nhau, có vẻ hứng thú, chờ đợi tiệc tối mau đến.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chết Kiểu Này Không Hay Ho

Editor: Bộ Yến Từ

Dạ Từ Huyền diu Thái hậu trở lại cung Phụng Tề, dọc đường đi Thái hậu nung nung lại tiếp tục lôi kéo nàng nói nói cười cười, nơi nào có chút dấu hiệu thân mình mệt mỏi? Nàng không khỏi giật giật khoe miệng, Thái hậu nung nung người cũng có thể giả trang giỏi đến thế đấy!

Cung Phụng Tề là cung điện lớn nhất xa hoa nhất hoàng cung, trùng kiến mười năm trước. Hoàng đế bệ hạ biết chân cảnh mẫu hậu mình có phong thấp, không nên ở địa phương rét lạnh, đặc biệt vận dụng ngân lượng trong quốc khố, cải tạo lại cung Phụng Tề trước kia, nền vền vền nâng lên ba thước. Cung Phụng Tề hiện tại, tọa Tây hướng Đông, một năm bốn mùa mặt trời thẳng phơi, bốn mùa như xuân, ấm áp hợp lòng người.

Dạ Từ Huyền đánh giá tòa cung điện khí thế rộng rãi này, chỉ thấy trong tấm điện vân đỉnh đàn mộc làm lương, thủy tinh ngọc bích làm đăng, trần châu làm liêm mạc, phạm kim làm trụ. Lục thước khoan trầm hương mộc rộng rãi, bên giường huyền giao tiêu bảo la trường. Trên trường thêu hoa Hải Đường, gió nổi lên tiêu động như trụ vân sơn nhuyển hải. Trên sập thiết thanh ngọc ôm hương chầm, bày đệm mềm làm bằng tấm Băng Điện, điệp ngọc đai điệp la khảm. Bảo đỉnh trong điện khảm một viên dạ minh châu cực lớn, rạng rỡ sinh quang, giống như minh nguyệt. Phô bạch ngọc, bạch ngọc hạ khảm nhiều đóa nhụy hoa, nhìn kỹ, đúng là ngọc thạch Lam Điền khó có được, đi trên mặt đất, tám bàn chân đều có thể cảm giác được nhiệt khí mỏng manh. Quả nhiên là Xích Cự tư tạo ra, Hoàng đế bệ hạ thật là hiếu tử!

Cảm thán xong, Thái hậu nung nung đã sai người mang bộ điều kia ra: “Thất nha đầu, nào, ai gia thay con đeo lên.” Thái hậu từ ái tự tay mang bộ điều lên cho nàng, trên dây kết thật dài đính rất nhiều Từ ngọc, dây kết buông xuống tán gian lay động, bướm bướm vàng mỏng như cánh ve rất sống động, nhẹ nhàng múa lên, linh động đáng yêu.

“Ta Thái hậu nung nung!” Dạ Từ Huyền nhìn bản thân hoạt bát đáng yêu trong gương đồng do cung nữ mang đến, bộ dáng cũng không thất cao quý, trong lòng âm thầm vui sướng, ai không thích bản thân là mỹ nhân chứ?

“Ừm, các người đều đi xuống đi, ai gia và Thất nha đầu có chuyện nói với nhau!” Thái hậu vừa lòng gật gật đầu, sau đó cho cung nữ và thái giám bên người lui ra ngoài.

Cung nữ thái giám lui ra, nhẹ nhàng đóng đại môn cung điện lại, Thái hậu nung nung tựa như thay đổi thành một người khác: “Ta nói đồng hương à, làm sao bây giờ con mới đến, hoàng cung lạnh như băng này ta ở lại chính là mười bốn năm. Con không biết đâu...”

Dạ Từ Huyền thấy Thái hậu trước mắt, không khỏi co rút khoe miệng, ta nói Thái hậu nung nung, đừng nói đã tới chậm, ta không chút nào muốn nghĩ tới. Muốn ô tô không có, muốn điện không có, muốn đi động trao đổi thông tin cũng không có, muốn máy tính, muốn tivi đều không có... Thật sự là muốn gì cũng không có, là người bình thường đều không nghĩ tới đâu.

Dạ Từ Huyền hết sức chuyên chú nghe bà châm chọc oán giận nơi này có cỡ nào không tốt, nếu không phải là mình có hai con trai, bà thật muốn chết để quên đi, nói không chừng còn có thể trở về. Vừa nói này, lại hết hai canh giờ.

Khỏe miệng Dạ Từ Huyền co rút đến cứng ngắc, bất đắc dĩ đánh gãy Thái hậu vẫn còn tiếp tục lái nhai, run run rẩy rẩy hỏi: “Thái hậu, làm sao người tới nơi này được? Sẽ không phải cũng bị chuyện ngoài ý muốn đi?”

Ai biết, Thái hậu nung nung vừa nghe, đê-xi-ben khi nói chuyện lập tức đề cao tám độ: “Con không biết ta có nhiều không hay ho, ta nhớ được ngày đó là ngày lạnh, ngày 8 tháng 8 năm 2008, ai gia mang tâm tình kích động đến Bắc Kinh nhìn Áo vận hội khai mạc, ai biết lúc vào sân, mọi người đều đề nén không được tâm tình kích động của bản thân, biên độ động tác cũng lớn, ai gia mới không chú ý chút xíu đã bị bọn họ đụng đến trên khung cửa, sau đó... Liền... Sẽ chết.”

Thái hậu nói xong, lại giống hệt một đứa trẻ ôm lấy Dạ Từ Huyền khóc lên. Trong lòng thật sự rất bất bình, đến lúc chết cũng không cho bà xem Áo vận hội, không nghĩ tới ông trời có ý chính bà, làm Áo vận hội thành tiếc nuối cả đời bà.

Đâm chết trên chạng khung cửa? Đồng dạng là đâm chết, không hổ là Thái hậu, kiểu chết này so với mình bị xe đâm chết còn muốn trâu bò hơn, còn nặng hơn mỗi thù từ tám đời.

“Ngao ngao...” Dạ Từ Huyền giống như đồ tiểu hài từ đồ Thái hậu, cung nữ liền đẩy cửa tiến vào.

Tiểu cung nữ thấy hai người ôm nhau, nhất là Thái hậu còn khóc sụt sùi. Tiểu tâm can đều bị dọa rớt, có phải Thái hậu nung nung sẽ giết nàng ta diệt khẩu hay không? Nàng ta thật sự không phải có ý đâu, Thái hậu nung nung buông tha nàng ta đi!

“Chuyện gì?” Vậy mà Thái hậu nung nung lại khôi phục thành hình tượng quán thanh lãnh hình hài.

Cả người tiểu cung nữ run run trả lời: “Bệ hạ thỉnh Thái hậu nung nung qua đó, nói tiệc tối sắp bắt đầu.”

“Ừ, đi xuống đi!”

Tiểu cung nữ như trút được gánh nặng, ba bước thành hai bước mà chạy khỏi cung điện, thật sự là hù chết nàng ta rồi.

”Đi thôi, Thất nha đầu!”

Hiện trường thò yển ...

Trời mùa thu tối sớm, thời gian chạng vạng đám cung nhân đã thấp tất cả đèn lưu ly cung đình, ánh cây xanh hoa hồng, ba quang mặt hồ, toát ra ánh nền giống như một đám tinh linh, bướng bỉnh đáng yêu.

Nhìn thấy Thái hậu nương nương giá lâm, tất cả mọi người đứng dậy hành lễ.

”Thái hậu nương nương kim an!”

”Nhi thần thỉnh an mẫu hậu!”

Thái hậu gật gù đầu, sau đó nhìn thoáng qua mọi người tinh khí thần cũng không tệ: “Ừ, đứng lên đi!”

”Tạ Thái hậu nương nương!”

”Khai yến!” Thanh âm tiêm tể của hoạn quan vang lên, vô số cung nữ bưng các món ngon mỹ vị lên, bày biện trên bàn dài.

Dạ Từ Huyền căn bản không biết tên những món ăn mỹ vị quý và lạ này, nuốt nuốt nước miếng, đòi trước nàng là một danh xứng với thực ăn hóa. Ăn hóa ở mỹ thực trước mắt là rất khó ngăn cản được mê hoặc, có nhóm ăn hóa hay không?

Sinh thần sáu mươi của Thái hậu nương nương, khắp chốn mừng vui, các đại thần vốn muốn bưng ly rượu lên kính đột nhiên nghe thanh âm Thái hậu nương nương, đều đình chỉ động tác. “Hoàng thượng, đã khai yến, như vậy hôm nay chúng ta chơi chút trò chơi mới đi!” Sau khi Thái hậu nói xong, các vị ở đây đều ào ào vánh tai qua nghe: “Yến hội này, ai gia vốn định thay Tu Nhi mệnh một phần hồng giai nhân, nhưng mà, Đình Nhi cũng trưởng thành, hôm nay liền cùng nhau định thân đi! Huống hồ, còn có nhiều tài tử giai nhân vĩ đại như vậy, hôm nay đều có thể mở sở trường, hi kết lương duyên!”

Mọi người nghe được muốn thay Kỳ Tu Thế tử mệnh Thế tử phi, đám thiên kim tiểu thư sớm dè nén không được nội tâm vui sướng, vứt bỏ thẹn thùng nữ nhi qua một bên, ào ào vánh tai về phía Hiên Viên Kỳ Tu. Nhưng mà, vừa nghe đêm nay Dật Vương gia cũng ở trong đó, tâm tình hưng phấn lập tức bị hắt một gáo nước lạnh bằng âm bốn mươi độ, không chỉ có lạnh, nhưng lại đau đớn —— ai chẳng biết Dật Vương gia có bệnh, vẫn là cái loại bệnh này!

Dạ Từ Huyền thấy biểu cảm các vị thiên kim trong nháy mắt chuyển biến và đám đại thần hận không thể cách tịch hồi phủ, trần ngập nghi hoặc, đây là thế nào? Có thể được Thái hậu tứ hôn không phải là vô hạn vinh sủng sao?

Đang lúc Dạ Từ Huyền nghi hoặc, Thái hậu nương nương nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng, sau đó ở bên lỗ tai nàng tất tất tác tác nói vài câu, cho nàng chủ trì, ha ha, này còn không đơn giản, nghe xong lời Thái hậu nói, Dạ Từ Huyền đã có suy nghĩ sẵn trong đầu, ha ha, nàng nhất định làm cho mọi người khó quên đêm nay! Khó quên đêm nay!

”Thất Nhi minh bạch!” Dạ Từ Huyền định liệu trước nói, vài người nội lực không sai nghe xong hai người thì thầm lại bắt đầu suy xét. Quận chúa Lan Hi này lại muốn làm cái dạng mới mẻ gì đây?

”Người đâu, phân bánh ngọt sinh nhật mà bản Quận chúa thay Thái hậu chuẩn bị cho các vị ở đây ném thử, thay Thái hậu nương nương cầu phúc!”

Dạ Từ Huyền dứt lời, các cung nữ dùng đĩa nhỏ đã được phân phát chứa bánh ngọt bưng lên, đưa tận tay các vị đại nhân. Mọi người nhìn nửa ngày, không biết ăn như thế nào, không mở miệng được. Không nghĩ tới Dật Vương gia một mực yên lặng không nói lại ăn được mùi ngon, vẫn là Dật Vương gia từng trải việc đời, bọn họ thật sự là kẻ què mùa! Xấu hổ! Xấu hổ!

”Ăn ngon thật!” Một võ tướng lớn tiếng đứng lên nói: “Quận chúa Lan Hi thật sự là tài tình!”

Không ai ra tiếng phụ họa, nhưng ở trong lòng âm thầm đồng ý, quả thật ăn rất ngon. Ngay cả hai mẹ con Hoàng hậu trong lòng nguyên rủa Dạ Từ Huyền, bên ngoài cũng ăn bất diệc nhạc hồ.

”Hắc hắc ~” Dạ Từ Huyền cười gượng hai tiếng, sau đó không để ý tới tên võ tướng kia, mở miệng nói: “Thừa dịp thời gian các vị ăn bánh ngọt, ta nói một chút quy tắc trận đấu, đến lúc đó bất kể là ai, nhất định phải tuân theo quy củ mà làm việc, bằng không... Ha ha —— sẽ nhận trừng phạt thảm hại hơn so với quy định trước đó!”

Các công tử và tiểu thư đang ăn bánh ngọt lại nghe kinh hồn táng đảm, biện pháp chính người của Quận chúa Lan Hi này vừa so ra vừa cao minh! Chỉ có Hạ Tuyết, khỏe miệng giờ lên độ cong ngoan lệ, nàng ta không tin, chỉ với đề mục Dạ Từ Huyền đề ra có thể làm khó một đệ nhất tài nữ Hán Thành như nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nghiện: Nương Tử, Bối Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Trò Chơi Mạo Hiểm

Dạ Từ Huyền không chút sơ hở thu hết động tác và biểu cảm của Hạ Tuyết vào đáy mắt, trong nội tâm cười nhạo Hạ tuyết một phen. Chỉ mong đêm nay bản Quận chúa ra đề sẽ không tổn hại đại danh “Đệ nhất tài nữ Hán Thành” của cô.

“Các vị công tử, tiểu thư, hiện tại xin nghe bản Quận chúa định quy tắc, để tránh đến lúc đó phạm quy.” Dạ Từ Huyền tươi cười nhìn quét mọi người một lần, nói tiếp: “Thứ nhất: Mời các vị tài tử giai nhân tự hành phân tổ, mỗi tổ một nam và một nữ; thứ hai: Thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa không ở trong phạm vi khảo hạch; thứ ba: người thường đáp phạm quy hoặc là người đáp sai, bản Quận chúa chuẩn bị trừng phạt trong thùng hình phạt, sau đó sẽ thực thi trừng phạt! Người trả lời đúng, sẽ được bản Quận chúa thưởng rượu trái cây bí chế!”

Dạ Từ Huyền thấy mọi người nóng lòng muốn thử, liền biết trò chơi này đối với bọn họ mà nói thật sự kích thích. Sau đó nàng vừa lòng gật đầu: “Lời thật lòng đại mạo hiểm” bị nàng dùng phương thức này xuất ra, thật sự là xấu hổ! Không biết các công tử, tiểu thư này đến lúc đó có thể trụ HOLD hay không?

Dạ Từ Huyền dứt lời, Hiên Viên Kỳ Tu lập tức lên tiếng hỏi: “Huyền Nhi, cái gì là rượu trái cây? Uống ngon lắm sao?”

Nhân Vương Thế tử hẳn ta cũng không phải có tiếng mà không có miếng, văn thao vũ lược đều là thật bạt tiêm. Lúc này đây nhất định hẳn ta phải hảo hảo biểu hiện, thắng được tâm của Huyền Nhi!

“Ừm, trăm có thể làm chứng, buổi chiều hôm nay trăm đã hưởng qua!”

Không nghĩ tới Hoàng đế sẽ đứng ra làm nhân chứng, rượu trái cây vị nho của nha đầu kia uống đúng là tốt thật, quay đầu lại hướng nàng yếu điểm mới được. Khụ khụ khụ. . . Hoàng đế là tự bản thân nảy sinh ý tưởng vô cùng khinh bỉ mình!

“Ừ, Thế tử gia cần phải nỗ lực ~” Dạ Từ Huyền quay đầu nhìn yêu nghiệt này, cười mao cốt từng nhiên!

Vì sao hẳn ta cảm thấy Dạ Từ Huyền cười như vậy làm người ta bất an? Phảng phất nếu như bản thân hẳn ta đáp không đúng cũng sẽ bị nha đầu này thi hành cực hình!

“Đã hiểu quy tắc chưa?” Dạ Từ Huyền lại cao giọng hỏi.

Mọi người gật đầu, hiện tại bọn họ đang lo lắng ai sẽ một tổ với ai?

“Vậy các người bắt đầu phân tổ đi, tự do tổ hợp, lá gan lớn hơn một chút, mới có thể thắng tâm tài tử giai nhân!” Dạ Từ Huyền sợ cỏ nhân ngại ngại, không thể không mạo hiểm vi phạm lễ thường bồi thêm một câu.

“Thế tử gia, Tuyết Nhi có thể chung một tổ với chàng không?” Dạ Từ Huyền vừa dứt lời, âm thanh của Hạ Tuyết làm cho xương cốt toàn thân người ta đều tê vang lên, làm Hiên Viên Kỳ Tu không nhẫn tâm cự tuyệt nàng ta.

Hiên Viên Kỳ Tu xấu hổ gật đầu với nàng ta, còn gương mặt nhỏ nhắn của Hạ Tuyết cũng đỏ ửng, Thế tử gia vậy mà không có cự tuyệt nàng ta. Nàng ta đắc ý nhìn thoáng qua vài vị tiểu thư thế gia kia, phi vị Thế tử phi nhất định là của Hạ Tuyết nàng.

Nữ nhi vài vị quan to nhất phẩm khác thấy Thế tử gia tiếp nhận lời mời của Hạ Tuyết, lại thu được ánh mắt khiêu khích của nàng ta, lòng đố kỵ hận không thể thiêu đốt Hạ Tuyết thành tro, nữ nhân này yêu thương nổi bật.

Không khí náo nhiệt đánh vỡ chế độ lễ nghi, phía dưới hào không náo nhiệt. Dạ Từ Huyền đang chuẩn bị trào cưu đạo cụ quay đầu nhìn thoáng qua nam tử ôn nhuận kia, vậy mà không có ai đến mời hẳn, điều này cũng rất không tầm thường, thật sự là quái tai, quái tai mà! Hiên Viên Đình nhận thấy có người nhìn mình chăm chú, quay đầu lại nhìn, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt tò mò của Dạ Từ Huyền, hẳn mỉm cười, làm hại Dạ Từ Huyền xấu hổ ho khan hai tiếng sau đó tiếp tục làm chuyện của mình.

Đội Dạ Từ Huyền dùng bút lông viết xong mấy chữ kỳ quái, mọi người đã phân tổ xong. Dạ Từ Huyền nhìn Thái hậu, ý bảo lão nhân gia nàng đã chuẩn bị tốt, Thái hậu gật đầu, sau đó quay đầu khổ sở nhìn tiểu nhi tử của mình, tin đồn về Đình Nhi chẳng lẽ là thật vậy chăng?

Dạ Từ Huyền tiếp đến chỉ thị của Thái hậu, tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Nhưng là muốn tạo không khí khẩn trương, cô ý bực bực một đoạn lời: “Hiện tại là thời gian quảng cáo, trước nghỉ ngơi mười phút... Khụ khụ khụ, là thời gian nửa nén hương!”

Mọi người đều có loại xúc động muốn đánh người, bọn họ thật vất vả mới chuẩn bị tốt, Quận chúa Lan Hi này lại nói tạm dừng, không thấy bọn họ vui vẻ sao?

Chỉ có Thái hậu nương nương cười bắt diệp nhạc hồ, khiêu hài hước của nha đầu này quả thực cường!

“Hắc hắc ~” Dạ Từ Huyền tiếp thu đến ánh mắt không mấy tốt đẹp của mọi người, ngượng ngùng nở nụ cười: “Các người cũng phải dung ta nghĩ ý tưởng cho đề mục, chỉ số thông minh của các vị đều không bình thường, bản Quận chúa không thể ra đề mục quá tiêu bạch!”

Ngần mặc vạn mặc nã thí không mặc, trước tăng bóc cho đội bọn hẳn, bọn họ cũng không tốt khó xử nàng không phải sao?

”Khụ khụ. . .” Dạ Từ Huyền giả vờ ho hai tiếng, sau đó đường đường chính chính nói: “Thứ nhất đề: Ngươi có thể làm, ta có thể làm, mọi người đều làm; một người có thể làm, hai người không thể cùng nhau làm. Đó là làm cái gì? Bắt đầu!”

Đề mục vừa ra, mọi nơi đều tĩnh, đây rốt cuộc là đề mục gì hả?

Dạ Từ Huyền nhìn mọi người, cuối cùng chuyển tầm mắt lưu lại trên người “Đệ nhất tài nữ Hán Thành”, chỉ thấy tài nữ của chúng ta vậy mà cũng lâm vào suy xét. Ha ha, Hạ Tuyết ta cho ngươi túm nhĩ ngũ bát vạn, lần này đủ uống một bình thôi?

Thái hậu nương nương thấy mọi người phía dưới trào nhĩ lao má, mừng rỡ thanh nhàn ở một bên uống trà cười trộm, Hoàng đế bệ hạ và Hoàng hậu nương nương cũng lâm vào trầm tư. Mặc dù Cửu Công chứa chán ghét Dạ Từ Huyền, nhưng hiện tại cùng con trai Bình bộ Thượng thư Tiết Bân chung một tổ, cũng không thể không đau khổ suy xét, đến cùng là cái gì mà hai người không thể cùng nhau làm?

Khi mọi người đang trầm tư suy nghĩ, một giọng nữ đánh vỡ yên tĩnh: “Quận chúa, thần nữ đã có đáp án, không biết đối cùng phủ!”

Dạ Từ Huyền hướng thanh âm nhìn lại, một nữ tử trang điểm lược thi phần doanh nhưng mà lập, ngũ quan thanh tú, quần áo trắng trong thuần khiết, vật trang sức đơn giản, lại cổ tình làm người ta có cảm giác thật thoải mái. Dạ Từ Huyền đang muốn hỏi nữ tử tên là gì, lời nói lạnh lẽ của Thái hậu truyền vào tai nàng, nàng ta là độc nữ Bước Đình của Hàn Lâm viện sĩ Bước Viện!

”Bước tiểu thư mời nói!”

Thế nhưng như vậy sắp có đáp án, không sai, xem ra chỉ số thông minh của cô nhân bắt đầu có thể khai phá vô hạn! Nói không chừng một cái đầu có thể khai phá ra con đường kiếm bội tiền, hắc hắc, con đường phát tài!

”Năm mơ!”

Cùng Bước Đình một tổ là Đại công tử Lễ bộ Thượng thư Tống Tuấn khẽ gật đầu, trong mắt tràn ngập kính nể và thương tiếc.

”A!” Mọi người vừa nghe đáp án chợt giật nảy mình, tiếp theo là bộ dáng bùng tỉnh đại ngộ, đề mục này... Đề mục này...

”Hoàn toàn chính xác, dâng rượu trái cây nữ vị cho bản Quận chúa!” Dạ Từ Huyền dứt lời, đã có cung nữ dâng phần thưởng cho người chiến thắng.

Tất cả mọi người rất muốn ném thử tư vị của rượu trái cây, trong mắt đều là hâm mộ, còn trong mắt Hạ Tuyết chỉ thấy toàn là ghen tị và không cam lòng ầm ầm lộ ra độc quang.

”Tốt lắm, các vị không cần hâm mộ, bắt đầu đề tiếp theo!”

Mọi người vừa nghe, lập tức ngồi nghiêm chỉnh, vành tai nghe đề, không thể lại để cho người khác giành trước!

”Nương Tiểu Minh có ba đứa con trai, con lớn gọi Đại Minh, con thứ hai gọi Nhị Minh, vậy con thứ ba gọi là gì? Bắt đầu!”

Dứt lời, lập tức có người lên tiếng: “Tam Minh!”

”Ha ha ha. . .” Dạ Từ Huyền vừa nghe thấy đáp án này lập tức cười lớn, quả nhiên có người mắc mưu, mọi người cũng bật cười phụ họa. Dạ Từ Huyền đang muốn xem là tiểu thư nhà ai thiếu căn cân, vậy mà thấy Hạ Tuyết đã mặt đỏ tai hồng.

[Từ: Ngụ vãi! Đại - Nhị, nhỏ nhất đương nhiên gọi Tiểu rồi. Vậy mà cũng xưng là Đệ nhất tài nữ.]

Nàng chính là rất muốn hòa nhau một ván, không nghĩ tới thốt ra lại chọc đại gia cười, “Đệ nhất tài nữ Hán Thành tài nữ” như nàng ta bị mất hết mặt mũi. Dạ Từ Huyền đáng chết!

”Thực xin lỗi, Hạ tiểu thư, cô đáp sai rồi!” Dạ Từ Huyền liếm hảo cười nhạo nói: “Thế từ gia, ngài có bỏ sung sao? Bằng không hai người cùng nhau bị phạt!”

Dạ Từ Huyền lên tiếng hỏi, ngày đó tốt xấu gì thăng nhĩ này cũng mời nàng một chút đại tiệc, nàng còn không muốn thấy hấn ta xấu mặt trước mặt mọi người.

”Huyền Nhi, bản Thế tử làm sao có thể bị phạt chứ?” Hiên Viên Kỳ Tu tươi cười nhợt nhạt nhìn Dạ Từ Huyền nói: “Con thứ ba gọi là Tiểu Minh! Đúng không?”

Thăng nhĩ này quả nhiên có chút ý nghĩ: “Chúc mừng Thế tử gia, ngài trả lời đúng rồi!”

Dạ Từ Huyền chúc mừng Hiên Viên Kỳ Tu, sau đó chuyển tầm mắt qua Hạ Tuyết, mở miệng hỏi: “Hạ đại tiểu thư, cô chuẩn bị tốt trào cừ sao?”

”Chuẩn bị tốt.” Hạ Tuyết không tình nguyện gật đầu, sau đó với ngọc thủ vào trong thùng trào cừ Dạ Từ Huyền đã chuẩn bị, khi hai tay nàng ta mở tờ giấy ra đọc nội dung bên trong, sắc mặt xoát một cái trở nên đỏ ửng, sau đó nhanh chóng biến thành tái nhợt! Sau đó dùng một loại ánh mắt không thể tin nhìn Dạ Từ Huyền!

Chương 22: Thái Tử Cứu Mỹ Nhân

Dạ Tử Huyền cúi đầu liếc mắt nhìn nội dung trên tờ giấy, sau đó ngẩng đầu hào sảng không lùi bước nhìn Hạ đại tiểu thư đối diện, bản Quận chúa muốn nhìn “Đệ nhất tài nữ Hán Thành” cô qua cửa này ra sao.

Hạ Tuyết dùng ánh mắt không thể tin nhìn chằm chằm Dạ Tử Huyền, nàng ta nổi giận, hận không thể giết nữ nhân trước mắt, luôn luôn lóe ra không chừng, hay thay đổi. Nàng ta chưa từng nghĩ tới, cư nhiên trên giấy sẽ là nội dung này, nàng ta hận không thể vuốt thẳng tờ giấy, nhìn xem có phải rõ ràng vi phạm tam cương ngũ thường. Hiện tại nàng ta phải làm sao bây giờ? Không làm, không biết tiện nhân Dạ Tử Huyền này lại nghĩ ra ý tưởng quá đáng nào đến chính nàng ta, nếu làm, Hạ Tuyết nàng về sau còn có thể lập gia đình sao?

Mọi người thấy Hạ Tuyết trương ra khuôn mặt nhỏ nhắn rực rỡ bảy màu, đều tràn ngập tò mò với nội dung trên tờ giấy, hơn nữa là vô hạn tò mò. Không ai không rõ biểu cảm trên mặt Hạ đại tiểu thư là “Làm không được”.

Dạ Tử Huyền quét mắt nhìn nhìn hoàng thân quốc thích ngồi trên ghế cao, sau đó lại dùng thị thực 5.2 nhìn phản ứng mọi người một vòng. Ha ha, đại gia đã mong chờ như vậy, vậy thì bản Quận chúa làm “Ác nhân” thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ của các vị.

Dạ Tử Huyền thừa dịp Hạ Tuyết xuất thần sững sờ, đoạt tờ giấy trong tay Hạ Tuyết, sau đó bắt đầu thi thảm: “Bất luận ngươi là nam hay là nữ, mời tìm một người nam từ tuổi còn trẻ đối với hắc kê ra loại tình cảm ái mộ, sau đó biểu hiện biểu cảm ngượng ngùng hỏi hắc kê, hắc kê đối với ngươi có ái mộ chi tâm hay không. Nhân tuyển đặc biệt là, Dật Thân vương!”

Dạ Tử Huyền đọc xong, những tiểu thư đứng ra xem mặt đã đỏ ửng, hơn nữa, trong lòng các nàng âm thầm may mắn, hoàn hảo không phải là mình. Nếu đối Dật Vương gia kể ra ái mộ chi tâm, trùng hợp hắc kê lại có ái mộ chi tâm với mình, chẳng phải sẽ gả cho một người bệnh “Tĩnh —— vô năng”. Ngẫm lại đều đáng sợ!

[Tử: Tường bờ ghé ha. Suy nghĩ thật hay!]

“Hạ đại tiểu thư, cực kỳ bất hạnh, cô bắt trúng hình phạt (một tám chân tình đại mạo hiểm) mà bản Quận chúa chuẩn bị, mời cô bắt đầu, xin mời tranh thủ thời gian nói đi!” Dạ Tử Huyền nhìn thoáng qua Hiên Viên Đình vẫn mỉm cười như cũ, thẳng thắn này có phải đầu óc có bệnh hay không? Giống như người không có chuyện gì xảy ra, cứ như ước gì Hạ đại tiểu thư kia đến kể ra nỗi lòng với hắc kê là chuyện bình thường. Di, vì sao nàng nghĩ đến đó, ngực lại như có một con kiến gặm nhấm, thật là khó chịu!

“Ngươi... Ngươi...” Hạ Tuyết xấu hổ đỏ mặt đối với Dạ Tử Huyền nói ngươi nửa ngày, cũng chỉ có thể nói một câu ngươi. Xem ánh mắt những tiểu thư cười nhạo mình khi người gặp họa, ngực nàng ta nghẹn đến khó chịu. Dạ Tử Huyền, ngươi thật sự là sát tinh! Sao chổi!

Hạ Tuyết chuyển ánh mắt xin giúp đỡ đến Hạ Thừa tướng đang sốt ruột, mục tiêu của bọn họ là Nhân Vương Thế tử Hiên Viên Kỳ Tu. Muốn đoạt cũng là vị trí Nhân Vương Thế tử phi, không phải vị trí Vương phi của tên Vương gia có bệnh không tiện nói ra đó. Ở trong lòng làm tương đối, Hạ Thừa tướng nhún nét mặt già nua đứng lên.

“Hoàng thượng, Thái hậu nương nương, dung thân một lời, trừng phạt này của Quận chúa Lan Hi rất vi phạm cương thường, đều này là dùng cho nơi yêu hoa liễu hạng, sao có thể tùy ý thi hành trong hoàng cung?”

Hạ Thừa tướng vừa dứt lời, Dạ Tu La uy phong lẫm lẫm đứng lên phản bác: “Hạ Thừa tướng là đang khống cáo Hoàng thượng và Thái hậu nương nương đọc thi thư không bằng một Thừa tướng ngươi sao?”

Chục xuống một cái mũ lớn như vậy, nét mặt già nua của Hạ Thừa tướng cứng đờ: “Lão thần không dám!”

“Thái tử đến!” Hạ Thừa tướng dứt lời, thanh âm hoan quan liền vang lên, thời điểm Thái tử từ biên quan xa cách trở về quả thực là hoàn hảo!

Tiếp theo, Dạ Tử Huyền liền nhìn thấy một thân y bào màu vàng, dáng người cao ngất, một trương tuấn mỹ tuyệt luân, ngũ quan rõ ràng như đao khắc, mặt mày tuấn mỹ phi phạm. Bề ngoài thoạt nhìn làm người ta có loại cảm giác phóng đảng không kiềm chế được, nhưng trong mắt lại toát ra tính quang không thể khinh thường. Một đầu tóc đen rậm rạp được vấn khỏi ngọc quan, một đôi mày kiếm trên đôi mắt hoa đào câu hồn, tràn ngập đa tình, khiến người ta không nghĩ qua là sẽ luân hãm vào. Quả nhiên là tướng Đế vương!

Đợi lúc Dạ Tử Huyền hoàn hồn, bên tai đã vang lên thanh âm hưng phấn không đè nén được của Thái tử Hiên Viên Hạo.

“Hạo Nhi xin thỉnh an Hoàng tổ mẫu, phụ hoàng và mẫu hậu.”

“Đứng lên đi!” Hoàng thượng rất vui vẻ, nhưng ở mặt ngoài vẫn cứ biểu hiện vân đạm phong khinh, làm người ta tróc đoán không ra.

“Tạ phụ hoàng. Hoàng tổ mẫu, tôn nhi thần hồi đến chậm, thỉnh Hoàng tổ mẫu trách phạt!” Hiên Viên Hạo lại quỳ xuống, chắc chắn, đầu gối anh không

đau à?

”Trò về là tốt rồi, Hoàng tử mẫu cao hứng lắm! Mau đứng lên, đến ngồi xuống bên người Hoàng tử mẫu, đại gia đang chơi trò chơi mới!” Trong mắt Thái hậu đó là sự sùng nịch như đại dương mênh mông.

Hừ, có tôn tử đã quên đồng hương, ghé dựa bên người lão nhân gia ngài không phải là chỗ ngồi của đồng hương tôi đây hả? Khinh bỉ! Khinh bỉ hành động của ngài! Khinh bỉ nhân cách của ngài!

Hiên Viên Hạo đứng dậy, cười tủm tỉm nhìn thoáng qua Dạ Tử Huyền: “Huyền Nhi, hôm nay muội lại đùa ra như vậy nữa à?”

”Ha ha, Chuột, trò chơi mới, trò chơi mới!” Dạ Tử Huyền cũng không biết thế nào mà bản thân lại thuận miệng nói, đương kim Thái tử đã bị nàng dùng một xưng hô là “Chuột”, hoàn toàn là tiềm thức tác quái!

”Nhũ danh lúc nhỏ của bản cung Huyền Nhi vẫn còn nhớ rõ!” Hiên Viên Hạo chẳng những không tức giận, ngược lại cười ha ha.

Tiếng cười đó làm lòng Dạ Tử Huyền sợ hãi, nếu nàng biết tiền thân của mình bao nhiêu lần chinh Hiên Viên Hạo, phỏng chừng nàng lập tức vận khinh công trốn không thấy bóng dáng tâm hoi.

”Ha ha, Thái tử, lão gia ngài xin mời ngồi, hiện tại Hạ đại tiểu thư đang muốn nhận trừng phạt!” Dạ Tử Huyền ngượng ngùng nở nụ cười: “Người đâu, mời Thái tử điện hạ ném thử rượu trái cây bí chế của bản Quận chúa!”

”Đợi chút!” Hiên Viên Hạo vừa nghe Hạ Tuyết phải bị trừng phạt, một mặt đau lòng: “Tuyết Nhi muội muội vì sao phải bị trừng phạt?”

Tuyết Nhi muội muội? Anh nha, có cần ghê tởm như vậy hay không!

”Ách, vậy Huyền Nhi thay Thái tử gia nói một chút đi!”

Dạ Tử Huyền nói đại khái tình tiết lại một lần, dùng ánh mắt ý bảo Thái tử ngài có thể đi lên ngồi, Thái hậu nương nương còn đang chờ! Nhưng mà thắng nhãi này giống như không thu được ánh mắt nàng, quay đầu nhìn về khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng như củ của Hạ Tuyết. Sau đó nói một câu như thiên lôi đánh chết người không đền mạng.

”Trừng phạt của Tuyết Nhi muội muội, bản Thái tử sẽ làm giúp nàng!”

”Phốc!”

Lần này người phun rượu dĩ nhiên là Dật Vương gia luôn luôn không đếm xỉa đến, tất cả mọi người dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn nhìn Hiên Viên Hạo, sau đó lại nhìn về phía Hạ Tuyết, cuối cùng nhìn Dật Vương gia. Hôm nay quả nhiên không đến không, chuyện gì thú vị đều bị bản thân gặp được!

Nhưng mà, Hạ Tuyết cũng không vì lời nói của Hiên Viên Hạo mà vui vẻ nhảy nhót, ngược lại chỗ sâu trong con ngươi cất giấu một cỗ hận ý nồng đậm.

”Tiểu Hoàng thúc, ý ngài như thế nào?” Thái tử nhất quyết không tha, tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân hôm nay hẳn ta diễn định rồi!

”Khụ khụ khụ...” Hiên Viên Đình xấu hổ ho khan vài tiếng, nha đầu chết tiệt này định ra ý định quỷ quái gì, hiện tại khen ngược, chất nhi của hắn sẽ biểu đạt ái mộ chi tâm với hắn. Nói không chừng chờ Hiên Viên Hạo nói xong, ngày mai Hán Thành sẽ lưu hành lời đồn đãi mới, một câu chuyện rất nhảm nhí! Dật Vương gia không phải hoàn toàn không thể, chính là đoạn tụ mà thôi, còn cùng chất nhi của mình là Thái tử điện hạ có một chân!

”Quận chúa, hôm nay xem như nể mặt bốn vương và Thái tử, trừng phạt này coi như hết! Nàng thấy thế nào?” Đây là câu nói đầu tiên hôm nay của Hiên Viên Đình, mọi người thấy Thái tử, Thân vương đều mở miệng cầu tình, như vậy khẳng định trừng phạt dành cho Hạ Tuyết sẽ được miễn.

Thất vọng! Thất vọng!

Dạ Tử Huyền thấy biểu cảm thất vọng của mọi người, thật sự thì nàng cũng thấy thất vọng. Nàng cũng rất muốn trông thấy bộ dáng cam chịu của “Hoa không tước” này mà, quên đi, không thể đắc tội hoàng thân quốc thích, về sau tôi sẽ tìm cơ hội!

Dạ Tử Huyền biết biết miệng, thăm mắng mười tám đời tổ tông Hiên Viên Đình. Ngay cả anh cũng đã lên tiếng, một Quận chúa nhỏ nhỏ như tôi còn có thể kiên trì à? Thật sự là buồn cười! Anh xứng đáng không được nữ nhân coi trọng!

”Hạ đại tiểu thư, cô còn không cảm ơn Dật Vương gia và Thái tử điện hạ!” Dạ Tử Huyền quay đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Hạ Tuyết.

Hiên Viên Đình, trận ngày hôm nay lão nương sẽ tìm cơ hội trả trở về.

”Tuyết Nhi cảm ơn Dật Vương gia, Thái tử điện hạ!” Thanh âm nũng nịu không tình nguyện của Hạ Tuyết âm hỗn cùng nhau, quái dị nói không nên lời!

----- lời ngoài mặt -----

Dạ Tử Huyền rất muốn trả thù trận này, nhưng là niết!

Mỗ nam là một nam nhân phúc hắc, trận này có thể trả lại sao?

Chẳng qua, hắc hắc, về sau nữ nhân vật chính của chúng ta làm mỗ nam đau đầu rất nhiều chuyện nha!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nằm Cũng Trúng Đạn

Editor: Bộ Yến Từ

“Hoa khổng tước” dứt lời, nổi tiếp cao thấp vang lên thanh âm thốn thức.

Bất luận hôm nay Thái tử có diễn anh hùng cứu mỹ nhân hay không, phần trừng phạt đáng chết này đã làm cho mặt mũi Hạ Tuyết quét rắc. Dạ Từ Huyền ngơ ngác là một người tiện, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!

Trong mắt Hạ Tuyết ảm ảm độc quang nhưng rất nhanh được nàng ta che dấu dưới lớp lông mi thật dài, không để ý tới ánh mắt trào phúng của mọi người, bước sen nhẹ nhàng về tới chỗ ngồi. Nàng ta nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hiên Viên Kỳ Tu xem chuyện đó như không liên quan đến mình, nàng ta hận không thể xé nát gương mặt tươi cười rực rỡ kia của Dạ Từ Huyền.

Dường như Hiên Viên Kỳ Tu không có chú ý tới tầm mắt oán hận của Hạ Tuyết, như trước nhìn Dạ Từ Huyền cười thập phần thư thái.

“Hạo Nhi, mau tới nơi này với Hoàng tổ mẫu, để Hoàng tổ mẫu hảo hảo nhìn xem!” Hoàng thái hậu quả nhiên lâu cư thâm cung, kịp thời lên tiếng, đánh vỡ bầu không khí xấu hổ. Trừng phạt này của đồng hương tại đây, thật là có chút khác người!

“Dạ, Hoàng tổ mẫu!” Hiên Viên Hạo lộ ra một ngum bạch nha, thanh âm phá lệ thanh thúy.

Thái hậu vừa lòng gật đầu, sợ đồng hương của mình khó xử tôn nhi nhà mình, sau đó cười nói: “Thất nha đầu, tiếp tục bắt đầu trò chơi đi!”

Ngài nha, tiếp tục bắt đầu trò chơi, không thấy được đại gia đã bị “Chuột Hoàng gia” làm mất hứng sao?

Quên đi, lại ra một đề, kết thúc trò chơi!

Dạ Từ Huyền oán thầm nửa ngày, mưu ma chước quỷ lại đánh vào trên người Hiên Viên Hạo. Một vòng này nàng chuẩn bị ra hai đề, một đề dành cho các vị đang ngồi, một đề còn lại dành cho Thái tử Hoa Hạ Hiên Viên Hạo, dù sao hần ta yêu thích náo động như vậy mà!

“Thái hậu nương nương, một vòng này Huyền Nhi muốn ra hai đề, thỉnh Thái hậu nương nương cho phép!” Hôm nay Thái hậu lớn nhất, nàng sớm thấy Hoàng hậu hận không thể giết nàng lại không thể không chịu đựng ghen ghét!

Thái hậu thật nghi hoặc, nha đầu kia khẳng định là muốn chơi một ván cuối cùng, nhưng cũng không cần ra hai đề! Chẳng lẽ lại muốn ra biện pháp gì chinh người?

Thật sự là ở trong này ngây người hơn bốn mươi năm, tuổi lớn, trí lực đều có chỗ giảm xuống. Thái hậu nương nương ở trong lòng oán thầm một phen, vẫn cao giọng mở miệng nói: “Chuẩn!”

Trên mặt Dạ Từ Huyền lập tức lộ tươi cười đạt được “Chuột Hoàng gia” anh chờ đó cho tôi.

“Khụ khụ ——” Dạ Từ Huyền giả ho hai tiếng, thấy mọi người lại tiến nhập trạng thái chuẩn bị chiến tranh, vừa lòng gật đầu nói: “Đề thứ nhất dành cho Thái tử điện hạ, coi như chúng ta đón gió tẩy trần cho hần!”

“Hảo!” Có người e sợ thiên hạ không loạn lập tức mở miệng trầm trồ khen ngợi!

Nhưng mà Thái hậu vừa nghe lời này, trong lòng “Phù phù” một tiếng, nha đầu kia nói, Hạo Nhi muốn ăn mật. Vừa định nói giúp Hiên Viên Hạo, bà liền tiếp thu ánh mắt của Dạ Từ Huyền: Nếu ngài dám giúp thân tôn tử, về sau ngài cũng đừng tìm tôi tiến cung chơi với ngài, nói chuyện mới mẻ cho ngài.

Quả nhiên, Thái hậu xấu hổ cảm lấy chén trà bên cạnh lên uống, trò chơi tốt như vậy nên để người trẻ tuổi tham dự nhiều một chút!

Dạ Từ Huyền thấy động tác đà điều kia của Thái hậu, ở trong lòng khách sáo với Thái hậu một phen, trong lòng nghĩ, chuyện mới mẻ ở thế kỷ hai mươi mốt quả nhiên trọng yếu hơn thân tôn tử!

“Thái tử điện hạ, xin nghe đề.” Dạ Từ Huyền đặc ý nhìn Hiên Viên Hạo nói: “Tiểu bạch thỏ vì sao chỉ thích ăn cà rốt?”

Hiên Viên Hạo vừa nghe, sắc mặt lập tức có vẻ hơi mất tự nhiên, xú nha đầu này, bản thân đã đi ba năm rồi, còn đối với hần ta như thế này. Thật sự là quá độc ác! Quá độc ác!

”Thái tử điện hạ, ngài chậm rãi suy nghĩ, không vội!” Hừ, anh cũng dám phá hư kế hoạch tôi thu thập “Hoa khổng tước” Hạ Tuyết kia, anh từ từ nghĩ đi thôi!

Tiếp theo, Hiền Viên Hạo lâm vào trầm tư. Hắn ta không phải nghĩ không ra đáp án, mà là không biết thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa này căn bản không nằm trong vòng khảo hoạch kẻ quê mùa. Hơn nữa, tuyệt đối không nên suy xét vấn đề theo lẽ thường. Đợi khi hắn ta biết, lại chỉ có thể hô to oan uổng!

”Muội muội, đường đệ, biểu ca của ba ba người và thúc thúc, con trai cháu từ người là quan hệ thế nào?”

Đề mục vừa ra, các vị công tử, tiểu thư lại lâm vào suy nghĩ khổ tương, mà càng khôi hài là Cửu Công chúa, vậy mà bắt tay vào làm tính, Dạ Từ Huyền thấy vậy trong lòng đem mười tám đời tổ tông Hiền Viên gia cười nhạo một lần.

”Thái tử điện hạ, ngài có thể giải?” Dạ Từ Huyền nhìn phản ứng của mọi người, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Thái tử đang cau mày trên đài cao.

Hoàng thái hậu ở một bên cấp, bà rất muốn lặng lẽ nói với tôn nhi của mình, nhưng lại sợ Dạ Từ Huyền nói là làm, ai, đến cùng có nên nói hay không? Thật sự là rối rắm chết đi!

”Thái tử điện hạ!”

”Huyền Nhi, bản cung thua!” Hiền Viên Hạo mở miệng nhận thua, nhưng trong lòng còn để tâm vào chuyện vụn vặt, con thỏ không phải ăn cái củ sao?

”Ha ha.” Dạ Từ Huyền vừa lòng cười: “Bởi vì con thỏ nó mua không nổi thịt!”

”Phốc!” Về mặt vận năm không đổi của Hoàng thượng lại một lần nữa động dung.

”Này... Này...” Đợi Hiền Viên Hạo minh bạch, đã quá chậm!

Cho anh thói thí, cho anh anh hùng cứu mỹ nhân!

”Quận chúa, ta cũng có đáp án!” Một giọng nam đánh vỡ Dạ Từ Huyền đang YY, nói tiếp: “Quan hệ thân thích!”

Dạ Từ Huyền nhìn người này, dĩ nhiên là công tử Lễ bộ Thượng thư Tổng Tuần người cùng Bước Đình chung một đội. Hai người tài tình như vậy quả thực rất xứng đôi, nhìn bộ dạng Tổng Tuần cũng là tướng mạo đường đường, tuần tú lịch sự, trai tài gái sắc, ông trời tác hợp!

”Trả lời đúng rồi!” Dạ Từ Huyền vỗ vỗ tay, một mặt bát quái nhìn Bước Đình và Tổng Tuần, khiến cho mặt hai người nóng lên.

”Dâng rượu nho đặc chế!” Đã trước thường quả táo vị nhân, hiện tại đổi khẩu vị cũng không tệ!

”Cấp Thái tử điện hạ trình lên một bình, chúc mừng Thái tử điện hạ hồi cung!” Dạ Từ Huyền cao giọng nói, Hiền Viên Hạo đã nhận thua, nàng cũng không cần thiết không cho đối phương con “Đường sống”, không phải sao? Nàng biết, Hiền Viên Hạo này uống một bình rượu Hạ đồ, đủ cho hắn ta nằm trên giường ba ngày. Rượu nho mỹ vị này, tác dụng chậm thật sự quá lớn, Thái tử điện hạ cũng không trụ hold!

Đội hai người phẩm rượu xong, Cửu Công chúa vẫn còn đang tính, thấy Tiết Bân hận không thể tìm cái lỗ chui vào, hắn ta thật muốn không biết nàng ta!

Chơi trò chơi, rượu cũng thường, tựa hồ nên đến phiên chính sự. Dạ Từ Huyền tuyên bố trò chơi kết thúc, tự giác thối lui đến một bên thưởng thức mỹ vị món ngon, lưu lại nổi bật cho Thái hậu nương nương bọn họ!

Thức ăn ở Ngự thiện phòng quả nhiên rất ngon, hương vị tốt, đồ ăn bán tương cũng tốt! Hôm nay bản thân vậy mà ăn đồ ăn trong hoàng cung, Dạ Từ Huyền đối với ăn không hề sức chống cự, thể giới hiện tại của nàng chỉ có ăn, hoàn toàn xem nhẹ tình huống ngoại giới. Cho đến lúc Thái hậu gọi tên của nàng, nàng mới không tình nguyện ngừng chiếc đũa trong tay, ngẩng đầu lên nhìn Thái hậu. Vì sao trong ánh mắt mọi người đều là biểu cảm tiếc hận hoặc vui sướng khi người gặp họa?

”Huyền Nhi, ai gia gả con làm Vương phi của Đình Nhi, con có bằng lòng hay không?”

”Cái gì?”

Dạ Từ Huyền cho rằng lỗ tai mình có tật xấu nghe không rõ, tuyên phi không phải Hiền Viên Kỳ Tu sao? Nàng nào biết, Thái tử phi của Hiền Viên Kỳ Tu đã sớm định xuống, hôm nay chẳng qua là đánh nguy trang mà thôi, tất cả mọi người đều bị lừa!

”Ai gia gả con cho Đình Nhi làm Vương phi được không?”

Dù sao Đình Nhi khẳng định cũng bệnh kia, tuổi cũng không nhỏ, lại nói đồng hương thành nàng dâu của mình, về sau khẳng định sẽ không nhầm chán. Thật sự quá tốt!

”Khụ khụ khụ khụ...”

Ăn ăn ăn, người cái ăn hóa, hiện tại được không, không có tiếng tăm gì nằm ăn cơm cũng trúng thương. Bản thân và Hiền Viên Đình không có cảm tình, chỉ thấy mặt vài lần, nói cũng chưa nói một câu, lại vội vàng kết hôn như lên sọt? Thái hậu, ngài có thể ăn no không có chuyện gì làm, quên đi nơi chúng

ta có quyền tự do yêu say đắm và tự do hôn nhân à!

Tại sao Hiền Viên Đình không phản kháng?

”Thái hậu, ta ——” Dạ Từ Huyền không yên nói, Thái hậu nhẹ bồng ngăn lại lời nói của nàng: “Huyền Nhi, ai gia biết con khẳng định không có ý kiến.”

Không ý kiến? Làm sao có thể không ý kiến! Lại nhìn biểu cảm khổ sở của cha mẹ, cả nhà nàng đều có ý kiến. Nhưng mà, nghe thấy lời này, thế nào nàng có cảm giác mình bị uy hiếp?

”Tốt lắm, cứ định như vậy đi!” Thái hậu càng nói, Dạ Từ Huyền biết chung thân đại sự của bản thân đã xong rồi.

Thời gian kế tiếp nàng đều lâm vào hỗn độn, đối với việc thế nào trở về phủ Tướng quân, ngày hôm sau tỉnh dậy nàng hoàn toàn không nhớ nổi.

----- lời ngoài mặt -----

Thái hậu thật sự rất phúc hắc, đánh nguy trang tìm con dâu!

Huống hồ, người già nhưng tâm không già, mười phần lão ngoan đồng!

Các bạn khẳng định nghi hoặc vì sao Hiền Viên Đình không có phản đối?

Ha ha, có thể các bạn đã sai sai!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Lại Bị Hố

Thúy Nhi đứng ở xa xa nhìn hình ảnh một người một chó hài hòa, nước mắt “Lạch cạch lạch cạch” rơi xuống, sao tiểu thư lại đáng thương như vậy. Một thời gian trước mới cứu từ nhất sinh, tối hôm qua đang yên đang lành tham gia yến hội lại bị Thái hậu hứa gả cho Dật Vương gia, dân gian không mấy người gặp qua Dật Vương gia lớn lên trong thế nào, nhưng chuyện Dật Vương gia có bệnh đại gia đều nhất thanh nhị sở!

Tiểu thư của ta, sao mệnh của người lại khổ như vậy...

”Thúy Nhi, nhìn cái gì vậy?”

Một giọng nam đánh gãy Thúy Nhi đang khóc sụt sướt, dứt lời Thúy Nhi còn nhìn nhìn hình dáng trong tiểu viện, cuối cùng thấy được bóng dáng Dạ Từ Huyền.

”A ——” Thúy Nhi gạt nẩy mình, nhanh chóng xoa xoa nước mắt hành lễ với Hiền Viên Kỳ Tu: “Nô tì tham kiến Thế tử.”

Hiền Viên Kỳ Tu gật đầu, không lại quan tâm Thúy Nhi, yên tĩnh xem thiên hạ ở phía xa, tựa hồ tâm tình của nàng cũng không tệ.

Sau yến hội, khi Hiền Viên Kỳ Tu về phủ thông thả đi đi lại lại trong phòng, cả đêm không thể ngủ. Yến hội này không phải mượn cơ tuyển Thế tử phi cho hần ta sao, thế nào cuối cùng cưới Vương phi liền biến thành tiểu Hoàng thúc? Hơn nữa đối tượng lại là Huyền Nhi, này sao có thể được? Về sau hần ta phải gọi nàng một tiếng Hoàng thẩm. Càng làm cho hần ta tức giận là, buổi sáng Thái hậu nương nương phái thái giám trong cung đến truyền ý chỉ, nói nhân tuyển Thế tử phi của hần ta là chi nữ của Phó Thái phó —— Phó Ngọc Trà.

Thực sự làm hần ta đứng ngồi không yên, không dám kháng chỉ, lại không muốn cưới, tìm phụ vương nói chuyện, ai biết phụ vương đóng cửa không chịu gặp, còn kêu chuyện gì! Vì thế sau khi đến tường ngoài phủ Tướng quân tìm Dạ Từ Huyền, chắc hần nha đầu kia cũng rất buồn bực đi! Vừa mới tiến đến một lát, liền đụng tới Thúy Nhi!

Hai mắt Thúy Nhi đỏ bừng nhìn Hiền Viên Kỳ Tu, trước kia không phải Thế tử gia luôn đối đầu với tiểu thư sao, hôm nay hần ta tới làm gì? Hần ta có thể trợ giúp tiểu thư không gả cho Dật Vương gia sao? Tiểu thư gả cho Dật Vương gia liền không có hạnh phúc, đời này thật sự bị hủy.

Hiện tại Thúy Nhi đã tuyệt vọng nên cái gì cũng có thể thử, vậy mà nghĩ muốn xin giúp đỡ từ Hiền Viên Kỳ Tu, đôi mắt nhỏ kia khẩn cầu làm Hiền Viên Kỳ Tu hạ không được quyết tâm nói ra lời tàn nhẫn: Bản Thế tử cũng không có cách nào!

”Thúy Nhi, ta đói bụng!”

Dạ Từ Huyền rống to với khoảng sân trống vắng, trời biết Thúy Nhi lại trốn ở nơi nào hậu mệnh đâu! Nha đầu cổ đại chính là tốt, tùy truyền tùy đến, tri kỷ giữ ăm.

”À, Thúy Nhi lập tức đi phòng bếp thúc giục bọn họ làm!” Thúy Nhi cũng cao giọng đáp trả một câu sau đó chân nhanh như tia chớp chạy đi, nàng ta đều quên Thế tử gia là một nam nhân, nam nhân là không thể tùy thời bước vào hậu viện.

Chủ tớ hai người đối thoại, khoe miệng Hiên Viên Kỳ Tu sinh sôi co rút, quả nhiên người thị phi huấn luyện ra người.

Hiên Viên Kỳ Tu dần dần tới gần Dạ Từ Huyền, nghe nàng nói một ít lời mà mình không hiểu.

”Setdown!”

”Standup!”

”Verygood!”

...

Chỉ thấy chú chó kia rất có linh tính ngồi xuống, đứng lên, sau đó vui vẻ cọ cọ lên người Dạ Từ Huyền, hình ảnh một người một chó hài hòa nói không nên lời.

”Huyền Nhi!”

Dạ Từ Huyền biết có người tới gần, còn tưởng rằng là Thúy Nhi, không nghĩ tới dĩ nhiên là “Coi tiền như rác”, thằng nhãi này tới làm gì, chẳng lẽ là muốn xin nàng đi Tuyệt Vĩ Thiên Hạ ăn cơm? Di, dù sao tâm tình không tốt, cũng không phải là không thể được tề hân một chút! Dê béo đưa lên tận cửa, tuyệt đối không thể thả điếu!

Nghiêm nhiên lúc này, Hiên Viên Kỳ Tu ở trong mắt Dạ Từ Huyền đã thành nường giá thượng lưu du dương, mặc người xâm lược, nhưng là từ chỗ nào hạ đao?

”Hắc hắc ~” Dạ Từ Huyền cười quỷ dị, ánh mắt tính kế giống như tia X quét qua quét lại ở trên người Hiên Viên Kỳ Tu, nhìn đến mức cả người Hiên Viên Kỳ Tu không được tự nhiên.

”Huyền Nhi, nàng đừng như vậy, có gì nàng cứ nói đi! Nàng như vậy ——” hân ta thực nói không được nữa, ánh mắt này làm trong lòng hân ta thấy sợ hãi, giống như bị cô gái nhỏ này tính kế.

Quả nhiên, dứt lời liền thấy Dạ Từ Huyền tặc hê hê cười rộ lên, “Thế tử gia, lão gia ngài đói bụng không?”

Hiên Viên Kỳ Tu nghe thấy lời này nên cho rằng Dạ Từ Huyền muốn giữ hân ta lại cùng nhau ăn cơm, đỏ mặt ngốc nghếch gật gật đầu, Huyền Nhi vậy mà quan tâm hân ta!

Nhưng mà, Dạ Từ Huyền hạ một câu kém chút nữa làm cho hân ta suýt ngã quỵ.

”Vừa vặn ta cũng đói bụng, ngài lại mời ta ăn đồ ăn ở Tuyệt Vĩ Thiên Hạ lần nữa đi!” Cặp mắt kia còn lập tức vút cho hân ta mị nhãn!

Hiên Viên Kỳ Tu nhất thời dở khóc dở cười, hân ta chỉ biết cô gái nhỏ này tuyệt đối không có hảo tâm như vậy, bản thân suy nghĩ nhiều, bản thân suy nghĩ nhiều! Nhịn không được ở trong lòng tự giễu!

”Không thành vấn đề!”

Chính là vài bữa cơm Vương phủ Thế tử gia hân ta vẫn có thể mời nổi, huống hồ, mời Huyền Nhi ăn cơm, hân ta cam tâm tình nguyện.

Dạ Từ Huyền nghe xong, vỗ vỗ tay, không e dè vận khinh công, một đường theo đỉnh thượng lướt qua. Hiên Viên Kỳ Tu hơi kinh ngạc sau đó cũng đuổi theo sát phía sau. . . .

”Tiểu thư, cơm tốt lắm, tiểu thư. . . .”

Thúy Nhi nào biết đâu rằng, nàng ta lo lắng nửa ngày cho tiểu thư vô lương, giờ phút này đã rào bước tiến lên đại môn tửu lâu Tuyệt Vĩ Thiên Hạ.

...

Cửa tửu lâu. . . .

”Thất tiểu thư, Thế tử gia, xin mời vào trong!” Tiểu nhị tay trái vung khăn vắt lên vai, tay phải tiêu chuẩn làm ra tư thế mời.

Hôm nay hai vị này thế nào ấy, vậy mà có thể hòa bình ở chung? Hôm nay mặt trời mọc ở phía Tây sao? Nhưng hiện tại là giữa trưa, buổi sáng khi mặt trời mọc đúng là không chú ý tới! Lần này tiểu nhị dẫn bọn họ vào gian phòng thứ nhất ở lầu ba, chờ sau khi Dạ Từ Huyền đi vào phòng nhìn một lượt, mới biết được lần trước tự bản thân cho rằng mình thông minh là sai.

Bởi vì sau khi nàng đi vào, toàn bộ bài trí trong phòng vẫn thuần một sắc hoa lan, tầng này lúc trước chẳng phải ẩn bố trí mai lan trúc cúc. Lão bản nơi này thật thích hoa lan, có cơ hội thật muốn kết bạn cùng hân hoặc nàng một chút, cùng nhau tham thảo một chút. Ánh mắt Dạ Từ Huyền xem chung

quanh, Hiền Viên Kỳ Tu hiểu rõ cười.

”Nhị vị hôm nay muốn ăn gì?” Tiểu nhị thay hai người bưng tới trà nóng, đánh gãy không khí yên tĩnh, sau đó cung kính đổi trà.

”Huyền Nhi, nàng chọn đi!” Hiền Viên Kỳ Tu thấy ánh mắt xích lõa của Dạ Từ Huyền, không thể không giao quyền chủ động gọi món ăn cho nàng.

”Hắc hắc ~ vậy cảm ơn!” Dạ Từ Huyền làm bộ ngượng ngùng sờ sờ mũi, sau đó đặt toàn bộ lực chú ý trên thực đơn.

Nửa nén hương trôi qua...

Một nén nhang trôi qua...

Dạ Từ Huyền nhìn chằm chằm thực đơn nửa ngày, vậy mà tên một món ăn cũng không có gọi. Đang lúc Hiền Viên Kỳ Tu muốn mở miệng hỏi, nữ nhân như tượng gỗ điêu khắc nửa ngày không đổi thư thế lại mở miệng: “Ai, vẫn là ăn một phần thực đơn lần trước bọn tiểu thư gọi đi!”

Vừa nói lời này, sau đầu Hiền Viên Kỳ Tu và tiểu nhị nhất tề treo lên ba đạo hắc tuyến. Đã như vậy, người còn xem thực đơn nửa ngày như vậy làm chi? Hơn nữa biểu cảm của cô gái nhỏ này vẫn là một bộ rất khó khăn, trời ạ, còn có thiên lý nữa không?

Mười bảy món ăn một món canh, đầy đủ mười tám món ăn, rõ ràng là bản thân bị hổ, nàng còn muốn bày ra một bộ khó xử, Dạ Từ Huyền, không nên hổ theo nàng như vậy nha.

”Thế từ gia, này?”

Tiểu nhị khó xử nhìn Hiền Viên Kỳ Tu, gọi mười tám món ăn thật sự là quá lãng phí, lần trước hai chủ tớ các nàng chỉ ăn được một nửa.

”Liên án theo Huyền Nhi nói mà làm, tốc độ nhanh chút!” Hiền Viên Kỳ Tu bất mãn nhìn thoáng qua tiểu nhị, ở trước mặt Huyền Nhi làm sao có thể biểu hiện mình là người rất keo kiệt!

Tiểu nhị nghe xong, chạy nhanh như gió, đó là Thế từ gia nha, có rất nhiều tiền, bản thân hạt thao kính tâm làm gì. Hắn ta lại không biết, thực ra Hiền Viên Kỳ Tu thật đau lòng!

Dạ Từ Huyền đặc ý uống trà ngon trong chén, đang chuẩn bị thao thao bất tuyệt bình lá trà thật xấu, lại nghe thấy Hiền Viên Kỳ Tu hô một tiếng: “Tiểu Hoàng thúc!”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phúc Hắc Vương Gia

Editor: Bộ Yến Từ

Dạ Từ Huyền nghe tiếng “Tiểu Hoàng thúc” trong lòng thầm mừng gặp quý, ra cửa ăn một bữa cơm vậy mà cũng đụng trúng “Vị hôn phu” trên danh nghĩa. Mặc dù Thánh chỉ còn chưa hạ xuống, nhưng tối qua mọi người có mặt ở đó đều nghe Thái hậu tứ hôn, trên trán nàng đã bị đánh dấu ấn “Dật Vương phi”.

Oán thâm thì oán thâm, vẫn muốn chút mặt mũi không phải à? Huống hồ, cùng nàng ăn cơm là đứa cháu trong tương lai, này...

”Dật Vương gia sớm!” Nàng vừa nói, vừa nâng tay phải lên, nở nụ cười tươi tắn chào hỏi Hiền Viên Đình.

Dạ Từ Huyền bịa một câu như vậy, khiến Hiền Viên Đình ở ngoài cửa và Hiền Viên Kỳ Tu ở trong phòng đồng thời treo ba căn mì sợi màu đen sau ót, đã đến buổi trưa rồi còn sớm chỗ nào?

”Hắc hắc ~ “

Dạ Từ Huyền thấy hai vị soái ca đồng thời nhìn chằm chằm mình, trong lòng nói thầm bản thân cũng không phải vương tử sữa, sao dám nhận ánh mắt cực nóng của hai vị ở đây. Nàng cười gượng, thì thấy Hiền Viên Đình tao nhã bước đến.

Hiền Viên Đình nhìn thoáng qua đứa cháu nhỏ hơn mình sáu tuổi, trong mắt hiện lên một tia cười giảo hoạt, sau đó đáp lời Dạ Từ Huyền: “Quận chúa cũng sớm!”

”Phốc!” Một miệng nước trà của Dạ Từ Huyền trực tiếp phun tới, mà Hiền Viên Kỳ Tu ngồi đối diện nàng trực tiếp “Trúng đạn”, bị văng một mặt nước trà.

Hắn ta không thể tưởng tượng được vì sao tiểu Hoàng thúc bồi Huyền Nhi cùng nhau động kinh? Về phần muốn như vậy trả thù bản thân? Ngay sau đó, toàn bộ tửu lầu liền vang lên một tiếng rống như giết heo của Hiên Viên Kỳ Tu: “Chuẩn bị nước, mau chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa!”

Dạ Tử Huyền đột nhiên cảm giác vừa rồi rất quý dị, tại sao vừa rồi nàng cảm thấy sau lưng có một cỗ lực lượng cường đại vỗ vào mình chứ?

Nhìn nhìn bộ mặt ghét bỏ phía đối diện, vén lên tay áo sát mặt Hiên Viên Kỳ Tu, lòng tràn đầy áy náy biến thành khinh bỉ. Này nha, mặt không phải là bị văng ít nước trà à, có cần ác tâm như vậy sao? Nước miếng trong nước trà của bốn tiểu thư nhưng là có công hiệu làm đẹp nhé. Cự nhiên dám ghét bỏ!

Mỗ nữ vô sỉ chằm chọc trong lòng, đem nước miếng ghê tởm nói thành thánh phẩm làm đẹp chỉ có thể ngộ không thể cầu!

Nếu hai vị quý nhân trước mặt biết ý tưởng của nàng, phỏng chừng sẽ trực tiếp té ngã trên đất, vô sỉ, quả thực vô sỉ!

Hiên Viên Đình nhân nhật nhìn lướt qua hai mắt tràn đầy lửa giận của Dạ Tử Huyền còn tại sát mặt Hiên Viên Kỳ Tu, khóe miệng khẽ kéo một đường cong, tự mình rót một chén trà lên phẩm: “Ừm, năm nay vị trà mới không sai!”

Lời Dật Vương gia nói hiển nhiên không khiến hai người kia chú ý!

Lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm tất cung tất kính của gã sai vặt: “Thể tử gia, nước đã chuẩn bị tốt!”

Hiên Viên Kỳ Tu ừ một tiếng, sau đó đứng lên: “Tiểu Hoàng thúc, người và Huyền Nhi uống trà đợi một lát, ta đi trước tắm rửa một cái.” Hiên Viên Kỳ Tu nói xong liền đi ra ngoài, hoàn toàn không chú ý tới bản thân đã bị mỗ nữ dùng đôi mắt có thể so với hoa nhân kim tinh thiêu ra một cái động.

“Ừm, đi thôi!”

Hiên Viên Đình gạt đầu, còn ra vẻ phong lưu nhẹ nhàng lay động quạt ngọc lưu ly nạm vàng.

Đã sắp cuối thu, thời tiết không biết mát mẻ cỡ nào, vậy mà còn tùy thân mang theo cây quạt —— giả điên!

Di, cây quạt này được tạo ra từ vàng ròng đó, hơn nữa trên chỗ phiến bích giống như còn khảm một viên dạ minh châu nhỏ, ở trong cổ tay áo rộng rãi của Hiên Viên Đình ần ần sáng lên —— cây quạt này thật đáng giá. Dạ Tử Huyền ở trong lòng âm thầm đánh giá, nghĩ nếu bán ra, có thể cứu tế thật nhiều người! Tỷ như tiên sinh xem bói lần trước!

Hiên Viên Đình thấy hai mắt Dạ Tử Huyền thẳng tắp nhìn chằm chằm cây quạt của mình, hắn cố ý chuyển cây quạt qua bên trái, trông mắt Dạ Tử Huyền liền hướng sang trái, cây quạt qua bên phải, trông mắt nàng lại chuyển sang bên phải. Qua lại vài lần, mỗ nữ rốt cục tỉnh ngộ, thì ra bản thân bị đùa giỡn! Vì thế thở phì phì, phỏng má như nhét hai cái bánh bao thịt hôi hôi, phần nộ trùng mắt nhìn Hiên Viên Đình!

Hiên Viên Đình thấy nàng trừng mắt nhìn mình, cũng không giận, ngược lại dùng thanh âm ôn nhã như ngọc hỏi: “Quận chúa giống như thật thích chuôi quạt này của bổn vương!”

“Hừ!”

Dạ Tử Huyền quay đầu không quan tâm hắn, sau đó đứng lên nhìn nhìn cửa thang lầu, sao lúc này đồ ăn còn chưa bưng lên?

Sở dĩ nàng không để ý Hiên Viên Đình, là vì nàng nhớ tới một câu nói ở kiếp trước: Không quan tâm hắn, chính là đánh trả hữu lực nhất đối với hắn!

“Quận chúa, nếu không bổn vương đưa chuôi quạt này cho nàng?” Thanh âm ôn nhuận như ngọc lại vang lên.

Dạ Tử Huyền cúi đầu ghét bỏ nhìn thoáng qua Hiên Viên Đình, lại nhìn thoáng qua cây quạt kia, dừng xem qua quang, ngời xuống tiếp tục uống trà: “Không cần!”

“Vẫn là đưa cho nàng đi?”

Hiên Viên Đình tiếp tục dụ dỗ mỗ nữ, cho rằng nàng sẽ tiếp tục cự tuyệt, ai biết, người nào đó thừa dịp lúc hắn không chú ý, đoạt lại cây quạt, miệng lại lạnh như băng nói hai chữ: “Cảm ơn!”

Hiên Viên Đình chợt lóe chút kinh ngạc, cười nói: “Vậy Quận chúa cần phải bảo quản tốt đó!”

“Đó là tự nhiên!”

Dạ Tử Huyền miệng đáp lưu loát, nhưng ý tưởng trong lòng lại khác một trời một vực. Muốn bốn tiểu thư bảo quản tốt hả? Hừ, nằm mơ! Buổi chiều hôm nay bốn tiểu thư sẽ tìm một pho gia đổi thành bạc.

Hiên Viên Đình còn muốn nói thêm chút chuyện, ngoài cửa lại truyền đến giọng nói của tiểu nhị: “Thất tiểu thư, hiện tại có thể bưng đồ ăn lên hay không?”

Rốt cục làm xong rồi, Dạ Tử Huyền sốt ruột khó nén thúc giục nói: “Nhanh chút, đói chết bốn tiểu thư!”

Khóe miệng điểm tiểu nhị rút trầu, xem bộ dáng Thất tiểu thư trung khí mười phần, cách đói chết còn kém rất xa? Bất quá, hắn ta vẫn nhanh chóng cho

người bung thức ăn lên: “Thất tiểu thư, các ngài chậm dùng!”

”Đi xuống đi!”

Dạ Từ Huyền nói xong, cầm lấy chiếc đĩa chuyển động, nơi nào quán được Hiên Viên Kỳ Tu đã tắm nửa canh giờ còn chưa thấy. Hôm nay nàng thật sự đói lắm, cùng Nhiều Hồn chơi một buổi sáng, mệt chết khiếp, quả nhiên huấn luyện chó cũng là một dạng kỹ năng sống.

Hiên Viên Đình thấy mình bị nàng lơ một bên, tướng ăn của nữ nhân bên cạnh không hề hoặc có thể nói là căn bản không tính toán mời hân cùng nhau ăn cơm, hân đang do dự muốn hay không nâng chiếc đĩa lên gia nhập “Chiến đấu”, Tuyệt Nhất vội vã đi đến, hô một tiếng Vương gia.

Tướng ăn của Dạ Từ Huyền, cũng làm tòa băng sơn vạn năm như Tuyệt Nhất bị dọa rớt. Quận chúa Lan Hi này phải gả cho Vương gia, tướng ăn này. . . Tướng ăn này. . . . Thật là nan đấng nơi thanh nhã!

”Vương gia. . . .” Tuyệt Nhất ở bên tai Hiên Viên Đình thì thầm vài câu, trong nháy mắt khuôn mặt tuấn tú của Hiên Viên Đình đổi sắc, không kịp nói một lời với Dạ Từ Huyền, chủ tớ hai người vội vã đi ra cửa.

Thiếu Hiên Viên Đình cùng các nàng thưởng đồ ăn, Dạ Từ Huyền càng thêm cao hứng, sao có thể quan tâm Hiên Viên Đình đi nơi nào, vì thế nàng mở to miệng ăn mê vị món ngon, ăn bất diệc nhạc hồ!

Vì thế, thời điểm Hiên Viên Kỳ Tu trở về nhìn thấy cảnh tượng như vậy: Tiểu Hoàng thúc đã không còn ở đó, trên bàn bày đầy mỹ vị món ngon, mà nữ tử hân ta cho rằng đáng yêu lại đang nhồi mỹ thực vào cái miệng nhỏ nhắn, còn chưa kịp nuốt, lại vội vàng vàng gấp thức ăn, nha đầu kia tuyệt đối có tiềm chất bị ghen chết!

”Hi, người đã về rồi, nhanh ngồi xuống ăn, đồ ăn đều nguội rồi!”

Dạ Từ Huyền nhìn thoáng qua Hiên Viên Kỳ Tu, không tình nguyện nói một câu, sau đó lại bắt đầu chiến đấu cùng món ngon mỹ vị!

Miệng Hiên Viên Kỳ Tu mãnh liệt co rút, nhìn chung quanh bốn phía một vòng, thấy quả thực Tiểu Hoàng thúc đã ly khai, mới vui vẻ ngồi xuống, tâm tình khoái trá cầm lấy chiếc đĩa gia nhập “Cướp đoạt chiến” mỹ thực!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thứ Không Thể Cầm

Editor: Bộ Yên Từ

Sau khi rượu chùng cơm no, mười tám món ăn trên bàn chỉ còn lại tàn canh lạnh chích. Dạ Từ Huyền và Hiên Viên Kỳ Tu chỉ có thể dùng ánh mắt trao đổi, thật sự là ăn rất chống đỡ, chống đỡ ngay cả miệng cũng không dám mở ra, sợ một khi hé miệng sẽ phun thức ăn ra ngoài.

Vì thế hai người vận dụng ánh mắt và mí mắt đối thoại như sau:

”Chúng ta như thế này đi làm gì nữa?”

”Là ta, không phải chúng ta!” Người nào đó ghét bỏ hất hất lông mày.

”Huyền Nhi, chuyện thú vị với ta sao!” Mỗ Thế tử tè mi lộng nhân cầu xin, tiết tháo đã nát nát.

”Không có cửa đâu!” Mỗ nữ tức giận trừng mắt liếc hân ta.

”Huyền Nhi ——” đau khổ cầu xin, biểu cảm kia muốn bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu buồn cười!

”Bỏ tiểu thư đi rồi, bản thân thành thật tính tiền đi, không cần tặng!” Mỗ nữ tức giận trừng mắt nói, từ cửa sổ lầu ba nhảy xuống, sau đó vận khinh công, trong chớp mắt đã biến mất không thấy.

Hiên Viên Kỳ Tu che miệng nhìn về phía ngoài cửa sổ, nơi nào còn thấy bóng dáng nha đầu kia. Vốn dĩ hân ta chuẩn bị đuổi theo, nê hà vị bộ như ba đào mãnh liệt quay cuồng, rốt cuộc nhìn không được “Oa oa” đại nôn ra.

Vì cùng Dạ Từ Huyền hợp lại ăn, hân ta dùng tánh mạng ra đánh bạc. Tướng Hiên Viên Kỳ Tu hân ta sinh ra cầm thìa vững chắc, mười tám năm áo cơm không lo, sơn trân hải vị hưởng dụng vô cùng, hôm nay lại cùng nha đầu kia hợp lại ăn, cái bụng không bị nứt vỡ, nhưng là chống đỡ không nổi đến mức ói ra. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, không chỉ đánh mất mặt mũi phủ Nhân Vương, ngay cả mặt mũi lão tổ tông Hiên Viên gia đều mất hết.

”Thế từ gia, ngài không có chuyện gì đi?”

Vừa vặn một tiểu nhị từ gian phòng khác bước ra, đi ngang qua cửa thấy Hiên Viên Kỳ Tu phun người ngã ngựa đổ, không sợ dơ bẩn tiến lên thân thiết nói. Thất tiểu thư đi chung cùng Thế tử gia sớm đã không thấy bóng dáng tăm hơi, xem bộ dạng này của Thế tử gia, sợ là lại cùng Thất tiểu thư kia thoát không xong can hệ!

”Hình tượng tốt đẹp” của Dạ Từ Huyền đã sớm lạc hạ ấn ký tâm lý sâu thẳm với dân chúng Hán Thành, chỉ cần là sự tình không tốt, người bình thường đều sẽ nghĩ đến nàng, không tiếc rẻ ban phát “Thù vinh” như thế này cho nàng.

”Không có chuyện gì, đi chuẩn bị nước tắm và quần áo cho ta!” Hiên Viên Kỳ Tu đem những thứ trong bụng ỏi ra sạch, còn hoa hoa lệ lệ hy sinh kiện áo bào trắng vừa đôi không lâu!

”Dạ!”

Vì thế, Hiên Viên Kỳ Tu hẳn ta phải nghênh đón lịch sử vinh quang hai lần tắm ở tửu lâu trong vòng một ngày...

....

Dạ Từ Huyền tự bay ra tửu lâu về nhà, lại vây quanh ngã tư đường hẻo lánh ở Hán Thành bay một canh giờ, mới có thể tiêu hóa hết một ít mỹ vị món ngon, không còn cảm giác ghê tởm, mới thu công, đứng lên đi lại trên con đường lát đá.

Đường lát đá luôn luôn kéo dài đến phương xa, quanh co khúc khuỷu, hai bên ngã tư đường đều là dân trạch, làm cho nàng nhớ tới cổ trấn mà nàng từng đi qua. Cổ trấn trong mưa bụi mông lung đẹp như cuốn tranh Giang Nam, nước trong lênh keng chảy xuôi về Tây Nam cổ trấn... Một vài hình ảnh xinh đẹp nhẹ nhàng lướt qua trong tâm trí nàng, tiếc nuối là nàng rốt cuộc trở về không được.

Dạ Từ Huyền nở nụ cười khổ, như bây giờ chẳng phải rất tốt sao? Có Hiên Viên Kỳ Tu coi tiền như rác để cho mình khi dễ, có Thái hậu nương nương là đồng hương, mọi người ở phủ Tướng quân nâng niu trong lòng bàn tay như trân bảo, còn có Nhiều Hơn... Có được tất cả những thứ này đã tốt lắm rồi.

Bất tri bất giác, Dạ Từ Huyền chạy tới cửa ngã tư phồn hoa, người đến người đi, rộn ràng nhộn nhạo, thật sự rất náo nhiệt. Các tiểu thương thét to sản phẩm của mình, chào hàng cho các phụ nhân và tiểu thư lui tới.

Dạ Từ Huyền sờ sờ cây quạt trong lòng, nhìn tình huống bốn phía, ngã tư đường náo nhiệt như vậy, khẳng định có cửa hàng cầm đồ khá lớn! Vì thế, nàng theo đám người, đánh giá chung quanh, tìm kiếm tung tích hiệu cầm đồ.

Rốt cục, nàng thấy cách đó không xa dưới mái hiên một cửa hàng lộ ra chữ “Cầm”, cười thật tươi, bước thật nhanh về phía trước.

Đi đến cửa hiệu cầm đồ, người ra vào cũng không nhiều, hơn nữa vài người ra vào quần áo đều là chất liệu tốt nhất, cũng không phải dân chúng phổ thông.

Lại nhìn câu đối dán hai bên đại môn, vẽ trên là: Cầm vật trân quý của người; vẽ dưới: Giải quân nan trước mắt; hoành phi cũng chính là chiêu bài của cửa hàng: Trăm lần đi! Đã nói thông tất cả những thứ này!

Dạ Từ Huyền vừa bước vào đại môn, nhà giàu trong quầy nhiệt tình tiếp đón nàng. Dạ Từ Huyền không lộ vẻ gì giao cây quạt trong lòng mình cho hắn ta: “Người xem xem, thứ này đáng giá bao nhiêu tiền?”

Nhà giàu gật gù đầu, nhận lấy cây quạt trong tay nàng, sau khi nhìn thấy viên dạ minh châu nằm chỗ phiến bích, biến sắc, sau đó ra về trấn tĩnh nói: “Tiểu thư xin chờ một lát, tiểu nhân giao quạt này cho chương quầy nhìn một chút.”

Nếu hắn ta không nhìn lầm, chuôi quạt này là...

”Được, nhưng phải nhanh chút!”

Dạ Từ Huyền cũng không già mồm cãi láo, bảo tốc độ nhà giàu kia nhanh chút, nàng phải hảo hảo cầm tiền trở về, bản thân tiêu thất lâu như vậy, nhà đầu Thúy Nhi kia cũng không biết cấp thành bộ dáng gì nữa. Hừ, Hiên Viên Đình, bốn tiểu thư mới sẽ không ngốc giúp người bảo quản cây quạt!

Nhà giàu cầm cây quạt hoang mang rối loạn trưng trưng vào nội đường, vốn định giao cây quạt cho chương quầy, nhưng là hôm nay Ân chủ vậy mà cũng ở đây.

”Chương quầy, Ân chủ, vừa rồi mới có người mang đến cầm!” Nhà giàu nói xong, cung kính đưa cây quạt cho hắc y nam tử.

”Đây là vật của chủ tử, ai lấy đến?”

Hai mắt hắc y nam tử nhìn cây quạt, thanh âm lạnh như băng lộ ra một cổ khẳng định, đây là quạt của chủ tử.

”Là một cô nương hơn mười tuổi!”

”Cô nương?” Trong lòng chương quầy và hắc y nam tử đồng thời lộ ra nghi hoặc của bản thân, vật này của chủ tử sao có thể ở trong tay một cô nương?

”Đúng vậy!”

Nhà giàu lại gật gật đầu đáp, lần trước may mắn gặp qua chuỗi quạt này, hoàn hảo lần này bản thân không nhìn nhầm, bằng không phiền toái lớn.

”Nếu không ta đi xem đi, Ân chủ?”

Chường quây là một trung niên gần bốn mươi tuổi, thái độ đối với hắc y nam tử này cũng là tất cung tất kính, cúi đầu xin chỉ thị.

Hắc y nam tử đứng lên, hẳn ta muốn nhìn, ai có gan lớn như vậy dám dám đương vật này của chủ tử? Cầm cây quạt đi tới cửa nói: “Ta tự mình đi nhìn!”

Hai người chường quây và nhà giàu, thấy Ân chủ đi ra ngoài, lập tức vui vui về về đi theo.

Xuyên thấu qua ám cách, hắc y nam tử thấy được người đi dạo bên ngoài, Dạ Tử Huyền phiến phiến, hóa ra là nàng, ha ha, thật là thú vị!

”Nha, cầm trả lại cho nàng, nói thứ này không thể cầm!” Hắc y nhân đưa cây quạt cho nhà giàu nói, sau đó xoay người đi vào nội đường.

”Dạ!”

Nhà giàu đi ra ngoài, trả lại cây quạt cho Dạ Tử Huyền, còn chuyển nguyên lời hắc y nhân lại một lần, nhưng là này nha cũng không y, cái gì kêu “Thứ không thể cầm”?

”Cô nương, nơi này của chúng ta chỉ là tiểu bán mua bán nhỏ, thực không dám đương nổi!”

Đang lúc nhà giàu khó xử là lúc, chường quây từ trong đường xuất ra đáp, nếu hôm nay bọn họ cầm vật này của chủ tử, thật là lão thọ tinh thất cổ —— chán sống!

”Thực không đương?” Dạ Tử Huyền còn ôm chút hi vọng, cây quạt này giá trị bao nhiêu tiền?

Chường quây gật gật đầu, một mặt thẹn thùng nói: “Thật sự!”

Theo góc độ Dạ Tử Huyền nhìn lại, chường quây này dĩ nhiên là một mặt thịt đau, phỏng chừng là hẳn ta cũng muốn thu, nhưng thật sự không đủ tiền!

Dạ Tử Huyền lại tự cho là thông minh phỏng đoán trong lòng, sau đó dưới “Hai mắt dâm lệ” nhiệt tình của chường quây quay gót bỏ đi. Càng làm cho nàng không thể nói gì là, đi hết ba tiệm cầm đồ lớn, vậy mà cũng chưa thể đổi cây quạt này thành bạc trắng.

----- lời ngoài mặt -----

Các nàng đoán đoán, hắc y nam tử này là ai?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Không Cần Chạy Thoát

Dạ Tử Huyền cầm cây quạt không thể cầm bước đi, mắng trong lòng, ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông Hiên Viên Đình một lần, anh không có chuyện gì làm tạo ra cây quạt đáng giá như vậy làm chi? Làm hại lão nương ngay cả bạc đều đổi không được!

Bất tri bất giác, đời trước nàng là người mù đường vậy mà dựa vào cảm giác trong óc có thể đi tới cửa phủ Tướng quân, đang do dự muốn đi từ cửa chính vào trong hay không, vậy mà cửa chính phủ Tướng quân lại mở ra, thấy lão cha nhà mình đang nhiệt tình tiễn người ra cửa, hai người ngẩng đầu làm thấy nàng đứng ngoài cửa chính.

”Di, đây không phải tiểu Quận chúa sao?” Vạn công công có dụng ý khác nhìn Dạ Tử La một cái: “Quận chúa mới đi chỗ nào chơi về sao?”

Thanh âm kia của Vạn công công vang lên, Dạ Tử Huyền nháy mắt mình bạch, cảm tình lão cha không tìm được nàng, sau đó nói dối với lão thái giám này mà!

”Hắc hắc, Vạn công công tốt!”

Dạ Tử Huyền xấu hổ nở nụ cười, xem nhẹ lão cha tề mi lộng nhân với mình, huy tay nhỏ bé, bán manh hướng Vạn công công chào hỏi.

”Lão nô trước chúc mừng Quận chúa, hảo hảo chuẩn bị làm tân nương tử xinh đẹp, lão nô phải hồi cung phục mệnh!”

Vạn công công cười nói, cáo từ với Dạ Tử La: “Dạ Tướng quân đừng tiễn nữa, Táp gia cáo lui!”

”Vạn công công xin mời!”

”Vạn công công hẹn gặp lại!”

Ba người sau một phen hàn huyên, Vạn công công dưới sự ủng hộ của đám tiểu thái giám đi xa dần!

”Con theo cha vào nhà!” Dạ Tu La trừng mắt nhìn nữ nhi, xoay người vào đại môn phủ Tướng quân.

Dạ Tử Huyền thè lưỡi, sau đó vui vẻ hoạt bát chơi đùa cây quạt cầm trong tay đuổi theo phía sau. Phụ thân mỗi lần đều sầm lún mầu nhỏ, lần này, khẳng định sẽ không làm gì mình đâu! Nhưng mà, lần này nàng lại đoán sai!

Đội Dạ Tử Huyền đi vào đại sảnh, phát hiện chung quanh không có một hạ nhân, đang thấy buồn bực, liền nghe thấy thanh âm lão cha nhà mình truyền đến.

”Quý xuống!”

Dạ Tu La ngồi ở chủ tọa, uống một ngụm nước trà, uy nghiêm mở miệng. Nha đầu kia càng ngày càng vô pháp vô thiên, hôm nay cư nhiên ngay cả Thụy Nhi đều không có dẫn ra ngoài, thật sự là tức chết ông!

”A ——” Dạ Tử Huyền còn chưa lấy lại tinh thần, quý xuống? Lần này lão cha giận thật rồi hả?

Dạ Tu La thấy nàng không nhúc nhích, đặt mạnh chén trà “Loảng xoảng” lên bàn, quắc mắt nhìn trừng trừng quát: “Quý xuống!”

Má ơi, hóa ra lúc Tướng quân lão cha phát hỏa lại lợi hại như vậy, Dạ Tử Huyền bủi môi, không cam lòng không nguyện ý quý xuống. Không phải là đi chơi một chút sao, mấy lần trước lão gia ngài không phải là mở một con mắt nhắm một con mắt không tìm ta phiền toái sao?

Làm sao nàng biết được, Dạ Tu La bị chuyện tứ hôn làm phiền. Nữ nhi mà mình nâng niu trong lòng bàn tay mười sáu năm, Thái hậu nương nương nói tứ hôn liền tứ hôn, cũng không có hỏi người làm cha như ông có nguyện ý hay không, ai chẳng biết Dạ Tu La ông sùng nữ nhi? Dật Vương gia hoàn toàn không được, Thái hậu muốn hủy cả đời nữ nhi bảo bối của ông! Thánh chỉ cũng đã hạ rồi, nên làm cái gì cho phải đây?

Nửa ngày sau, Dạ Tu La chậm rãi nói: “Đứng lên đi!”

”A ——” Hôm nay Dạ Tử Huyền thực bị lão cha nhà mình cấp lỗi đến, một lát quý xuống, một lát đứng lên, đây là muốn làm gì?

”Huyền Nhi à, cha có lỗi với con, trở mắt nhìn con gả cho Dật Vương gia, là cha không có bản sự!” Dạ Tu La vừa nói, mắt ông lại bắt đầu lão lệ tung hoành, Dạ Tử Huyền sợ tới mức nhanh chân chạy tới thay ông lau nước mắt.

”Cha à, không có chuyện gì, ai mà không phải gả đi! Phủ Dật Vương bất quá cách phủ Tướng quân chúng ta bốn con phố, nữ nhi tùy thời đều có thể trở về hiếu kính người và mẫu thân!”

Dạ Tử Huyền cho rằng lão cha luyến tiếc nàng lập gia đình, vội vàng lên tiếng an ủi, bốn con phố mà thôi, bằng bản sự của Dạ Tử Huyền nàng, chẳng qua chỉ chậm trễ thời gian nửa nén hương.

Dạ Tu La vừa nghe, lão lệ càng dừng không được rơi xuống, nữ nhi hiếu thuận như vậy, làm sao ông có thể bỏ được? Không được, ông còn muốn đi van cầu Thái hậu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra! Nghĩ đến đây, Dạ Tu La kéo quan bào xoa xoa nước mắt, nói: “Huyền Nhi, có thể con không biết, Dật Vương gia kia hai mươi tư tuổi còn chưa có nạp phi, là vì... Bởi vì...”

[Tứ: hắc hắc, Tướng quân tướng anh nam9 của chúng ta không được...]

Loại chuyện này làm sao ông có thể mở miệng nói với một khuê nữ hoa cúc, nói Dật Vương gia có chi chứng “Không được”? Mặt lão đỏ lên, lắp bắp nói mãi không ra kết quả.

”Chẳng lẽ hẳn không được sao?” Dạ Tử Huyền mang tư tưởng thế kỷ hai mươi mốt, mở miệng nói, từ ngữ không dọa chết người không nghĩ, quên nơi này là thời đại nữ nhân tam tông tứ đức, hai chữ “Không được” sao có thể tùy tiện nói ra miệng?

”Khụ khụ...” Mặt lão của Dạ Tu La đỏ lên, xấu hổ ho khan, không nghĩ tới miệng nữ nhi đã nói tới cảnh giới không chừng mực.

Thờ hờn hờn nửa ngày, liếc mắt nhìn nữ nhi bảo bối, nét mặt già nua ửng hồng gât đầu nói: “Tứ quan viên triều đình, cho tới dân chúng kẻ dân, đều biết chuyện Dật Vương gia bị bệnh này!”

”Chàng nói với nữ nhi chuyện đó làm gì?”

Dạ Tu La dứt lời, Tướng quân phu nhân đi đến quát lớn, tối hôm qua bà không cùng nữ nhi nói chuyện này, là muốn nhường nữ nhi xa chạy cao bay, không để trong lòng nàng có gánh nặng đào hôn. Nhưng là hiện tại...

”Oa tắc, thực bị con nói trúng rồi.” Dạ Tử Huyền ở một bên vỗ vỗ tay, nói tiếp: “Thật tốt quá, nếu hẳn không được, bốn tiểu thư nhưng là tình lắm chuyện!”

Hai phu thê nghe thấy nữ nhi bảo bối nói lời này, cho rằng nữ nhi giận đến hồ đồ, nào có ai lại cao hứng vỗ tay khi biết phu quân tương lai của mình có chỉ chứng “Không được”? Thái hậu thật sự là khinh người quá đáng, nếu bản thân nữ nhi thực sự xảy ra chuyện gì, Dạ Tu La ông không để yên cho bà ta!

”Huyền Nhi, con không cần dọa cha nương!”

Tướng quân phu nhân kéo kéo nữ nhi còn bị vây trong trạng thái hưng phấn, bàn tay bạch ngọc xoa xoa trán nữ nhi, Huyền Nhi sẽ không sinh bệnh chứ!

”Ai, nương, con thật sự không có chuyện gì!”

Dạ Từ Huyền vui vẻ kéo tay Tướng quân phu nhân xuống nói, vì chứng minh mình nói thật, còn hoan thoát tại chỗ vòng vo vài vòng: “Xem đi, xem đi, nữ nhi thực không có chuyện gì!”

Xem bộ dáng này của nữ nhi, hai mắt Dạ Tu La đỏ bừng, đột nhiên nghĩ, thừa dịp cách đại hôn nửa tháng, nên để nữ nhi trốn đi!

”Thất Nhi, con mau thu dọn đồ đạc, suốt đêm rời đi đi!”

Dạ Tu La quay đầu nhẹ nhàng nói, có lẽ, nữ nhi vừa đi, cả đời này các nàng cũng không thể gặp mặt! Nhưng là, vì hạnh phúc chung thân của nữ nhi bảo bối, không thấy mặt lại tính là cái gì?

”Trốn? Vì sao phải chạy trốn?” Dạ Từ Huyền đột nhiên tỉnh táo lại, không hiểu hỏi: “Nếu con muốn chạy thoát, cha và mẫu thân làm sao bây giờ? Huống hồ, con cảm thấy như vậy rất tốt, không cần phải trốn!”

Tên Vương gia đó không được, bản thân còn trốn kính nhi cái gì, nếu hấn bình thường, nàng mới muốn chạy trốn! Cùng một người mà mình không yêu phát sinh quan hệ, nàng tuyệt đối sẽ điên mất!

”Huyền Nhi, Dật Vương hấn...” Tướng quân phu nhân nghẹn ngào nhắc nhở, chẳng lẽ nữ nhi thật sự hồ đồ?

”Cha, nương, Vạn công công nói khi nào thì đại hôn?”

Dạ Từ Huyền không ngốc, có thể làm phiền Tổng quản thái giám tự mình đi một chuyến, trừ bỏ tuyên đọc Thánh chỉ, tại đây thái bình thịnh thế thật đúng tìm không thấy ông ta!

”Mười tám tháng này!”

”Nhanh như vậy?”

”Ừm!” Dạ Tu La gật đầu, thanh âm vô hạn mệt mỏi, tựa hồ bỗng chốc già thêm vài tuổi.

”Cha, nương, hai người yên tâm đi, nữ nhi sẽ sống rất tốt, thật sự!”

Dạ Từ Huyền vui vẻ cười, đẹp không gì sánh nổi. Nàng nói xong xoay người đi khỏi đại sảnh, lưu lại khuôn mặt ưu sầu của phu thê Dạ Tướng quân.

Bốn tiểu thư đã muốn gả cho người, vậy trước tiên bốn tiểu thư không để ý danh hiệu “Dật Vương phi” làm thanh danh Dật Vương gia anh càng vang thêm chút đỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tắm Rửa Tao Khuy

Editor: Bộ Yến Tử

Trong thư phòng phong cách cổ xưa, ánh nến trên giá nhẹ nhàng toát ra, ngọn đèn mờ nhạt chiếu vào trên cánh hoa hồng nhạt, vì vậy mà phủ thêm một tầng mờ nhạt. Trên sạp nệm nằm một nam tử tà mị, mí mắt vì hợp, tầm mắt lưu lại trên chậu hoa lan, thật lâu không dời đi.

Tìm vên vẹn mười năm, cho rằng hôm nay có thể tìm được nàng, tâm tình bản thân vô cùng kích động, tâm nhảy nhót không thôi, lại biết được nàng đã gả làm thê tử người ta, giống như bị xối một chậu nước lạnh băng. Nàng đã là thê tử người khác, người bảo ta đi phá hư hạnh phúc của nàng sao? Bây giờ làm sao có thể?

”Đình, để tất cả những thứ này đi thôi!” Hiên Viên Đình nhắm mắt lại, trong tiềm thức yên lặng lặp lại câu nói này, để tất cả những thứ này đều đi thôi!

Còn một thanh âm khác, bá đạo lại ngoan lệ thét lên: “Không, không, không thể, nàng là của ta, ta không có gì cả, nàng là của ta, chỉ có thể là của ta...”

“Ta giúp ngươi tìm nàng vẹn vẹn mười năm, đã từng đáp ứng ngươi, ta thay ngươi cưới nàng, nhưng mà, hiện tại nàng đã lập gia đình, hơn nữa sống rất tốt, ngươi an tâm đi thôi!”

“Không, ta không muốn, ta muốn ngươi cưới nàng, ta muốn ngươi cưới nàng. . . Ta không phải rời khỏi nàng, ta không phải rời khỏi nàng...”

Trong ý thức người kia giống như nổi điên, điên cuồng khàn giọng gào thét, Hiên Viên Đình ôm đầu mình, thống khổ không chịu nổi, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh to như hạt đậu từ trên trán rơi xuống. Tuyệt vừa nhìn thấy hấn như vậy, gương mặt không gọn sóng không sợ hãi cũng xuất hiện nghi vấn, tháng này chủ tử đã phát bệnh lần thứ hai.

“Chủ tử!”

Thanh âm lạnh băng nhưng cung kính của Tuyệt Nhất truyền đến, không thể nghi ngờ là kéo Hiên Viên Đình thoát khỏi thống khổ, dần dần khôi phục ý thức, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

“Người đâu, đi chuẩn bị nước!”

Giọng nói có chút suy yếu, người bên ngoài nghe thấy nhanh chóng chạy đi. Chỉ chốc lát sau, bên ngoài có người báo lại: “Vương gia, nước đã chuẩn bị tốt!”

“Ừ, đi xuống đi!”

Hiên Viên Đình kéo thân thể mệt mỏi chuẩn bị đi ra ngoài, lúc gần đi còn không quên liếc mắt nhìn chậu hoa lan.

“Chủ tử, ngài không phải trở về Tây Uyển lộ à!” Tuyệt vừa thấy Hiên Viên Đình bước về phía đại môn vương phủ, nghi hoặc lên tiếng, vừa rồi không phải nói muốn tắm rửa sao?

“Đi Đạp Tuyệt Tìm Liễu!”

“Đạ!” Tuyệt Nhất cung kính lĩnh mệnh, sau đó đột nhiên nhớ tới cái gì: “Chủ tử, Đạ Ảnh có việc tìm ngài, bởi vì không phải việc gấp, thuộc hạ cho hấn ở Tây Uyển chờ ngài.”

“Ừm, ngươi bảo hấn ta trực tiếp tới bề gặp ta!”

“Đạ!”

Tuyệt Nhất lĩnh mệnh cấp tốc rời đi, Hiên Viên Đình cũng vận khinh công, nháy mắt biến mất trong bóng đêm.

...

“Chủ tử!”

Hồng y nam tử cung kính mở miệng gọi, hấn ta sửa mi như kiếm, mũi anh tuấn, hai mắt hẹp dài câu hồn đoạt phách, lông mi dài nồng đậm như phiến, đôi môi ân hồng như cánh hoa anh đào nở rộ ngày xuân, lộ ra một loại mê hoặc cực hạn. Khóe mắt hấn ta có một viên lệ chỉ làm gương mặt tăng thêm ba phần xinh đẹp, nam sinh nữ tướng, thật sự là nhất đại kỳ tích.

[Tử: Ôi trời! Tà nam nhân mà ta cứ tưởng mỹ nữ ở đâu ấy.]

Hiên Viên Đình nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, liền đi vào trong phòng tắm sương khói lượn lờ.

Hồng y nam tử hiểu ý cười, chủ tử hấn là hảo hảo bong bóng, vừa rồi hấn ta ngồi được trên người chủ tử có một cỗ mùi vị mồ hôi nồng đậm

“Thuộc hạ cáo lui!”

“Đi xuống đi! Đạ Ảnh đến đây, để hấn ta đợi ta bên ngoài!”

“Đạ!”

Hồng y nam tử lui xuống, nhẹ nhàng khép cửa. Hiên Viên Đình đưa tay thử nước trong ôn, nước vừa vặn, hấn không chút ngại ngần thoát y bào trên người, ném y bào trong tay, ngâm toàn bộ thân thể vào trong ao.

Nhưng quần áo này ném không quan trọng, vừa khéo tạt trúng trên người Đạ Tử Huyền đang ắn núp. Mùi vị mồ hôi nghênh diện đánh úp, nàng thẳng thắn cảm thán thực TMD không hay ho! Hiện tại muốn làm sao bây giờ?

Đêm nay, sau khi Đạ Tử Huyền trở về phòng liền cân nhắc làm cách nào tiến vào tòa thanh lâu “Nổi tiếng cử quốc” dạo chơi, nhưng mà nàng không dám dẫn Thúy Nhi theo, trên người một xu cũng không có. Tới nơi này làm trò cười đều là người phi phú tức đất tiền, vào cửa còn phải giao một trăm lượng mua tòa phí, cũng không biết ai đặc sao quy định. Nếu cây phá quạt kia có thể đem cầm, thật đúng là không thiếu tiền. Nhưng mà. . .

Đại môn vào không được, ta sẽ đi cửa sau, nhưng vừa tiến vào, vừa vịn đã bị mùi hôi quần áo huân thiên tạp trúng!

”Ai?”

Dạ Từ Huyền chính là nghĩ đến chút chuyện “Đản đầu” có chút kích động thôi, ai biết đã kinh động người trong phòng. Nàng rất muốn xem uyên ương tắm rửa đồ, nhưng mà, đó là lạng lẽ xem, bây giờ đã bị người ta phát hiện, còn muốn xem tiếp sao?

Vừa mới chuẩn bị ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, đuôi nàng đã bị một căn tắm kỳ bố cuốn lấy —— đi không xong!

”Hắc hắc ~” Dạ Từ Huyền xấu hổ nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía “Người bị hại” bị nàng quấy rầy, khi nàng nổi giận đừng đừng quay lại nhìn, nắng to gặp quý!

Hiên Viên Đình cũng không nghĩ tới, người nhìn coi hán tắm rửa dĩ nhiên là Dạ Từ Huyền, còn là nữ phần nam trang. Vương phi hán sắp cưới đến cùng là quái thai gì? Nhìn thấy nam nhân tắm rửa, vậy mà mặt không đỏ khi không suyễn!

”Dật Vương gia, thật sự là khéo!” Thân mình Dạ Từ Huyền cương cứng nở nụ cười còn khó coi hơn khóc, sao lại không hay ho như vậy chứ?

Khỏe mắt Hiên Viên Đình run rẩy, thật sự là chỗ nào cũng có thể gặp gỡ nàng, quả thực “Thật khéo”!

Cả người Dạ Từ Huyền cứng ngắc đứng ở đằng kia, hai mắt đen bóng cao thấp đánh giá, chắc chắn chắc chắn. . . . Dáng người này, dáng người to lớn, mỏng hẹp khoan kiên, cơ bụng sáu múi với những đường cong hoàn mỹ. Xuống chút nữa, vậy mà thấy được... Thấy được... Điều quái [chim] lớn như vậy nằm ở đằng kia, Dật Vương gia này không phải tung tin vịt “Không được” sao?

Hiên Viên Đình cảm giác được ánh mắt xích lửa của nàng, theo tầm mắt nàng nhìn lại, vậy mà nàng đang nhìn tiểu đệ đệ hán... Xem tiểu đệ đệ hán . . . . Oanh một tiếng, mặt hán nóng như lửa thiêu, càng ngày càng hồng như mộng khi.

”Dạ Từ Huyền!”

Gầm lên giận dữ, Dạ Từ Huyền còn chưa kịp nói tiếng xin lỗi, đã chiêu ba người uống trà chờ hán ở cách vách bước vào.

Ba người tiến vào nhìn được cảnh tượng như thế này: Chủ tử bọn họ trần như nhộng đứng ở trong ao, nước vừa khéo không qua đuôi hán, mà tiểu đệ đệ của hán còn ở phía trên mặt nước; còn bên phải góc bể, Dạ Thất tiểu thư nữ phần nam trang đang như pho tượng hóa đá đứng nơi đó, tầm mắt còn lưu lại trên cái đó của chủ tử. Lúc này Vương gia bình thường ôn nhã như ngọc của bọn họ đã gân xanh tăn lổ, một bộ muốn giết người!

Xong rồi, ba người bọn họ xong rồi, bọn họ thấy được thứ không nên thấy. Dạ tự lấy hai mắt vẫn là tự mình kết thúc? Thật sự hảo rồi rầm!

”Đi ra ngoài! Tất cả đều ra ngoài cho bốn vương!”

Hiên Viên Đình lại hét to một tiếng, giơ tay lên, dùng bình phong ngăn cách tầm mắt Dạ Từ Huyền. Thật sự rất đáng giận, rất đáng giận!

Lúc này không đi còn đợi đến khi nào? Dạ Từ Huyền phục hồi tinh thần, xoay người bay ra ngoài bằng đường cửa sổ, tốc độ chạy trời chết có thể nói “Phi mao thoát”, tựa hồ chỉ cần chạm vỗ, mạng nhỏ sắp khó giữ được!

”Thuộc hạ cáo lui!”

Ba người Tuyệt Nhất đang cảm thán khinh công của Dạ Từ Huyền rất cao, như gió thoát khỏi hiện trường, trời biết kể tiếp chủ tử sẽ làm sự tình gì quá khích đi!

Phòng tắm rốt cục khôi phục bình tĩnh, vừa rồi trải qua sự kiện “Cảnh xuân chột tiết”, Hiên Viên Đình không còn tâm tình tắm bồn! Nhưng mà, không biết vì sao, vậy mà bây giờ khỏe miệng hán lại giờ lên, giống y chang ngốc tử —— thật sự kỳ lạ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Lăn Đầu Làm Tặc

Editor: Bộ Yến Từ

”Chủ tử!”

Ba người Tuyệt Nhất thấy Hiên Viên Đình mang bộ mặt tươi cười như tắm gió xuân bước vào, mười phần giật mình. Theo lý thuyết, không phải chủ tử nên đen mặt sao?

Ba người liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được nghi hoặc trong mắt đối phương, ai, điều này chính là chính triệu sắp tiến vào bão táp trong truyền thuyết đi! Ba người bọn họ đêm nay đỡ nhiều lạnh lẽo!

Hiên Viên Đình nhàn nhạt “Ừm” một tiếng, tiêu sái bước đến chủ tọa ngồi xuống, vron ngọc thủ thon dài nâng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Chủ tử rất quái dị, rất rất quái dị! Rất không tầm thường! Nam nhân bị nhìn nơi đó, chẳng lẽ không nên cuồng nộ sao? Nhưng hình như, kết quả cuồng nộ cũng không quá tốt...

“Chủ tử!” Bạch y nam tử nuốt một ngụm nước miếng, gian nan gọi.

Hiên Viên Đình ngẩng đầu, tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn ta: “Dạ Ảnh, người đi buôn bán đoán mạng lời không ít tiền đi? Khi nào cũng trợ cấp một chút chi tiêu cho Vương phi?”

Vừa dứt lời, hồng y nam tử che mặt cười trộm, Tuyệt Nhất ngẩng đầu ngưỡng vọng bốn mươi lăm độ nhìn nóc nhà, nam tử trẻ tuổi một thân bạch y bị gọi là Dạ Ảnh khoe miệng run rẩy, một bộ khổ đại cừu thâm.

“Chủ tử, thuộc hạ sợ hãi!”

Dạ Ảnh âm thầm than thở, hắn ta không phải chỉ là thích bãi quán xem bói thôi sao? Đáng giá chủ tử dùng những lời này đến nói móc hắn ta? Cứ coi như đêm nay thấy được cái đó của lão gia ngài, vậy cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn được không? Đúng, đó là ngoài ý muốn!

“Còn biết sợ hãi là tốt rồi, không có chuyện gì đừng lao ở trên đường lác lư! Người là ám vệ, không phải thầy bà!” Lúc nói những lời này không mặn không nhạt, hoàn toàn là mượn đề tài để nói chuyện của mình!

“Dạ, thuộc hạ biết sai!”

Mồ nam đắc ý nhìn mặt hai người khác liếc mắt một cái, giết gà dọa khỉ, hai người các người chú ý chút cho ta! Hừ!

“Nói đi, tìm bốn vương có chuyện?”

Hiên Viên Đình lấy lại bộ dáng ôn nhuận ngày xưa, lại nhấp một ngụm trà nóng hổi.

“Chủ tử, là Vương phi, nàng . . . Nàng...”

“Vương phi?” Hiên Viên Đình đầu tiên là nghi hoặc, tiếp theo bưng tỉnh đại ngộ nói: “Nàng như thế nào?”

Dạ Ảnh lau mồ hôi một phen mở miệng nói: “Buổi chiều hôm nay Vương phi cầm quạt của chủ tử tới Bạch Đường Hành!”

“Đi chỗ đó làm cái gì?”

“Đi... Đi...”

“Người không phải làm thầy bói hai ba ngày cùng thần phật giao tiếp, nên quên mất ngôn ngữ nhân loại?”

Lời này vừa ra, hồng y nam tử “Phốc” một tiếng phun ngụm trà trong miệng ra ngoài, Dạ Ảnh đứng mũi chịu sào, về sau khẳng định chủ tử sẽ tìm hắn ta và Tuyệt Nhất phiền toái, ai, chủ tử, ngài thật nhỏ mọn!

“Ách. . . Vương phi đi Bạch Đường Hành cầm cây quạt của chủ tử! Kết quả bị thuộc hạ dùng ‘Thứ không thể cầm’ lui trở về!”

Dạ Ảnh nói xong, trong lòng thống khoái hơn. Hiên Viên Đình một bộ muốn giết người, làm cho người ta xem nhện không được bật cười.

Hiên Viên Đình vụn vụn không nghĩ tới lá gan nha đầu kia lớn như vậy, giữa trưa vừa lấy quạt của hắn, buổi chiều liền khẩn cấp đi hiệu cầm đồ, rốt cuộc nàng thiếu rất nhiều tiền sao? Khỏe miệng rút trầu, đem chén trà trong tay trùng trùng nhất phóng: “Nói với các cửa hiệu cầm đồ, từ lâu, chỉ cần nha đầu kia cầm cây quạt đi vào, đều không tiếp đãi!”

Đang chuẩn bị bước ra cửa, thanh âm ầm ầm truyền vào lỗ tai hồng y nam tử: “Ám Ảnh, nếu bốn vương biết nha đầu kia vào Đạp Tuyệt Tim Liễu của người, cần thận da của người!”

“Chủ tử, này...” Rất khó xử thuộc hạ, khinh công của Vương phi đêm nay bọn họ đã thấy qua, không có mấy người có thể ngăn được!

Hiên Viên Đình sẽ không quản hắn ta vì sao khó xử, cũng không quay đầu lại bước ra cửa, nha đầu, lá gan cũng không nhỏ, nàng chờ đó cho bốn vương!

....

Dạ Từ Huyền cảm giác bản thân đã trốn đủ xa, mới từ trên nóc nhà được xuống. Nhưng mà nơi này hắc nước sơn qua loa, là chỗ nào?

Tuy rằng tầm mắt mơ hồ, nhưng mà, có vẻ đây là sân một kẻ nhất phú có tiền. Di, giống như có người nói chuyện! Tới gần thanh âm nói chuyện với nhau mong manh kia, thanh âm đó dần dần rõ ràng hơn, trong phòng còn đốt một ngọn nến mờ nhạt. Dạ Tử Huyền quan sát hoàn cảnh, thả người nhảy lên một thân cây, quan sát tình huống trong phòng nhất thanh nhị sở.

Trong phòng một nam tử mặc cẩm y đứng đưa lưng về phía Dạ Tử Huyền, bên trong bày biện vài cái thùng lớn, một nam nhân khoảng bốn mươi tuổi chỉ vào mấy cái thùng chung quanh nói với người mặc cẩm y.

“Công tử, đây là một đám hóa kiếm tiền! Đây đủ có mười vạn lượng bạc!”

Lão nam nhân dáng điệu khiêm cung siêng nịnh, hướng công tử nói giống như hiến vật quý, đôi mắt chuột lóe lên, đáng khinh nói không nên lời.

“Nhiều như vậy?”

Trong lời nói cẩm y nam tử tràn ngập hưng phấn, thật sự là quá tốt, không nghĩ tới con nhóc này giá trị nhiều tiền như vậy.

“Đúng vậy!” Lão nam nhân cũng rất vui vẻ, lần đầu tiên tham gia loại mua bán này, không nghĩ tới lại được nhiều tiền như vậy: “Công tử, con nhóc này thật sự là rất đáng giá, cũng không uổng công tử ở trên giường đau các nàng một hồi!”

Lão nam nhân vừa dứt lời, phòng trong truyền ra tiếng cười dâm dăng của hai người. Dạ Tử Huyền cau mày, ánh mắt hận không thể giết hai tên tai họa này, thay cô nương đó báo thù. Vừa rồi bọn họ nói cái gì, nơi này có mười vạn lượng bạc, mười vạn hai không phải có thể cứu trợ rất nhiều người?

Trong lòng hạ quyết tâm, chờ hai tai họa vừa đi, nàng sẽ đem số bạc đó trộm long tráo phượng, làm cho bọn họ chỉ còn biết khóc lóc! Sau đó lại tìm hiểu nguồn gốc, một lưới bắt hết đám ăn thịt người này!

“Công tử, số tiền đó...”

Lão nam nhân khó xử nhìn nam nhân đáng khinh hỏi, nhiều tiền như vậy, lại là tiền bẩn, xử lý không tốt!

Nam nhân đáng khinh cũng thật sàu, số tiền ngàn vạn này không thể để cho lão cha của hắn ta biết được, nếu không mười cái mạng cũng không đủ chết.

“Đúng vậy, số tiền đó làm thế nào mới tốt đây?”

Trong nháy mắt lúc hắn ta xoay người, Dạ Tử Huyền thấy rõ bộ mặt thật của tên công tử này, đó không phải Lưu đại thiếu Lưu Mang ngày đó khóc lóc om sòm ở Tuyệt Vĩ tửu lâu sao? Thật sự là châm chọc, lão cha hắn ta đang lúc lâm sinh ý, thất lưng triệu bạc triệu, hắn ta lại nổi lên phong trào buồn bán dân cư!

“Bằng không...”

“Khóa cửa cho kỹ, không cho bất luận kẻ nào tới gần, suốt đêm bốn thiếu gia ở trong phòng sửa mật thất!”

Đột nhiên Lưu Mang đánh gãy lời lão nam nhân, trong ánh mắt lộ ra một cổ ngoan lệ. Hắn ta báo cho lão nam nhân, ai dám đánh chủ ý lên bút tiền này của hắn ta, Lưu Mang hắn ta sẽ làm cho kẻ đó chết không có chỗ chôn!

Lão nam nhân bị Lưu Mang tránh cả người run run, vội vàng cúi đầu nói: “Dạ, công tử!”

Không cho bất luận kẻ nào tới gần? Thật sự là chê cười, bốn tiểu thư liên hành hiệp trượng nghĩa giúp người đem số tiền đó phân phát cho người nghèo, thay người tích chút âm đức!

Đội hai người Lưu Mang khóa chặt cửa, kiểm tra mấy lần mới chịu rời khỏi, Dạ Tử Huyền hướng về phía hai người biến mất cười đắc ý, chờ khi người phát hiện ra tiền của mình bị mất thì chính là lúc dân chúng bình dân Hán thành đồn đãi thiên thượng diệu tiền, nhất định phải nhớ cảm tạ bốn tiểu thư!

Dạ Tử Huyền lại ở trong lòng cảm thán một phen “Thiên đạo thù cần”, bản thân chạy trốn chết phát hiện một bút tiền tài bất nghĩa này điểm tô cho đẹp thành bản thân vất vả làm việc sau hồi báo, xem nhẹ bản thân vốn là chạy thoát khỏi chuyện đạo kỹ viện, sau đó nàng nhẹ nhàng bước chân đứng lý hợp tình vào phòng...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Làm Mướn Không Công

Editor: Bộ Yến Từ

Vì nghe nhân sĩ bát quái “Ca công tụng đức” bản thân, hôm qua lúc canh ba Dạ Tử Huyền đi ngủ, canh năm rời giường, tinh thần này đáng giá người ta

tán dương cỡ nào? Nếu người đọc sách đều có tinh thần như nàng, bảo đảm người người đều đỗ Trạng Nguyên! Khinh bỉ xong người đọc sách treo đầu dê bán thịt chó, nàng đã sớm vút tạt ngủ đến mặt trời lên cao ra sau đầu!

Dạ Từ Huyền được Thúy Nhi ti mi trang điểm, sớm ăn xong đồ ăn sáng, dưới sự cầu xin đau khổ của Thúy Nhi, chủ tớ hai người bắt đầu xuyên việt từ phố lớn đến ngõ nhỏ ở Hán thành!

Đều nói một ngày chi kế ở chỗ thần, thật là đúng, dậy sớm không khí cũng tươi mới hơn so với bình thường. Nghĩ nghĩ bình thường bản thân ngủ trưa đến ba sào mới dậy, chất lượng không khí thật đúng là kém. Đi theo thần hi, các cửa hàng bắt đầu mở cửa quét dọn, người bán hàng rong cũng vội vàng xuất môn làm buôn bán!

Đi trên phố, người trên đường dần dần nhiều lên. Nhưng mà, Dạ Từ Huyền bắt đầu nghi hoặc, tối qua nàng đã tàn mắt qua cửa sổ từng nhà phát bạc, sao đến thời điểm này còn không có động tĩnh?

”Tiểu thư, sớm như vậy người ra đây làm chi?” Thúy Nhi đánh ngáp hỏi, từ sau khi tiểu thư tỉnh lại, thời gian nghỉ ngơi đều thay đổi, nên thời gian nghỉ ngơi của nàng ta cũng phải thay đổi. Sớm như vậy rồi giường, nhân gia thật sự thật vậy!

”Đùng” một tiếng, Dạ Từ Huyền không chút do dự dùng cây quạt của Hiên Viên Đình đập vào đầu Thúy Nhi, trừng mắt nhìn Thúy Nhi nói: “Tiểu nha đầu em thì biết cái gì!”

Thúy Nhi sờ sờ đầu bị ăn đau, khoe miệng rút trều, sau ót treo ba vạch hắc tuyến, dùng ánh mắt viết: Ra vẻ, tiểu thư chỉ lớn hơn Thúy Nhi ba tháng tuổi!

Dạ Từ Huyền không để ý tới tiểu nha đầu, lắc lư chung quanh thường thức quạt Ngọc lưu ly nạm vàng, thật sự là kì quái, sao còn không có tin tức! Lại “Đùng” một tiếng, tự đập cây quạt vào ót mình, thật sự quá ngu ngốc, nghe mấy tin tức này phải đi ngã tư đường bình dân kể bên!

Dạ Từ Huyền ở trong lòng thầm mắng bản thân một phen, kéo Thúy Nhi đến ngã tư đường nhỏ hẹp hẻo lánh bình thường. Quả nhiên, rất xa đã nghe thấy âm thanh ồn ào!

Ha ha, bọn tiểu thư biết, bọn tiểu thư chi biết...

Dạ Từ Huyền bước nhanh bộ pháp đến gần chỗ phát ra âm thanh, miệng không ngừng nhắc tới, làm Thúy Nhi ở phía sau càng thêm hồ đồ một đường chạy chậm đến mức thờ hồn hể, rốt cuộc tiểu thư biết cái gì?

”Tiểu thư, người đợi Thúy Nhi chút!”

Thúy Nhi sau lưng Dạ Từ Huyền thờ hồn hể hô, thật sự là mệt chết nàng ta mà, sáng sớm đã đi hơn nửa Hán thành, tiểu thư không ngủ được xuất môn đi dạo, có phải là sinh bệnh hay không?

Dạ Từ Huyền quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nha đầu phía sau, sau đó ở trong lòng làm một quyết định vĩ đại anh minh: Về sau loại chuyện nghe người khác ca tụng tụng đức, không thể mang Thúy Nhi theo, tiểu nha đầu này không thể theo kịp chân nàng!

”Nhanh chút! Nhanh chút!”

Sốt ruột muốn chết, nàng vẫn phải dừng bước chân chờ Thúy Nhi.

”Tiểu... Tiểu thư... Người đi quá nhanh!”

Thúy Nhi cố hết sức chạy đến trước mặt Dạ Từ Huyền nói, nàng ta không nên cầu tiểu thư mang mình ra ngoài cùng, căn bản không phải đi chỗ nào hưởng thụ, mà là sống thoát thoát bị tội!

”Được rồi, em chậm rãi mà đi theo, ta đi trước qua bên kia chờ em!” Dạ Từ Huyền trắng mắt liếc Thúy Nhi, đưa tay chỉ chỉ phía sau mình, sau đó vận khinh công chạy đi nhanh như chớp.

”Tiểu thư... Tiểu thư...”

Dạ Từ Huyền cấp tốc bay đến mục đích, thấy mọi người đang thảo luận khí thế ngút trời, tưởng rằng sẽ nghe được sự ca tụng và tán dương cho hành động vĩ đại mà tối qua nàng đã làm, nên đứng trong đám người dựng thẳng lỗ tai lên nghe.

”Rất bất thường, ngủ một giấc thức dậy trong phòng đều là bạc trắng bóng!”

”Chính là vậy, chỉ mong sáng mai chúng ta thức dậy lại có thể tiếp tục nhìn thấy bạc trắng!”

”Coi như hết, người không phát hiện lần này là người Bộ Hình Tư sao?”

”Thì tính sao?”

”Các người đoán coi là do ai làm?”

”Ai biết được?”

...

Dạ Tử Huyền vừa tính toán mở miệng đi sắp một câu, đột nhiên nhớ tới vừa rồi người nọ nói cái gì, bộ khoái? Bộ khoái của Bộ Hình Tư? Bọn họ tới làm gì?

“Các người thật không biết số tiền đó làm sao mà có sao?” Đột nhiên, một bộ khoái mặc hắc y giờ một thỏi bạc trong tay lên cao giọng hỏi.

Nhiều dân chúng cùng khổ đều lắc đầu, động tác chỉnh tề, như là trước đó đã cùng nhau an bày qua, nhưng mà, biểu cảm trên mặt lại không giống là giả!

“Đại nhân!”

Bộ khoái mặc hắc y còn muốn hỏi, lại nghe thấy một bộ khoái áo xanh cấp tốc chen vào đánh gãy lời hắn ta, sau đó nhỏ giọng nói bên tai hắn ta gì đó, bộ khoái hắc y gật đầu, vẫy tay cho hắn ta lui xuống.

Chung quanh là thanh âm thảo luận lúi lúi, bộ khoái hắc y làm một cái thủ thế không cần âm ỉ, nháy mắt bốn phía lặng ngắt như tờ!

Dạ Tử Huyền lại hướng bên trong chen vào, thấy rõ một thân bộ khoái hắc y kia, nhìn bộ dạng hắn là người đứng đầu của đám người đó. Đại khái hai mươi tã hữu, tuần lã phi phạm, mặt một trương đao khắc, đường cong cương nghị, mũi cao thẳng, chu môi khê nhếch, mày rậm tình mục, trên người tản ra một loại khí thế vô hình!

Thân hình này, sao lại quen thuộc như vậy?

“Báo cáo đại nhân, nơi này tổng cộng có tám vạn lượng bạc!”

Mọi người vừa nghe tám vạn lượng, đều hút một ngụm lạnh khí! Bút tích của ai mà lớn như vậy nhỉ? Thương gia lão gia, cự cổ Hán thành cũng không thấy hào phóng như vậy!

Bộ khoái hắc y gật đầu, lạnh giọng nói: “Hiện tại Bộ Hình Tư tạm thời muốn thu hồi bút bạc này, nếu trước buổi trưa ngày mai không ai đến nhận lãnh, bút tiền này sẽ đủ số trả lại cho mọi người! Tất cả giải tán hết đi!”

Dân chúng vừa nghe Bộ Hình Tư không bắt bọn họ ngồi đại lao, ngày mai còn có thể cầm lại bạc, vội vàng mang ơn quỳ xuống dập đầu.

“Đại nhân anh minh!”

“Đại nhân anh minh!”

....

Thanh âm cao thấp nối tiếp vang lên đình tại nhức óc, Dạ Tử Huyền đứng tại chỗ thất vọng, thành quả lao động bản thân vất vả làm cả đêm, cứ như vậy thay người làm giá y?

Bộ Hình Tư, Bộ Hình Tư! Hừ! Thù ngày hôm nay bốn tiểu thư nhớ kỹ!

Bất quá hoàn hảo, bản thân còn để lại hai vạn lượng bạc, thanh danh không có, ta còn giữ được chút bạc không phải sao? Đồng chí “Lưu manh” ở Bộ Hình Tư sợ là đã biết bút tiền này, cũng không dám nhí phải đi về đi? Kia nhưng là trái pháp luật đoạt được!

Dạ Tử Huyền nghĩ đến đây, tâm tư khó chịu mới hơi dễ chịu đôi chút!

“Tiểu thư, náo nhiệt đều tan tác, làm sao người còn đứng đây không đi?”

Thúy Nhi chậm một bước, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy người tan tác, tiểu thư của nàng ta cũng nên đi thôi!

Dạ Tử Huyền ngẩng đầu không nói gì hỏi thương thiên, còn muốn nàng nói như thế nào? Nói nàng vì muốn lưu danh khi làm chuyện tốt, kết quả thay người ta làm giá y?

“Ai, đi thôi, trở về phủ ngủ tiếp, vậy được hoàng!”

A! Hiện tại lại muốn về phủ ngủ? Tiểu thư, người thực hồ!

Bộ khoái hắc ý phía sau các nàng híp ánh mắt dài nhỏ đánh giá bóng lưng hai người, đợi các nàng đi xa, mới tiếp đón chúng bộ khoái nhanh chóng rời đi!

----- lời ngoài mặt -----

Nữ chính tính toán “Một đêm thành danh” xem như thất bại!

Chờ lần thứ hai của nàng quật khởi đi!

Chương 31: Tuyệt Đối Là Thụ

Editor: Bộ Yến Tử

Phòng được cấu tạo theo phong cách cổ xưa, cột đều là bó củi điệu thấp quý báu. Bốn phía trên vách tường treo tranh chữ quý báu, gia cụ và trần thiết trong phòng đầy đủ hết, bình phong đồng ruộng xanh tươi đơn giản hào phóng ngăn cách gian ngoài phòng ngủ và buồng trong, trên giường lớn khắc hoa có một nam tử nằm.

Tuần nhan sạch sẽ không chút khuyết điểm, lông mi đậm thon dài, trên gương mặt màu mặt ong quang xuống một bóng ma, mũi cao thẳng, đôi môi khêu gợi hơi nhếch lên, lẳng lặng ngủ. Không khí yên tĩnh tường hòa.

”Chủ tử!”

Một thanh âm lạnh như băng nhiều tình hân, có lẽ hân luôn luôn không ngủ. Thời điểm người tới tiến vào gian phòng này của hân, hân đã biết rồi. Không có mở mắt, nhân nhạ hỏi: “Xử lý thế nào?”

”Hỏi chủ tử, đều xử lý thỏa đáng. Cho tới bây giờ, vẫn không có ai đến nhận bạc, cũng không có người đi nha môn báo án, theo thuộc hạ phỏng đoán, có khả năng có chút kỳ quái!”

Nam tử áo xanh đem bạc sáng nay thu về tra xét một lần, không có rõ ràng. Tám vạn lượng bạc, không phải số lượng nhỏ, đợi một ngày nhưng lại không ai đến phủ nha báo án mất trộm, khẳng định chủ nhân bút tiền này không phải không để ý mà là không dám đến nhận!

”Ừ!”

Nửa ngày qua đi, nam tử trên giường nhẹ nhàng dùng mũi phát ra một chữ, sau đó tiếp tục nói: “Không có manh mối chứng minh là người phương nào gây nên?”

”Thuộc hạ bất tài, người này không lưu lại bất kỳ manh mối nào.” Nam tử áo xanh suy nghĩ một lát, bổ sung thêm: “Sáng nay thuộc hạ đụng phải một chuyện thú vị, không biết có nên nói hay không?”

”Nói!”

”Dạ! Lúc sáng, ở Bình Dân quật thuộc hạ thấy Quận chúa Lan Hi và tỳ nữ của nàng, hơn nữa dường như Quận chúa Lan Hi rất cao hứng mà đến, lại có vẻ hứng thú rồi đi!” Điều này là nguyên nhân nam tử áo xanh cũng chính là bộ khoái mặc hắc y kia đánh giá hai người Dạ Tử Huyền.

”Hửm?” Nam tử trên giường có chút lười nhác, âm chữ cuối kéo thật dài, xem ra đêm nay hân cần phải đi gặp tiểu nữ nhân kia.

”Bốn vương đã biết, đi xuống đi! Đem phần tiền này trả lại cho dân chúng, tiếp tục truy tra nơi phát ra bạc.” Ngán người, lại bổ sung thêm: “Còn có người phát tán số tiền đó!”

”Dạ!”

Nam tử áo xanh như gió biến mất ở phòng trong, khoe miệng nam tử trên giường hơi cong, dường như vừa rồi không có xảy ra chuyện gì.

...

Dạ Tử Huyền vừa ngủ dậy, đã là buổi chiều. Còn buồn ngủ, tựa hồ còn chưa ngủ đủ, nề hà cổ họng đã muốn bốc khói, bất luận như thế nào cũng không ngủ nổi nữa!

Đứng dịp Thúy Nhi tiến vào gọi nàng, nhìn thấy Dạ Tử Huyền ngồi trên ghế rót nước uống, lâu bầu vãi câu, sau đó nói: “Tiểu thư, người đã tỉnh, đã là buổi chiều rồi! Sư phụ còn chờ đó!”

”Sư phụ nào?” Sao lại bỗng chồn xuất hiện một sư phụ, nhưng tay lại tự cổ rót một chén trà.

”Lưu Vân hiện cất may đến đây, muốn vội vàng thay tiểu thư ngài làm hỉ phục và Phụng quan hà bĩ! Phu nhân bảo Thúy Nhi tới gọi người qua đó!”

Nàng ta ở một bên lo lắng sưng, tổ tông này sao lại không một chút nóng nảy!

Mồ nữ lại không kiên nhẫn lâu bầu một câu: Thật sự là hoàng đế không vội thái giám đã vội!

Kết hôn, hôn nhân vô nghĩa! Tôi hôm qua nhìn thân thể Hiên Viên Đình, chim to như vậy sao có khả năng “Không được”, bản thân còn muốn trốn hay không trốn?

Nếu không phải “Không được”, vậy khẳng định là có thể, vì thế mỗi nữ thật bất quá ảo tưởng. Hiên Viên Đình này là công hay là thụ? Nhìn hần bình thường bộ dáng tao nhã, tám phần là người nằm phía dưới! Đúng! Khẳng định hần là thụ! Nhưng mà, công là ai?

Người còn chìm đắm trong cảm giác YY, bị đầu lưỡi ẩm ướt của Nhiều Hôn liếm cả kính, cúi đầu nhìn, Nhiều Hôn còn đang liếm ướt sũng bàn tay nàng.

”Di ~” sùng nịch lắc lắc tay, la lớn: “Nhiều Hôn đói bụng, mau làm đồ ăn cho nó đi! Chỗ của phu nhân, tự ta có thể qua!”

Nói xong, thè lưỡi với Nhiều Hôn, rửa tay ở chậu đồng, vội vàng vàng chạy tới sân của Tướng quân phu nhân!

Dạ Tử Huyền vừa tiến vào sân, nghe thấy tiếng cười ngẫu nhiên truyền ra từ buồng trong, nếu không đoán sai, hẳn là sư phụ ở Lưu Vân hiền kia! Nàng không để ý tới nha hoàn này, lập tức tiến vào.

”Nương!” Nhẹ nhàng gọi một tiếng, cao hứng đi đến bên cạnh Tướng quân phu nhân!

”A, đây là Thất tiểu thư đi, xem bộ dáng này sinh cũng thật tiểu!”

Tiếng ca ngợi vừa dứt, Dạ Tử Huyền mới quay đầu nhìn nữ nhân Từ nương bán lão này, dáng người hơi béo phì, nhưng khuôn mặt đầy đặn kia cũng chứng minh rõ ràng bà ta đã từng có một thời tao nhã. Một thân quần áo sắc xanh đen, vì bà ta tăng thêm ba phần thành thực, là trải qua năm tháng lắng đọng lại.

”Tiểu Thất, đây là Từ sư phụ, đến đo kích cỡ cho con!” Tướng quân phu nhân nhẹ nhàng đỡ tay nàng, trong mắt tràn đầy sùng nịch.

”Từ sư phụ hảo!” Ngọt ngào gọi một tiếng, Từ sư phụ cười giống như đóa hoa.

”Ai, lão thân trước chúc mừng Thất tiểu thư!” Từ sư phụ vội vàng đứng dậy lấy thước đo từ chỗ đồ đệ, ôn nhu kêu: “Thất tiểu thư, đến, để lão thân đo kích cỡ!”

Dạ Tử Huyền cũng không ngại ngùng, nâng lên hai tay nhậm Từ sư phụ trắc lượng, nhưng mà nàng từ trong mắt Tướng quân phu nhân thấy được sự sùng nịch và thương tâm khổ sở!

Nàng có nên nói chuyện Hiên Viên Đình không phải “Không được” mà là đoạn tụ cho mọi người không? Nhưng mà, muốn mở miệng cách nào? Nói nàng đi kỹ viện nhìn thấy tinh quang của Hiên Viên Đình? Vậy phỏng chừng cha và nương sẽ giận đến mức ngắt xiu!

”Nương!”

Ôn nhu gọi, lộ ra nụ cười thật tươi nhìn về phía Tướng quân phu nhân, Tướng quân phu nhân đúng là rớt xuống vài giọt lệ, ngoại nhân nhìn thấy lại tưởng bà luyến tiếc nữ nhi lập gia đình, sao có thể biết trong lòng bà khổ!

Ép buộc một trận, Từ sư phụ thành thạo các động tác rút cục thu tay: “Thất tiểu thư, tốt lắm!”

Bà ta giao thước đo cho nữ đồ đệ, sau đó thân thiện cùng Tướng quân phu nhân tham thảo khoản tiền thức trước khi may hỉ phục! Dạ Tử Huyền thấy thế, bản thân lại không có chuyện gì, vẫn là đi tìm chút ăn bãi, nhìn trời sắc, lúc này phải là tiền tiền ngũ tạng miếu!

”Nương, Từ sư phụ, hai người cứ trò chuyện, con đi về trước!” Trong suốt cúi đầu, được hai người cho phép, vội vàng vàng ra khỏi phòng, trước mặt người ngoài phải giả trang tiểu thư khuê các thực TM một!

Hồ hấp không khí mới mẻ bên ngoài, đuổi thân người, dò xét bốn phía cũng không phát hiện bóng dáng Thủy Nhi, phỏng chừng còn đang tự thân chiếu cố Nhiều Hôn. Thôi, nha hoàn chiếu cố cầu đại gia, bản tiểu thư nàng còn phải tự mình đi kiếm ăn!

Sớm biết rằng có hôm nay, mấy ngày hôm trước không nên cự tuyệt mẫu thân phái tới hai nha hoàn, nhưng mà nhận hai nha đầu kia, đối với hành vi buổi tối của bản thân là “Đầu trộm đuôi cướp”, chẳng phải lại nhiều ra hai cơ sở ngầm?

Ai, vẫn là bản thân động thủ com no áo ấm! Nói xong, liền đi tới phòng bếp!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Tư Thế Ái Muội

Editor: Bộ Yến Tử

Đêm đã khuya, trăng chậm rãi thối lui tới sau đám mây đen, chiếu ánh xuống cây cối xa xa trên núi, trong viện tiếng mấy côn trùng không biết tên kêu ngẫu nhiên truyền ra.

Cái gọi là nguyệt hắc phong cao, đúng là lúc nên làm tặc. Một hắc y nhân lặng lẽ vào sân, thừa dịp đêm đen sờ vào phòng, sau đó đưa tay điểm huyết ngủ mổ nha hoàn. Đầu tiểu nha hoàn nhẹ nhàng ngã sang một bên, nặng nề ngủ.

Người tới thấy chuyện đã thành, vừa mới chuẩn bị đi vào phòng trong, lại nghe thấy tiếng chầm chọc bên trong truyền ra: “Muốn làm tặc, về nhà học khinh công cho giỏi lại đến!”

Dưới chân hắc y chùng lại, sau đó lập tức hiện ba vạch đen, trong lúc hoảng hốt kém chút nữa ngã sấp xuống, cái gì mà làm tặc trước phải học công phu cho giỏi? Võ công của hắn ta đã rất tốt? Không phải khinh công kém một chút sao, hơn nữa, hắn ta cũng không tính làm tặc!

Bầu môi, người tới sửa lại dáng người trực tiếp nghênh ngang tiêu sái vém rèm châu ngăn buồng trong lên bước vào. Chỉ thấy trên giường không một bóng người, chần chừ bị nhắc lên, vừa rồi rõ ràng nghe thấy nàng nói chuyện, vậy người đâu. . . .

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tay phải hắn ta hướng ra sau chống đỡ, dễ dàng ngăn cản một kiếm trí mạng của người phía sau! Nữ nhân này thực ác!

Hai người qua mấy chiêu, cuối cùng Dạ Từ Huyền không địch lại, bị hắc y nhân chế trụ. Giấy dựa một phen, vẫn không thể thoát khỏi tay hắc y nhân, chỉ phải hờn dỗi trong bóng tối, luyện khinh công tốt như vậy, vậy mà võ công thực kém, ai! TMD năm nay nàng làm sao lại gặp bị kịch như thế?

“Hừ!” Dạ Từ Huyền hừ hừ hai tiếng: “Muốn chém muốn giết cứ tùy tiện, vàng bạc châu báu không có!”

Khỏe miệng người tới co rút, thật đúng là người cần tiền không cần mạng! Phù Tướng quân thực cùng như vậy? [Cùng: là khổ sở, túng thiếu.]

“Này, hỏi người đó!” Không thấy người tới động thủ, cũng không thấy hắn ta nói chuyện, Dạ Từ Huyền đạp một cước lên chân người phía sau quát.

Người tới rên một tiếng đau đớn, hít sâu một hơi, quả nhiên là “Nữ nhân không độc địa vị bất ổn”, những lời này một chút cũng không sai! Nhưng mà, có cần ác như vậy không? Quên đi, không đùa nàng, hắc y nhân thả tay, đặt mông ngồi lên ghế ở phía sau, buông kiếm, đưa tay chuẩn bị châm trà!

Khôi phục tự do Dạ Từ Huyền xoay người thấy người kia chuẩn bị châm trà, một phen kéo khăn đen che mặt của hắn ta xuống, đồng thời tức giận chà xát lên dung mạo người kia, gắt giọng quát: “Hiên Viên Kỳ Tu, nửa đêm, ngươi muốn chết hả!”

Hắc y nhân rót một chén trà lại uống không thành, đúng là Hiên Viên Kỳ Tu.

Cô nài nài này kêu lớn như vậy, là muốn kinh động toàn bộ người phủ Tướng quân sao?

“Hừ ~” Hiên Viên Kỳ Tu lập tức đưa tay trái lên che miệng Dạ Từ Huyền: “Nhỏ tiếng chút, có phải nàng muốn cho tất cả mọi người biết chúng ta yêu đương vụng trộm?”

Lời nói ba phần thực bảy phần giả làm người trong phòng và người nào đó ngoài phòng đều sững sờ, yêu đương vụng trộm?

“Oành” một tiếng, Dạ Từ Huyền thương cho Hiên Viên Kỳ Tu một cú đánh: “Cút, đại gia ngươi yêu đương vụng trộm!”

Mồ Thế từ sờ sờ đầu bị đánh, nói: “Đại gia của ta là đương kim hoàng thượng!”

Hiên Viên Kỳ Tu, ngươi thực ngây thơ hay là ngu xuẩn?

Dạ Từ Huyền nghe nói thế, suy nghĩ chút nữa giận đến ngứa xiu, hít sâu hai cái, chậm rãi bình tĩnh lại, nếu tiếp tục cùng tên điên này tán gẫu nữa, phỏng chừng đêm nay nàng sẽ bị mất mạng!

Dạ Từ Huyền ngồi xuống ghế bên cạnh hắn ta, rót một ly trà đã lạnh, uống xong cả người run lên hỏi: “Thành thật khai báo, nửa đêm tới tìm ta, có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì!” Hiên Viên Kỳ Tu cũng uống một ly, sau đó thật nghiêm cẩn nói.

“Ngươi...” Dạ Từ Huyền bị ghen nửa ngày không thể nói một câu, hôm nay nàng lại bị người ta làm giận đến mức nói không nên lời.

“Được rồi, đã không có chuyện gì, đại gia ngươi cút sớm một chút đi! Không cần ảnh hưởng giấc ngủ ngon của thẩm thẩm tương lai!”

Nàng thật sự buồn ngủ quá, bằng không tuyệt đối không buông tha thằng nhãi này! Trái lại tự đi đến bên giường, một chút cũng không muốn quan tâm đến hắn ta. Bộ dáng này của Hiên Viên Kỳ Tu không giống mấy ngày hôm trước, chẳng lẽ là bữa cơm ngày hôm qua bắt hắn ta ăn choáng váng?

Hiên Viên Kỳ Tu vừa nghe tiếng “Thẩm thẩm tương lai”, thờ dãi một hơi, sau đó lại khôi phục bình thường nói: “Huyền Nhi à, bản Thế từ đi nhé!”

Nháy mắt, trong phòng lại khôi phục bình tĩnh!

“Hơn nửa đêm động kinh!” Dạ Từ Huyền mắng xong, đánh ngáp một cái, chuẩn bị tiếp tục ngủ, ai biết, lại nghe thấy âm thanh rót nước đáng ghét.

”Hiên Viên Kỳ Tu, nhanh chóng cút đi, lão nương buồn ngủ, không rảnh cùng ngươi động kinh!”

Gầm lên giận dữ, kéo chăn ôm đầu muốn đi ngủ, lại bị người cấp linh lên.

”Ngươi nha, đến cùng có để yên không hả!”

Nhưng, chờ nàng rống xong hai mắt phần nộ nhìn đến cũng không thấy Hiên Viên Kỳ Tu. Người này một thân áo bào trắng, cười vô hại nhìn nàng, xong rồi xong rồi, vừa rồi có tính là bắt kẻ thông dâm không?

”Hắc hắc ~ Dật Vương gia thật sự là thật khéo!” Nàng cố nặn ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, nơi này là khuê phòng của nàng mà, sao lại có cảm giác bản thân đã làm sai chuyện gì nhỉ!

Lại là câu này, tiểu nữ nhân này khi nào thì có thể đổi một câu khác? Nghe câu đó, xấu hổ tới hôm qua, cảnh tượng si nhục đó lại hiện lên trong đầu!

”Quận chúa vừa rồi biểu hiện thật tốt!” Hiên Viên Đình tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng nói, xú tiểu tử Hiên Viên Kỳ Tu kia vậy mà nhanh chân đến trước, so với mình sớm hơn một bước vào nhà, bản thân mới có hạnh thưởng thức một phen!

”Có sao?” Dạ Từ Huyền sờ sờ đầu, thái chân, bạo đầu, biểu hiện vừa rồi của nàng... Thảm, hẳn là hẳn đã thấy toàn bộ quá trình.

”Phi lễ chó nghe, phi lễ chó thị ngài chưa từng nghe qua à!”

Hai mắt Hiên Viên Đình nhìn chăm chăm nàng, sau đó gật đầu, tựa như thật nghiêm cần suy nghĩ lại, sau đó lắc đầu.

”Ngài . . .” Đêm nay nàng đã tạo nghiệt gì!

”Ta như thế nào?” Mỗ nam giả bộ vô si lại vô tội hỏi.

”Vừa rồi rõ ràng ngài . . .” Đột nhiên Dạ Từ Huyền gơ hai tay che miệng, kếm chút nói lỡ miệng, hẳn nghe thấy và nhìn thấy là một chuyện, chính miệng nàng thừa nhận lại là một chuyện, xem chút quên mất!

Nàng ngẩng đầu, nhìn biểu cảm mỗ Vương gia kia tựa tiểu phi tiểu, một phen ninh ở tại trên lưng hẳn, chỉ nghe thấy tiếng rên đau đớn, hai tay ôm nàng dần dần tăng lực, vừa rồi khi nàng xuất lực là khí lực uống sữa. Di, này giống như... Giống như tình lữ trong lúc đó ... Liếc mắt đưa tình!

Vốn là đến xem nàng, hoài nghi nàng cùng bút bạc kia có liên quan, nhưng dường như không phải! Bản thân lại phát hiện một bí mật!

”Hơn nửa đêm Dật Vương gia leo tường mà đến, không biết có chuyện gì?” Nàng từ chối một phen, nê hà khí lực quá lớn, không có kết quả, liền chậm chọc hỏi.

”Không có chuyện gì!”

Mẹ nó! Lại là câu này, anh không có chuyện gì, lão nương lại có việc!

Dạ Từ Huyền đang chuẩn bị phát hỏa, mặt đột nhiên đỏ như mông khi, khi nào thì nàng lại nằm trong lòng hẳn vậy? Tư thế còn rất ái muội! Hiên Viên Đình ý ở trên giường, hoàn toàn ôm nàng vào ngực, hai người vậy mà ý ôi lẫn nhau!

Mỗ Vương gia cũng sừng sốt, hiện tại hẳn có thể cảm nhận được hô hấp nhẹ nhàng của nàng, mặt hẳn bắt đầu biến hồng, biến hồng, biến hồng...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Không Khí Hòa Hợp

Editor: Bộ Yến Tử

Dạ Từ Huyền thấy mặt người nào đó nhanh chóng thăng cấp màu sắc như đèn giao thông, “Phốc” một tiếng bật cười. Đây là tình huống gì? Nàng hoa mắt sao? Hoa mắt sao? Không thể tin được, còn đưa tay xoa gương mặt hẳn, nóng quá —— trời ơi, dường dường là Dật Vương gia thật sự biết đồ mặt!

”Ha ha ha ha...”

Tiếng cười nhạo như chuông bạc quanh quẩn trong khuê phòng nho nhỏ, nha hoàn đang ngủ say bên gian ngoài, chỉ có Nhiều Hơn phản ứng kêu “Ồ ồ” hai tiếng.

Mỗ Vương gia đại quân, gò má đỏ ửng, sao hấn lại gặp được nha đầu không biết tốt xấu như thế chứ? Chẳng lẽ là ông trời phải tới trừng trị hấn?

Kết quả là, ánh mắt chứa tính uy hiếp hung tợn hỏi: “Nha đầu, cười xong chưa?”

Dạ Từ Huyền muốn nói chưa xong, nhưng mà, lời nói muốn rời khỏi miệng thay thế hết bằng thanh âm “Khụ khụ”. Lần này nàng bị sặc thật, bị sặc bởi nước miếng của mình... Thật sự là người không hay ho, uống nước cũng nghẹn. Hoặc là nói —— vui quá hóa buồn!

Hiên Viên Đình cho rằng nàng làm bộ, tay phải nhẹ nhàng nâng đầu nàng lên, kết quả không nghĩ tới là thật, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đều khụ đến đỏ bừng, nghiêng nghiêng người, sau đó dùng tay giúp nàng vỗ vỗ lưng, qua một hồi lâu mới lên tiếng hỏi: “Nhiều không?”

Dạ Từ Huyền gật đầu, lấp bắp nói một câu: “Ta... Muốn uống nước!”

Vì thế, Hiên Viên Đình không chút chần chừ rót nước cho nàng, lúc hấn đi đến trước bàn nâng ấm trà lên, đột nhiên hấn có ý tưởng rất kỳ quái: Nàng tự làm bậy bị sặc, vì sao bất giác hấn có một chút cao hứng vậy nè?

“Nước...”

“À!”

Vung ý tưởng hoang đường này đi, nhanh chóng rót nước, dè dặt cẩn trọng đút cho nàng, lo lắng đề phòng nhìn nàng uống xong, sau đó lại chân chó tiếp nhận chén trà...

Không biết có phải hấn bị mộng du hay không, sau khi dẹp ly nước, thật tự giác lại ôm nàng trong lòng, giống như đó là việc phải làm, gần như trong tiềm thức muốn làm như vậy!

Dạ Từ Huyền vừa hoãn khí, sau đó lại ý trên “Sofa da thật”, còn rất mềm mại. Người thế kỷ hai mươi mốt, sẽ không “Bất tiểu tiết”, “Chỗ tựa lưng” này đúng là thoải mái hơn gối dựa đầu nhiều, hơn nữa, còn thật ấm áp.

“Hiên Viên Đình, rốt cuộc thì ngài đến đây làm chi?” Dạ Từ Huyền tự nhiên không tin câu nói “Không có chuyện gì” của hấn, ai không có chuyện gì lại nửa đêm không ngủ được, đi bộ đến hậu viện phủ Tướng quân.

Hiên Viên Đình nhàn nhạt cười, nha đầu kia quả nhiên không tin cái cơ buồn cười đó, chính là, xú tiểu tử đó cũng không phải ngốc, sao cũng muốn dùng có ngu xuẩn này?

“Ngủ không được xuất môn đi dạo!”

Mỗ Vương gia mặt không đỏ khí không sưng nói dối, sau đó cúi đầu nhìn thoáng qua mỗ nữ còn lâm vào nghi hoặc, vốn tưởng rằng lấy cơ này sẽ không còn vấn đề!

“Có phải ngài có rất nhiều tiền không?”

Tự nhiên Dạ Từ Huyền lại hỏi một câu không đầu không đuôi, khiến Hiên Viên Đình không hiểu ra sao, nhanh như vậy đã đổi đề tài, còn hướng hấn hỏi thăm tài sản Vương phủ? Dù sao cũng không sao, vì thế hấn thật ngượng ngừng mở miệng nói: “Có một chút!”

Nhưng mà, nghe xong mỗ nữ từ lại hạ một câu, kém chút theo tài từ trên giường xuống.

“Khó trách khó trách, quả nhiên người có tiền đều ngủ không được, các người sợ mình đang ngủ bị tặc ghé thăm!”

“Khụ khụ...” Hiên Viên Đình hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, thành thật như vậy làm chi, hấn hỏi lại: “Sao lại nghĩ vậy?”

“Xú tiểu tử Hiên Viên Kỳ Tu kia, hơn nửa đêm không ngủ được xuất môn đi bộ.” Mỗ nữ thật không khách khí nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhiều giấc mộng của người, giống như người giết cha mẹ —— không thể tha thứ!

“Nàng và Kỳ Tu rất quen thuộc sao?”

Đêm nay hấn thất thường, lên tiếng mở miệng, sau đó có chút hối hận mình hỏi chuyện đó làm chi?!

Mỗ nữ giống như sâu lông, cùn cùn chần, sau đó lại tìm vị trí thoải mái trên người hấn dựa vào, nói: “Ta cũng không biết, có lẽ trước kia cùng hấn rất quen thuộc!”

“Trước kia?” Đột nhiên, hấn lại giống mình bạch cái gì hỏi: “Như vậy à?”

Sau này, hai người đều không nói gì, Hiên Viên Đình cứ lẳng lặng ôm tiểu nữ nhân trong lòng như vậy, đưa tay thay nàng dịch dịch chăn, sau đó ngẩng đầu nhìn sự cây đình, cũng không biết hấn suy nghĩ cái gì.

Mí mắt mỗ nữ đã sớm bắt đầu đánh nhau, nửa ngày sau còn mơ mơ màng màng nói thêm: “Gần đây hấn ta còn mời ta đi Tuyệt Vĩ Thiên Hạ ăn hai lần! Hai lần đều gặp được ngài, bắt quả, ngày đó hấn ta ăn xong ỏi ra...”

Ăn xong ói ra? Hiên Viên Đình một đầu hắc tuyến, khỏe miệng dùng không được run rẩy! Tiểu tử kia khi nào thì trở nên mất mặt như vậy?

Cúi đầu nhìn nha đầu trong lòng, giống như đã ngủ, thật đúng là một điểm đề phòng cũng không có. Nhưng mà, hiện tại hắn muốn thoát thân rồi đi thế nào đây?

”Nha đầu... Nha đầu...”

Thử gọi hai tiếng, người trong lòng hăm hồ “Úm” một tiếng, nhưng mà ý thức đã đi gặp chu công.

Khi hắn cho rằng có thể buông nàng rồi đi, liền nghe thấy người trong lòng đột nhiên bắt đầu nói lời vô nghĩa, nàng nói mớ? Ha ha, thật đúng là thú vị!

Kết quả là, hắn cúi đầu, cảm gối lên bờ vai tinh tế của nàng lắng nghe, nghe thấy mỡ nữ nói: “Mẹ... Hiên Viên Đình là Vương gia suất khí lại nhiều tiền... Dĩ nhiên là... Dĩ nhiên là... Dĩ nhiên là...”

Hiên Viên Đình bất đắc dĩ, ba tiếng “Dĩ nhiên là” đứt quãng cũng chưa nói cho hắn là thế nào? Đó không phải cố ý chinh hắn sao! Không được, hắn phải biết! Lần đầu tiên, hắn cố chấp giống như một đứa nhỏ!

”Huyền Nhi, Hiên Viên Đình dĩ nhiên là cái gì?” Bản thân mỡ Vương gia cũng chưa phát hiện ra cách xưng hô đối với Dạ Tử Huyền càng ngày càng thân mật.

”Ha ha...” Mỡ nữ ngậy ngốc cười, sau đó nói: “Hắn dĩ nhiên là cơ! Ha ha...”

Hiên Viên Đình nghe xong, khỏe mắt khỏe miệng không ngừng run rẩy. “Cơ hữu” không phải là “Đoạn tụ” sao? Khi nào thì hắn trừ bỏ “Không được” lại nhiều thêm chứng bệnh “Đoạn tụ”? Sao hắn lại không biết?

Hắn xác thực không biết, bởi vì buổi chiều hôm nay Dạ Tử Huyền mới tổng kết ra, tin tức còn chưa kịp tản ra ngoài!

”Huyền Nhi, nàng nghe ai nói?” Mỡ Vương gia nhẫn nại, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Nhưng mà, bất luận hỏi thế nào tiểu nữ nhân trong lòng cũng không mở miệng, một mặt nhu hòa ngủ, tựa hồ, chính là mộng đẹp! Mộng của nàng có hắn sao?

Hắn không nói chuyện, nhẹ nhàng vỗ về mái tóc dài của nàng, lẩm bầm lầu bầu nói: “Nha đầu, vì sao thời điểm ta ở cùng nàng, luôn có cảm giác quen thuộc? Nàng là nàng sao?”

[Tử: Mỡ Vương gia nói Huyền tỷ là nàng mười năm trước cứu huynh ấy.]

Hiên Viên Đình cũng không biết bản thân đang nói cái gì, hắn cũng không biết, “Nàng” này, là chỉ nàng hay là nàng kia?

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, đó là ám hiệu chuyên chúc của bọn hắn, đã trễ thế này sao Mị Ảnh lại tìm tới chỗ này? Vì thế, có chút không muốn buông tha nữ tử trong lòng, thay nàng dịch góc chần, thổi tắt ngọn nến trên bàn, nháy mắt biến mất ở trong phòng.

”Chủ tử, đã tra ra được nơi phát bút tiền kia!”

”Úm, đi thôi, đi xem!”

”Dạ!”

Hai người nhanh chóng biến mất trong bóng đêm, lưu lại khoảng sân yên tĩnh...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Con Đường Phát Tài

Editor: Bộ Yến Tử

Chờ Dạ Tử Huyền tỉnh lại, đã đến thời gian ăn ngủ thiện. Nhưng mà, hôm nay “Đồng hồ báo thức sống” Thúy Nhi vậy mà không có tới kêu nàng rời giường, thật sự là bỏ tất phù hộ, Phật Tổ hiển linh, trời biết nàng có ý nghĩ ngủ lười thêm một chút.

Mặc xong quần áo, sờ sờ bụng kêu to, bước thật nhanh ra ngoài phòng. Giường loạn như ô heo, căn bản mỡ tiểu thư sẽ không bỏ vào mắt, vẫn từ “Ai ai ai” đến tham quan!

”Ta dựa vào!” Dạ Từ Huyền nhin không được mở miệng mắng bạo, bởi vì nàng đến gian ngoài, Thúy Nhi còn ngủ từ bình bát ổn, hôm nay là ngày mấy?

”Rời giường, tiểu thư nhà ngươi sắp đói chết rồi!”

Dạ Từ Huyền đùa dai kè miệng sát lỗ tai Thúy Nhi, dùng hết khí lực toàn thân hô!

”A ——” Thúy Nhi lăn lộn như một con cá chép, từ trên giường đứng lên thét chói tai. Xuyên thấu qua cửa sổ, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu.

Thúy Nhi thấy tiểu thư ở một bên ôm lỗ tai, trong lòng thật sự bồn chồn, bản thân hôm nay rất kỳ quái, ngủ lâu như vậy, đầu còn mơ màng đau, đi theo tiểu thư có thói quen ngủ lười, nhưng mà chưa từng có một lần ngủ còn trẻ hơn tiểu thư! Chớ không phải là... Chớ không phải là nàng ta bị bệnh nặng? Sắp buông tay rời khỏi nhân gian?

Lo lắng đến đây, Thúy Nhi xoay người quỳ trên mặt đất, lập tức lệ chảy ra khóc kể nói: “Tiểu thư... Tiểu thư cứu Thúy Nhi đi, Thúy Nhi còn chưa muốn chết... Nếu Thúy Nhi chết thật, cầu người giúp Thúy Nhi chiếu cố tốt cha mẹ Thúy Nhi, van cầu người...”

Thình lình xảy ra biến cố, dọa Dạ Từ Huyền nhảy dựng, tối qua hơn phân nửa là Thúy Nhi bị ai đó điểm ngũ huyệt mà thôi, có cần dọa chết bản thân hay không! Nàng sờ sờ trán mình, thở dài một hơi, hung hăng nói: “Nếu hiện tại ngươi không rời giường làm đồ ăn cho bản tiểu thư, hiện tại bản tiểu thư sẽ cho ngươi chết!”

”A —— dạ, dạ, dạ!”

Thúy Nhi nghe thế, phản xạ có điều kiện vội vàng đáp, một bên lấy tay áo lau nước mắt, một bên chạy ra ngoài.

Nha đầu sợ chết!

Dạ Từ Huyền nói thầm trong lòng, kéo thân thể đói sắp chết đi rửa mặt, ý ở trên tháp quý phi trầm tư.

Trong tay nàng chỉ có hai vạn lượng bạc, đi dạo phá kỹ viện, ăn mấy đống đại tiệc, phòng chừng tiêu xài xong. Đương nhiên, dạo kỹ viện thì không thể dẫn Thúy Nhi theo, vậy đến lúc đó dùng xong bạc khẳng định không thể hỏi Thúy Nhi lấy. Phương thức lấy tiền cấp tốc lúc trước, nhưng cơ hội không phải ngày nào cũng có, vậy phải làm sao bây giờ?

Luôn mãi lo lắng, vậy mà Thúy Nhi còn chưa có bụng thức ăn lên, vì thế, mỗ nữ háo ăn bắt đầu nhớ lại mĩ vị ngày đó trong hoàng cung. Từng đạo thức ăn hấp dẫn ánh mắt người, một đĩa niệp đồ ăn vật tinh xảo ngon miệng, còn có tinh canh mĩ vị... Chỉ là ngẫm lại, cũng có cảm giác thỏa mãn!

Đột nhiên, Dạ Từ Huyền từ trên tháp quý phi ngồi dậy, một bàn tay “Đùng” một tiếng chụp trên án kỷ: “Sao lại không nghĩ tới nhỉ, có thể như vậy thôi!”

Khi nàng đặc ý nghĩ bản thân có được phương pháp sinh tiền, nàng mới phát giác hiện tại bàn tay của mình đỏ bừng, hơn nữa, còn đau đòi mạng: “A ~ “

Tay trái nắm tay phải, miệng liều mạng vù vù bàn tay phải, thật vất vả cảm thấy không còn mạnh mẽ đau đớn nữa, đặc ý vung, “Phanh” một tiếng, ngón tay phải của nàng lại đánh vào án kỷ, lần này đau đến mức rơi nước mắt, tiện đà bị thương hoa lệ lệ ...

Cho đến lúc dùng xong ngọc thiện, mặt Dạ Từ Huyền đều như tảng đá rơi vào hồ phân, muốn thối bao nhiêu thì thối bấy nhiêu. Thúy Nhi ở một bên hầu hạ mà kinh hồn táng đảm, thứ nhất là vì nàng ta bị bệnh sắp chết; thứ hai là sợ đột nhiên tiểu thư bùng nổ lửa giận, trực tiếp giết chết nàng ta —— sắc mặt hiện tại của tiểu thư thật sự rất đáng sợ.

Thúy Nhi ở một bên run run, đột nhiên bị mỗ tiểu thư điểm đến tên, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

”Tiểu thư người. . . Người... Người có gì phân phó?”

Dạ Từ Huyền nghi hoặc ngẩng đầu nhìn thoáng qua nha hoàn nói một câu mà nửa ngày mới nói rõ ràng, còn tưởng rằng vì buổi sáng Thúy Nhi rời giường trễ mới nói vậy, nội tâm nàng càng thêm phiền chán, hôm nay nàng rời giường không có một chuyện tốt, nha đầu kia còn phần đáng thương gì chứ?

”Không phải là bị điểm một chút thôi, lại không chết được!”

”A ~ “

”A cái gì mà a, chỗ nào có án thư? Hiện tại, lập tức lấy qua cho ta!”

Sau một tiếng bạo rống, Dạ Từ Huyền kéo nàng kia chỉ “Phế thủ” dẫn đầu đập ra cửa.

Lúc này thì Thúy Nhi còn đang hồi tưởng lại câu vừa rồi “Không phải là bị điểm một chút thôi, lại không chết được”, câu lúc trước nàng ta nghe không hiểu, nhưng mà “Không chết được” thì nàng ta vẫn có thể lý giải.

”Thúy Nhi...”

Ngoài phòng lại một tiếng gầm lên giận dữ, Thúy Nhi cuống quýt lên tiếng, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài. Nhiều Hơn “Ô ô” vài tiếng, dường như đồng tình với Thúy Nhi, xem đi, làm súc sinh vẫn tốt hơn nha!

...

Phòng sách Hàn Lâm...

”Tiểu thư, người xem chính là nơi này, đến rồi!”

Thúy Nhi cảm thấy không có chết nên không còn sợ hãi, thật sự thất lung không toan, chân không đau, một hơi nói xong một câu, suyền cũng không thở hắt hắt.

Dạ Tử Huyền gật đầu, tay trái lại lấy cây quạt mà Hiền Viên Đình tặng ra thưởng thức, xem phòng sách này tràn ngập “Hơi thở thư hương”, chủ yếu là bên trong mực nước quá nồng, bằng không coi Dạ Tử Huyền nàng đặt trình độ giáo dục “Trung học văn hóa, tiểu học trình độ”, thật đúng là không bán sự phẩm xuất mùi vị thư hương.

Rõ ràng là cô nương như hoa như ngọc, thế nào thì nàng cũng phải giả bộ một bộ biểu cảm khốc khốc, còn có ý chơi đùa cây quạt, điều này làm cho quay đầu lại đề cao 100 điểm. Nữ phần nam trang thì nên “Phần khốc”, nhưng mà, tâm lý mỗi nữ lại bất bình, ai nói nữ nhân không thể giả dạng lãnh khốc?

”Ta muốn gặp lão bản các người, nói cho hắn ta biết, ta có bí quyết phát tài, bảo hắn tốc tốc tới gặp ta!”

Dạ Tử Huyền nói xong, đặt mông ngồi trên ghế thái sư, chân bắt chéo nhếch lên, giống như túm nhị ngũ bát vạn. Xem bộ dạng nàng lên mặt, tựa hồ thấy được sau nửa nén hương, cảnh tượng lão bản coi nàng là thần tài cung phụng, chỉ ngấm lại đều làm người ta thần thanh khí爽.

Thúy Nhi cực lực nhìn xuống ánh mắt khác thường từ bốn phương tám hướng bắn tới, sao tiểu thư lại giống như người không có chuyện gì, chẳng lẽ trời sinh nàng miễn dịch với loại ánh mắt này?

Đúng! Đáp quá đúng! Dạ Tử Huyền nàng chính là miễn dịch!

Sau nửa nén hương, lão bản không có tới nhưng tiểu nhị đã trở lại, còn có chút thở hắt hắt!

”Lão bản các người đâu?”

Dạ Tử Huyền xem xét phía sau tiểu nhị hỏi, mày nhíu lại, chẳng lẽ lão bản bọn họ là người đọc sách cổ hủ, tiền tài là vật ngoài thân?

”Lão bản để tiểu nhân mời tiểu thư đến hậu viện!”

Hừ, quả nhiên trên đời này không có người không ham tiền!

”Dẫn đường đi!”

”Dạ! Tiểu thư xin mời!”

”Tiểu thư...”

Thúy Nhi muốn nhắc nhở, kết quả bị Dạ Tử Huyền cho một ánh mắt sắc như đao nên lời muốn nói nghẹn trong cổ họng, không tình nguyện đi theo phía sau nàng.

Bước vào hậu viện, Dạ Tử Huyền nhìn thấy tình cảnh trước mắt, gật đầu như đảo tới, quả nhiên bốn tiểu thư không tới sai chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Hợp Tác Vui Vẻ

Editor: Bộ Yến Tử

Chủ tớ hai người theo tiểu nhị vào hậu viện, đột nhiên trước mắt sáng ngời. Trong viện trồng tất cả đều là hoa cỏ quý báu, bốn mùa thường thanh; vòng qua hành lang gấp khúc thật dài, thì thấy một hồ nước màu xanh lam, trên hồ có dựng một cây cầu bằng đá cẩm thạch, hình ảnh điêu khắc trên lan can trông rất sống động; đi đến trên cầu, nhìn ra xa bốn phía, cảnh sắc thật sự đẹp không sao tả xiết. Đột nhiên, nàng lại nhìn đến người ngồi trên lầu hai tiểu trúc giữa hồ đối diện cây cầu đang nhìn nàng.

Thời điểm trước kia khi Dạ Tử Huyền đến trường, vẫn luôn thích ngủ trên lớp tiết ngữ văn, nhưng mà, lại vừa vặn có thể đọc một câu thơ hiện đại duy nhất lặn lưng ra biểu đạt tâm tình nàng giờ phút này: Người đứng ở trên cầu ngắm phong cảnh, người ngắm phong cảnh ở trên lầu nhìn người.

”Tiểu thư, xin mời bên này!”

Vốn dĩ tiểu nhị không nhẫn đánh gãy nàng hưng trí bưng bưng nhìn xem, may mắn người tới nơi này đều không có vì vậy mà mừng hoan, cảm thán! Nhưng chung quy vẫn phải rời khỏi không phải à!

Dạ Từ Huyền tiếp tục bước, còn có chút không tha đánh giá cảnh đẹp, nhưng cẩn thận ngấm lại, cảnh đẹp đều là mây bay, kiếm tiền mới là vương đạo. Vì thế, nàng không lưu lại, bước đi như bay tới cửa tiểu trúc.

”Chủ tử, khách nhân đến!”

Tiểu nhị đứng ở cửa cung kính bẩm báo, sau đó nghe thấy người ở bên trong vỗ ba cái “Đùng đùng đùng”, thời điểm Dạ Từ Huyền và Thúy Nhi còn ở trạng thái chân không, thanh âm tiểu nhị lại vang lên: “Mời tiểu thư vào!”

Không đợi Dạ Từ Huyền trả lời, tiểu nhị lại nói với Thúy Nhi: “Cô nương, người đi theo ta, bên này xin mời!”

Nhưng mà Thúy Nhi không đồng ý, đang muốn phản bác, đã thấy Dạ Từ Huyền cho nàng ta một ánh mắt “Yên tâm”, bĩu môi còn tưởng nói cái gì, tiểu thư đã đẩy cửa mà vào.

Tiểu nhị giữ kín cửa, lại nói với Thúy Nhi: “Cô nương, xin mời!”

Thúy Nhi thấy không có cách nào khác, rõ như ban ngày hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì, cẩn thận mỗi bước đi theo tiểu nhị ra ngoài.

Lầu hai tiểu trúc...

Dạ Từ Huyền đi vào phòng, trong phòng hết thấy lấy trúc làm tài liệu, trúc làm quân, phẩm chất đạo đức tốt, đang ở phó xá sầm uất lại làm cho người ta có hoàn cảnh như ẩn cư. Nhìn bài trí mộc mạc điệu thấp, nhưng lại không có một kiện nào không phải vô giá, lão bản gian phòng sách này không biết có lai lịch gì?

”Cô nương mời tới lâu!”

Lúc Dạ Từ Huyền đang suy xét, trên lầu lại truyền đến một cổ giọng nam lạnh lạnh, làm cho nàng không thể không buông hao kì chi tâm của bản thân, xách làn váy lên lầu hai.

Thang lầu đối diện mặt, bên cửa sổ có một nam nhân mang mặt nạ bạc đang ngồi. Búi tóc cao oân, thấy không rõ mặt, nhưng xem dáng người, khí chất cùng một thân áo bào trắng, người này tuyệt đối không phú cũng quý. Không phải nói vô nghĩa, không phải nơi nào không phú cũng quý sẽ bỏ ra nhiều tiền như vậy trang hoàng khoáng sản giống như đại viện hoàng gia?

”Cô nương, mời ngồi!”

Dạ Từ Huyền đang ở trong lòng thầm khinh bỉ bản thân, lại nghe thấy thanh âm thấm vào ruột gan truyền vào lỗ tai, nàng sững sờ đứng ngốc hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, có chút lúng túng ngồi vào đối diện nam tử.

”Xin chào!”

Xuất phát từ lễ phép, nhất thời khăn trương, nàng lại dùng cách giao hữu của người hiện đại.

”Xin chào?” Nam nhân mặt nạ tinh tế hiểu ra hai chữ, hồi lâu sau khoe miệng mới nhẹ nhàng gọi lên độ cong, hẳn không chán ghét loại cảm giác này.

”Nghe hạ nhân nói, cô nương có con đường phát tài?”

Nam nhân mặt nạ thay Dạ Từ Huyền rót một chén trà hỏi, về kiếm tiền, chỉ cần không phạm pháp, bất kì ai đến hẳn đều không cự tuyệt. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là lợi nhuận nhất định phải khả quan!

”Đương nhiên!”

Dạ Từ Huyền vừa nghe đến tiền, dường như lập tức được sống lại, ba phần đắc ý, bảy phần kiêu ngạo đáp.

”Không ngại nói thử xem!”

”Không biết công tử có nghe nói qua chuyện thịnh yển buổi tối mấy ngày hôm trước của Thái hậu?” Dạ Từ Huyền không đáp mà hỏi lại, sau đó cầm lấy chén trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, quả nhiên là trà ngon!

”Cũng có nghe thấy!” Nam nhân mặt nạ suy xét một lát nhàn nhạt phun ra bốn chữ, sau đó nhìn Dạ Từ Huyền nói: “Nhưng nghe thấy tương!”

”Một khi đã như vậy, nhất định công tử có nghe đề mục mà Quận chúa Lan Hi đề ra?” Nàng đắc ý cười, tiếp tục nói: “Sau một đêm kia, phòng trà lầu đều đang thảo luận vài đạo đề đó, như vậy, bốn tiểu thư cho rằng đây là một thị trường kiếm tiền!”

Nam nhân mặt nạ không trả lời, cúi đầu mân trà, đương nhiên hắn biết, chỉ là bất hạnh không ai có biện pháp làm ra được một ít đề mà thôi. Nay cô nương này đã nói như vậy, chẳng lẽ nàng là... Rất nhanh, nam nhân mặt nạ nghĩ tới thân phận của Dạ Từ Huyền, nhưng hắn vẫn bất động thanh sắc nói: “Tiểu thư có biện pháp làm được đề mục?”

Dạ Từ Huyền nghe hắn nói như vậy, chắc là chuyện hợp tác có hi vọng, có chút kích động nói: “Đương nhiên rồi! Đề mục ta sẽ đứng hạn tự mình đưa tới, nhưng mà, người xem đến lúc đó nên chia hoa hồng như thế nào mới công bằng đây?”

Trời sinh Dạ Từ Huyền ái tài, nhưng đạo đức tâm và đạo đức công cộng tuyệt đối có, vừa có thể kiếm tiền, vừa không mất bản thân, càng không thể quá mức tiện nghi người kia!

“Chỉ cần sau khi kiếm tiền, cô nương chia cho ta ba thành, còn phương diện nhân thủ tuyên truyền, toàn bộ do phòng sách Hàn Lâm ta gánh vác!”

Dạ Từ Huyền không nghĩ tới hắn chỉ cần ba thành. Vì thế sáng khoái đáp: “Thành giao”, còn vươn tay muốn bắt tay nam nhân mặt nạ, cử chỉ thân cận. Nàng kích động quên mất đây là cổ đại, là cổ đại đó!

Nam nhân mặt nạ thấy động tác nàng kỳ quái, vậy mà ngây ngẩn cả người, thực sự thì Quận chúa Lan Hi cũng rất kỳ quái, khó trách sẽ nghĩ ra trò chơi thú vị như vậy.

Vì thế hắn học động tác của Dạ Từ Huyền, vươn tay ra, hai tay nắm cùng một chỗ, Dạ Từ Huyền tươi cười nói: “Hợp tác vui vẻ!”

“Hợp tác vui vẻ!”

“Đúng rồi, đối với biện pháp này bốn tiểu thư còn có tác pháp đẹp cả đôi đường, không biết công tử có hứng thú nghe hay không?”

Dạ Từ Huyền thu tay, sau đó thần bí nhìn nam nhân đối diện nói. Nam nhân mặt nạ yên lặng ngồi, lá gan nha đầu kia ghê gớm thật, tiến vào lâu như vậy, lại không hỏi một tiếng hắn tên là gì, đã dám nói chuyện hợp tác với hắn. Hơn nữa, tay nàng vừa mềm vừa trơn bóng, hắn có nhiều nữ nhân như vậy, vì sao không phát hiện xúc cảm này trên tay các nàng?

“Công tử?”

“Công tử?”

“Thực xin lỗi, người nói cái gì?” Nam nhân mặt nạ lấy lại tinh thần, thoáng có chút xấu hổ, nhưng rất nhanh hắn liền điều chỉnh tốt trạng thái hỏi.

“Ta nói ta còn có một biện pháp đẹp cả đôi đường, có thể kiếm được nhiều tiền hơn, người muốn nghe chút hay không?”

“Đương nhiên!”

“Ghé đầu lại đây!”

Nam nhân mặt nạ không chút do dự, nghiêng đầu qua. Dạ Từ Huyền ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói vài câu, chỉ thấy nam nhân mặt nạ càng nghe biên độ khoe miệng càng lớn, quả nhiên là biện pháp đẹp cả đôi đường, rất tốt.

“Tiểu thư quả nhiên băng tuyết thông minh!”

Nghe được người ta hào phóng không bần xỉn kích lệ, cái đuôi của Dạ Từ Huyền lại bay lên tận trời, vì thế, nội tâm khách sáo liếc mắt nhìn nam nhân mặt nạ một cái, nói thầm: Cũng không nhìn xem bốn tiểu thư đến từ chỗ nào!

“Chỉ cần là sinh ý kiếm tiền, bốn tiểu thư còn có phương pháp kiếm tiền khác sẽ tìm người hợp tác!”

Ngôn ngoại chi ý chính là, nếu người không kiếm được tiền, tiếp theo bút sinh ý này bốn tiểu thư sẽ đổi người khác hợp tác.

“Thỉnh tiểu thư yên tâm!”

“Đi đây, không tiền!”

Đội nàng đi thật xa, nam nhân mặt nạ ở trên lầu còn có thể nghe thấy trong miệng nàng hừ hừ: Hôm nay ta muốn kiếm tiền, hôm nay ta muốn kiếm tiền ...

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Gừng, Lão Lật

Editor: Bộ Yến Tử

Ở trong lòng Dạ Từ Huyền, bàn hợp tác này quả nhiên thật vui, tựa như ăn xong nồi lẩu, lại đến hai bình băng bia, một chữ: Thích!

Tương lai không xa, Dạ Từ Huyền nàng, Thất tiểu thư phủ Tướng quân, Quận chúa Lan Hi vương triều Hoa Hạ đã trở thành người giàu có nhất ở Hán Thành, vào lúc ấy mỗi ngày nàng có thể “Ngủ đến tự nhiên tỉnh, đếm tiền đếm tới tay bị chuột rút”.

Dạ Từ Huyền hoàn toàn đắm chìm trong cảm giác YY của bản thân, căn bản không chú ý tới từ trong phòng sách Hàn Lâm bước ra đến trên đường tới phủ Tướng quân, có bao nhiêu dân chúng Hoa Hạ xem nàng giống như ngọc tử. Miệng chữ A, cười phá lệ dâm dăng, Thúy Nhi lặng lẽ kéo góc áo nàng thiệt nhiều lần, nhưng trong thế giới của nàng chỉ có nữ nam, mỹ thực ở trong đầu của nàng không ngừng trôi qua.

”Tiểu thư —— “

Rất cực, thời điểm đến cửa phủ Tướng quân, Thúy Nhi nhịn không được rống lên một tiếng như sói tru phá hư suy nghĩ của nàng, kéo nàng về thế giới thực tại.

”A —— thế nào?”

Mồ nữ tử hết nhìn trái lại nhìn phải, giống như không có gì đáng giá để bản thân buông tha cho ảo tưởng tốt đẹp, trừng mắt nhìn Thúy Nhi, tiếp tục YY, miệng lại thật tự nhiên hát: “Hôm nay ta muốn phát tài, hôm nay ta muốn phát tài...”

”Tiểu thư ~ “

Thúy Nhi bị đá kích, tiểu thư điên rồi, tiểu thư ma chướng! Than thở rất nhiều, vậy mà hung hăng đứng thị vệ ở cửa một cước, sau đó tức giận cùng bóng lưng Dạ Từ Huyền.

Ba thị vệ canh cửa khác, đều cúi đầu vừa buồn cười vừa sung sướng khi người gặp họa, hoàn hảo bị Thúy Nhi cô nương dăng không phải là mình, vạn hạnh, vạn hạnh! Lại nhìn thị vệ bị dăng, mặt như trái mướp đắng, giận mà không dám nói gì, đây chính là nha hoàn bên cạnh Thất tiểu thư, chọc không được. Vì sao bản thân chiếm cái đời cũng có thể đứng ra chịu thị phi? Thật sự là nằm cũng bị trúng đạn!

”Tiểu thư, Tướng quân nói người về thì tới thư phòng một chuyến!”

Trung thúc mắt sắc, phát hiện tiểu tồ tông bướng bỉnh đã trở lại, chạy nhanh tới truyền lời.

”Cha ta vui mừng hay là giận dữ?”

Có giáo huấn lần trước, hiện tại Dạ Từ Huyền biết học ngoan, đánh thái độ “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, dò hỏi quân tình “Quân địch”.

Trung thúc hồ nghi nhìn nàng, sau đó nghĩ nghĩ thái độ Tướng quân, không nhanh không chậm đáp hai chữ: “Mừng rồi!”

Ông ta vừa mới nói xong, Dạ Từ Huyền đã như một trận gió chạy xa. Trung thúc lắc đầu, đã sắp thành hôn rồi còn giống như một đứa nhỏ không lớn. Sau đó liếc mắt nhìn Thúy Nhi một cái, hai tay chấp sau lưng đi về hướng phòng bếp.

Thư phòng..

”Cha!”

Dạ Từ Huyền đẩy cửa phòng ra ngọt ngào gọi, Dạ Tu La ngồi trước bàn ngẩng đầu lên, ông tiếp tục xem binh thư hỏi: “Lại đi chỗ nào quậy phá?”

”Cha à ~ “

Dạ Từ Huyền nghe thấy lão cha hỏi vậy, làm nũng gọi một tiếng, gọi đến mức bản thân phát giác chung quanh rớt một tầng da gà.

”Ây da, cha có tin tức tốt nói cho con đây!”

Dạ Tu La buông binh thư, ngẩng đầu nhìn nữ nhi cười, quả nhiên là “Mừng rồi”! Chẳng lẽ hôm nay lão cha nhà mình phát ra tiền, muốn tự nói với mình từ nay về sau phủ Tướng quân trở thành thù phủ cả nước? Vàng bạc tài bảo thủ chi vô cùng, dùng không hết?

”Nha đầu này, con lại suy nghĩ cái gì đó?”

Dạ Tu La thấy nữ nhi bị vây trong trạng thái chân không, quát một tiếng, nhưng trong mắt chỉ có sùng nịch.

”Hắc hắc ~ không có gì, không có gì đâu ạ!”

Dạ Từ Huyền cười ha ha, xem ra mình chỉ cần ở trước mặt dính lên quan hệ, khẳng định đầu óc kia đường ngắn tử cơ, sau đó cùng cái ngọc không kéo mấy hai trăm ngũ.

”Hôm nay Thái hậu triệu kiến cha!”

Dạ Tu La nói một câu, sau đó nhìn về phía nữ nhi, lại phát hiện nha đầu kia ngẩng đầu nhìn đỉnh, đối với lời ông nói hoàn toàn không có hứng thú.

”Khụ khụ...” Giã bộ khụ hai tiếng, thấy Dạ Từ Huyền gật đầu mới tiếp tục nói: “Bà ấy nói với cha, thật ra, thật ra Dật Vương gia hấn... Hấn... Hấn không phải...”

”Hấn không phải 'Không được'!” Dạ Từ Huyền thập phần đồng tình nhìn lão cha của mình nói, chuyện này ông đã sớm biết: “Hấn bị đoạn tỵ!”

”Khụ khụ...”

Nháy mắt trong thư phòng vang lên tiếng ho khan như sét đánh, hôm nay Thái hậu triệu kiến ông, nói cho ông biết thật ra Hiên Viên Đình không có bệnh, chỉ là không muốn cưới vợ mới nói dối với người ta. Lúc đó ông hưng phấn kém chút nữa hủy đi cung điện Thái hậu, nhưng mà, hiện tại ông nghe được tin tức càng kinh bạo hơn: Dật Vương bị đoạn tỵ!

Đầu óc Dạ Từ Huyền không tốt, hiện tại cũng không dám lấy sức khỏe lão cha nhà mình ra đùa, về sau còn phải dựa vào lão cha Tướng quân uy vũ này tráo lăm! Vì thế, nằng ba bước biến thành một bước, chạy đến trước mặt lão cha, vỗ lưng cho lão cha...

Di, tình tiết này rất quen thuộc, đúng rồi, tối qua cái tên Hiên Viên Đình đáng chết kia cũng vỗ lưng cho nằng như thế này. Chỉ là, đối tượng không giống mà thôi!

”Nha đầu, con nghe được chuyện này ở đâu?”

Dạ Tu La hoan hoan, sau đó uống một ngụm trà hồi. Hoàng Thái hậu này thật sự khinh người quá đáng, tìm mọi cách vũ nhục nữ nhi bảo bối của ông, thật sự là hơi quá đáng! Hừ! Chọc trúng lông mao của Dạ Tu La, về sau lại có chiến sự, vậy thì để lão thái bà này thay ông lên chiến trường đi!

Một cửa hồ nữ nhi ông, đầu óc Dạ Tu La cũng sẽ không dùng được, lời nói hành động theo cảm tính đều nghĩ ra!

”Ách...”

Làm sao bây giờ? Điều này làm sao nằng có thể mở miệng? Thật sự đặc ý vênh váo, nhất thời vỗ mồm cực nhanh!

”Hỏi con đó!”

Dạ Tu La nhú mày, sau đó quay đầu nhìn Dạ Từ Huyền, hiện tại nằng gấp như kiến bò trên chảo nóng, làm sao bây giờ? Tuyệt đối không thể nói tình hình thực tế! Bằng không, thế nào lão cha Tướng quân của nằng cũng sẽ đem nằng đi làm thịt!

”Đúng rồi, hôm qua con ra ngoài, nghe người trong phòng ở Tuyệt Vĩ Thiên Hạ nói. Đúng, chính là nghe bọn hấn nói!”

Tùy tiện nói bừa một lý do, trong phòng, chỉ nghe thấy người ta nói không gặp được người, lão cha nhà mình sẽ không để cho mình đi tìm người mặt đối mặt nghiệm chứng thiệt giả đi! Nằng thật sự quá thông minh!

Nghe được lý do trăm ngàn chỗ hở của nằng, Dạ Tu La sững sốt, nhưng không phản bác, cúi đầu suy nghĩ một lát, nói vọng ra ngoài phòng: “Vương Dững, đi tra rõ lai lịch những người này!”

”Dạ!”

Chỉ nghe thấy tiếng lại không thấy người, thính giác Dạ Từ Huyền cực nhạy nói cho nằng biết, người này đã đi xa.

Thâm! Thâm rồi! Hồ đồ mở miệng nói cái gì ngày hôm qua, thật sự muốn một ngụm cắn đứt đầu lưỡi. Đây chẳng lẽ là báo ứng? Phi, hấn là báo ứng Hiên Viên Đình, còn có báo ứng nữ nhân đáng chết kia mới đúng! Hừ!

”Huyền Nhi, yên tâm, phụ thân sẽ tra rõ chân tướng!”

Mặt Dạ Tu La trầm trọng lời kéo tay nằng nói, Dạ Từ Huyền nhìn mà dở khóc dở cười, cha à, chờ cha điều tra rõ chân tướng, phỏng chừng lão gia ngài còn phải học máu ba tháng!

”Dạ, vậy phụ thân, con. . . Không có chuyện gì con đi về trước nhé!”

”Ừm, trở về đi!”

”Nữ nhi cáo lui!”

Nháy mắt Dạ Từ Huyền như chiếm được Ảnh hậu, giả trang nhu thuận biết chuyện nghe lời, chỉ cầu Phật Tổ nhìn đến phần thượng “Nhu thuận” của nằng, để Vương Dững kia nhanh chóng chạy trở về đi!

”Xuất hiện đi!”

Đứt lời, trong phòng đột nhiên nhiều hơn một người, cung kính hô một tiếng: “Tướng quân!”

Dạ Tu La cười gật đầu, nói: “Vương Dũng, làm không sai, đi xuống đi!”

”Dạ!”

Hiện tại Dạ Tu La nào còn có bộ dạng trầm trọng vừa rồi, lộ ra nụ cười hồ ly nói: “Huyền Nhi, nói dối với cha, con còn non lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đúng Là Sắc Cầu

Editor: Bộ Yến Từ

Dạ Từ Huyền đùa Nhiều Hôn, trong lòng càng nghi hoặc, luôn có loại bị người chinh cổ thấy lỗi. Nhìn sang bên ngoài, sắc trời đã tối muộn ánh trăng đã dần dần thăng lên cảnh, nhưng lại nửa khép trốn vào trong đám mây.

Đêm dài thật là nhàm chán, không tìm chút việc vui, sao có thể bình yên ngủ? Lần trước đi Đạp Tuyết Tim Liễu bị cái tên Hiên Viên Đình đánh chết kia phá hủy, tuy rằng nhìn sạch tinh quang của hắn, còn mò ra một số bạc lớn. Nhưng mà, nữ tử trong đó ngay cả một sợi lông nàng cũng chưa có đụng đến!

Tổng kết ra bốn chữ có thể hình dung tâm tình của nàng là: Thậm chí đáng tiếc! Hôn nữa, cứ coi như Hiên Viên Đình không phải cơ hữu, nàng cũng không muốn gả cho hắn gì gi kia kia! Không có tình cảm, vậy chỉ có hy sinh bản thân một chút!

”Thúy Nhi, ngủ đi ngủ đi! Không cần hầu hạ!”

Dạ Từ Huyền ra vẻ lơ đãng nói, sau đó tiếp tục trêu đùa đại cầu lông rậm, cầu dịu ngoan trung thành, quả nhiên là bạn tốt của con người!

Thúy Nhi nhìn sắc trời, tiến đến trước mặt nàng nói: “Tiểu thư, bây giờ còn sớm lắm, nếu không người lại kể một ít chuyện xưa kỳ dị cho Thúy Nhi nghe đi!”

Kể chuyện xưa? Hiện tại là chuyển tảng đá đập lên chân mình, thực hối hận những buổi tối ngủ không được thì nói chuyện xưa (Nghìn lẻ một đêm) cùng Thúy Nhi.

Mỗi nữ tử, ruột cũng xanh luôn, quả thật thời gian còn sớm, chính là nàng thực không muốn kể chuyện xưa. Nửa ngày sau, có cách rồi!

”Bốn tiểu thư đói bụng! Ngươi đi đại trừ phòng đôn chung cháo tổ yến lại đây, ta muốn huyết yến tốt nhất, đến chỗ mẫu thân lấy! Ngươi tự mình xem!”

”A —— “

Thúy Nhi quái dị kêu, đôn này vừa đi một hồi ít nhất hai ba canh giờ, tiểu thư đói bụng còn muốn bản thân ép buộc lâu như vậy?

”A cái gì mà a? Đi nhanh đi!”

Dạ Từ Huyền đáp Thúy Nhi một cước, thúc giục nàng ta rời đi. Thúy Nhi tha thiết mong liếc nhìn tiểu thư nhà mình, phát hiện mặt nàng càng ngày càng đen, không dám hỏi lại, vội chạy ra ngoài!

”Hắc hắc ~” Dạ Từ Huyền đắc ý nở nụ cười, không ác với ngươi một chút, ngươi liền xem tiểu thư nhà ngươi là HOLLEKITTY, “Nhiều Hôn, theo ta đi tới một nơi rất tuyệt!”

Dứt lời, Dạ Từ Huyền mang theo đại cầu chạy ra khỏi phủ Tướng quân.

Dọc đường đi, Nhiều Hôn không thể nghi ngờ khiến cho người qua đường chú ý, nháy mắt một người một cầu quay đầu dẫn bạo tăng. Dạ Từ Huyền lên mặt cười kéo Nhiều Hôn đi dưới các loại ánh mắt, sau nửa canh giờ, vừa đi đến cửa Đạp Tuyết Tim Liễu.

Giống như dĩ vãng, cửa Đạp Tuyết Tim Liễu náo nhiệt phi phàm, khách nhân quá nhiều. Dạ Từ Huyền mang theo Nhiều Hôn sắp ở bên trong xếp hàng, đưa tới ánh mắt quái dị của mọi người. Dựa theo tình huống bình thường mà nói, thời điểm cô nương gia chưa lấy chồng hoặc phụ nhân đi ngang qua cửa thanh lâu, đều là mặt đỏ tai hồng, vội vàng vàng muốn xa cách nơi này. Nhưng vị cô nương này lại trái ngược, tiến tới đội xếp hàng, chẳng lẽ cũng học nam nhân dạo kỹ viện hay sao?

”Nhiều Hôn!”

Dạ Từ Huyền nghe được lời ra tiếng vào, nhẹ nhàng gọi một tiếng, bỗng nhiên Nhiều Hôn tựa như thùng hóa được, nhìn vài tên nam nhân điên chỉ trỏ sủa lên, mấy người kia sợ tới mức瑟瑟 sò vội lùi lại vài bước.

Khi bọn hán kinh hồn chưa định, là lúc bên tai lại vang lên lời nói châm chọc của Dạ Từ Huyền: “Hành vi của chư vị vừa rồi, chính là bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác!”

“Ngươi...”

Mấy người kia mặt đỏ tới mang tai, lắc lắc ống tay áo, kết bạn rồi đi. Cũng phải, bị người ta giáp mặt mắng là chó, còn không thể phản bác, giống như hưng trí uống hoa tửu nháy mắt không còn sót lại chút gì.

“Hừ!”

Dạ Từ Huyền chiếm thượng phong, những người khác muốn chỉ trích chỉ có thể cảm thán miệng lưỡi cô nương này quá lợi hại. Chờ xếp đến Dạ Từ Huyền, cô nài nài này lại cùng lấy tiền gang thượng.

Một tá thủ bên cạnh nhìn thấy người đến giao tiền là một tiểu cô nương, nháy mắt giống như minh bạch cái gì, sau đó nói với Dạ Từ Huyền, “Tiểu cô nương, nhanh chóng rời đi đi, nơi này không phải nơi cô nên đến.”

“Ngươi kỳ thị giới tính! Bỏ tiểu thư muốn đi vào!” Dạ Từ Huyền phồng lên cái mặt bánh bao, tức giận quát.

“Năm ngàn lượng!”

“Mấy ngày hôm trước không phải chỉ có một trăm lượng sao? Sao hôm nay lại tăng tới năm ngàn lượng?”

“Hôm nay giá thấp nhất chính là năm ngàn lượng!” Đả thủ cũng không giải thích, hung thần ác sát nhìn nàng.

“Dựa vào! Lão bản các ngươi xuất thân là giết heo à?” Nàng thô bạo hô ra miệng, “Phanh” một tiếng đập lên trên bàn nói: “Gặp một cái, tẻ một cái!”

“Tiểu thư, thỉnh nói cẩn thận!”

“Hừ! Đừng để cho ta biết lão bản các ngươi là ai! Bằng không...”

Đột nhiên Dạ Từ Huyền nghĩ đến mục đích việc này, còn chưa có vào cửa nổi bật cũng đã ra, vậy cũng không uống. Năm ngàn lượng tuy có chút thịt đau, nhưng mà, không phải có câu nói, à, đúng rồi “Thiên kim tan hết còn phục đến” thôi!

“Năm ngàn lượng lấy tốt lắm, đừng cầm tiền này liền lập tức thỉnh đại phu!”

Dạ Từ Huyền không chút khách khí đem tiền đập lên tay đả thủ, cãi lại ba ác độc nguyên rủa một phen.

Đả thủ cầm tiền, như khoai lang phồng tay, Ân chủ, có phải người đang hồ chúng ta không! Cô nài nài kia đưa năm ngàn lượng còn không phải sẽ đi vào à! Than thở! Than thở! Bản thân khi còn sống, sợ là đêm nay liền giao đãi ở trong này.

Dạ Từ Huyền dẫn Nhiều Hồn vào đại sảnh, ngạc nhiên từ đại sảnh xa xa còn có lực hấp dẫn hơn mỹ nữ như nàng, đang tiếp đón khách nhân hoặc là các cô nương tiếp rượu đều ào ào quay đầu, ánh mắt đều là yêu thích. Khi ngẩng đầu nhìn Dạ Từ Huyền, lại có người ngây ngẩn cả người, nhất thời, trong đại sảnh yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng chân rơi trên mặt đất.

“Lại có tiểu cô nương đến đạo kỹ viện, ha ha ha ha ha...” Cũng không biết là ai nói một câu, sau đó toàn trường đều nở nụ cười.

“Hắc hắc ~ các vị tiếp tục, tiếp tục, đừng nhìn ta, đừng nhìn ta...”

Tìm một góc hẻo lánh ngồi xuống, vẫn còn bị nhiều ánh mắt tránh như đứng đông lửa, như ngồi đông than, năm ngàn lượng mua một chỗ ngồi đã đủ nghẹn khuất, mẹ kiếp, hiện tại cả người nàng rất khó chịu. Đáng chết, không nhìn nàng, bọn họ sẽ chết!

So với Dạ Từ Huyền, đại sảnh Nhiều Hồn lại tương đương hưởng thụ các ánh mắt đó, nhất là nhóm các vị mỹ nữ sát chi mặt phấn. Lè ra đầu lưỡi thật dài, đầu ngẩng cao, chân sau đứng thẳng, chân trước làm “Chúc mừng”, đưa tới đại gia ào ào trầm trồ khen ngợi! Nhiều Hồn nghe thấy tiếng trầm trồ khen ngợi, càng lên mặt, hưng phấn đem những gì Dạ Từ Huyền huấn luyện cho nó nhất nhất triển lãm cho mọi người thưởng thức, lúc này có một cô nương đi qua, nó một ngụm cắn quần áo người ta, “Rào rào” một tiếng, vốn là cô nương mặc mỏng manh nháy mắt chỉ còn lại cái yếm, “A ~”

Tiếng thét chói tai và sắc mặt xấu hổ kéo Dạ Từ Huyền về hiện thực, xem tình cảnh trước mắt, hai tay xoa trán, sao nàng có thể dưỡng ra một con chó háo sắc như vậy chứ. Xem bộ dáng con chó kia nóng lòng muốn thử, Dạ Từ Huyền hận không thể một cước đạp lấn nó!

Theo tiếng thét chói tai, đám người vốn đã xem nhẹ nàng, lại từ bốn phương tám hướng quay đầu trung ra ánh mắt tò mò, nhìn thấy Nhiều Hồn đang liếm đuôi cô nương nhà người ta, mọi người ào ào bàn tán sau đó cười té trước ngã sau, lúc này Dạ Từ Huyền hận không thể tìm cái lỗ chui xuống, chó này, nàng thật sự không biết!

Đột nhiên, có người nhận ra nàng, rống lên: “Đó không phải là Thất tiểu thư Dạ gia sao?”

“Oanh” một tiếng, đại sảnh lại lần nữa bùng nổ tiếng thảo luận, Dạ Từ Huyền biết, mục đích của nàng đã đạt được: Hiên Viên Đình bị nàng tha xuống nước!

”Nha đầu!”

Dạ Từ Huyền nghe tiếng người tới mà hoảng sợ, xong rồi, thật sự xong rồi...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Bị Năm Bao

Editor: Bộ Yến Từ

Người tới tươi cười nhìn nàng, giữa mi hấn che giấu sự tức giận làm cho Dạ Từ Huyền đứng tại chỗ rùng mình. Khoảng cách giữa hai người là hai trượng, khí tràng của hấn lại lớn như vậy, nếu đứng ở trước mặt nàng, nàng sẽ thế nào? Nàng đứng là một điểm cũng không dám nghĩ!

Dạ Từ Huyền gian nan nuốt nước miếng, nhất thời không biết nói thế nào cho phải. Cái mũ “Dật Vương phi” ở trên đầu, lại chạy tới kỹ viện dạo chơi còn mang theo một con chó háo sắc, không thể nghi ngờ là bôi đen lên mặt Hiên Viên Đình, khiến hấn bị người ta nhạo báng.

Vốn dĩ nàng chỉ muốn để cho Hiên Viên Đình “Hiểu biết” ác tính của nàng, sau đó khi kết hôn không cần cùng hấn viên phòng. Nhưng mà, hiện tại phản ứng của mọi người nói cho nàng biết, ngày mai Hán Thành lại truyền ra gièm pha, Dạ Từ Huyền nàng dạo kỹ viện lại phụ gia một Dật Vương gia “Không được” là chuyện thiết thực thông thường.

”Hiên Viên Đình!”

Cuối cùng Dạ Từ Huyền cố lấy dũng khí, gian nan gọi, nàng vừa dứt lời, thần sắc đám người quần chúng đều sững sốt. Hiện tại toàn thân nàng đều là mồ hôi, lại cúi đầu nhìn thoáng qua con chó háo sắc kia còn đang liếm đuôi tuyết trắng của mỹ nữ —— con chó háo sắc này, mảy cũng xong rồi!

Khi Dạ Từ Huyền cho rằng Hiên Viên Đình muốn tức giận, ai biết hấn lại nói một câu: “Nha đầu, còn muốn đùa với bốn vương chơi trốn tìm, sao lại chạy đến loại địa phương này? Làm hại bốn vương tìm mãi!”

Hiên Viên Đình dứt lời, cầm Dạ Từ Huyền kềm chút nữa rớt xuống đất, chơi trốn tìm? Hiên Viên Đình, một người nghĩ ra được. Lại ngẩng đầu nhìn ánh mắt tựa tiểu phi tiểu kìa, Dạ Từ Huyền đánh rùng mình.

”Hóa ra Dật Vương theo Quận chúa chơi trốn tìm, thật sự là hào hứng!”

”Đúng vậy...”

”Đúng vậy...”

...

Cũng không biết là ai nói một câu như vậy, bốn phía liền bắt đầu phụ họa. Ai cũng nghe ra được Dật Vương gia lại lấy thân phận áp bọn họ, mặc kệ “Chơi trốn tìm” chân thật có bao nhiêu không đáng tin, bọn họ tuyệt sẽ không đi đắc tội vị Vương gia thần bí này.

Việc này, mọi người hiểu trong lòng mà không nói là tốt rồi!

”Vậy đến lượt ta bắt người!”

Dạ Từ Huyền theo can nhĩ đi xuống, trong mắt có tí áy náy, bắt quá rất nhanh lại khinh bỉ Hiên Viên Đình lấy lý do vô si vớ vẩn bao phủ.

”Tốt lắm, cùng đi đi!”

Hiên Viên Đình nhìn nàng ánh mắt bất nạt kia cũng không tức giận, ôn nhả nói một câu, lại không biết thế nào hấn lại đang theo dõi con chó to trên đất, mi mày nhử lại, trong mắt rất nhanh hiện lên một tia phản cảm, nhưng rất nhanh hấn khôi phục như thường, xoay người đi ra ngoài.

Nhiều Hơn tiếp thu ánh mắt của hấn, thân mình mập mạp run lên hai đầu.

”Đi!” Dạ Từ Huyền một cước đá vào trên người Nhiều Hơn, con sắc cầu này khi trở về nàng nhất định phải nhốt nó vào quan phòng tối, bỏ đói nó ba ngày! Thật sự là dễ cho mình rất dọa người!

Đi theo Hiên Viên Đình đi đến chỗ rẽ, cũng chính là phía dưới cửa sổ nàng đi vào, vừa mới chuẩn bị mở miệng, đã bị Hiên Viên Đình lăm vào lòng, được vào trong phòng.

”Này, ngươi đây là gây trở ngại tự do thân thể, buông ta ra!”

Dạ Từ Huyền từ chối một đường, rút cục từ trong lòng hấn xuất ra, đỏ mặt rống lên.

Tướng nàng thượng thể lừa nhiều sắc lang như vậy, lại không nói qua một lần luyện ái, đối với loại hành vi thậm mật chỉ có giữa người hữu tình, nàng hoàn toàn không tiếp thu được. Hiên Viên Đình rất xa lạ với nàng, xa lạ đến mức chỉ gặp mặt vài lần, chỉ nói qua mấy câu.

Hiên Viên Đình không đáp lời, đi thẳng tới chủ tọa ngồi xuống. Dạ Từ Huyền bĩu môi, đánh giá bốn phía, phòng ở như thế này là nghị sự. Nàng lười quản nhiều như vậy, phiêu liếc mắt một cái đang chuẩn bị ngồi xuống ghế dựa phía sau, lại nghe thấy thanh âm Hiên Viên Đình ầm ầm truyền đến: “Đứng, không được ngồi!”

”Ngươi...”

Dạ Từ Huyền nhất thời chán nản, ngươi nha, ngươi bảo không ngồi sẽ không ngồi, kỳ thực không phải rất mất mặt? Nàng lên mặt làm hai cái mặt quỷ với Hiên Viên Đình chuẩn bị ngồi xuống, ghế dựa phía sau nàng nhảy mất bị phá thành mảnh nhỏ —— nàng đặt mộng ngồi xuống đất.

”Hiên Viên Đình, ngươi không phạm! Không phạm nam...”

Dạ Từ Huyền biết là nha phá rồi, ôm mộng đau, một bên nhu một bên mắng, vài người ngoài cửa nghe được lời của nàng, thật sự đồng ý gật gật đầu, quả thực chủ tử không phạm.

”Nhiều Hon đâu?”

Dạ Từ Huyền thấy hấn không đáp lời, đột nhiên nhớ tới sắc cầu kia còn đang trên đường, chịu đau đứng lên chuẩn bị tìm nó, vạn nhất trễ một chút, nói không chừng bị người ta đánh cắp.

”Một lát trả lại nàng!”

Hiên Viên Đình vừa mới nói xong, Nhiều Hon bị Dạ Ảnh nắm thật thông linh ở bên ngoài kêu to hai tiếng, chỉ ra sự tồn tại của nó.

Dạ Từ Huyền quên mất đau đón nóng bùng trên mộng bản thân, vui sướng chuẩn bị đi mở cửa, Hiên Viên Đình lại nhủ mày, nhàn nhạt nói: “Đều vào đi!”

Ba người Dạ Ảnh tiến vào, nhìn thấy ánh mắt lông mày Dạ Từ Huyền nhàn thành một đồng, âm thầm kinh thán: Chủ tử quả nhiên không phạm, hơn nữa đủ ngoan!

”Gặp qua Quận chúa Lan Hi!”

Ngay trước mặt Dạ Từ Huyền bọn họ không dám gọi nàng là Vương phi, nói không chừng tòe người trên lại nghĩ đến cái gì, sau đó đối với bọn họ “Thi bạo”.

Dạ Ảnh nắm Nhiều Hon một mặt vui sướng khi người gặp họa, còn Tuyệt Nhất lại là bốn mươi lăm độ nhìn trần nhà, Mị Ảnh đồng chí mặc hồng y bên cạnh bọn họ, trương ra gương mặt đau khổ nhìn Dạ Từ Huyền: Đều là do ngài ban tặng!

”Ngươi không có chuyện gì xem ta làm chi? Chúng ta biết nhau sao?”

Dạ Từ Huyền thấy Mị Ảnh nhìn chằm chằm nàng, nàng tay trái ôm mộng, ngón tay phải chỉ Mị Ảnh, lại chỉ chỉ bản thân hỏi.

”Ách...” Mị Ảnh gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

”Thiệt! Thật mất mặt, còn tưởng rằng yêu nghiệt soái ca ngươi biết ta chứ!”

Dạ Từ Huyền không thú vị vẫy vẫy tay, đang chuẩn bị tìm một cái ghế ngồi xuống, lại không thấy Hiên Viên Đình đang ngồi trên ghế lúc này mặt đã đen như đáy nồi. Vậy mà nàng lại dám ở trước mặt hấn đùa giỡn thuộc hạ hấn? Thật sự đáng chết!

”Di, Hiên Viên Đình, sao mặt ngươi lại biến thành Bao Công vậy hả?”

Hiện tại Hiên Viên Đình hận không thể bóp nát nàng, còn Dạ Ảnh tới xem náo nhiệt lại không sợ chết hỏi: “Bao Công là ai?”

Không đợi đến đáp án Bao Công là ai, lại nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Hiên Viên Đình truyền đến: “Dạ Ảnh, gần đây ngươi rất nhàn, đi Lạc Thành một chuyến đi! Nhiệm vụ bốn vương sẽ dùng bỏ cầu đưa tin cho ngươi, hiện tại khởi hành, lập tức, lập tức!”

”Oanh” một tiếng, Dạ Ảnh khóc lớn, hấn ta chỉ xem náo nhiệt sao lại phải đi đến Lạc Thành rồi? Nơi đó rất hoang vắng, đây là “Sung quân”!

”Dạ!”

Dạ Ảnh nghiêng răng nghiêng lợi đáp, phiêu liếc mắt thấy Mị Ảnh đang rất vui sướng khi người gặp họa, trong lòng hô to oan uổng!

Dạ Tử Huyền còn đang trong trạng thái ngốc mộng khi Dạ Ảnh bị “Sung quân”, lại nghe thấy người kia ả ả mở miệng: “Mị Ảnh, ngươi muốn phạt thế nào?”

Mị Ảnh ngửa mặt lên trời thờ dài, yêu nghiệt mở miệng nói: “Thuộc hạ không phải trước tiên thông tri chủ tử Quận chúa Lan Hi đến đây sao?”

“Đích xác như thế, “Hiên Viên Đình sát có chuyện lạ gât đầu, “Bằng không trừng phạt của ngươi sẽ do bốn vương đến định đoạt!”

“Đủ!” Rốt cuộc Dạ Tử Huyền nghe không nổi nữa, hình như là nàng đạo kỹ viện chọc họa, hung tợn nói: “Ngươi đây là tìm cái quỷ đạo lý, dám làm dám chịu, hôm nay do ta gánh hết.”

Rốt cục, trừ bỏ Hiên Viên Đình “Phốc” một tiếng nở nụ cười, Tuyệt Nhất băng sơn hơi giật giật khoe miệng.

“Hảo hán, bắt đầu từ đêm nay, nàng phải thành thật đợi cho đến ngày đó xuất giá, bốn vương liền không phạt bọn họ. Thế nào?”

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!” Chẳng sợ Hiên Viên Đình người căn bản chính là tiểu nhân!

“Không đời ỷ?”

“Không đời ỷ!” Dạ Tử Huyền gât đầu, sau đó phao cái mị nhãn với Mị Ảnh hỏi: “Kết quả các ngươi phạm vào chuyện gì?”

“A —— “

Dạ Tử Huyền dứt lời, liền nghe thấy một tiếng thét chói tai cùng thanh âm vật nặng rơi xuống đất ngoài cửa sổ. . . .

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Hắc Y Sát Thủ

Editor: Bộ Yến Tử

Hiên Viên Đình nghe thấy một tiếng hét thảm, hơn nữa lại có thanh âm dậm thịt, khoe miệng hơi kéo về phía trước nói một câu: “Lực đạo vừa khéo!”

“Ngươi...”

Dạ Tử Huyền gât đầu mở miệng, nhưng mà lại không biết muốn nói gì, chỉ có thể đứng tại chỗ hung tợn trừng hấn.

Còn Tuyệt Nhất từ lúc Dạ Ảnh bị “Sung quân” đến lúc Mị Ảnh bị ném ra ngoài cửa sổ, hấn ta đứng ở tại chỗ động cũng chưa động một cái, thật là “Chuyện không liên quan đến mình cao treo cao khờ”!

Hiện tại Hiên Viên Đình ở trong mắt Dạ Tử Huyền, hấn chính là thần, thần bệnh thần kinh. Nàng chẳng qua chỉ hỏi hồng y nam tử một câu mà thôi, Hiên Viên Đình liền động kinh ném người ta ra cửa sổ, yêu nghiệt soái ca bị suất biên không có?

Hiên Viên Đình xem cái mặt bánh bao phồng lên, mắt to trừng mắt nhìn mình, lại nhẹ nhàng cười ra tiếng. Nha đầu chết tiệt này là gan rất lớn, liền tiếp không sợ chết đến đạo kỹ viện, thật sự nên đánh!

“Ta phải đi về!”

Mồ nữ vừa rồi còn hung thần ác sát, gât đầu trừng hai mắt nháy mắt tội nghiệp nhìn Hiên Viên Đình khẩn cầu, diễn viên tốt, tài năng diễn xuất đồng dạng, bằng không khẳng định nàng thoát thân không xong.

Trên gương mặt tuần mỹ của Hiên Viên Đình lộ ra chút ý cười, nhìn thoáng qua đại cầu quỳ rạp trên mặt đất, nói: “Được, nhưng con chó của nàng phải lưu lại.”

Nghe yêu cầu vô lý như thế, nháy mắt Dạ Tử Huyền muốn tặc mao, nhưng đột nhiên lại nghĩ đến cái gì đó, giọng điệu không khỏi phóng thấp đề-xi-ben, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Vì sao?”

“Vì nàng có điểm tự giác, bằng không con chó ngự ban này cũng sẽ...”

Dạ Tử Huyền nghe ra uy hiếp nhẹ bồng, cả người run lên, nhìn thoáng qua con chó chết tiệt “Không biết sống chết” kia liếc mắt một cái, nhất thời chán nản lợi hại. Nhưng lại vô pháp, nàng trừ bỏ khinh công tốt, công phu đánh nhau kém không phải một điểm hay nửa điểm, “Tiểu nữ tử co được dẫn được”, nàng nhất định sẽ đòi lại.

” Bao lâu?”

” Mười ngày!”

Mười ngày? Vậy đến ngày thành thân, đáng chết! Không bao giờ liếc hần một cái, thả người từ cửa sổ được ra ngoài. Nhảy đến trên đường cái, Mị Ảnh hồng y yêu nghiệt kia đã sớm không biết tung tích. Hừ hừ hai tiếng, vừa mới đi hai bước, sau đó đắc ý cười đi đến một phương hướng khác.

Càng chạy càng hẻo lánh, trên đường ngay cả nửa người cũng không thấy, trong lòng nàng có chút sợ hãi, nhưng lại nghĩ đến Lưu Mang “Tán tã”, “Ân công” kia, đêm nay lại mất nhiều tiền như vậy, lá gan lại phồng lên.

Rốt cục, đi tới cách Lưu phủ không xa, chỉ thấy ánh lửa ngập trời, còn có tiếng ồn ào chém giết. Hai chân Dạ Từ Huyền run lấy bầy, muốn quay trở về nhưng lòng hiếu kỳ giết chết mèo, lại nói, nói không chừng lại có thể lao nhất bút, vì thế nàng lập tức lặng lẽ tiếp cận.

Nàng từ trong lòng lấy ra một cái khăn che khuất mặt, quan khán địa thế một chút, nhìn phía trước có một gốc cây đại thụ, thả người ẩn vào.

Khi nàng xem tình hình bên trong, sợ tới mức kém chút nữa kêu ra tiếng. Trong viện hoành thất thụ bát nằm một khối cụ thi thể thẳng huyết, một đám hắc y nhân đang huy đại đao chung quanh tìm kiếm này nọ, nhìn thấy người sống bọn họ liền giết, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn. Máu trên đất chảy thành khe rãnh, trong bụng Dạ Từ Huyền quay cuồng, ghê tởm cực kỳ muốn phun.

” Người nào?”

Bởi vì động tác của nàng có chút lớn, kinh động hắc y nhân đầu lĩnh phía dưới. Hắc y nhân che mặt rống to một tiếng, một đôi con ngươi chim ưng gắt gao nhìn chăm chăm nơi nàng ẩn thân. Đang lúc hắc y nhân muốn tiến thêm một bước xem xét, từng người suu từ khắp nơi trở về bẩm báo với hắn ta.

” Báo cáo đại nhân, lục soát không có!”

” Báo cáo đại nhân, lục soát không có!”

...

” Phụ tử kia đâu?”

” Cũng không thấy bóng dáng!”

” Đào móc ba thước đất cũng phải tìm ra cho ta!”

” Dạ!”

Sau khi một đám hắc y nhân lĩnh mệnh, lại tản ra bốn phía.

Hắc y đầu lĩnh lại ngẩng đầu lên nhìn về phía cây ả, trực giác sát thủ nói cho hắn ta biết, trong bóng cây đó tất là có chút gì.

Dạ Từ Huyền còn chưa kịp chạy trốn cũng thật sự không hay ho, đại hòa dấy lên nhắm thẳng lui trong bóng cây, nước mắt khiến nàng sặc ra. Che miệng và mũi, huân nước mắt chảy ròng, mau không nín được, không nín được.

” Để mạng lại!”

Dạ Từ Huyền cơ trí, tránh đi chỗ ẩn thân, chỉ thấy một phen lượng lác lác kiếm đã đâm đôi mặc thân cây. Dựa vào! Người này công lực hảo thâm hậu!

Không dám đại ý, vận khinh công trước thoát đi bóng cây đáng chết này. Bởi vì khối đặc, hắc y nhân lại một lần nữa bỏ lỡ thời cơ tuyệt hảo giết chết nàng, vì thế hai người đều ào ào dừng trên đất.

Dạ Từ Huyền xuất ra đao kỹ viện, sao có thể nghĩ đến sẽ có lúc này, tự nhiên không có lấy kiếm. Nhưng mà, trong tay đối phương có vũ khí, lại là nhân vật độc ác, võ công bản thân không tốt, chưa chiến trước thua. Đúng rồi, lấy ra cây quạt Hiên Viên Đình cho, còn có thể ngăn cản một hai chiêu, tìm được cơ hội lập tức lách người.

Lúc Dạ Từ Huyền YY các loại, hắc y nhân đối diện đã sinh ra một cổ hơi thở nguy hiểm khiếp người, động tác ra tay rất nhanh, tựa hồ muốn một đao giải quyết nữ nhân toát ra giữa đường này. Hắn ta đem toàn bộ sát khí bạo lộ không thể nghi ngờ, khi đối diện Dạ Từ Huyền lấy ra cây quạt vuốt hai ngón nước miếng.

Hắc y nhân thấy cây quạt trong tay nàng, cảnh giác nhìn thoáng qua bốn phía. Sau đó ánh mắt rừng mình, thanh âm lãnh giống như hàn băng hỏi, “Cây quạt này của ngươi từ đâu mà đến?”

” Nhặt!”

Nhặt? Hắc y nhân dừng một chút, Dạ Từ Huyền nhân cơ hội này tung người một cái, đánh không lại nàng chạy!

” Người đâu, đuổi theo!”

Hắc y nhân nhất thời chán nản, nữ nhân đáng chết này, nói không chừng cây quạt trong tay nàng chỉ là giống mà thôi, người nọ làm sao có thể tùy ý đánh rơi cây quạt xuống trên người một nữ nhân, hơn nữa xem trang điểm của nàng, hẳn là cô nương vẫn chưa am sự thật.

Đột nhiên, mười hắc nhân đi theo hắc y đầu lĩnh bắt đầu đuổi theo sau. Sau một nén nhang, hơn mười người “Thi chạy” chỉ còn lại Dạ Từ Huyền cùng hắc y đầu lĩnh.

Hắc y đầu lĩnh không nghĩ tới khinh công của tiểu nha đầu này tốt như vậy, hoàn hảo khinh công hẳn ta cũng không kém, nhưng cũng chỉ có thể xa xa đi theo nàng. Nha đầu này là người ra sao? Nghi hoặc qua đi, nha đầu phía trước đã không thấy bóng dáng.

”Đáng chết!”

Hắc y nhân mắng một tiếng, trước mắt là rừng cây rậm rạp, ngoài bia rừng là bụi cỏ khô vấy quanh, hiện tại mà đi tìm nàng càng thêm phiền toái. Lưu lại ký hiệu, hẳn ta một mình cánh gác tiến vào. Bốn phía quá mức yên tĩnh, ngẫu nhiên có thanh âm dạ oanh truyền đến, chân dẫm nát trên lá rụng thật dày, phát ra thanh âm sần sật.

”A... Cứu mạng...”

Đột nhiên, hẳn ta nghe được tiếng vang, thả người bay tới chỗ âm thanh phát ra. Khi hẳn ta đuổi tới, nhìn thấy nữ tử bị hẳn ta đuổi giết đang chột vạt ngồi dưới đất, cả người đều đang run run. Khi hẳn ta nhìn thấy tình cảnh trước mắt, cũng rất sững sờ...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Editor: Bộ Yến Tử

Tình cảnh trước mắt, nếu như thanh quang ban ngày gặp cũng sẽ làm cho người ta lạnh từ đầu đến chân, chứ đừng nói là hơn nửa đêm. Khó trách nha đầu kia bị dọa đến nửa chết nửa sống, thật là thú vị, vậy mà trong lúc vô ý chạy đến bãi tha ma.

Trước mặt Dạ Từ Huyền là một cái hồ rất lớn, bên trong hồ có vô số hải cốt, bán hủ thi thể, còn có gần đây mới bỏ xuống, mặc dù ở mùa đông trong hồ cũng tàn mát ra từng đợt tanh tưởi. Còn ở chung quanh hẳn ta, còn nằm mấy cỗ anh thi, trên mặt đầy thi trùng, ánh mắt đã trống rỗng, lộ ra dày đặc bạch cốt. Không trung còn nổi lơ lửng ma troi, bay qua bay lại ở trong rừng cây...

Rất nhanh hắc y nhân minh bạch chân tướng, xem ra nha đầu kia là muốn bỏ chạy hướng hồ đối diện, kết quả không nghĩ tới trước mắt đột nhiên xuất hiện tình cảnh kích thích nỗi sợ hãi nguyên thủy nhất của nhân loại, không hề phòng bị lớn tiếng hò hét. Đã như vậy, đó cũng là vận mệnh của nàng.

Hẳn ta giờ kiểm lên, chuẩn bị cho nàng một kích trí mạng. Nhìn thấy người Thị Huyết Minh làm việc, đều đáng chết. Trên đời không ai gặp qua người Thị Huyết Minh, gặp qua đều đi gặp Diêm Vương.

Nháy mắt, hẳn ta bắn ra sát khí bốn phía như Ám Dạ Tu La tới gần Dạ Từ Huyền. Nhưng hẳn ta thật không ngờ là, lúc hẳn ta cách nàng chỉ có hai bước, thời điểm chuẩn bị xuống tay nha đầu trên đất lại nhảy dựng lên, giống như bạch tuộc gắt gao ôm lấy người hẳn ta.

Hẳn ta cảm kiếm trong tay cứ như vậy dương ở không trung, chậm chạp không có rơi xuống. Tâm đột nhiên giật mình, đây là cảm giác chưa từng có qua. Sát khí trên người càng ngày càng đậm, hẳn ta lại có thể cảm giác được rõ ràng cả người nàng do sợ hãi mà lạnh như băng còn đang run run.

Đáng chết! Nàng lại không buông tay, hẳn ta bị thúc là tên sát thủ thứ nhất bị nữ nhân ôm chặt mà hít thở không thông trong lịch sử.

”Cút ngay!”

Hắc y nhân nổi giận, tay trái dùng toàn lực ném Dạ Từ Huyền ra ngoài, chưa từng có nữ nhân nào dám tới gần hẳn ta, đương nhiên, cho tới bây giờ hẳn ta chưa từng cho nữ nhân cơ hội. Nhưng nữ nhân đáng chết này lại là người thứ nhất, cũng chính là người cuối cùng!

Dạ Từ Huyền bị hắc y nhân vứt ra thật xa, đụng vào trên một thân cây, đau đớn làm cho nàng tìm về một tia lý trí. Nhưng mà, khi cúi đầu nhìn thấy dưới tay lại đè lên một vật thể, nàng lại lớn tiếng kêu lên —— đó là một cánh tay bị gò bó đục khoét.

Dạ Từ Huyền thật vất vả đứng lên trốn sau một thân cây nôn thốc nôn tháo, nơi này thật đáng ghét, phi thường ghê tởm, vô hạn ghê tởm...

Hắc y nhân lại lần nữa giờ kiểm lên, sớm một chút giết nàng, sớm một chút xong việc. Vừa vặn nơi này là bãi tha ma, giết nàng còn không phí lực giải quyết thi thể.

”Đề mạng lại!”

Lúc Dạ Từ Huyền quay đầu lại, thấy hàn kiếm sắc bén nhanh chóng hướng tới bản thân, nàng thật sự tròn tròn mắt, hoặc là nói chân bị dọa mềm nhũn, quên né tránh. Thật vất vả mới trùng sinh, vậy mà lại chết đi nhanh như vậy...

Dạ Từ Huyền sợ hãi nhắm hai mắt lại, nhưng không có đợi đến hàn kiếm lạnh như băng cùng đầu đón đâm vào thân thể, chỉ nghe thấy tiếng binh khí chạm vào nhau. Sừng sốt vài giây, nàng mới thông thả mở to mắt, lúc này, phía trước nàng đứng một nam tử áo bào trắng đưa lưng về phía nàng. Vừa mới xảy ra một chuyện cầu huyết anh hùng cứu mỹ nhân, nàng được người cứu?

Hắc y nhân đứng đối diện nàng, hán ta hướng mũi kiếm, ánh trắng chiếu vào trên thân kiếm của hán ta phỉm ra hàn quang lạnh như băng. Sát khí quanh thân của hán ta càng đậm hơn so với trước kia, nàng đứng ở sau lưng bạch y nhân, nhậm nhiên có thể cảm giác được rõ ràng.

“Sáo Ngọc công tử!”

Đến cùng thì nha đầu kia có lai lịch gì? Vậy mà ngay cả thiên hạ đệ nhất trang thiếu trang chủ Sáo Ngọc công tử cũng ra tay giúp nàng, ai cũng biết đến Sáo Ngọc công tử ái tài, thích chung diện nữ, nhưng lại là người lạnh tâm. Đây không khỏi rất kỳ quái!

“Hào nhân lực!”

“Sáo Ngọc công tử có một mặt nạ bạc, một sáo ngọc, thiên hạ ai mà không biết?”

“Quá khen!”

Hắc y nhân cũng không tiếp tục cùng hán khua môi múa mép, híp nửa con mắt nhìn về phía bọn họ, ánh mắt càng khiếp người, Dạ Từ Huyền lui về sau mấy bước.

Bạch y nhân phía trước nàng tựa hồ không có như vậy, trêu tức nói một câu: “Sát khí quá nặng, cũng không có lợi cho giết người!”

“Hừ!”

Hắc y nhân không hề nhắc nhở liền chém ra kiếm sắc bén, người được gọi là Sáo Ngọc công tử tựa hồ biết sẽ như vậy, khoe miệng khinh loan, giờ sáo ngọc trong tay lên nghênh đón.

Dạ Từ Huyền đứng tại chỗ, hai mắt nhìn chăm chăm hai người phía trước đánh túi bụi. Một hắc y nào đó cùng một bạch y nào đó, chiêu thức đẹp mắt, giống như đang biểu diễn, thật sự rất dễ nhìn.

Nếu hai người đánh nhau ở giữa sân biết ý tưởng lúc này của nàng, bọn họ liệu chết chiến đấu nàng chỉ cho là xem diễn, phỏng chừng binh khí của hai người đều sẽ không chút do dự tạt đến nàng.

Di, gần đây rất lưu hành mang mặt nạ bạc sao? Người này cũng mang một cái, lão bản phòng sách kia cũng... Lão bản phòng sách. Chẳng lẽ người nọ là hán?

Đây là lần đầu tiên, Dạ Từ Huyền thấy được thiên hạ thật là nhỏ, nhỏ đến mức nàng và hán gặp mặt qua một lần, tại bãi tha ma cũng có thể gặp. Trả lại tình cảnh diễn cầu huyết anh hùng cứu mỹ nhân, thật sự là duyên phận!

Vừa rồi hắc y nhân gọi hán là cái gì? À, đúng rồi, Sáo Ngọc công tử, đồ trên tay hán khẳng định thật đáng giá! Hắc hắc, nàng không ngại ngày nào đó đi trộm đến chơi đùa chút!

Hồn mỡ nữ trở về, lại bắt đầu để ý tới binh khí của Sáo Ngọc công tử, càng là truyền gia chỉ bảo cần hồn địch. Nơi này nhiều tử thi, âm khí quá nặng, nàng phải nhanh chóng rời đi. Còn hai người đang đánh nhau kịch liệt kia, căn bản không tý vết chú ý nàng, cứ như vậy, nàng vận khinh công chạy khỏi nơi này.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp, lúc nàng chạy đến bên cạnh rừng cây lại đụng phải một đám quy tóc hắc y nhân.

Dựa vào! Có phải hôm nay lão nương phạm phải thái tuế!

“Chạy đi đâu!”

Trong phút chốc, mười mấy hắc y nhân bao vây lấy nàng. Nàng xem đến thế trận, hai chân không tiền đồ chiến hạ. Làm sao bây giờ? Nàng không muốn chết!

Đột nhiên, nàng nghĩ tới cái gì, hắc y nhân cảnh giác xem tay phải nàng vói vào trong lòng, rất là khẩn trương. Bởi vì, trong ý thức của bọn họ, có thể ở trong tay đại nhân của bọn họ đào thoát, võ công cũng không phải hạng hời hợt, đã qua lâu như vậy mà đại nhân còn chưa đuổi tới, cũng có khả năng đại nhân của bọn họ đã bị trọng thương, hoặc là đã chết!

“A ~!”

Chỉ nghe thấy hắc y nhân phía sau Dạ Từ Huyền kêu lên vài tiếng thảm thiết, trong chớp mắt nữ tử trước mắt đã chạy khỏi bao vây của bọn họ, hơn nữa đã chạy thật xa.

”Nước, nước...”

Vài tên hắc y nhân hai tay ô ánh mắt lẫn lộn trên mặt đất, miệng hò hét đòi nước, đến cùng thì nữ nhân này đã làm cái gì với họ vậy.

”Ha ha! Hào hảo hưởng thụ chút bom hạt tiêu của bọn tiểu thư đi!”

Hóa ra Dạ Tử Huyền lấy phần hạt liêu ra vẩy vào mắt bọn họ, hạt tiêu bay vào mắt, không chết được nhưng phải điếu đi nửa cái mạng!

Hai người ở chỗ sâu trong rừng cây nghe được thanh âm xa xa truyền đến, hai người ăn ý dừng động tác, lui lại mấy bước đối diện.

Tà xem địa phương vừa rồi Dạ Tử Huyền đứng, nơi nào còn có bóng dáng của nàng? Nàng thừa dịp bọn họ không chú ý, chạy mất rồi!

”Đáng chết!”

Hắc y nhân giận dữ, quay đầu lại muốn chém chết người ngân diện, còn khoe miệng ngân diện lại khinh loan, không chút do dự lưu lại bốn chữ “Không hèn gặp lại”, chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Q1. Chương 41: Thảm án cả nhà

Hắc y nhân đầu lĩnh đứng tại chỗ, nhìn phương hướng Sáo Ngọc công tử rời đi, hận nghiền răng nghiền lợi. Loại địa phương quỷ quái này, cư nhiên có thể gặp được Mộ Dung Chiêu, hôm nay thật sự bất thường! Hay là, Mộ Dung Chiêu cũng vì thứ đó mà đến?

Hắn ta cấp tốc chuyển động đầu óc suy xét, thiên hạ đệ nhất trang cách Hán Thành rất xa, khoái mã cũng muốn nửa tháng lộ trình. Hơn nữa, Sáo Ngọc công tử không dễ dàng rời trang, lần này là vì cái gì? Suy tư đến tận đây, lại nghĩ tới nhiệm vụ đêm nay, hai mắt lại lờm phờm đã sớm biến mất vô ân vô tung, dưới chân không chút do dự bay tới ngoài bia rừng.

“Đại nhân!”

Đám hắc y nhân nhìn thấy đầu lĩnh, không hề do dự quỳ xuống đất nghênh đón. Cô nương kia khinh công quá lợi hại, có thể từ trong tay đại nhân bình yên vô sự chạy thoát, vô duyên vô cớ sinh ra chút bội phục.

Hắn ta nhìn thoáng qua người quỳ trên mặt đất, trong đó có mấy người lại nhắm mắt lại, hơn nữa bộ dáng thống khổ, trong lòng hắn ta càng nổi trận lôi đình, “Sao lại thế này?”

Một hắc y nhân trong đó quỳ xuống đất đơn giản nói chút chuyện đã trải qua, nghe xong, hắc y nhân một cước đá phiến người này, lửa giận trong mắt làm cho những người khác trên đất đều cảm thấy hô hấp khó khăn, cảm thấy đầy vò.

“Phế vật!”

Hắn ta sảng giọng mắng, liếc mắt một người trên, nói với vài người đang quỳ: “Không lưu một người!”

Mấy người hơi chần chờ một chút, nhưng vẫn đều nhịp đáp: “Dạ!”

Hắc y nhân đầu lĩnh không chút cảm thấy quyết định của mình có bao nhiêu tàn nhẫn, ở chỗ hắn ta chỉ có một pháp tắc sống sót: Kẻ thích hợp sinh tồn! Chỉ cần liên lụy tổ chức, chỉ có chết!

Thị Huyết Liên Minh đã sớm thành lập nhiều năm, nhưng luôn luôn là một chỗ truyền thuyết giấu kín. Không ai biết mình chủ là ai, càng không có người biết vị trí cụ thể của hắn, hết thấy đều thần bí.

“Báo cáo đại nhân!”

Hắc y nhân ở lại Lưu phù căn cứ theo ám hiệu bọn họ lưu lại, đều chạy tới đây, hơn nữa đều kinh hoàng quỳ xuống.

“Xảy ra chuyện gì?” Nếu không phải nổi bật ngoài ý muốn, bọn họ hẳn là chờ ở mười dặm bên ngoài thổ pha.

“Hồi đại nhân, Lưu phù xuất hiện một gã nam tử không rõ, võ công cao cường, chúng ta đều không phải là đối thủ, chúng ta tổn hại vài người sau đó mới có thể đào thoát!”

“Có lai lịch gì?”

“Thuộc hạ không biết!”

“Phé vật! Phé vật! Phé vật!”

Hắc y nhân cúi đầu, tiếp theo đập lẫn vào người, tức giận không chút giảm bớt ngược lại càng ngày càng thịnh, đêm nay từ lúc nữ nhân đáng chết kia xuất hiện liền trở nên phá lệ không tầm thường! Lúc trước là Mộ Dung Chiêu, hiện tại lại là một gã nam tử xa lạ, chẳng lẽ...” “Tìm được thứ đó không?”

“Đã tìm cao thấp tất cả Lưu phủ, nhưng không có phát hiện gì! Xin thứ cho thuộc hạ cả gan, chúng ta thu được tin tức có phải là giả hay không?”

Hắc y nhân có chút run sợ hồi đầu lĩnh, thật sự là hắn không nghĩ ra, nếu thứ đó ở Lưu phủ, không lý do gì mà, phản phản phục phục tìm vài lần, vẫn không tìm được thứ gì đó mà đại nhân muốn tìm. Phụ tử Lưu Kiệt đêm nay có bữa tiệc, còn chưa có trở lại phủ đệ đã bị người của họ đuổi giết, sau đó mất bóng dáng cho nên thứ đó không có khả năng tùy thân mang theo. Như vậy, hoặc là thứ đó căn bản không ở Lưu phủ hoặc là chính Lưu Kiệt đã đem thứ đó giấu ở ngoài Lưu phủ.

Phá lệ, hắc y nhân đầu lĩnh không có tức giận hoặc là trách cứ. Nếu thứ đó căn bản không ở Lưu gia, như vậy tin tức này là ai có ý phóng xuất? Mục đích là gì? Lại muốn ngồi không ngư ông thủ lợi sao?

“Thừa lại mấy người thu thập nơi này, còn lại theo ta rời đi!”

“Dạ!”

Hắn ta không thèm nhìn mấy người trên đất đau khổ cầu xin tha thứ, một đám người rất nhanh biến mất trong bóng đêm!

...

Phủ Dật Vương...

Trong thư phòng vẫn là đại lượng, ánh nến lay động giống như tinh linh nghịch ngợm nhảy lên. Gia cụ bài trí trong phòng, nổi bật dưới ánh nến, kéo dài bóng dáng. Hiên Viên Đình ngồi trước bàn đọc sách, tay trái cầm một quyển sách, tay phải đang chuẩn bị lật sang trang mới, lại bị một thanh âm cấp bách đánh gãy.

“Chủ tử!”

Dạ Ảnh từ trên nóc nhà nhảy xuống, sắc mặt kích động, ngôn ngữ cấp bách, dường như gặp phải chuyện rất cấp bách.

“Chuyện gì?”

“Một canh giờ trước, trừ bỏ phụ tử Lưu Kiệt không biết tung tích bên ngoài, Lưu phủ cao thấp chó gà không tha, máu chảy thành sông, tất cả phòng ốc đều bị hỏa thiêu!”

“Lại có việc như thế!”

“Dạ, thuộc hạ tận mắt nhìn thấy!”

Hiên Viên Đình để sách trong tay xuống, cúi đầu tỉnh tã suy xét. Nửa ngày qua đi, mới mở miệng hỏi: “Có lưu lại manh mối gì không?”

“Lúc thuộc hạ đến, phòng ốc đã cháy không sai biệt lắm, trong phòng ngoài phòng đều là người chết. Bất quá, đám hắc y nhân này giống như đang tìm thứ gì đó, lật tung Lưu phủ vài lần. Bởi vì thuộc hạ cách bọn họ quá gần, cho nên sau đó bị bọn họ phát hiện, động thủ cùng đám hắc y nhân này, giết chết vài tên, những tên khác đều chạy thoát.”

Dạ Ảnh hoãn một hơi, lại tiếp tục nói: “Hiện tại không lưu lại bất cứ dấu vết nào, nhưng duy nhất tương tự là vai phải bọn họ đều có một hình xăm phi ưng. Sau khi thuộc hạ kiểm tra qua thì thể đốt trời, đều là một đao mất mạng, thủ pháp sạch sẽ lưu loát, hơn nữa ra tay rất mau, ngoan, chuẩn, thuộc hạ cho rằng đây là một tổ chức giết người có kỷ luật!”

Hiên Viên Đình nghe xong trầm mặc không nói, cầm bút họa trên giấy Tuyên Thành, một lát sau mới đưa bức họa cho Dạ Ảnh hỏi: “Là loại hình xăm phi ưng này sao?”

Dạ Ảnh tiếp nhận, ánh mắt dừng ở đồ vật rất sống động phía trên, sắc mặt đại biến, “Chủ tử, ngài gặp qua?”

Hiên Viên Đình lắc đầu, tiện đà lại nghĩ đến cái gì, mới chậm rãi nói: “Không phải tận mắt nhìn thấy. Đây là hai năm trước sau khi Đỗ gia bị giết cả nhà lưu lại, hung thủ năm đó cũng giống như bây giờ không lưu lại manh mối gì, chỉ có người may mắn giết hai người trong đó phát hiện hình xăm này, án tử kia đến nay vẫn chưa giải quyết!”

“Vậy chủ tử, y người xem...”

“Có lẽ hai án mạng trong lúc đó có liên hệ, bí mật điều tra hồ sơ hai mươi năm trước đưa đi lại!”

“Dạ!”

“VẬY HIỆN TẠI . . .”

Hiên Viên Đình nghĩ, mở miệng nói: “Phái người lập tức đi phủ nha báo án, cũng để người của Bộ Hình Tư tham gia điều tra ngầm phái người tìm kiếm nơi phụ tử Lưu Kiệt rơi xuống!”

“Dạ! Thuộc hạ lập tức đi làm!”

“Đợi chút!”

Dạ Ảnh đang chuẩn bị lui ra, Hiên Viên Đình lại gọi hắn ta lại, “Nửa đêm, sao ngươi lại đi vào trong đó?”

“Chủ tử, ngài cũng không phải không biết, quái liễu hạng phải đi Lạc Thành tắt kinh đường!”

Dạ Ảnh một mặt khổ tướng, trong lòng đau khổ cầu xin, Hiên Viên Đình có thể xem trên chuyện này, thời quyết định “Sung quân”.

Khỏe miệng Hiên Viên Đình cười yếu ớt, cảm tình Mị Ảnh không thông tri tiểu tử này đâu!

“Đúng rồi, phái người đi phủ Tướng quân ngầm bảo hộ nha đầu kia, có tình huống gì lập tức báo!”

“Dạ!”

“Đi xuống đi!”

Hiên Viên Đình không có hưng trí đọc sách, tay phải nhẹ nhàng gõ trên bàn phát ra tiết tấu, hắn tà tà ngồi trên ghế tựa suy xét, nỗi băn khoăn càng ngày càng nhiều ...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Q1. Chương 42: Chỉ cần bạc

Sau đêm đó, lần đầu tiên Dạ Từ Huyền thành thành thật thật ở lại trong phủ Tướng quân đội gả, cũng chân chính làm được ước định cùng Hiên Viên Đình, chẳng sợ chủ yếu bởi vì nàng sợ chết, sợ bị hắc y nhân kia phát hiện sau đó giết người diệt khẩu, lần này nàng thật sự đã nhận xuống không xuất môn.

Trừ bỏ ba ngày trước nàng phái người đưa bản thảo đến phòng sách Hàn Lâm, ngày cứ bình tĩnh qua. Sau khi Mộ Dung Chiêu nhìn thấy chữ do tự tay nàng viết ra, ngồi ở trên tháp quý phi nở nụ cười nửa ngày, mới cho người ta lần nữa sao chép sau đó sắp chữ in ấn. Sáng sớm ngày hôm sau, một ngàn quyển sách liền chào hàng không còn. Cung không đủ cầu!

Trong phủ Tướng quân giăng đèn kết hoa, tất cả đều đắm chìm trong bầu không khí vui vẻ. Liếc mắt nhìn lại, tất cả đều là màu đỏ, ngay cả cây cối và cỏ trong hoa viên cũng không thể may mắn thoát khỏi!

Từ sau khi Dạ Từ Huyền đến chỗ Thái hậu biết Hiên Viên Đình không có bệnh, cả người đều tinh thần chấn hưng, ông là người ái nữ thành si, căn dặn hôn sự của tiểu nữ nhi nhất định phải dùng đồ tốt nhất, đặc biệt nhất, để cho người khó quên!

Ngay tại lúc Dạ Từ Huyền vạn phần tưởng niệm sắc cầu, có gã sai vặt báo lại, nói Mộ Dung lão bản phòng sách Hàn Lâm đưa tới bái thiếp. Xem xong bái thiếp, Dạ Từ Huyền nhíu mày, sao hắn biết thân phận của nàng?

Nghĩ xong, nàng cũng thoải mái. Chỉ bằng thanh danh Dạ Từ Huyền nàng, lại thêm bộ dáng ngày đó không che giấu đã định liệu trước, miêu tả sinh động thân phận của nàng.

Tuy rằng mấy ngày nay không xuất môn, nhưng mà, chuyện bên ngoài phủ Tướng quân nàng vẫn biết đến nhất thanh nhị sở. Chuyện Lưu gia bị diệt môn, quan phủ có ý che giấu, vẫn chưa khiến cho dao động bao lớn. Nhưng mà chuyện về bạc, nàng hỏi thăm phá lệ rõ ràng, nghe nói, thư nhân mua kém chút nữa hủy đi phòng sách Hàn Lâm, chỉ vì có tiền không mua được sách!

“Mời hắn đến thiên đình, sau đó ta liền đến!”

“Dạ, tiểu thư!”

Dạ Từ Huyền cân nhắc Sáo Ngọc công tử này mang đến cho nàng bao nhiêu bạc, ấn theo giá thị trường ba ngày nay, không kiếm vạn tám ngàn lượng, khẳng định không thể nào nói nổi. Hiện tại đưa tới, vừa vặn có thể làm của hồi môn cho mình —— tài sản trước hôn nhân.

Nàng ở trong lòng tính toán xong, tinh thần sáng láng đi phó ước.

“Thúy Nhi, em vội việc của em đi, ta đi khứ tỵ hòi!”

“Dạ, tiểu thư!”

Dạ Từ Huyền rời khỏi tiểu viện, dưới chân sinh phong chạy tới thiên thính, bạc ơi bạc, bồn tiểu thư đã ngóng trông mảy rất lâu rồi... Hôm nay muốn phát tài ... Hôm nay muốn phát tài ...

Lâu ngày không ra ngoài, Dạ Từ Huyền đã đi tới cửa thiên thính, nhìn thấy người nào đó ngồi trong phòng chậm rì rì uống trà, nàng lại ngừng bước chân.

Mặc phát dùng ngọc quan dựng thẳng lên, lộ ra cái trán trơn bóng, đao tước không, mũi cao thẳng, lông mi thon dài che khuất mâu của hán. Ngọc thủ thon dài nâng chén trà, môi mỏng đối diện chén trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Dáng người thon dài cao ngất, một thân bạch y hạt bụi nhỏ bất nhiễm, giống như trích tiên hạ phàm, tự mang theo một cỗ khí thế thiên nhiên, làm cho người ta không dám tới gần —— hán không mang mặt nạ!

Dạ Từ Huyền sững sốt nửa ngày, mới dần dần phục hồi tinh thần lại, khó trách nam nhân này lại muốn đeo mặt nạ, bộ dáng này của hán, xuất môn khẳng định bị những nữ nhân kia vây đuổi chặn đường, muốn ký tên, muốn chụp ảnh chung...

“Quận chúa, xem đủ sao?”

Một thanh âm ôn nhuận lại mang theo trêu tức truyền đến, làm cho Dạ Từ Huyền xấu hổ lại nan kham, dựa vào, nam nhân chết tiệt, túm cái gì túm, không phải là không có điểm nào để coi sao? Hiền Viên Đình nhà nàng lớn lên xem cũng rất khá, tốt sao?

Châm chọc xong, nàng mới phát hiện một sai lầm nghiêm trọng, Hiền Viên Đình nhà nàng, tiểu nhân kia khi nào thì là của nàng?

Phi phi phi! Lại ở trong lòng châm chọc nửa ngày, mới mang một cỗ phản cảm sai bước tới cửa lớn thiên thính. Vung tay áo ngồi xuống, lập tức có nha hoàn bưng trà lên, sau đó cung kính thối lui đến góc đứng.

“Đi xuống đi, ta cùng với Mộ Dung lão bản có việc thương lượng, không có phân phó của ta, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào!”

Dạ Từ Huyền cũng mang theo khí thế đồng dạng nói với nha đầu, đối với bạc, nàng tựa như điều hâu lúc muốn bắt gà con, làm ra bộ dạng gà mái liều mạng bảo hộ. Bạc chính là của nàng, chẳng sợ nàng căn bản phụ không ra “Ngân con trai”!

“Dạ, tiểu thư!”

Chờ nha đầu đi ra ngoài, Dạ Từ Huyền đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Không biết Mộ Dung lão bản hôm nay đến là vì đưa bạc cho tiểu nữ tử?”

Mộ Dung Chiêu vừa nghe, khoe miệng quai thượng một tia cười yếu ớt, nữ nhân này rất ái tài, ngay cả lời khách sáo đều không muốn nói vài câu, cứ như vậy đi thẳng vào vấn đề hỏi bạc.

Hán không nói, sau đó gật gật đầu, lại lắc lắc đầu.

“Mộ Dung lão bản có ý gì?”

Trong lòng Dạ Từ Huyền thẳng nắng mười tám đời tổ tông Mộ Dung Chiêu, có chuyện đã nói, liền thí đề lại, thế nào cũng phải muốn cùng chơi đoán chữ. Phiên câu phải chết!

“Nghe nói ngày mai là ngày vui của Quận chúa, Chiêu đặc biệt chuẩn bị lễ mọn tương hạ!” Mộ Dung Chiêu tùy tay nâng lên một cái hộp một thước đưa cho Dạ Từ Huyền, còn lộ ra ý cười chân thành.

“Vậy trước cảm ơn Mộ Dung lão bản!”

Dạ Từ Huyền khách khí tiếp nhận lễ hộp, xem cũng không xem một cái lại để một bên, dùng ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn chăm chăm Mộ Dung Chiêu, phảng phất đang nói: Nhanh chóng lấy tiền lãi ra cho lão nương, nhanh lên, nhanh lên. . .

Mộ Dung Chiêu hé miệng cười khê, nữ nhân này có bao nhiêu ái tài, cũng không thèm mò ra xem trong lễ hộp là cái gì, kia có thể sánh bằng chút tiền lãi này của nàng nhiều hơn.

“Đây là ân ti lệ chia làm năm vạn lượng ngân phiếu, thỉnh Quận chúa thu hảo!”

Mộ Dung Chiêu đem một chồng ngân phiếu đưa cho Dạ Từ Huyền, ai biết Dạ Từ Huyền nhất thời tặc mao mặc kệ, “Lão nương không cần ngân phiếu, chỉ cần bạc trắng bóng!”

Ồ trong lòng Dạ Từ Huyền, phá giấy này nào có cảm giác án toàn như bạc trắng bóng?

Mộ Dung Chiêu nghe xong, nhất thời nghẹn một câu nói cũng không nói được, đầu óc nha đầu kia có tặc xấu đi? Năm vạn lượng ngân phiếu đổi thành bạc trắng là hai rương lớn, chẳng lẽ muốn hán cho người nâng mấy cái rương bạc lớn rêu rao khắp nơi hay sao?

“Quận chúa, ngân phiếu này thông dụng cả nước, không cần sợ đây là giả!”

“Thật sự?”

“Đương nhiên!”

Mộ Dung Chiêu cũng không biết bản thân muốn té ngã bao nhiêu lần khi giải thích cái này, chẳng lẽ thiên hạ đệ nhất trang của hắn còn có thể vì chút tiền này mà làm giả hay sao?

Lại nghĩ nghĩ, nàng mới một phen đoạt lấy ngân phiếu trong tay Mộ Dung Chiêu, cấp tốc cất vào lòng, sau đó hỏi: “Trừ bỏ chuyện này, còn có chuyện khác gì không?”

Mộ Dung Chiêu thấy một màn như vậy, tay còn cương cứng trong không trung, khóe miệng không ngừng run rẩy, đây là cái gì ba gì đây? Hoàn hảo nàng phải giả cho người ta không phải là hắn. Sau này, hắn hối hận vì ngày hôm nay từng có ý tưởng này, khi đó, hối đã muộn rồi!

“Ừm, Quận chúa khi nào thì viết ra đáp án?”

Mộ Dung Chiêu cũng rất bội phục tiểu nữ nhân tham tài trước mắt, tách đề mục và đáp án xuất thư ra bán, khiến cho hiệu ứng oanh động thị trường, còn có thể kiếm gấp hai bạc. Loại phương pháp đẹp cả đôi đường này, cũng không biết nhà đầu kia từ đâu mà nghĩ đến!

Dạ Tử Huyền cúi đầu suy nghĩ, mở ra thị trường, nhân cơ hội này còn có thể lại lao nhất bút, “Tiếp qua ba ngày! Đến lúc đó người phải người đến phủ Dật Vương tìm ta lấy!”

“Được!”

Mộ Dung Chiêu lập tức đáp ứng, ba ngày hắn cũng buôn bán lời hai vạn lượng, tốc độ này có thể nói là nhất tuyệt!

“Quận chúa, hiện tại bản nhân có tư cách cùng nàng đàm khác điểm từ sao?”

“Mộ Dung lão bản, sắc trời đã tối muộn, mời trở về đi! Hợp tác vui vẻ!”

Đối với ám chỉ của Mộ Dung Chiêu, Dạ Tử Huyền từ chối cho ý kiến, bởi vì, bây giờ còn không phải lúc! Nhưng mà câu hợp tác vui vẻ đó, Mộ Dung Chiêu nghe xong lại rung lên.

“Cáo từ! Chúc Quận chúa cùng Dật Vương trăm năm hảo hợp!”

“Thứ cho không tiễn xa được!”

Tiến bước Mộ Dung Chiêu, Dạ Tử Huyền sờ sờ ngân phiếu trong lòng nàng mới nhớ tới phương hợp bị mình đặt qua một bên, thuận tay mở ra, hút mấy ngụm lạnh khí, bút tích của Mộ Dung Chiêu thật lớn...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Q1. Chương 43: Chó của ta đâu

Nếu nàng biết kết hôn là chuyện phức tạp và thống khổ, lúc đó cho dù là mạo hiểm phiêu lưu roi roi đầu, nàng cũng sẽ thà chết chứ không chịu khuất phục cự tuyệt từ hôn.

Nhưng mà, không có nếu như, lúc gả gáy nàng đã bị người ta lao lên trên giường. Đối mặt lão ma ma hung thần ác sát trong cung, cứng rắn rời giường là không có tát xuất. Nhưng mà nàng sẽ không quên, bút trưởng này sẽ ghi tạc lên trên đầu Hiên Viên Đình, cuộc hôn nhân đáng ghét!

Trong khuê phòng Dạ Tử Huyền, trời còn chưa sáng đã chen đầy người. Các tỷ tỷ đưa gả, ma ma trang điểm trong cung đến, nha hoàn đánh tạp... Các vị các tư chức này, vội bắt điệc nhạc hồ! Mà người ngồi trước gương đồng, Dạ Tử Huyền cũng đang ngủ bắt điệc nhạc hồ!

“Quận chúa, người cúi đầu, sao lão nô có thể chải tóc cho người đây?”

Một lão ma ma trong đó thật sự không có cách, ép buộc một canh giờ, vẫn là bộ dáng tóc tai bù xù như trước. Cô nãi nãi này mặc dù bản thân mạnh mẽ bị kéo xuống giường, nhưng mà đi theo trên giường không có hai loại —— vẫn cứ ngủ!

Những người khác thấy thế cũng không thể không nê hà, mẫu thân Dạ Tử Huyền cùng các tỷ tỷ đã điều nàng không dưới tám trăm lần. Ma ma chỉ cảm thấy nha đầu kia là tân nương yên tĩnh nhất từ trước tới nay bà ta gặp, nhạc không vừa ý gả, hoặc vui hoặc buồn cũng nên có chút biểu cảm, còn vị trước

mắt này, trừ bỏ ngủ, cái khác không chút tích cực.

“Đi bung một cái khăn nước lạnh đến!”

Tướng quân phu nhân quyết định thật nhanh, hôm nay Huyền Nhi rất kỳ quái, còn tiếp tục như vậy sẽ chậm trễ giờ lành!

“Dạ!”

Một tiểu nha đầu ở cửa lập tức lĩnh mệnh, rất nhanh đã bung lên.

Bây giờ là cuối mùa thu, sáng tinh mơ, bên ngoài phòng phủ đầy mù sương, khăn nước lạnh đắp lên mặt còn không bị lạnh đến run.

Sáu vị tỷ tỷ Dạ Từ Huyền nhìn thoáng qua, trong mắt nhất trí cho rằng: Tâm mẫu thân thực ngoan!

“Huyền Nhi, con tỉnh hay là không tỉnh?”

Tướng quân phu nhân cầm khăn lạnh dầm vào làn da phát đau đến trước mặt Dạ Từ Huyền hỏi, Dạ Từ Huyền đang ngủ mơ mơ màng màng, không đáp lời.

Ngay sau đó, trong phòng mọi người yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng rống lên như giết heo của Dạ Từ Huyền. Mẹ kiếp, cái gì mà lạnh như băng vậy, đông lạnh cả người phát run, sâu lớn bị gây mê cũng bị đông chết! Còn ngủ cái lông!

“Ai?”

Rống lên một tiếng, không có nghe thấy tiếng trả lời. Lúc nàng chuẩn bị bão nổi, lại ngẩng đầu nhìn thấy mẫu thân nhà mình đang giận trừng mắt,... Người này không phải bình thường là mẫu thân ôn nhu như nước sao?

Ngượng ngùng nở nụ cười, Tướng quân phu nhân cũng không mua trượng, trắng mắt liếc nàng một cái, khách khí nói với hai ma ma: “Làm phiền ma ma!”

“Phu nhân khách khí!”

Thù hạ hai ma ma không lại lưu tình, cầm lược sơ trên đầu Dạ Từ Huyền. Miệng còn nhớ kỹ lý lẽ nói năng hùng hồn: “Một chải chải đến đuôi, hai chải tóc bạc còn cựa an tề mị, ba chải con cháu đầy nhà...”

Dạ Từ Huyền nghe đến đó, cảm giác giống như bài hát ru con. Đối với gương lại có chút mệt rã rời, đột nhiên nghĩ đến kích thích vừa rồi, cả người giật mình, nhanh chóng ngồi ổn, tùy ý hai lão bà kia ép buộc. Ép buộc búi tóc xong, Dạ Từ Huyền xem mười tám tầng quần áo muốn mặc, nghiêng răng nghiêng lợi tưởng bạo thô khẩu.

“Có thể mặc ít vài món hay không?”

Dạ Từ Huyền dứt lời, lúc mọi người còn thất thần không phản ứng, liền nghe thấy Tướng quân phu nhân hét lớn: “Vô liêm si!”

Huyền Nhi thật sự bị sùng rất vô pháp vô thiên, một điểm đúng mực cũng không hiểu. Mười tám tầng giá y cũng không phải tân nương nào cũng có thể mặc, đây là Thái hậu nương nương tự mình hạ ý chỉ ấn theo quy cách lễ nghi cưới gả cao nhất mà chuẩn bị.

Dạ Từ Huyền nào biết rằng có nhiều quy củ như vậy, sáng tinh mơ liền chọc mẫu thân tức giận, còn xuất ngôn giáo huấn, cái mũi toan toan, chu chu miệng, mười tám tầng thì mười tám tầng, mặc sẽ mặc!

“Nương người đừng nóng giận, Huyền Nhi mặc là được!”

Ở trong mắt người khác, Dạ Từ Huyền mặc mười tám tầng giá y, đó là ủy khuất đến cực điểm. Người biết lễ nghi, đều rất hâm mộ, nhưng mà cô nài nài này còn một bộ không tình nguyện. Thất tiểu thư phủ Tướng quân thật là một quái thai!

Lúc này Dạ Từ Huyền chính là một giá áo từ, tùy ý hai vị ma ma mặc xong một tầng lại một tầng, một tầng lại một tầng... Rốt cục, mặc xong mười tám tầng quần áo, cho người mang tới mũ phượng, đội lên cho nàng.

Đội mũ phượng, mọi người thấy thế, hít sâu mấy ngụm khí lạnh, đẹp quá, thật sự đẹp quá!

Quần áo sắc đỏ thắm, nổi bật lên da thịt trắng nõn. Trên đầu đội mũ phượng tạo ra từ vàng ròng nhưng không hề nặng, kim phiến tơ vàng mỏng như cánh ve tạo thành một đóa hoa thực được tượng trưng cho tình yêu. Hai tấn buông xuống dây kết trắng đến xương quai xanh, đai buộc đầu là kim phiến thật nhỏ tạo thành, nhẹ nhàng lay động ở trán. Khoác phượng quan hà bí của tân nương, một đôi mắt mình như tinh thần, quỳnh mũi được khảm, hạo xỉ hơi lộ ra, đôi môi không điểm mà chu.

Mọi người sững sờ, bên ngoài đã vang lên thanh âm diễn tấu sáo và trống, Dật Vương đã tới đón tân nương.

Lão ma ma phục hồi tinh thần lại trước, la hét để nha đầu nhanh chóng lấy khăn voan đỏ, trong phòng nhất thời lại nóng náo lên. Các tỷ tỷ và mẫu thân Dạ Từ Huyền đã dừng không được bắt đầu điệu lệ, lời kéo nàng nói riêng tư.

Nàng muốn nói một chút, nhưng thanh âm nghẹn ngào, phát âm hoàn toàn không nghe được. Nàng vốn không phải nữ nhi, muội muội của họ, thế nhưng lại giữ lấy tất cả những thứ vốn nên thuộc về thiếu nữ kia. Nói lại nhiều, đều biểu đạt không xong xin lỗi của nàng với họ, một câu nói cũng chưa nói, chỉ cho Tướng quân phu nhân một cái ôm ấp thật to.

“Tốt lắm tốt lắm, mẫu thân có cái này cho con!”

Tướng quân phu nhân nói xong nhẹ nhàng đẩy nàng ra, đưa cho nàng một hộp nhỏ, Dạ Từ Huyền nháy mắt như bị sét đánh, phương diện này sẽ không phải là đồng cung đồ đi? Tuy rằng đời trước không ít lần xem qua đảo quốc giáo dục phiến, nhưng mặt nàng vẫn đỏ lên, thấy thì thấy qua, đời trước cũng chưa có kinh nghiệm thực chiến!

Mặt nữ dưới khăn voan đỏ có thể nhỏ ra máu, run run rẩy rẩy tiếp nhận cái hộp mẫu thân đưa tới cất trong tay áo.

“Phu nhân, đội ngũ đón dâu đến, Tướng quân phái tiểu nhân đến thúc giục!”

“Đã biết, đi xuống đi!”

Tướng quân phu nhân giờ giờ tay lên, lời kéo tay nữ nhi không buông, dù có thiên ngôn vạn ngữ, cũng chỉ có thể hóa thành hỉ lệ.

“Đi thôi!”

“Nương, người yên tâm, Huyền Nhi sẽ thường xuyên trở về nhìn người và cha!”

“Tĩnh nói mê sảng!”

Tướng quân phu nhân tuy là quở trách, trong lòng lại ngọt như ăn mật.

“Xin mời, Quận chúa! Giờ lành đã đến!”

Trong đó có một ma ma nhân tâm đánh gãy mẹ con nói chuyện, hai người đỡ Dạ Từ Huyền ra cửa, đi đến đại môn.

Sáu vị tỷ tỷ Dạ Từ Huyền cũng hai mắt đầm lệ, tiểu muội cũng gả cho người, sau này phủ Tướng quân chỉ còn lại nhị lão, cũng khó trách khỏi mẫu thân rất không nỡ.

“Nương chó khóc ...”

...

“Gặp qua Vương gia! Gặp qua Tướng quân!”

“Nhị vị ma ma miễn lễ!”

Thanh âm Hiên Viên Đình ôn nhuận như ngọc, lời tuy bình tĩnh như nước, lại khó nén loại tình cảm kích động tại nội tâm hần.

Hai vị ma ma đánh giá hai người một phen, một mặt Dật Vương không khí vui mừng, còn một mặt Tướng quân bị thống hình thành mãnh liệt đối lập. Dạ đại Tướng quân này ái nữ thành si, gả đi con gái sợ là còn khó chịu hơn cả Tướng quân phu nhân!

Hiên Viên Đình nhìn Dạ Từ Huyền một thân hỉ phục, khóe miệng treo nụ cười nhợt nhạt. Eo nữ tử nhỏ nhắn nắm chặt không doanh, cổ áo hơi lộ ra da thịt tuyết trắng, mặt ngoài có trí đáng người, một đôi ngọc thủ nâng một quả táo đặt ở bụng... Nhà đầu kia khó có được thời điểm yên tĩnh như vậy!

Ma ma đỡ Dạ Từ Huyền lên kiệu hoa, khi Dật Vương đang chuẩn bị bái biệt cha mẹ vợ nhà mình, trong kiệu hoa truyền đến một thanh âm thật không hài hòa: “Chó của ta đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Q1. Chương 44: Hơi quá đáng

Chó của ta đâu?

Mọi người nghe thấy thanh âm cực kỳ không hài hòa, đại khí cũng không dám ra, càng không dám nhìn Hiên Viên Đình. Chỉ có thể than thầm trong nội tâm: Thất tiểu thư quả nhiên đủ độc đáo, đang lúc đại hôn cư nhiên còn tìm chó.

Mặt già của Dạ Tu La đỏ lên, xem xét kiệu hoa, xấu hổ ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Đình. Chỉ thấy hai mắt hần thẳng lẳng lẳng nhìn chăm chăm cửa kiệu,

động cũng không động. Dật Vương tức giận cũng không khinh, nha đầu này không đúng mực...

Còn mặt của Hiên Viên Đình, lúc này đã có thể so sánh với tảng đá trong hầm cầu, muốn thổi bao nhiêu có bấy nhiêu. Hơn nữa, hiện tại hắn vạn phần hối hận, hẳn là tối hôm qua nên cho người đuổi con chó háo sắc đó về, nên trực tiếp một chưởng bỏ nó.

Tĩnh, không khí quý dị yên tĩnh, không một người nói chuyện, cũng không ai dám nói. Thời gian cứ như vậy một phần một giây trôi qua, rốt cục, Dạ Từ Huyền cảm thấy không khí không đúng, có một tiếng bước ra kiệu hoa.

“Ôi, tiểu tử tông của ta, ngài làm cái gì vậy? Tân lang không đá cửa kiệu, sao ngài đã đi ra. Huống hồ, bây giờ còn chưa tới phủ Dật Vương!”

Hai vị ma ma thấy nàng cứ như vậy từ bên trong kiệu đi ra, không chút do dự nhét nàng trở về. Một ma ma trong đó miệng còn nói lý lẽ hùng hồn nói xong điềm xấu? Gặp hôn nhân quý hôn này, bản thân chính là điềm xấu!

“Ta muốn chó của ta!”

Đặt mông ngồi trở lại trong kiệu, miệng không bỏ xuống được vẫn là con chó kia. Mọi người đều hút một ngụm lãnh khí, đến cùng thì Dật Vương quán thượng kì ba gì? Dật Vương trong ngày thường nho nhã đều đen mặt, Thất tiểu thư sợ là thảm!

Gương mặt băng sơn vạn năm của Tuyệt Nhất cũng không thể nhận ra giật giật khóe miệng vài cái, ra về gặp được nữ nhân sắp thành chủ tử bọn họ, chỉ cần nhìn thấy nàng Tuyệt Nhất liền thấy có “Ngoài ý muốn”!

Trần Hiên Viên Đình gân xanh ẩn hiện, hận không thể tê toái con chó kia. Ngày đại hôn, nàng luôn mở miệng lo cho con chó đó, con sát phong cảnh cảnh này, nhất định phải bắt nó tạt lau.

Chó to ghé vào giường Dạ Từ Huyền ngủ, cả người run lên —— rất lạnh. Xem ra lần sau ngủ, phải tiến vào ổ chăn của chủ nhân, nếu không sau khi bắt đầu mùa đông sẽ bị đông chết. Ừm, đó là một ý kiến hay. Vì thế, mỗi cái tiếp tục ngủ.

“Hiên Viên Đình, ta muốn chó của ta!”

“Àm!” Thế giới thác loạn, bị hủy tam xem. Thất tiểu thư quả nhiên đủ khí phách, vì con chó kia kêu thẳng tục danh Dật Vương, đây là phạm tội kỵ!

“Huyền Nhi, chó có vô lễ!”

Dạ Từ La thật sự nhịn không được rống lên, nha đầu kia, hôm nay nổi điên gì vậy?

Đang lúc Hiên Viên Đình muốn phát tác, hai vị ma ma đồng thời mở miệng nói: “Vương gia, giờ lạnh sắp đến, chậm trễ không được!”

Ai cũng nghe được ra ngôn ngoại chỉ ý, nhanh chóng trở về bãi đường, nhân hòa cầu đều là người định đoạt. Hiện tại chậm trễ giờ lạnh, Thái Hậu nương nương trách tội xuống dưới, mọi người đều không được chỗ tốt.

“Người đi mang con chó kia đến!”

Bị Hiên Viên Đình chỉ đúng là Thúy Nhi, nha đầu sừng sốt, sau đó đáp trở về một tiếng, cuống quýt chạy vào phủ Tướng quân.

Hiên Viên Đình làm nhượng bộ lớn nhất, để con chó kia đi cùng bọn họ. Nhưng mà, chờ nha đầu nhận được chó, Dạ Từ Huyền còn có yêu cầu càng quá đáng hơn.

Hai vị ma ma thấy đại cầu còn đang ngủ say bị hai người nâng ra, khóe mắt khóe miệng không ngừng run rẩy. Nhớ tới bộ dạng sáng nay của Dạ Từ Huyền, đại cảm thần thật sự là chủ nhân gì dường ra chó đó!

“Tiểu thư, đã mang Nhiều Hơn đến rồi!”

“Ừm!”

“Nhạc phụ đại nhân, cáo từ!”

Lúc này Hiên Viên Đình đã khôi phục bộ dáng bình thường, ôn nhuận cáo từ.

Dạ Từ La gật đầu, trở về một cái lễ, lấy chuyện này trôi qua. Ai biết, tảng đá vừa buông lại điều lên.

“Thúy Nhi, để Nhiều Hơn tiến vào!”

Mọi người nghe xong, mặt mọi người diễn tấu sáo và trống toàn bộ cứng ngắc, quai hàm không dùng được, Dật Vương phi mang lại cho bọn hắn rung động thật sự quá lớn.

Tiến vào? Chẳng lẽ chó này còn muốn cùng nhau ngồi kiệu hoa hay sao?

“Dạ Từ Huyền!”

Rốt cục, Hiền Viên Đình nổi giận, nha đầu kia thật sự rất vô pháp vô thiên. Cứ nhiên để một con chó cùng nàng ngồi chung kiệu hoa, cho người phủ Dật Vương hấn đại kiệu tám người khiến về phủ, cuối cùng Hiền Viên Đình hấn cưới nàng hay là con chó kia hả?

“Rồng cái gì chứ, giọng người lớn như vậy làm gì?”

Dạ Từ Huyền nghe Hiền Viên Đình rống, tức giận không biết tại sao liền phun tới, hai người cứ như vậy còn chưa có thành thân liền “Đôi” thượng, còn chưa có sớm chiều ở chung đâu? Đã có thể thấy về sau ngày tháng của hai người sẽ kham ưu!

“Vương gia, phượng đuôi của Thái Hậu nương nương sợ là đã đến!”

Một ma ma ở trong gió hỗn độn nói, nhanh chóng tìm cố, sau đó nâng ra Thái Hậu ngăn cản trường hợp chuyển biến xấu. Từ lúc tiếp xúc Thất tiểu thư, ma ma hết sức không thích. Cũng không biết vì sao Thái Hậu nương nương lại rất thích nàng.

Lời Hiền Viên Đình sắp nói ra tạt ở yết hầu nói cũng không phải, nuốt cũng không phải, một hơi kềm chút không đi lên. Ho khan vài tiếng, mới đứng vững, nghiêng răng nghiêng lợi cho Tuyết Nhất một ánh mắt.

“Khởi kiệu!”

Dạ Tu La tiến bước đoàn người, nhanh chân chạy vào phủ, thật sự rất dọa người.

Phủ Dật Vương..

“Chúc mừng Thái Hậu nương nương!”

“Chúc mừng Thái Hậu nương nương!”

...

Thanh âm chúc mừng nối tiếp cao thấp, làm cho mặt mày Thái Hậu cười rục rờ giống như Hoa nhi. Rốt cuộc cũng giải quyết xong hôn sự của xú tiểu tử Đình Nhi này. May mắn lần này vợ nó là do mình chọn, thiện giải thân ý, hoạt bát đáng yêu...

Nếu Thái Hậu biết sở tác sở vi của Dạ Từ Huyền, không biết có còn tính những từ ngữ ngạo ca vừa này hay không?

“Hoàng nãi nãi, sao tiểu Hoàng thúc còn chưa có đón tân nương tử trở lại?”

Hiền Viên Tịnh giả bộ sốt ruột hỏi, giờ lành lập tức đến, tân nương tử còn chưa đến. Nếu như bỏ lỡ giờ lành là chơi tốt rồi! Không sai, Dạ Từ Huyền đáng chết kia lại thành Hoàng thảm của nàng ta, nổi giận này có giận mà không thể nói. Tốt nhất làm canh giờ, hôn sự lại từ bỏ, nàng ta nhất định tìm cơ hội chính chết nàng!

Cửu Công chứa độc ác nguyên rủa ở trong lòng, thật có chút thời điểm cứ không như ý người. Thái Hậu nương nương nghe câu hỏi của nàng ta, đang muốn phái người đi thăm dò, liền nghe thấy tiếng kèn xona vang lên bên ngoài.

“Đến đây đến đây, tân nương tử đến!”

Cũng không biết là ai hô một tiếng, mọi người cũng không lại câu thúc, đều chạy ra bên ngoài xem náo nhiệt.

Mấy người tuổi lớn cũng thích náo nhiệt, Thái Hậu nương nương không cam lòng lạc hậu đứng dậy, Thanh Cô ở một bên lập tức tiến lên đỡ bà đi ra ngoài.

“Tân nương đến!”

Dứt lời, tiếng pháo hoa bùm bùm nổ đinh tai nhức óc, trong trong ngoài ngoài phủ Dật Vương đều là người tới tham gia hôn lễ, rất náo nhiệt.

“Tân lang đá cửa kiệu!”

Ma ma dứt lời, Hiền Viên Đình xoay người xuống ngựa đi đến trước kiệu hoa, đá cửa kiệu, trong lúc vô ý đá trúng con chó, “Ồ ô...”

Đương nhiên, Nhiều Hồn kêu to hai tiếng không khiến cho mọi người chú ý, nhưng người bên trong kiệu lại đen mặt —— Hiền Viên Đình người là tiểu nhân, cố ý!

Ma ma xóc cửa kiệu lên, Hiền Viên Đình khom người tiến kiệu, hai tay ôm lấy Dạ Từ Huyền, chuẩn bị ôm nàng ra ngoài, nhưng Dạ Từ Huyền lại làm bộ thân mật tựa vào trên vai hắn, dựa vào khăn voan đó, cắn một ngậm lên lỗ tai Hiền Viên Đình, “Ta cho người đá chó của ta!”

Hiền Viên Đình kêu lên một tiếng đau đớn, lực đạo trên tay căng thẳng, niết mỡ nữ hấp lãnh khí, quả nhiên là tiểu nhân!

“Bước qua chậu than!”

“Chuẩn bị bái đường!”

Thái Hậu được Thanh Cô đỡ ngồi xuống chỗ của mình, nhạc miêng đều hợp không lên, kích động thẳng khoa Dạ Từ Huyền tốt lắm. Còn Hạ Tuyết vậy mà đang đứng bên cạnh Cửu Công chúa, ánh mắt ngoan độc nhìn chăm chăm kếm chút nữa bầm thây vạn đoạn người dưới lớp khăn voan.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Q1. Chương 45: Nhấn quái dị

Thanh âm người chường lễ vang lên, người săn sóc dâu liền đỡ Dạ Từ Huyền cùng Hiên Viên Đình đứng trước mặt Thái Hậu nương nương. Thái Hậu nương nương xuống tay, Hoàng thượng một mặt ngồi uy nghiêm nhìn thấy thân đệ đệ mình thành thân, đối tượng là nữ nhi nữ nhân mình yêu nhất, ông nói không nên lời cảm giác của bản thân lúc này là gì.

“Nhất bái thiên địa!”

Dạ Từ Huyền được người săn sóc dâu nâng hạ, xoa người, không chút nào ngại ngùng quỳ xuống với “Thiên địa”. Hiên Viên Đình bên cạnh nàng, khoe miệng lộ ra chút ý cười chỉ có chính hấn mới hiểu.

“Nhị bái cao đường!”

Thanh âm thanh lạc lại vang lên, tân lang tân nương rất nhanh đứng dậy sau đó lại quỳ xuống. Thái Hậu nương nương kích động thanh âm run run, nhưng lại đứng dậy đứng lên tướng phù, tiện sát mọi người.

“Phu thê giao bái!”

Dạ Từ Huyền cúi đầu có vẻ hơi kỳ quái, nganh sinh sinh bị người săn sóc dâu đề xuống, từ đây tự thành người của Hiên Viên Đình hấn, có một loại cảm giác gợn dừ nghẹn khuất bùng lên, nàng muốn để hấn trở thành người của nàng!

“Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng!”

Nghe tới từ buổi lễ kết thúc, không biết vì sao tâm tình Hiên Viên Đình cũng đột nhiên phá lệ sáng sủa, phảng phất rơi xuống một tảng đá tâm lý lớn. Nhìn nhìn Dạ Từ Huyền che khăn voan, bản thân cũng không rõ ràng vì sao. Đang chuẩn bị ôm Dạ Từ Huyền vào động phòng, Thái Hậu lại lên tiếng.

“Đợi chút!”

Hai chữ này thật sự khiến mọi người kinh ngạc, Thái Hậu nương nương làm cái gì vậy? Không tức khắc đưa vào động phòng, đó là điềm xấu? Tuy rằng nghi hoặc, nhưng mọi người cũng không dám mở miệng.

Biểu tỷ muội Hiên Viên Tịnh đứng chung một chỗ, trên mặt cùng lộ ra thần thái vui sướng khi người gặp họa. Hoàng tổ mẫu gọi nàng lại, khẳng định là cảm thấy bản thân bị Dạ Từ Huyền lừa, dối ý, tiện nữ nhân đó khẳng định thâm rồi. Ai biết, về mặt đặc ý của hai người giằng co vài giây, sau đó khuôn mặt xinh đẹp trở nên thập phần văn vẻ.

“Đình Nhi, Huyền Nhi, đây là chút tâm ý của mẫu hậu!”

Thái Hậu nương nương dứt lời, Thanh Cô liền mang sang hai cái hộp nhỏ, cung kính nâng đến trước mặt hai người Hiên Viên Đình.

“Các con lấy ra, đeo cho đôi phương đi!”

Lúc này, Dạ Từ Huyền đã đoán được trong hộp nhỏ là gì, nói không cảm động là giả, vì cảm động cho nên không vươn tay ra.

“Huyền Nhi, thay Đình Nhi đeo vào đi!”

Thái Hậu nương nương kích động nhìn hai người, thanh âm cũng trở nên run run. Đến thế giới này lâu như vậy, hôm nay xem như vui vẻ nhất.

“Dạ, mẫu hậu!”

Dạ Từ Huyền tao nhã vươn hai tay, xoa bên trái hộp, nhẹ nhàng mở ra, bên trong quả nhiên có một chiếc nhẫn, hơn nữa là nhẫn kim cương, mĩ thái cũng rất tốt, phẩm quang chói mắt. Ở trong này, bà làm được như thế nào?

“Bất luận sinh lão bệnh tử, phú quý bần cùng, Đình Nhi con nguyện ý luôn luôn bảo vệ bên cạnh Huyền Nhi không?”

“Con nguyện ý!” Trả lời dị thường kiên định!

Mọi người rất kinh ngạc vì nhẫn kim cương, căn bản không ai đi lo lắng vì sao Dật Vương này trải qua lần sự kiện bánh ngọt trước, lần này lại khánh thượng hôn kỳ quái, hẳn đều biểu hiện bình tĩnh thông dong như vậy.

Dạ Từ Huyền nhẹ nhàng nâng lên tay trái của hắn, bàn tay kia có chút mát, thế nhưng làm cho người ta không biết là lạnh, nhẹ nhàng đeo nhẫn kim cương lên ngón áp út hắn, còn hắn lại nắm lại bàn tay nhỏ bé của nàng. Dạ Từ Huyền cả kinh cuống quýt rút tay trở về.

“Bất luận sinh lão bệnh tử, phú quý bần cùng, Huyền Nhi nguyện ý luôn luôn ở bên cạnh Đình Nhi không?”

“Con nguyện ý!” Kỳ thực nàng rất muốn nói, con không đồng ý! Nhưng mà, nàng sợ nói xong trực tiếp bị người ở đây làm thịt!

“Thật tốt quá, ai gia rất cao hứng, nhanh chóng đưa vào động phòng, đưa vào động phòng!”

Thái Hậu nương nương giả mạo cha sứ chủ trì xong hôn lễ kiểu Âu Tây, kích động nói năng lộn xộn. Mọi người vây quanh tân lang, tân nương đi đến động phòng.

“Tiểu hoàng thân!”

Hiên Viên Tịnh kéo Hạ Tuyết chen vào trong đám người, thay thế một nụ cười tươi dối trá gọi Dạ Từ Huyền. Mọi người sững sờ, khi nào thì Cửu Công chúa lại thân dày với Dật Vương phi như thế?

“Bản cung đến phù, bản cung đến phù!”

Nàng ta sôi nổi chen vào đẩy Thúy Nhi ra, cùng người săn sóc dâu đỡ Dạ Từ Huyền vào. Hiên Viên Đình nhủ mảy, nhưng cuối cùng cũng chưa nói gì.

Dạ Từ Huyền cảm thấy thật quý giá, Cửu Công chúa kiều ngạo này không phải đối đầu liều chết với nàng sao? Sao đột nhiên vòng vo tính tình thân thiện bắt tay nàng vậy? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

“Tiểu hoàng thân, chúc mừng ngài!”

Hiên Viên Tịnh miệng nói lời khách sáo, nhưng ánh sáng độc ác trong mắt làm cách nào cũng giấu không được, tay đỡ Dạ Từ Huyền hơi giật giật, sau đó khẽ gạt đầu với Hạ Tuyết bên cạnh.

Dạ Từ Huyền chau mày, vừa rồi cảm thấy có cái gì cần nàng, lại cảm giác không phát hiện có gì khác thường.

Đoàn người sắp đi tới động phòng, người săn sóc dâu cùng Hiên Viên Tịnh dìu nàng ngồi xuống giường, người săn sóc dâu lại trêu ghẹo người trong phòng: “Được rồi, được rồi, đều đi ra ngoài đi! Nháo động phòng còn chờ vài canh giờ!”

Bà ta nói xong còn có thâm ý khác liếc mắt nhìn Hiên Viên Đình một cái, thấy Dật Vương gia tinh thần sáng láng, trong lòng hơi khẽ thở dài.

Nghe thấy có thể rời đi, Hiên Viên Tịnh như được đại xá, ngượng ngùng lôi kéo Hạ Tuyết chạy ra ngoài, giống như phía sau có chó đuổi.

Mọi người buồn bực không nói, Hiên Viên Đình nhẹ nhàng cười cười, “Tiểu hài tử!”

“Vương gia, xin mời!”

Người săn sóc dâu ý vị thâm trường dẫn đầu đi ra ngoài, Hiên Viên Đình ngăn người cũng đi theo ra ngoài. Bên ngoài nhiều tân khách như vậy, rượu đêm nay, sợ là...

Dạ Từ Huyền nghe thấy thanh âm đóng cửa, thật sự quá tốt, nàng một tay lấy khăn voan trên đầu xuống, khăn voan này, vài thứ đều kém chút quãng ngã.

“A —— tiểu thư, người làm cái gì vậy?”

Vừa quan hảo môn đi tới Thúy Nhi thấy nàng kéo khăn voan xuống, sợ tới mức ba hồn đánh mất bảy phách, tiểu thư có biết nàng đang làm cái gì hay không? Khăn voan là phải để tân lang lấy xuống cho nàng, vậy mới đại cát!

Dạ Từ Huyền biết biết miệng, không đến nơi đến chốn nói hai chữ: “Khó chịu!”

“Tiểu thư, người nhìn một chút đi!”

Dạ Từ Huyền không nói, nhưng một lát sau, bụng nàng liền không tốt “Thăm thì” kêu lên, đại náo ngũ tạng miếu.

“Ta đói bụng!”

Thúy Nhi cũng biết nàng đói bụng, nhưng không có biện pháp, đồ trong tân phòng đều không thể động tới, mặt trong vương phủ các nàng lại không quen, muốn làm này nọ ăn rất phiền toái.

“Ta đói bụng!”

“Tiểu thư, người nhịn một chút!”

Lại là nhịn? Nhịn chút nữa, nàng tự thành Thần quy chịu đựng! Người là thiết com là thép, không ăn sẽ đói chết, huống hồ, nàng đã đói bụng hai đồn có thừa.

“Bụng đồ trên bàn ăn tới cho ta!”

“Không được!” Thúy Nhi như gặm trứng đuôi cọp, hoảng sợ nhìn tiểu thư nhà mình: “Cái đó không thể ăn!”

“Người tin ta bán người hay không?”

Thúy Nhi vừa nghe lời này, sợ tới mức cả người run run, “Tiểu thư, Thúy Nhi đi ra ngoài tìm thức ăn cho người, nhưng người ngàn vạn không thể động này nọ trong phòng nhé?”

Dạ Từ Huyền nhìn thoáng qua nha đầu nhát gan, liếc mắt xem thường: “Đi nhanh về nhanh!”

Thúy Nhi gật gật đầu, sau đó cẩn thận mỗi bước đi xem Dạ Từ Huyền, sợ bản thân vừa đi, tiểu thư đã ăn thứ gì đó trên bàn. Sau đó “Đi” đến cửa lớn, cực kỳ không tình nguyện chạy vội ra ngoài, nàng ta vừa đi chính là ba canh giờ.

Dạ Từ Huyền đói đến mức song nhãn mào kim tinh, cố nén không nhìn tới đồ trên bàn “Viên đạn bọc đường”, làm ra bộ dáng thê sủng chết không ăn. Nhưng mà, theo thời gian trôi qua, ngay cả bóng dáng Thúy Nhi cũng chưa thấy.

“Thúy Nhi...”

Kêu to tên nha đầu, hai tay ôm bụng, sớm biết rằng vậy sẽ không ăn quả táo sớm. Ai!

“Di, đây là cái gì?” Nàng nghi hoặc hoảng hốt lấy thứ sau lưng ra: “Ha ha, thế nào lại quên, cái này có thể ăn!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 46: Chờ cho ta

“Cách...” Nằm trên giường đánh cái ợ no nê, không nghĩ tới quả hạch hoa sinh còn có thể quán no, thật sự rất hạnh phúc. Ăn uống no đủ, nên đi ngủ!

Dắt khóa miệng, thỏa mãn nhắm hai mắt lại, dần dần tiến vào mộng đẹp. Đến trong mộng, Mộ Dung Chiêu lại mang đến cho nàng bó lớn bó lớn ngân phiếu, tay nàng ghi sổ đều rút gân, sau đó tài đại khí thô bẻ một xấp ngân phiếu đổi thành bạc, sau đó ở khu ổ chuột liều mạng tán tài. Dân chúng hào vui vẻ, lớn tiếng gọi tên Dạ Từ Huyền nàng..

“Ha ha... Không cần cảm tạ, không cần cảm tạ... Rất khách khí...”

Hiên Viên Đình chuẩn bị vén khăn voan cùng uống lễ rượu hợp cẩn, nhìn thấy tư thế ngủ không hề có hình tượng, mỗ nữ còn si ngốc nói lời vô nghĩa, khóa miệng run rẩy, gân xanh ứa ra. Mọi người phía sau hần chỉ cảm thấy nhiệt độ chung quanh thấp xuống vài độ, thờ mẫn cũng không dám.

Nhìn vỏ trái cây trên đất, vỏ long nhãn, còn có hạt táo... Mọi người chỉ cảm thấy đại não trúng gió, tai văng mắt hoa, hiện tại bọn họ hận không thể trạc hạt ánh mắt bản thân, hối hận vì sao đến nháo động phòng.

“A —— tiểu thư!”

Rốt cục Thúy Nhi bụng một đĩa Hoa Quả cao trở lại, nhìn thấy trong phòng vây quanh một đám người, sau đó chen vào thì thấy tiểu thư còn đang nằm ngủ, xung quanh chất đầy vỏ trái cây tượng trưng trăm con ngàn cháu, còn có mặt Dật Vương gia... Nàng ta nhịn không được đánh rùng mình hai cái, cô gia thật đáng sợ...

“Ừm...” Mông mông lung lung lên tiếng, sau đó lật người, tiếp tục.

“Tiểu thư, đứng lên!”

Da đầu Thúy Nhi run lên, hai tay run run kéo Dạ Từ Huyền, tiểu thư của ta ơi, người trúng tà cái gì!

“Làm chi?”

Dạ Từ Huyền bị đánh thức, hai mắt mơ hồ, đưa tay gãi gãi mặt, một bụng lửa giận. Chờ nàng nhìn đến gương mặt đen như đáy nồi của Hiên Viên Đình, ngọn lửa trong lòng nàng sinh sôi nhen ở trong bụng, thành nội thương.

“Hắc hắc ~ “

Xấu hổ nhìn thoáng qua người phía sau hần, sau đó ngượng ngùng nở nụ cười.

Hiên Viên Đình chỉ chỉ trên đất, sau đó cười đến mặt mày âm trầm hỏi: “Vương phi, nàng có thể giải thích một chút không?”

Dạ Từ Huyền cúi đầu nhìn bãi “Chiến trường”, “Xác chết khắp nơi, máu chảy thành sông”, nàng vội vàng cúi đầu nghĩ ra đối sách ứng phó, nhưng trong mắt mọi người xung quanh là một ý tứ hàm xúc khác.

Hiên Viên Đình thấy nàng cúi đầu, còn tưởng rằng nàng áy náy, muốn nói vài câu trách cứ thì thôi, ai biết lời kế tiếp của nàng khiến cho hần tức giận đến mức học máu ba trắng.

“Vương gia, thiếp thân ăn ít một chút, ăn ba phần no!”

Ba phần no? Nha đầu kia có biết nàng đang nói cái gì hay không hả?

Tĩnh, cho dù là tú hoa châm rơi trên mặt đất cũng tuyệt đối nghe thấy, tất cả mọi người giống như rời đi nơi thị phi này, đi thôi, lạng lẽ tiêu sái đi..

Cũng không biết là ai, đứng ở cuối cùng lạng lẽ lưu, sau đó mọi người đều bắt chước, cuối cùng ngay cả người săn sóc đầu đều không dám lưu lại.

“Dạ Từ Huyền, nàng hơi quá đáng!”

Hiên Viên Đình đứng nửa ngày, cuối cùng rống ra một câu. Hần giận, nhưng mà không biết nên phát giận thế nào với nữ nhân trước mắt. Mắng nặng, hần luyến tiếc; mắng nhẹ, nàng chết cũng không hối cải!

Dạ Từ Huyền cũng biết bản thân hình như có chút quá đáng, nhưng quả thực bụng của nàng rất đói, nơi nào giống Hiên Viên Đình ở bên ngoài ăn uống thả cửa, bụng của nàng ở trong này đại hát “Không thành kẻ”.

“Ta thật sự rất đói bụng!”

“Vậy nàng cũng không nên ăn đồ trên giường!”

“Nhưng ta đói!”

“Sao không gọi hạ nhân chuẩn bị?”

“Kêu!”

“Kêu ai?”

“Một đi không trở lại!”

“Cái gì?”

“Tiểu thư, Thúc Nhi đáng chết!”

Rốt cục, hai người đối thoại, cắm vào người thứ ba cầu xin tha thứ.

“Muốn chết kiểu nào?”

“Hà?” Thúc Nhi mở to hai mắt bán tín bán nghi nhìn nàng!

Ăn cũng đã ăn rồi, Hiên Viên Đình cũng không dám lại làm gì nàng? Chính là, Thúc Nhi tìm chút đồ ăn lại tìm hai ba canh giờ, là không đúng!

“Vì sao đi lâu như vậy?” Mất mặt, khai không được thì vui đùa tiểu nha đầu!

“Nô tì mới đi ra, đã bị Bạc Hà tỷ tỷ gọi đi để nô tì đi hỗ trợ. Kết quả, không nghĩ tới nô tì bận hết ba canh giờ. Lại bụng đói ăn trở về, cũng đã...” Đã thành như vậy.

Hai mắt Dạ Từ Huyền chuyển quay tròn, đặc ý nhìn Hiên Viên Đình tỏ vẻ: Xem đi xem đi, ta không có nói dối!

Hiên Viên Đình không lên tiếng, liếc mắt nhìn Thúc Nhi, nhân nhạ nói: “Đi ra ngoài!”

“Nhưng mà tiểu thư...”

“Không có nhưng mà!”

“Nô tì cáo lui!”

Thúy Nhi hai mắt đầm lệ nhìn Dạ Từ Huyền, nàng ta sợ mình đi rồi tiểu thư bị đánh thì phải làm sao bây giờ? Trong lòng Dạ Từ Huyền căng thẳng, cho nàng ta một ánh mắt “Yên tâm”, nàng ta mới không tình nguyện đi ra ngoài.

“Vương phi, có phải nên cho bốn vương một cái công đạo hay không đây?”

“Công đạo hả? Ngày mai trả lại cho người mười cân long nhãn, táo đỏ được không?”

“Dạ Từ Huyền!”

Chẳng lẽ đòi trước hấn hại mệnh nàng, đòi này nàng cố ý đến tra tấn hấn?

“Đùa, đùa! Vương gia đừng tưởng thật!”

Sờ sờ mũi quỳnh, cười ha ha, hôm nay Hiên Viên Đình một thân hồng y thật đúng là đẹp mắt, so với Vương gia bạch y tiêu sái bình thường nhiều thêm vài phần xinh đẹp.

“Quét dọn đi, lại uống rượu lễ hợp cần!”

“Được!” Dạ Từ Huyền không nghĩ tới hấn tốt nói chuyện như vậy, cho người quét dọn liền không có chuyện gì, nhanh chân vượt môn ngựa nói: “Vương gia thật sự là anh minh!”

Hiên Viên Đình còn chưa có phản ứng vì sao mình lại anh minh, liền nghe thấy nàng la lớn: “Người bên ngoài, tiến vào quét dọn!”

Rốt cục, gương mặt hơi hòa dịu chút lần nữa đen như đáy nồi, thì ra hấn “Anh minh” là ở trong này!

“Đợi chút!”

“Vương gia còn có gì cản dận?” Dạ Từ Huyền nghi hoặc nhìn hấn, chẳng lẽ không quét?

Hiên Viên Đình xem gương mặt nhỏ nhắn vô tội, mê hoặc của nàng, chỉ vào vô trái cây trên đất nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nàng, Dạ Từ Huyền!”

“Dựa vào!”

Nhịn không được mở miệng chửi bậy, dĩ nhiên bắt Dạ Từ Huyền nàng quét dọn, tay nàng là dùng để kiếm tiền, dùng để trộm này nọ, nhưng tuyệt đối không phải dùng để quét rác!

Hừ! Nam nhân keo kiệt, không phải là ăn chút táo đỏ hoa sinh sao? Có chết đâu? Có chết đâu hả?

“Không quét!”

“Có quét hay không?”

“Không quét!”

“Thực không quét?”

“Nói không quét sẽ không quét!”

...

Vì thế hai người tựa như hai tiểu hài tử bắt đầu đấu khẩu, không ai nhường ai, vài ám vệ phía trên kém chút nữa rơi xuống đất. Người bọn họ tôn trọng nhất, ngưỡng vọng nhất, vậy mà... Vậy mà lại như vậy... Ngây thơ!

Đúng, chính là ngây thơ!

“Chủ tử!”

Sau khi đồng chí Dạ Ảnh ở ngoài cửa bồi hồi nửa nén hương, rốt cục kiên trì không nổi gọi vọng vào trong. Kỳ thực hấn một chút cũng không muốn đến, nhưng mà lần này lại tìm được cô nương có ấn ký “Hoa lan”, không đến không được!

Nhưng mà, hấn cấm cấm miệng, suy nghĩ Dạ Từ Huyền bị loạn, vậy mà nói sai: “Quét thì quét!”

Hiên Viên Đình phi thường vừa lòng Dạ Ảnh đánh gãy chiến cuộc, ai thắng ai thua bị một câu của Dạ Ảnh phân ra thắng bại. Vì thế, cất cao âm điệu hỏi: “Dạ Ảnh, chuyện gì?”

“Hồi chủ từ, là chuyện vị kia!” Di, giống như tâm tình chủ từ không sai!

Hiên Viên Đình sững sốt, sau đó nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng. Nàng không phải lập gia đình sao?

Nhưng về mặt khác một sự kiện phải mau chóng giải quyết xong, bằng không “Hiên Viên Đình” thường thường bật ra đại phiền toái!

“Trước khi bốn vương trở về, phải dọn dẹp cho đẹp mắt đó!”

Vậy mà Hiên Viên Đình lại lơ lơ mi lên mặt với Dạ Từ Huyền, đắc ý huyết sáo rồi khỏi đó!

Dạ Từ Huyền bị uất khí, tức giận đến nghiến răng, Dạ Ảnh ơi Dạ Ảnh, lão nương xem trên phân lượng người và ta cùng họ, nhất định cho người sống không bằng chết, đừng hối hận khi đắc tội ta! Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Q1. Chương 47: Thợ trát tường

Dạ Từ Huyền hung hăng ở trong lòng an ủi một lần mười tám đời tổ tông Hiên Viên Đình và Dạ Ảnh, dạng chủ từ gì sẽ có dạng thuộc hạ đó —— một đám không phẩm nam!

Hiện tại, Dạ Ảnh triệt để đem đắc tội nàng, trong thời gian một nén nhang ngắn ngủn, nàng đã nghĩ ra vài biện pháp khiến cho Dạ Ảnh biến thành “Dạ Oanh”, bảo quản hân hạ vào ban đêm “Hoan thoát” kêu to!

Đặt mông ngồi trở lại giường, hồi tưởng lời vừa rồi Dạ Ảnh mới nói, “Về chuyện vị kia”, vị kia? Là vị ấy? Tiểu tình nhân hay là công trên giường của Hiên Viên Đình? Tâm tư bát quái bắt đầu nổi lên, các loại hình ảnh đáng kinh hoàng thoáng qua trong đầu nàng, khiến nàng vui vẻ cười ha ha!

Chỉ là nghĩ không đã ghiền, không bằng chuẩn đi xem thử!

Nhắm mắt cảm giác vị trí âm vệ, âm thầm cười, thuận tay làm tắt hết nến trong phòng. Các âm vệ có chút khấn trương, nhưng trong bóng đêm tựa hồ thấy trên giường có người nằm xuống, sau đó mới yên tâm. Dạ Từ Huyền thừa dịp tắt nến, trong nháy mắt nhảy ra ngoài.

Thực nhẹ nhàng tránh khỏi các góc âm vệ, sau đó nghe thấy được chút tiếng vang. Xét thấy giáo huấn hành tung bại lộ lần trước, mấy ngày nay ở phủ Tướng quân nàng đã hào hào nghiên cứu công phu ẩn nấp một phen.

Tối gần, ẩn nấp tốt, đều có tiến bộ rất lớn, không thể dựa vào thân cận quá, để tránh bị tiểu nhân kia nghe thấy. Nàng thấy Hiên Viên Đình ngồi ở ghế thái sư, trước mặt nàng đứng một nữ tử mặc hoàng y, thấy không rõ diện mạo, nhưng nàng loáng thoáng có thể nghe thấy thanh âm bọn họ nói chuyện với nhau.

“Trên vai phải người có bột hoa lan?”

“Phải!”

“Cô nương, người xác định mười năm trước người ở sườn núi Bạch Mã đã cứu người?”

“...”

“Vậy người còn nhớ rõ ta sao?”

Nữ tử lại không trả lời, thẳng tắp nhìn chăm chăm Hiên Viên Đình.

“Ta là người được người cứu, người hảo hảo nhìn xem! Còn nhớ rõ sao?”

Mặt mày Hiên Viên Đình kích động, còn Dạ Từ Huyền đang nhìn thì mặt mày giận dữ, Hiên Viên Đình đáng chết, vậy mà còn tìm kiếm mỹ nữ, chẳng lẽ muốn kìm ốc tăng kiêu hay sao? “Chim” thì tàn, loạn, vậy mà còn muốn tìm mỹ nữ! Hừ!

Chính nàng cũng không biết vì sao bản thân tức giận như vậy, không phải là quét rác sao? Lão nương phải giúp người quét phòng ốc hoàn toàn biến dạng!

Khi nàng quay người lại, lại bỏ lỡ tin tức trọng yếu.

“Công tử, trên người ta đích xác có bột hoa lan, nhưng theo như lời người nói mười năm trước ở sườn núi Bạch Mã cứu người khẳng định không phải ta,

bởi vì, nhà ta là chín năm trước mới chuyển đến núi Bạch Mã!”

“Không phải người?”

“Đích xác không phải! Khiến công tử thất vọng rồi!”

Hiên Viên Đình có chút thất vọng ngồi xuống, mặt suy sụp.

“Dạ Ảnh, đưa cô nương trở về đi!”

“Dạ!”

Người trong phòng tan tác, tay phải Hiên Viên Đình mềm nhẹ xoa mi tâm, liên tục xuất hiện hai nữ tử có búi tóc hoa lan, đến cùng ai là thật? Hay là, đều là giả!

“Vương gia!”

Vừa yên tĩnh một lát, lại có chuyện gì? Tâm tình hắn có chút trầm trọng, liếc mắt nhìn hoa lan bên cửa sổ trong mắt đều là suy sụp.

“Khách nhân chưa tản hừng?”

“Không phải, những khách nhân đều tan tác!”

“Vậy chuyện gì khiến người kích động như thế?”

“Là Vương phi!”

Hiên Viên Đình vừa nghe hai chữ “Vương phi”, thoáng chốc có một loại dự cảm bất hảo trong lòng, nha đầu kia lại phạm cái gì?

“Nàng lại như thế nào?”

Lại? Chẳng lẽ lúc trước Vương phi làm điều đa dạng mới mẻ? Quân gia có chút khác thường, lần này Vương phi đùa có chút quá đáng!

“Vương gia, Vương phi vừa ca hát, vừa...”

Điều này muốn ông ta nói như thế nào? Nói Vương phi hủy đi toàn bộ bố trí tân phòng, sau đó xoát tường trong ngoài ngoài? Đánh chết ông ta cũng không dám nói!

“Vừa thế nào?”

“Thỉnh Vương gia tự mình đi xem!”

Hiên Viên Đình thập phần không đồng ý hiện tại đi qua, nói không chừng lại gây gỗ! Nhưng mà, nàng vừa hát, vừa... Đang làm cái gì? Điều này khơi dậy lòng hiếu kỳ mãnh liệt của hắn.

Động tác mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn đứng dậy dẫn Quân gia đi đến tân phòng. Trừ bỏ ánh mắt mộng, lỗ tai không tốt sai sử, càng hối hận lúc trước vì sao muốn phạt nàng quét rác.

Mới vừa đi đến ngoài sân Ý lâu, liền nghe thấy thanh âm khoan khoái của người nào đó, “Ta là một tiểu thị trấn trưởng, bản lĩnh trấn trấn cường, ta muốn phá phòng ở này, xoát bóng loáng, xoát đỉnh lại xoát tường, bản chái phi vũ vôi, ôi cái mũi nhỏ của ta, đổi đổi dạng...”

Khuôn mặt chính tề của Hiên Viên Đình đều co rút, chân bước trên không ở cửa, thẳng tắp cương cứng giữa không trung. Phá phòng ở? Bóng loáng? Còn cái mũi nhỏ? Nàng lại bóp méo từ ngữ!

“Vương gia!”

Quân gia nhìn thoáng qua chủ tử nhà mình, tuy rằng thời gian ở chung không quá dài, nhưng tính tình Vương gia bọn họ có chút hiểu biết. Nhìn hình dáng này của hắn, sắc mặt như đáy nồi, khóe miệng cảm cười, Vương phi khẳng định sẽ không hay ho! Vương phi vừa gả tới lá gan quá lớn đi!

“Đi làm việc của người đi, tự bốn vương đi vào!”

“Dạ!”

Quân gia cung kính đưa đèn lồng cho hắn, sau đó cung thất lưng lui xuống.

Càng ngày càng tiếp cận phòng ngủ, thanh âm khoan khoái kia càng ngày càng to rõ, “Ta muốn đem phá phòng ở, xoát bóng loáng...”

“Vương phi, hơn nửa đêm hảo lịch sự tao nhả!”

Hiên Viên Đình mặt mang mỉm cười, không nhanh không chậm tiêu sái tới gần nàng, miệng nói xong lời nói trái lương tâm, nhưng mà, nữ nhân đang xoát phòng cũng chưa để ý tới hắn!

Vốn là tân phòng vui vẻ, đã bị nàng thay đổi hoàn toàn, căn bản nhìn không ra bộ dạng nửa điểm tân phòng lúc trước! Hiện tại bị nàng xoát nước son, mới là sống thoát thoát phá phòng ở!

“Đều đi xuống!”

“Dạ!”

Mọi người rất hiếu kỳ kế tiếp sẽ thế nào, nhưng mà, so với lòng hiếu kỳ mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn, nói không chừng nếu như nhìn đến thứ không nên xem, mạng nhỏ tới nay sẽ mất đi!

“A a, Vương gia! Thật sự thật khéo!”

Dạ Từ Huyền đã sớm biết hắn sẽ đến đây, nhưng phải biết, nàng là hài giấy tốt, không phải là quét rác thôi sao? Quét rác, bốn tiểu thư miễn phí tặng kèm xoát tường!

Hiên Viên Đình kéo kéo khoe miệng, lại là “Thật khéo”, sau lần thật khéo đó mỗ Vương gia không cảm thấy đỏ mặt, tình cảnh đêm đó lại hiện ra.

“Vương phi, đêm nay nàng muốn ăn ngủ sao?”

“Dì, làm sao người hiểu rõ ta như vậy?” Người nha mới tưởng ăn ngủ!

Dạ Từ Huyền nháy nháy hai mắt to, “Chân thành” nhìn hắn, “Vương gia, nguyện ý cùng thiếp thân ăn ngủ xem tình tình hay không?”

Mỗ Vương gia ngẩng đầu nhìn trời, đêm nay không có tinh tinh cũng không có ánh trăng, ở một nơi giờ tay không thấy năm ngón, có cái gì đẹp mắt!

“Không có hứng thú! Bốn vương vẫn nên ngủ thư phòng!”

“Vậy thật tốt quá!” Dạ Từ Huyền một bộ biểu cảm ta chỉ biết nhìn hắn, đắc ý nói không nên lời!

Hiên Viên Đình phát hiện hắn căn bản theo không kịp loại tư duy không bình thường này của nàng, bất luận người nói cái gì, nàng đều có thể thuận phả hạ lừa, hơn nữa tức chết người!

“Bốn vương đổi ý!”

Hiên Viên Đình đã muốn cùng nàng đối nghịch, tựa hồ thấy nàng cam chịu trong lòng lại đặc biệt vui vẻ, nhưng mà, đấu đến cuối cùng, ra về chịu thiệt đều là hắn!

“Ta chỉ biết!”

“Nàng lại biết cái gì?”

“Hắc hắc, ta biết đêm nay ta không cần ăn ngủ! Đa tạ Vương gia thành toàn!”

Vì thế mỗ nữ như gió bay tới thư phòng Hiên Viên Đình, không trung còn bay tới một thông báo của Dạ Từ Huyền: “Vương gia, thời điểm ăn ngủ, đừng quên tìm mỹ nữ ấm giường! Bằng không, ngày mai khẳng định cảm mạo!”

Hiên Viên Đình cương cứng tại chỗ chậm chạp không phản ứng, đợi lúc hắn phản ứng lại, đã không còn nhìn thấy Dạ Từ Huyền.

Thành toàn? Không cần nghĩ cũng biết nàng đi đâu, nha đầu to gan lớn mật này!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Q1. Chương 48: Dục cầu bất mãn

Nội tâm Hiên Viên Đình cũng không phiền não, nhìn “Tân phòng” trước mắt có chút buồn cười, kết quả là ai cưới ai? Đêm động phòng hoa chúc, lại lượng tân lang ở nơi này!

Đúng rồi, kém chút đã quên, rượu lễ hợp cần còn chưa có uống. Hắn chậm rãi đi vào phòng, bên trong cũng là một mảnh hỗn độn! Đi đến bên cạnh bàn,

từ dưới giường lục ra bình rượu hợp cần. Khóe miệng hân gọi lên biên độ đẹp mắt, nhanh chóng đi tới thư phòng.

Ấm về ẩn trong đêm, một cái hai cái giống như ăn đại tiện khiếp sợ rồi ngốc sùng sò, bọn họ thấy cái gì, thấy cái gì? Chọc mù ánh mắt bọn họ đi, chủ tử bọn họ vậy mà sau khi “Vương phi” ra sức phá hư tân phòng, còn tìm ra bình rượu hợp cần.

Chủ tử, ngài như vậy là đánh mất mặt mũi nam nhân chúng ta đó! Chủ tử... Đám ám vệ trao đổi ánh mắt quyết tâm muốn chết, tất cả những thứ này rất không thể tin.

Hiên Viên Đình cảm rượu trong lòng rất là vui sướng, đêm nay nhất định phải cùng nàng uống xong rượu lễ hợp cần, nàng sẽ là người của hắn. Càng muốn trong lòng càng ngọt, dọc theo đường đi bọn hạ nhân nhìn thấy hắn cười liệng miệng tới mang tai, giống như gặp quý. Vương gia cười rất rõ ràng, rất phong tao!

Đi đến cửa thư phòng, không ngoài ý muốn —— đại môn khép chặt! Trên cửa lớn còn dán một tờ giấy viết năm chữ thật to: Hiên Viên Đình dừng bước!

Công phu làm có đủ, nàng kêu dừng thì dừng sao? Điều này không thành vấn đề!

Gia không đi cửa chính, đi cửa sổ không được sao?

Đường vòng bên cửa sổ, vậy mà lại dán lên vài chữ to: Cấm chó đi!

Hiên Viên Đình lại phá công, khóe miệng run rẩy, sau ót lộ ra nẩy đường hắc tuyến bóng lưng, hắn vẫn không ngã?

Hai người Dạ Ảnh và Mị Ảnh kết bạn trở về chuẩn bị xem tân hôn chủ tử bọn hắn vui sướng hay không, bất quá nghe nói lúc trước thật “Vui sướng”, vui đến nỗi mặt chủ tử đều đen, tin tưởng động phòng chắc cũng sẽ rất “Sung sướng”!

Quả nhiên, vừa đến cửa thư phòng đã thấy chủ tử hắn dừng lại ở cửa, sau đó lại đứng ở cửa sổ bồi hồi. Tập trung nhìn vào, tính tình Vương phi ghê gớm thật, đảm lượng mười phần, lo lắng chu đáo, ngay cả chủ tử muốn từ chỗ nào đi vào đều biết.

Khi Dạ Ảnh cho rằng hắn sẽ phá cửa sổ mà vào, chỉ thấy Hiên Viên Đình cất bầu rượu vào trong lòng, bê một tảng đá lớn trong hoa viên phi thân lên nóc nhà, sau đó, liền nghe “Phanh” một tiếng, nóc nhà bị ném ra một cái động, sau đó chủ tử anh minh từ cái động đó đi xuống.

Động tác hệ liệt này, hai người Dạ Ảnh xem mà giận mục cứng lưỡi, vì đêm nay động phòng hoa chúc, chủ tử lại vất vả “Tâm tư”!

Tiếp theo, trong phòng liền truyền đến tiếng thét chói tai, hai đại ám vệ mặt trắng đỏ lên ngốc lãng, sau đó nhìn nhau lắc đầu: Chủ tử, rất gấp! Nói là lần đầu tiên, cũng nên từ từ đến!

Vì thế hai đại ám vệ liền coi trọng nằm sấp ở góc tường “Công tác”, còn kém bát quái đi bái khe cửa. Duỗi dài lỗ tai, nghe động tĩnh trong phòng, muốn nghe xem chủ tử anh minh vĩ đại của bọn hắn có “Sức chiến đấu” như thế nào.

Dạ Tử Huyền kêu xong, Hiên Viên Đình đứng ở nơi cách nàng không đến mười bước chân vẫn không nhúc nhích. Khuôn mặt tuấn tú ngẹn đỏ, nhưng không ngẹn ra một chữ. Hắn vốn tưởng rằng phá đình mà vào là không sáng suốt, nhưng không nghĩ tới nhân phúc được đại no!

Dáng người pháp phòng quyến rũ, da thịt dương chi bạch ngọc, tuyết phong no đủ đầy đà, còn có môi đỏ mọng... Chỉ có phá bỏ kia thật vương bận, che khuất chỗ thân bí, làm cho người ta vô hạn mơ màng!

Dạ Tử Huyền choáng váng, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị sát ngàn đao nhìn trở về. Thật sự rất mệt, cứ nhiên xuống từ nóc nhà, mệt hắn nghĩ ra. Tảng đá kia, đáng chết là rơi trong dục dũng của nàng, mới tạo cơ hội cho hắn nhìn thẳng nàng. Khi nàng hận không thể xông lên cho hắn một cái tát, liền nhìn thấy trong lỗ mũi nam nhân đôi điện giống như có chất lỏng chảy ra.

Xấu hổ... Tuyệt đối xấu hổ...

“Xem đủ chưa?”

Theo sau tiếng rống giận dữ, kèm theo là đôi bàn tay trắng như phấn, “A —— “

Trừ bỏ chất lỏng màu đỏ dọa người, vành mắt trái thành công bầm lên, cực kỳ giống mắt gấu mèo.

Hai người nằm sấp ngoài góc tường, nghe thấy câu “Xem đủ chưa”, kém chút nữa ngửa mặt lên trời thét dài, chủ tử, ngài thực sắc! Tiếp theo là thanh âm kêu thảm thiết, hai người lại hai tay vô tay hoan nghênh: “Đáng đánh”!

Dạ Tử Huyền xấu hổ, hiện tại nàng chặt vật chạy tới mặc quần áo, nhưng quần áo lại ướt, nàng mất hết mặt mũi. Lúc này cũng là lúc mất mặt đến cực điểm, “Hiên Viên Đình người là người không phẩm nam, lại đi nhìn lên nhân gia tắm rửa, oa...”

Từ nhỏ đến lớn, nào có nam nhân xem qua nàng tắm rửa, khuất nhục, “Về sau ta làm sao mà gặp người, ta muốn mua mì sợi thất cổ, mua khối đậu hủ đập đầu...”

Nam nhân trong phòng và ngoài phòng nghe tiếng khóc xen lẫn tiếng chửi rủa, nháy mắt ba vạch hắc tuyến treo ở sau ót, khóe miệng không dừng được

run rẩy! Mi sợ thất cổ? Đập đầu vào đầu hủ? Điều này cũng có thể nói mò!

Lúc người ngoài phòng cảm thán Dạ Từ Huyền có thể hạt bài, thì càng thêm phi nhỏ chủ từ nhà mình là ngự quân tử, lại đi nhìn lên cô nương nhà người ta tắm rửa, đích xác rất không phẩm. Làm hại cô nương nhà người ta lại muốn thất cổ, muốn chết. Di, cô nương kia không phải Vương phi nhà mình sao?

“Đừng khóc!”

Hiên Viên Đình nghe nàng khóc, đau lòng thật, bỏ qua con mắt gấu mèo ma xui quỷ khiến tiến lên ôm chặt lấy nàng. Da thịt hơi hơi lạnh như băng, xúc cảm thật tốt, hơn nữa thân thể của nàng rất mềm mại, hạ phúc của hắn đột nhiên buộc chặt..

“Cút ngay!”

Hiên Viên Đình thật vất vả ôm lên, sao có thể dễ dàng buông ra. Sau đó cập kì vô sỉ nói: “Vi phu sợ Huyền Nhi lạnh!”

“Ngươi!”

Rõ ràng là bản thân không muốn buông, lại nói được đường đường chính chính. Mắt hắn tràn ngập thâm tình, xem nàng rối loạn tâm trí, hăm sâu trong đó không tự biết. Hắn cúi đầu hôn lên môi của nàng, man mát lành lạnh, lưỡi linh hoạt gọi mở hàm răng cắn chặt của nàng, không kiêng nể gì cướp đoạt thơm ngọt của nàng, thẳng đến lúc nàng thở gấp liên tục, hắn mới dần ý buông ra.

Sắc mặt Dạ Từ Huyền đỏ bừng, xấu hổ và giận dữ không thôi, lần đầu tiên bị người hôn, còn là trượng phu trên danh nghĩa của mình, cảm giác này thực. . . Không sai!

“Nương tử, chúng ta còn chưa có uống rượu hợp cẩn đâu!”

Một tiếng nương tử này, kêu cực phú thâm tình, tựa hồ hai người đã thành thân thật nhiều năm.

“Rượu lễ hợp cẩn đã bị ta ném.”

Ném, sẽ không cần uống! Nhưng mà, Hiên Viên Đình cũng không can, giá nào cũng phải uống rượu hợp cẩn, hơn nữa lúc trước hắn đã nghĩ ra kiểu uống mới.

“Vi phu uy nàng!”

Dứt lời, không đợi Dạ Từ Huyền phản ứng, hắn đã uống xong một ngụm rượu, sau đó đổ lên môi Dạ Từ Huyền.

Mặt Dạ Từ Huyền đỏ lên, gợn cánh tay ngọc muốn đẩy nam nhân vô sỉ này ra, cuối cùng là phí công. Đợi nàng gian nan nuốt vào ngụm rượu kia, thanh âm vô sỉ lại truyền tới: “Nương tử, nàng nên uy lại vi phu!”

“Ngươi...”

Dạ Từ Huyền xem một bộ đương nhiên của nam nhân, hận không thể xé nát mặt hắn. Hiện tại tư thế hai người vô cùng ái muội, hơn nữa nàng chưa sơi nhỏ, Hiên Viên Đình sớm hay muộn thú tính quá. Tuy rằng hắn không có bản sự đó, nhưng cũng phải phòng bị không cho xảy ra!

“Uống xong liền buông ra!”

“Được!”

Dạ Từ Huyền một bộ “Tráng sĩ vừa đi hề không còn nữa phần”, lấy qua bầu rượu uống một ngụm, uy lên.

Cầm thú này nói chuyện không giữ lời, cắn môi của nàng, liều mạng cắn cắn, làm cách nào cũng không chịu buông ra. Bàn tay to của hắn dần dần chạy ra sau lưng nàng, sau đó ôm nàng càng ngày càng gấp, giống như muốn đem nàng tiến nhập vào trong cơ thể.

Còn nàng, rõ ràng cảm giác được mối bộ vị của hắn biến hóa, “Oanh”, quả nhiên không phải “Chìm” tàn, hổ cha này không giờ lên là do ai truyền đi. Làm sao bây giờ?

Dạ Từ Huyền ra sức đẩy hắn ra, mỡ nam bất mãn lại ôm lấy nàng, khi chuẩn bị cắn lên môi của nàng, một câu nói của nàng nháy mắt làm cho hắn “Thấu tâm mát, tâm bay lên”.

“Đi cả của ta đến rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Q1. Chương 49: Người làm sao vậy?

Thời khắc nam nhân kích tình xông “Đèn đỏ”, dù có đại dục cũng sẽ không còn hưng trí, cũng tuyệt đối sẽ không đi hỏi có phải thật sự hay không.

Chậm rãi đẩy nạng ra, sau đó cởi ngoại bào khoác lên trên người nạng, một phen ôm lấy nạng đến giường ở thư phòng. Nhẹ nhàng đặt nạng lên giường, thay nạng đắp chăn. Sau đó ôn nhu hôn lên trán nạng, cũng cởi quần áo bản thân chỉ chừa lại trung y trung khổ, nằm xuống. Cánh tay dài chụp tới, kéo nạng vào lòng, nói: “Ngủ đi!”

Dạ Tử Huyền yên lặng nhìn hắn làm tất cả, cả người đều hóa đá. Đây là tên quỷ quân tử, mặt người dạ thú Hiên Viên Đình sao? Đây là Hiên Viên Đình không phẩm nam? Đây là Hiên Viên Đình tiểu nhân sao? Rất không giống! Dạ Tử Huyền rất khiếp sợ, còn xem nhẹ một vấn đề quan trọng: Hắn làm sao mà biết từ “Di cã” ở hiện đại hoá có ý tứ gì?

Dạ Tử Huyền nằm ở trong lòng hắn, động cũng không dám động, nạng là giả vờ “Di cã” đến, nếu như không cẩn thận sát súng hỏa, liền bị phát hiện, đến lúc đó liền thảm!

Ngoan ngoãn nằm, thấy hắn nhắm hai mắt, da thịt màu mật ong không có chút khuyết điểm, đương nhiên nếu xem nhẹ hốc mắt ú ớ bầm của hắn, khụ khụ... So với tên cảnh sát đuổi nạng sống chết còn suýt hơn ba phần. Nam nhân trưởng thành như vậy, chắc chắn chắc, hắn là nhân thần cộng phần, thiên lý không tha!

Dạ Tử Huyền thấy hắn hô hấp đều đều, như là đang ngủ, cũng không có hứng thú nhìn hắn, nhìn đỉnh giường, bất tri bất giác bản thân cũng nhắm mắt lại, dần dần tiến vào mộng đẹp...

Nhưng mà, không lâu sau, nạng đã bị thanh âm thống khổ đánh thức.

Sau khi thất kinh, lại thấy Hiên Viên Đình đau khổ ôm đầu ngồi ở trên sạp không xa, răng cắn chặt môi dưới, nhưng lại chảy ra chút vết máu. Đến cùng hắn bị gì vậy?

“Này, Hiên Viên Đình, ngươi không sao chứ?”

Cho tới bây giờ Dạ Tử Huyền chưa thấy qua hắn như vậy, cổ nén thống khổ, trên trán chảy đầy mồ hôi, một giọt tiếp một giọt rơi xuống.

Nạng xúc chấn lên muốn đi xuống giường, lại nghĩ đến cái gì, cúi đầu vừa thấy, khi nào thì hắn thay nạng mặc quần áo vào? Vậy chẳng phải hắn đã biết... Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nóng lên, đang cảm thấy xấu hổ lại nghe thấy tiếng hừ thống khổ của Hiên Viên Đình. Nạng không nhớ tới cái khác, xoay người xuống giường đến gần hắn, thử đưa tay chạm vào hắn, lại nghe thấy hắn gian nan mở miệng: “Nhanh một chút cách xa ta ra!”

Hắn không muốn để cho nạng tới gần, hắn không biết nạng tới gần mình, “Hiên Viên Đình” sẽ làm cái gì với nạng! Có phải hay không mượn tay hắn, vì nữ hài kia giết chết nạng!

“Tránh ra, tránh ra!”

Hiên Viên Đình thấy nạng còn ở kề bên, gần như rít gào lên, ám vệ cũng không biết lúc này có nên hiện thân hay không, trong đó bao gồm Tuyệt Nhất!

Dạ Tử Huyền cũng không dừng bước, thẳng tắp đi về phía hắn. Cuối cùng hắn thế nào rồi? Chẳng lẽ đau đầu, có tật xấu đau nửa đầu hay sao?

“Tuyệt Nhất, ngăn nạng lại!”

“Dạ!”

Tuyệt Nhất vừa thu được mệnh lệnh, như quỷ mỵ xuất hiện trước mặt nạng, “Đắc tội, Vương phi!”

“Hắn bị sao vậy!”

“Không biết!”

Dạ Tử Huyền nghi hoặc nhìn về phía Tuyệt Nhất, chuyện của chủ tử vậy mà hắn ta lại không biết? Trong mắt rõ ràng là “Ta không tin”!

“Vương phi, thuộc hạ thật sự không biết, tháng này Vương gia đã là lần thứ ba!”

Đêm nay, là một lần Tuyệt Nhất nói nhiều nhất!

“Tránh ra!”

“Vương phi!”

Tuyệt Nhất dứt lời, Dạ Tử Huyền đã vọt đến phía sau hắn ta, hắn ta lẳng lặng xem trước mắt không có một bóng người, trong mắt đều là không thể tin: Tốc độ thật nhanh! Đây là Thất tiểu thư Dạ gia bị người ta xô xuống nước?

“Ngươi không sao chứ?”

“Tránh ra!”

Dạ Từ Huyền không có tránh đi, sau đó dùng hết khí lực ôm lấy hắn. Nàng có thể cảm thấy cả người hắn đều đang phát run, hơn nữa loáng thoáng nghe thấy lời nói hắn xấp xỉ không có tiếng động.

“Ta sẽ tìm được nàng, ta nhất định sẽ tìm được nàng... Ngươi yên tâm đi thôi... Ngươi đi đi... Ta sẽ thay ngươi tìm được nàng...”

“A —— “

“Vương phi!”

Tuyệt Nhất vừa nghe thấy thanh âm nàng ấn đau, xoay người một cái chuyển đến trước mặt nàng, ánh vào mắt hắn ta là trên hai cánh tay ngọc bị mấy vết trảo thương đỏ tươi.

“Ta không sao!”

Nhân nhật nói một câu, sau đó hai tay lại hướng tới thân Hiên Viên Đình, “Không phẩm nam, là ta, ngươi không cần đẩy ta ra được không? Không cần đẩy ra ta...”

Dạ Từ Huyền nhẹ nhàng tựa như đồ đùa nhỏ, nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói với hắn, sau đó lại ôm lấy hắn, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn.

Nàng luôn cảm thấy Hiên Viên Đình như vậy thật không tầm thường, hắn là không phải đau đầu linh tinh tái phát tật xấu gì đó chứ? Tháng này là lần thứ ba, thì phải là hắn theo nhận thức bản thân bắt đầu mới phát sinh. Kết quả là vì cái gì?

Dần dần, Hiên Viên Đình trong tiềm thức không tiếp tục kháng cự Dạ Từ Huyền, tựa hồ thật thích cái ôm ấp của nàng, chậm rãi an tĩnh lại. Nhưng mà, hai tay của hắn lại gắt gao cầm lấy cổ tay Dạ Từ Huyền, luyến tiếc buông ra.

Dạ Từ Huyền thấy người trong lòng an tĩnh lại, một thân ấm áp đầm ấm, mồ hôi nhòp nháp, quay đầu nói với Tuyệt Nhất: “Đi chuẩn bị nước!”

“Dạ, Vương phi!”

Dạ Từ Huyền cười gật đầu, thấy Tuyệt một lòng thần sùng sốt, phục hồi tinh thần lại liếc mắt nhìn Hiên Viên Đình, vẻ mặt có chút phức tạp, giật giật môi, lại không nói một chữ, xoay người đi ra ngoài.

Dạ Từ Huyền vỗ vỗ người trong lòng, tròn to hai mắt nhìn chăm chăm gương mặt có chút tái nhợt hỏi: “Hiên Viên Đình, ngươi sẽ không phải chàng quý chứ?”

Nhưng mà thật lâu nàng cũng không có nghe thấy tiếng trả lời, lúc này, nàng đột nhiên có chút nhớ nhưng không thông, nam nhân này chết sống can nàng chuyện gì? Còn làm hại bản thân bị thương, bị hắn trảo thương, hiện tại nóng bừng đau đớn.

“Vương phi, nước đã chuẩn bị xong!”

“Khiêng vào đi!”

Nói xong, hai gã sai vặt liền khiêng một thùng tiến vào, đi theo phía sau hai người là một người xách hai thùng nước ấm. Đội bọn hắn chuẩn bị xong, hành lễ cho Dạ Từ Huyền, sau đó rất tự giác đi xuống.

Dạ Từ Huyền xem một thùng bốc lên hơi nóng, nhìn lại người ở trên người nàng, người đều chạy sạch, ai tới tắm rửa cho hắn đây? Chẳng lẽ còn bắt nàng phải hầu hạ hay sao?

“Tuyệt Nhất!”

“Tuyệt Nhất!”

Thử hô hai tiếng, thế nhưng lại không nghe thấy tiếng trả lời, càng không nhìn thấy người. Người này không phải ám vệ sao? Người đâu rồi?

Lúc này, Tuyệt Nhất đang ngồi trên tòa núi giả sau viện, hồi tưởng nhất cử nhất động của nữ tử, thật sự rất quen thuộc, tình cảnh đó thật sự rất quen thuộc... Nàng thật sự cực kỳ giống tiểu cô nương năm đó!

“Hiên Viên Đình, ngươi nói hiện tại lão nương hầu hạ ngươi tắm rửa, đến cùng là ai chịu thiệt hả?”

Dạ Từ Huyền đưa hắn phóng ngã vào trên sạp, làm bầm lầy bầu với hắn. Để cho nàng tắm rửa thay một người nam nhân, tuy rằng là lão công trên danh nghĩa, nhưng mà, nàng vẫn không bỏ xuống được mặt mũi!

“Nếu không, hay là ngươi nhanh chóng ngồi dậy tự mình tắm đi, mọi người đều không ăn mệt!”

Người trên sạp vẫn không nhúc nhích, thiết, lão nương liền chịu thiệt một chút.

Sau đó, Hiên Viên Đình đã bị nàng toàn bộ ném vào trong nước, tiếp xúc với nước ấm áp, phát ra thanh âm thật khêu gọi “Ưm”. Một chữ “Ưm” này tuyệt đối bất nguồn xa, dòng chảy dài oa ~

“Dựa vào, mùa đông đến, quả nhiên mùa xuân không xa!”

Không kiên nhẫn cởi quần áo hần, đáng người nam nhân này thật tốt, gần gũi quan sát còn tốt hơn lần trước thấy!

Ép buộc nửa canh giờ, rốt cục đem Hiên Viên Đình tới trên giường, thay hần dịch góc chăn, quay đầu nhìn trời sắc, mẹ kiếp, trời đã tờ mờ sáng, còn ngủ sụi lông!

“Rất lạnh, thiết!”

Dựa vào, vậy mà bị cảm!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Q1. Chương 50: Bưng tới xem

Cung Phụng Tê...

“Nương nương, trời vừa sáng, ngài nằm thêm một lát đi!”

Tuy rằng ngoài miệng Thanh Cô nói như vậy, nhưng hai tay bà lại không nghỉ ngơi, vén rèm giường lên.

Thái Hậu nương nương qua tuổi sáu mươi, ở cổ đại đã được cho là trường thọ. Tuy tính thần bà tốt, nhưng cơ năng thân thể cấp tốc giảm xuống, trong lòng bà thấy rõ ràng hần chính là một linh hồn hiện đại. Tiên sinh, bà là Tiên sĩ nghiên cứu trẻ tuổi nhất.

“Ai gia rốt cục hiểu rõ một cốc tâm sự!”

Khỏe miệng bà cười, nói phá lệ vui vẻ, con trai của bà, cuối cùng tìm được một nữ tử đáng giá hần quý trọng, trong lòng bà chôn sâu áy náy, thoáng chiếm được tia an ủi.

Tự nhiên Thanh Cô biết bà đang nói cái gì, thờ dài một hơi, một bên thay bà thay quần áo, một bên khuyên giải: “Nương nương, nhiều năm trôi qua như vậy, ngài nên buông xuống!”

“Ai gia cảm thấy có lỗi với đứa trẻ này...” Trên mặt Thái Hậu đều là áy náy: “Ai, ngày đại hi, hôm nay ta đừng nói chuyện mất hứng đó!”

“Nương nương, nô tì thay ngài truyền đồ ăn sáng nhé!”

“Không, trước người cho người tới phủ Dật Vương truyền khẩu dụ của ai gia, đề Dật Vương và Dật Vương phi hôm nay không cần tiến cung phụng trà, ngày mai lại đến! Nương vợ chồng son ngủ nhiều một lát, tối hôm qua khẳng định một muốn chết rồi!”

Thanh Cô sững sốt, trên trán có một giọt mồ hôi cực lớn chảy xuống, “Tối hôm qua khẳng định một muốn chết rồi” những lời này hảo có nghĩa khác, không khiến người ta mơ tưởng hảo huyền không được.

“Dạ!”

...

Nội tâm Dạ Tử Huyền rối rắm lo lắng bọn họ phải tiến cung phụng trà cho Thái Hậu như thế nào đây, nhìn người nằm ngủ trên giường tứ bình bát ổn, chẳng lẽ nàng đi một mình? Hay là tha người này lên xe ngựa cùng đi?

Đang lúc bước chân nàng hư hoảng, lúc giống như ruồi bọ không đầu, cách không truyền âm truyền đến thanh âm của Tuyệt Nhất, trong cung truyền đến khẩu dụ. Khi nàng nghe xong khẩu dụ, nháy mắt sau ót treo ba sợi bún, mang vào rót xuống một giọt mồ hôi cực lớn: Cái gì gọi là tối hôm qua khẳng định một muốn chết rồi?

Con trai của nàng có năng lực như vậy sao? Ra về chưa thử qua... Còn thật không biết!

Lão thái bà đáng chết này, đến đây nhiều năm như vậy, miệng vẫn không chừng mực, chẳng lẽ không nên mịt mờ một chút sao? Huống hồ, hai người bọn họ trong lúc đó là trong sạch! Đúng, là trong sạch!

Đột nhiên, lại truyền đến thanh âm “Thầm thì” đáng chết làm cho nàng rất giận dữ, nàng tin tưởng nếu mình không mở cửa phòng ra, sẽ không có người đưa thức ăn đến. Người kia sắc mặt còn có chút tái nhợt, cũng không biết muốn ngủ tới khi nào. Đột nhiên nàng nhớ tới cái gì, ngẩng đầu nhìn phá động trên đỉnh đầu, khóe miệng gọi lên chút ý cười, lắc mình theo đỉnh bay ra ngoài.

Một đường xẹt qua đỉnh, nhìn đến địa phương khói bếp lượn lờ, đoán nơi đó khẳng định là phòng bếp. Khi nàng xuất hiện tại phòng bếp, mọi người trong phòng bếp có chút kinh ngạc, cô nương này các nàng chưa thấy qua? Chẳng lẽ là nha hoàn của tân Vương phi, bộ dạng xinh đẹp như vậy, ánh mắt lão mù từ Trương thâm càng xem nàng càng vừa lòng, nói không chừng có thể hướng Vương phi xin cưới nàng làm vợ cho Cầu Nhi!

Dạ Tử Huyền có chút xấu hổ chào hỏi mọi người, miệng nói “Không cần để ý ta, không cần để ý ta”, cấp tốc nhìn lướt qua nguyên liệu nấu ăn trên thớt gỗ, sau đó nhân tình sáng lên, nhanh chóng bắt đầu chuyển động..

Hiên Viên Đình có chút không thoải mái mở to mắt, nhanh chóng nhìn quét chung quanh, trong phòng nào có bóng dáng nha đầu kia, trong lòng lại sinh ra chút cô đơn.

Trong đầu hiện ra bóng dáng nàng tối hôm qua, nha đầu đem tân phòng chuyển giống như phá phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ, bộ dáng phục mà đắc ý, còn có dáng người mạn diệu kia, môi đỏ mọng đoạt tâm phách người, thân mình mềm mại... Nha đầu kia, bất luận như thế nào, hắn cũng hận không được.

Đứng dậy khoác thêm kiện áo khoác, muốn gọi người đưa nước rửa mặt chải đầu đến, vừa mở cửa, liền nhìn thấy Dạ Tử Huyền bưng một chén cháo đứng ở cửa. Hai người nhìn nhau nửa ngày, vẫn là Dạ Tử Huyền hạ không được quyết tâm đến tra tấn hắn. “Vào đi thôi, gió lớn!”

Trong lòng Hiên Viên Đình có chút động dung, nhìn cháo nóng hôi hổi trong tay nàng, giống như có chút thịt mỡ gì đó, ngoài bát cháo còn có chút Cầu Kỳ! Hắn đột nhiên có chút hứng thú, loại cháo này bản thân còn chưa có ăn qua đâu!

Cầu kỳ từ:

Cầu kỳ là một vị thuốc bổ nhưng trong dân gian vẫn thường dùng trong bữa ăn. Lá dùng để nấu canh, hoa để pha trà, quả để ngâm rượu. Cây Cầu kỳ sau khi lớn, cành mọc ra tua tủa giống như cây gậy nên cũng có tên là Tiên Nhân Trượng.

Cây cao độ hơn hai thước. Trồng bằng cách cắt cành hay gieo hạt. Mùa hoa từ tháng sáu đến tháng chín. Mùa quả từ tháng bảy đến tháng mười. Quả chín sấy khô gọi là Kỳ tử.

Cây trồng sau ba năm có thể thu hoạch, thời kỳ cao nhất vào năm thứ mười. Cây thường sống có thể đến hơn 30 năm. Cầu Kỳ mọc khắp vùng Đông Nam Á, thích nhiệt đới ẩm áp. Cây mọc hoang ở những nơi gần bờ sông, khe suối. Các tỉnh Quảng Đông Quảng Tây, Vân Nam ở Trung Hoa và các nước Nhật Bản, Đại Hàn đều có trồng đại quy mô để làm thuốc.

Theo tài liệu cổ, Cầu Kỳ Tử có vị ngọt, tính bình, không độc, đi vào ba Kinh Phế, Can và Thận. Tất cả các bộ phận rễ, cành lá, quả đều dùng được. Tác dụng bổ gan thận, nhuận phổi, mạnh gân cốt, dùng chữa chân tay yếu, mỏi, mất ngủ, dạ dày yếu.

Ngày nay Cầu Kỳ được coi là một trong những thứ thuốc bổ quan trọng. Nhất là những thuốc chữa thận tạng thông thường. Xương cốt, đau nhức mỗi một – Tính dục yếu kém, chóng mặt, mắt kém. . .

“Nàng nấu?”

Ngoài miệng hỏi như vậy, nhưng trên mặt là vẻ mặt không tin. Biết nha đầu kia sẽ mở miệng ăn, nhưng mà, nhớ tới bộ dáng hung dữ của nàng, nấu cháo... Trước chọc nàng!

“Đúng vậy!”

“Phải không?”

Trong con người hắn hứng thú xem chén cháo lớn hơn nữa, nhưng hai chữ “Phải không” này, thành công châm ngòi lửa giận tới mức nữ.

Phải không? Cũng là mẹ anh! Một bộ không tin, xem liền chán ghét. Còn tưởng rằng hắn thay đổi, biến cái sợi lông á!

Trong mắt Hiên Viên Đình chỉ có chén cháo bất thường, căn bản không chú ý sắc mặt Dạ Tử Huyền đã thay đổi. Vừa đưa tay chuẩn bị ăn, đã bị một nữ tát chụp bay đi.

“Dạ Tử Huyền, nàng làm chi?”

Đường đường Dật Vương gia khi ăn cơm bị người ta đánh bay thìa, tôn nghiêm đều không có, nhịp điệu nói chuyện không tự chủ được cất cao vài phần.

“Chưa nói đưa cho người!” Hiện tại Lão nương tích, cho hay không cho người ăn do ta định đoạt!

“Vậy nàng bưng tới làm cái gì?” Rõ ràng không tin chén cháo này không phải cho hắn.

“Lão nương thích ăn, ăn không xong đóng gói, sau đó lúc nào cũng khắc khắc xem nó, được không?”

Con tức của Dạ Từ Huyền vừa lên, nói đều là lời hùng tráng tỏ hào hiện đại: Ta ăn cháo, đến hai chén, ăn một chén, xem một chén!

“Nàng...”

Khóe miệng Hiến Viên Đình run rẩy, nàng nửa ngày, không có câu dưới, nhìn gương mặt bánh bao tức giận kia, quay đầu ra cửa gọi: “Hoa Ảnh, cho người truyền đồ ăn sáng!”

“Dạ!”

Sau đó hần lỏi kéo quần áo đi về giường, tình nguyện xem một chén cũng không nguyện cho hần ăn sao? Chẳng qua là trêu nàng, lại . . .

Dạ Từ Huyền thấy bộ mặt thối của hần, giận hò hét chạy ra ngoài.

“Ai, Vương phi!”

Lúc này Dạ Ảnh đang đi vào đột nhiên có người lao tới đụng phải, sau đó hô một tiếng, đã thấy người đó không thềm lưu lại, chạy nhanh hơn.

Dạ Ảnh vào cửa, ngẩng đầu nhìn phá động trên đỉnh, nội tâm đại tán sự tích chủ tử nhà mình anh dũng, sau đó nhìn về phía chủ tử nhà mình. Dựa vào, Vương phi thực mãnh, mắt gấu mèo của chủ tử thật sự là... Không đối xứng, sao không đến làm một đôi đi!

“Di, Vương gia, cháo này sao ngài không uống?” Dạ Ảnh liếc mắt chén cháo trên bàn, có chút mờ mịt. Vương gia cũng thật là, tối hôm qua như vậy với Vương phi thì thôi đi, sáng nay Vương phi tự mình xuống bếp phòng hằm cháo cho ngài, bây giờ ngài còn trưng ra biểu cảm thối thối, thật sự là lãng phí đáng xấu hổ.

“Bốn vương còn chưa có bụng đói ăn quàng đâu!”

Dạ Ảnh có chút tò mò phân tích một câu nói này: Đến cùng là giận người? Hay là giận cháo đây?

“Cháo này là Vương phi ở phòng bếp giữ một canh giờ đó!”

“Thì tính sao?”

“Nàng tự mình hằm cho chủ tử ngài nha, cư nhiên ngài còn không ăn, nếu không thưởng cho thuộc hạ đi! Thuộc hạ đang muốn ném thư. . .”

Dạ Ảnh vừa mới chuẩn bị động thủ, chén cháo trước mặt như có chân chạy tới trong tay người nào đó, sau đó thật bắt nhả ăn, nhưng khóe miệng lại rõ ràng cảm ý cười.

“Chủ tử, kỳ thực trừ bỏ cháo, tối qua Vương phi còn...”

Nghe xong, tay hần đang bưng chén cháo, cứng lại..

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Q1. Chương 51: Ôm cây đọt thỏ

Dạ Từ Huyền chạy khỏi phủ Dật Vương, vậy mà chạy tới bờ sông ở ngoại ô, trong Phong Diệp lâm phủ kín một tầng lá rụng thật dày, giống như tấm thảm người mới kết hôn. Vì sao nhân gia kết hôn đều vui sướng, Dạ Từ Huyền nàng được tứ hôn lại không chịu muốn gặp? Thật sự là tức chết nàng!

Đi đến bờ sông, nhặt lên gạch ngói vụn, từng mảnh từng mảnh dùng sức ném vào dòng sông, tạo nên một vòng lại một vòng gợn sóng. Cúi đầu nhặt gạch ngói vụn, chiếc lá khô kia sao lại cực kỳ giống mặt thối của Hiến Viên Đình? Vì thế, trong lòng thật không thoải mái nàng dùng chân hung hăng dẫm nát chiếc lá kia, vừa dẫm vừa mắng, thẳng đến lúc chiếc lá kia quy về bụi đất.

“A, ta còn tưởng là ai? Hóa ra là Dật Vương phi!”

Một thanh âm mềm mại truyền vào lỗ tai Dạ Từ Huyền, ngẩng đầu nhìn, một kiện áo choàng màu thủy lam bao lấy dáng người mạn diệu, eo nhỏ không xương nắm chặt, mái tóc chải kiểu vân kê, giống như đám mây chân trời nhàn nhã phiêu dật, nga đàn mặt, mày lá liễu, mũi quỳnh, môi đỏ răng trắng, bộ dạng thủy linh cực kỳ, chính là mặt mày nàng ta cũng thật dữ tợn.

Bên người nữ hài còn đứng một nữ tử hoàng y cùng hai công tử nhệ nhàng, một đám người tướng mạo đều xuất chúng, liền tiếp khiến cho người du

ngoạn chung quanh ghé mắt. Một công tử trong đó, Dạ Từ Huyền có chút ấn tượng là Đông cung Thái Tử Hiên Viên Hạo.

“Thế nào? Dật Vương phi không biết tiểu nữ tử? Cũng phải, hiện thời ngươi là Dật Vương phi cao quý, còn...”

Lại một tiếng oanh bàn như chim hoàng vang lên, giáp thương mang côn châm chọc, chỉ là chưa nói xong đã bị Hiên Viên Hạo đánh gãy.

“Hình Nhi!”

Hiên Viên Hạo quát nữ tử được gọi là “Hình Nhi” một tiếng, sau đó lộ ra vẻ mặt xin lỗi nói với Dạ Từ Huyền: “Tiểu hoàng thân, người đại nhân có đại lượng, đừng chấp nhất cùng Hình Nhi.”

“Biểu ca...”

Dạ Từ Huyền mặt không biểu cảm nhìn đám người bọn họ, nỗ lực hồi tưởng người gọi là “Hình Nhi” lại là đại Phạt nơi nào đến. Nếu hiện tại cô ta tới tìm nàng gây phiền toái, thì chính là tiểu nhân? Mẹ kiếp, đình nhân gia không có trí nhớ túi da qua ngày, thực TMD mệt!

“Hiên Viên Hạo, rượu nho ngày đó như thế nào?”

Dạ Từ Huyền không tiếp câu chuyện giữa bọn họ, lại hỏi tư vị rượu nho như thế nào. Nàng nghe Hiên Viên Kỳ Tu nói Thái Tử uống rượu nho, đầy đủ ở trên giường mê man ba ngày!

Hiên Viên Hạo nghe xong sững sốt, cảm thấy trên mặt không nhìn được, không biết nàng hỏi có ý tứ gì, mặt hơi hơi đỏ chỉ tiết nói: “Rất tốt!”

Mùi rượu thật sự quá tốt, rượu uống xuống độ ngọt và độ cay cân bằng, hương vị trình tự ngay ngắn, vào miệng tán ra mùi hương nồng đậm. Hương vị kia tuyệt đối là thượng phẩm trong trần phàm!

Dạ Từ Huyền thấy bộ dáng hần hiểu ra vô cùng, cũng không uống phi hần uống một vò. Sau này còn muốn cho hần hỗ trợ!

“Vậy là tốt rồi, Thái Tử hảo hảo du ngoạn, cáo từ!”

Dạ Từ Huyền cười với Hiên Viên Hạo, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng lại có người cứ không như nàng nguyện, bước đến trước mặt nàng, nổi giận dùm dùm nói: “Dạ Từ Huyền, đứng lại đó!”

A, đây là khiêu khích Hiên Viên Đình ở trong triều không có nửa điểm chức quan quyền uy sao?

...

Phủ Dật Vương.

“Tìm được không?”

“Không có!” Hần là rời khỏi Vương phủ!

Hiên Viên Đình ngồi ở trên sập, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Tính tình nha đầu kia thế nào lại lớn như vậy? Hần không phải là trêu chọc nàng sao? Hiện tại khen ngược, chạy vô tung vô ảnh!

Hần sao có thể biết, bát cháo kia là bí phương độc môn của Dạ Từ Huyền, người bình thường còn chưa có thấy qua, chứ đừng nói tới ăn. Hần khen ngược, cứng rắn chống trán có chút nóng xuống bếp nấu cháo cho hần, vậy mà hần còn hoài nghi không phải nàng làm, xét thấy loại hành vi này ác liệt: Thúc có thể nhẫn, thậm chí không thể nhẫn!

“Tuyệt Nhất, bồi bổ vương đi Tuyệt Vị Thiên Hạ!”

“Chủ tử...” Chúng ta đi là đến nơi!

Tuyệt vừa thấy sắc mặt hần tái nhợt, muốn ngăn cản hần, nhưng mà, trong đầu lại hiện ra nữ tử tối hôm qua không muốn sống cũng muốn trấn an chủ tử, lời nói đến miệng vẫn không nói ra.

“Chủ tử, tối hôm qua Vương phi còn bị cảm!”

Dạ Ảnh vốn tưởng rằng hai người kích tình quá mức gây thành hậu quả, sau này không nghĩ tới sau khi hần ta cùng Mị Ảnh rời đi lại xảy ra việc. Dạ Từ Huyền cảm mạo vì trấn an chủ tử nhà mình đồng lạnh xuất ra!

Hiên Viên Đình sững sốt, trong đầu có chút đoạn ngắn vụn vặt hiện lên, song chương bị nắm thương, ôn nhu ôm ấp, còn có tay nhỏ bé mềm mại thay hần tắm rửa...

“Đi thôi!”

“Dạ!”

...

“Tiểu hoàng thám thủ hạ lưu tình!”

Tay Dạ Từ Huyền kháp trên cổ chi nữ Tề Hinh Nhi định an hậu, Hiên Viên Hạo vội vàng tháo nhân tình với Dạ Từ Huyền. Nhưng mà, nhân tình này nàng không muốn cho!

“Ngươi muốn làm gì?”

Khi tay Dạ Từ Huyền tiếp xúc bột hạng trắng mịn của nàng ta, nháy mắt mặt Tề Hinh Nhi trắng bệch. Tự cho là học chút công phu, muốn thay biểu tỷ thu thập cô gái này, không nghĩ tới lại ăn thiệt trong tay nàng.

“Yên tâm, bốn Vương phi sẽ không giết người rõ như ban ngày.” Nguyệt hắc phong cao có thể là tử kỳ của cô!

Nhưng nghe đến đó, Tề Hinh Nhi nghe ra ý tứ uy hiếp trong đó, sợ tới mức không biết làm sao. Liền tính Dật Vương ở trong triều không có nửa điểm quan chức, danh hiệu thân vương kia cũng tuyệt đối không để người ta giẫm lên, vừa rồi nàng ta nhiều lần xuất khẩu đả thương người, còn kéo theo Dật Vương xuống nước, nếu như bị Dật Vương biết được, chẳng phải nàng ta sẽ thảm?

[Từ: Tề Hinh Nhi như chó cắn bậy!!!]

“Tiểu hoàng thám!”

Dạ Từ Huyền quay đầu nhìn thoáng qua Hiên Viên Hạo, lời tuy thành khẩn hướng nàng tháo nhân tình, nhưng mà, trong mắt hấn ta cũng không mấy thích cô biểu muội này. Đại thể tộc rắc rối khó gỡ, quan hệ nói không rõ, đều là bằng mặt không bằng lòng!

“Hiên Viên Hạo, ngươi nợ ta một cái nhân tình!”

Không chút thương tiếc nào bỏ Tề Hinh Nhi ra, trong mắt tất cả đều tràn đầy ý tứ uy hiếp: Ngươi dám lại chọc ta thử xem!

Trong mắt Hiên Viên Hạo nhìn bóng lưng Dạ Từ Huyền, hiện lên chút quang mang không rõ!

Đi đến chỗ cách địa phương vừa rồi thật xa, Dạ Từ Huyền mới có chút nghĩ mà sợ, nếu hôm nay không thể lực địch, bản thân sẽ chạy trốn sao? Đáp án không cần nói cũng biết, mặt mũi nào có trọng yếu như mạng nhỏ!

Không nghĩ tới thiên hạ này còn có cang không muốn sống, công phu mèo ba chân cũng dám một mình tìm nàng đấu. Nếu hôm nay võ công Tề Hinh Nhi cao cường? Vậy thì chẳng phải lúc đó nàng bị thúc... Vì thế, một ý niệm mọc rễ này mầm trong lòng mỡ nữ...

Tuyệt Vĩ Thiên Hạ.

“Chủ tử, Vương phi không ở chỗ này, vì sao ngài còn muốn gọi một bàn đồ ăn?”

Dạ Ảnh thật sự không hiểu chủ tử đang nghĩ cái gì, Vương phi không ở trong này, không phải nên đi chỗ khác tìm kiếm sao? Nào có người không có lương tâm giống như chủ tử, một người chạy đến nơi đây ăn uống thả cửa!

Khinh bỉ! Nghiêm trọng khinh bỉ!

Hiên Viên Đình nhìn đồ ăn trên bàn, lại nhìn sắc trời, thật khẳng định đáp: “Nàng sẽ đến!”

Nha đầu kia chính là một tiểu tham ăn, bất luận như thế nào cũng sẽ không quên ăn. Huống chi, thời điểm tâm tình không tốt. Nhất định sẽ hóa bị phần thành thêm ăn!

“Không. . .” Ba chữ không khả năng vừa mới nói một chữ, chợt nghe đến dưới lầu vang lên thanh âm to rõ của tiểu nhị: “Thất tiểu thư, không, Dật Vương phi, ngài đã tới, trên lầu mời, trên lầu xin mời!”

Cầm Dạ Ảnh kém chút nữa thì kinh điệu, chủ tử đã đạt tới cảnh giới liệu sự như thần, so với đệ tử một thần toán tử đóng cửa như hấn ta còn muốn trâu hơn! Bán linh ôm cây đợi thỏ cũng là thành lập ở trên trụ cột liệu sự như thần!

Tiểu nhị tiếp đón Dạ Từ Huyền lên lầu, đưa nàng tới gian phòng thứ nhất ở lầu ba. Thời điểm nàng bán ra đệ nhất chích chân vào nhà, liền thấy khuôn mặt đáng đánh đòn của Hiên Viên Đình.

“Huyền Nhi, nếu không đến đồ ăn sẽ lạnh!”

Đã tính toán kỹ nàng sẽ đến? Sợ nàng không có tiền đãi thọ, hay là chuyên môn đến bồi tội?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chính Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Q1. Chương 52: Nàng phải chết

Một công tử còn trẻ tuổi nằm nghiêng trên núi giả so le rất khác biệt, một bộ bạch y nổi bật lên hẳn giống như tiên nhân hạ phàm, có một loại ý nhị yên hòa không thực nhân gian. Hai mắt hắn nhìn đám mây trôi nổi trên đỉnh đầu, trong con ngươi cổ tĩnh bản đều là hăm dọa, chúng nó háo không được tự nhiên. Chỗ Nhĩ tán có nhất thức không nghe lời mặc phát nghịch ngợm dán tại trên mặt của hắn cũng hồn nhiên không biết.

Trong đầu của hắn đều là hồng y nữ tử ngạo mạn, mỗi tiếng nói cử động, mỗi cái nhăn mày cười, hắn vẫn nhớ được rành mạch. Sau khi nàng rơi xuống nước, ít đi chút ngạo mạn vô lễ, hơn chút đạm mạc, phảng phất còn giống như không biết hắn. Nhưng mà, sao hắn có thể quên? Nữ tử đáng yêu kia đùa giỡn cùng hắn từ nhỏ đến lớn...

“Thế Từ, nên dùng cơm trưa!”

Rốt cục Thanh Phong nhin không được nhắc nhở, bắt đầu từ ngày hôm qua chủ tử liền nằm ở trong này, chưa đi đến quá một thước, sao phải khổ vậy chứ?

Chóp chóp ánh mắt đã khô ráp, vậy mà khóe mắt có một giọt lệ rơi xuống. Làm bộ lơ đãng nhu mắt, sau đó lau, hắn nhìn thấy nàng thì phải gọi nàng một tiếng “Hoàng thất”, phải gọi nàng là “Hoàng thất”, nàng đã là nữ nhân của hoàng thất người mà hắn tôn trọng nhất...

“Đi truyền lệnh đi!”

“Dạ!”

Hắn không phải không muốn đi tranh, hắn là không dám. Phụ vương nói đúng, hắn là Thế Từ gia phủ Nhân Vương, Nhân Vương tương lai, hắn gánh vác toàn bộ trách nhiệm phủ Nhân Vương, hắn không thể vì tư tình nhi nữ, cái gì cũng không quản. Nếu bản thân buông hết tay nơi này, kháng chỉ không cưới Phó Ngọc Trà, nàng sẽ cùng đi với hắn sao?

Trên thế giới không có nếu, trong thế giới tình yêu càng không có nếu, lỡ mất chính là bỏ lỡ! Đã không thể giúp nhau lúc hoạn nạn, hà không quên đi cho gang hồ!

Ngày hôm qua nàng mặc vào giá y khẳng định rất xinh đẹp, đáng tiếc bất luận nàng xinh đẹp như thế nào, giá y cũng không phải vì hắn mà mặc, càng không phải là tân nương của hắn. Dạ Ảnh đã từng thay hắn tính mệnh qua, nói hắn trúng đích sẽ gặp được tình kiếp, kết quả như thế nào phải xem tạo hóa của bản thân. Nàng sẽ là kiếp của mình sao?

Tối hôm đó ma xui quỷ khiến chạy tới khuê phòng của nàng, chỉ là muốn xem nàng, nhưng tiểu nữ nhân nhẩn tâm kia, hung hăng đá một cước để cho hắn đau đủ hai ngày. Tối hôm đó tiểu hoàng thất cũng tới, hắn còn nghe được cuộc nói chuyện giữa bọn họ, thật đúng là muốn cảm tạ đem đi lạc kiếp, làm cho hắn hiểu tâm hoàng thất.

Tiêu sai xoay người một cái, vừng vàng rơi xuống đất, môi mòng gọi lên trào phúng, Hiên Viên Kỳ Tu hắn khi nào thì trở nên cảm tính như thế? Làm một Thế Từ gia tiêu sai, không phải rất tốt sao?

Sau đó, lại khôi phục tư thái dĩ vãng, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra một chiều bài tươi cười nhanh chóng rời đi, chỉ có bóng lưng cao ngất sinh ra vô hạn cô đơn.

...

Đây là một gian mật thất, bốn phía trên vách tường đều cháy đèn, nhảy lên hỏa điểm giống như kỹ thuật nhảy thiên nhân mạn điệu của nữ tử, ở trên vách tường âm u quăng xuống bóng dáng đẹp đẽ.

Trước ghế bành da hổ tinh xảo, đứng một nam tử cả người tràn ngập lệ khí. Thân cao bảy thước, thân hình lẫm lẫm, tướng mạo đường đường. Dáng người mặc sắc trường bào, một căn đai lưng đồng hệ, dáng người hắn có vẻ càng thêm cao ngất thon dài. Tán như đao tài, mi như mực họa, một đôi con ngươi như ung bàn, tán hàn quang.

“Đại nhân!” Phía trước hắn đứng một nam tử, tướng mạo tuấn tú, một đôi mắt càng xuất chúng, nhưng trong ánh mắt lại mang theo hận ý lâu không đi.

“Tìm được không?”

“Thuộc hạ vô năng, thỉnh đại nhân trách phạt!”

Ngoài miệng tuy là thỉnh tội, thế nhưng không thấy hắn ta có gì sợ hãi. Không dễ yên thành nhiệm vụ, đích xác nên phạt! Chính là, làm cho hắn ta kỳ quái là, lật tung toàn bộ Hán Thành cũng không tìm được nữ tử phù hợp trong miệng đại nhân. Chẳng lẽ đã rời đi Hán Thành?

“Kinh Triệu Doãn đã áp chế án tử Lưu phủ, vẫn chưa khiến cho oanh động quá lớn. Nhưng người của Bộ Hình Tự lại chặn ngang một cước tiến vào, bên ngoài trừ bỏ cần phải tìm được phụ tử Lưu Kiệt, tăng nhân thủ, tìm nha đầu đã nhìn đến chúng ta, tuyệt đối không thể lưu!”

Người nhìn qua Nam Cung Nhạc hần làm việc, đều không thể không chết!

“Đạ, đại nhân!”

“Mộ Dung Chiêu có động tác gì?” Nếu như Mộ Dung Chiêu đã đến Hán Thành, tuyệt đối có việc phải làm, không có khả năng đường đường thiếu chủ thiên hạ đệ nhất trang sẽ đi ra du sơn ngoạn thủy.

“Không rời đi phòng sách Hàn Lâm nửa bước!”

Hắn ta rất là buồn bực, phách nhiều người như vậy giám thị phòng sách Hàn Lâm, mười ngày, vậy mà Mộ Dung Chiêu không có đi ra ngoài qua. Tính tình như vậy, làm người ta bội phục.

“Trần, ngươi xác định hần không rời đi nửa bước?”

“Đúng vậy, còn có chính là mấy ngày gần đây phòng sách Hàn Lâm sinh ý hỏa bạo, khách hàng kém chút nữa đem phòng ở hủy đi!”

Nhất thời trong óc Nam Cung Nhạc lờ ra một ý niệm, thật có khả năng bọn họ không thấy được Mộ Dung Chiêu xuất môn, là hần xen lẫn ở giữa người mua sách. Bằng hiểu biết của hần với Mộ Dung Chiêu, sao có thể một điểm động tác đều không có?

“Lại có việc này?”

“Đúng vậy, sách kia thuộc hạ cũng mua một quyển!” Nói xong từ trong lòng lấy ra một quyển sách bìa trắng mỏng manh đưa cho Nam Cung Nhạc: “Đại nhân, mời xem qua!”

“Đề mục này, cùng đề mục trên thợ yển thiên hậu không có sai biệt!”

Nam Cung Nhạc từ chối cho ý kiến tiếp nhận sách mở ra bìa mặt, khoe mắt có chút run rẩy, trang thứ nhất rõ ràng viết bốn chữ to: Đồ ngọc chó vào!

Rốt cục hần biết quyển sách này có lực hấp dẫn gì rồi, chỉ là bốn chữ to này tuyệt đối làm cho người ta tràn ngập tò mò đối với nội dung trong sách, hơn nữa, không ai nguyện ý coi thành đùa ngốc, lại không thể cầm lấy quyển sách này sau đó còn nguyên trả về.

Lúc hần mở ra trang tiếp theo, nhìn đến vấn đề phía trên, khoe miệng run rẩy, cái trán còn để lại một giọt mồ hôi lớn. Đây là cái đề mục quý gì?

“Có một địa phương, có thể đi vào không thể ra. Xin hỏi đây là cái địa phương gì?”

“Gà và vịt thi chạy, gà chạy đến mau hơn so với vịt, vì sao lại đạt tới điểm cuối sau?”

“Ếch vì sao có thể khiêu so thụ cao hơn nữa?”

“Bồ và giấy sợ cái gì?”

...

Môi mông của Nam Cung Nhạc khê mở, khi đọc ra đề mục trên một tờ, Trần đứng ở một bên có chút xấu hổ, lúc trước hần ta đi theo đại nhân còn đàm quá danh vọng “Đệ nhất thần đồng”, nhìn đề mục trên sách này, hần ta đứng là một đạo đề cũng chưa đáp ra.

Làm cho hần ta giật mình là, đại nhân bọn họ tâm ngoan thủ lạt, không lưu tình chút nào, vậy mà cầm kia quyển sách bồi hồi đứng lên, xem ra cũng là đang suy xét cái đề mục này. Đang lúc hần ta muốn cáo lui, Nam Cung Nhạc lại đột ngột lên tiếng: “Thế nào không có đáp án?”

Thế nào không có đáp án? Trong mắt Trần là cả kinh, biểu cảm không dám tin nhìn Nam Cung Nhạc nói: “Quyển sách này chỉ có đề, không có đáp án. Sách có đáp án qua hai ngày nữa mới ra!”

Nam Cung Nhạc nghe vậy phá lệ nở nụ cười, trên mặt ít đi ba phần lệ khí hơn một chút nhu hòa, “Mộ Dung Chiêu này quả nhiên là khó làm buồn bán liều, chiêu bài tổn hại như vậy cũng có thể nghĩ ra được!”

“Đi xuống đi, đừng quên mua bản đáp án về!”

“Đạ!” Trần nghe thấy những lời này như trút được gánh nặng, nhìn qua đại nhân cười, sợ là đều đi gặp Diêm Vương!

“Nha đầu kia, quét ba thước cũng phải tìm ra! Nàng phải chết!”

Vừa rời sắc mặt Nam Cung Nhạc vì cùng lại tiêu thất, lời nói lại biến thành ngoan lệ.

“Đạ!”

Trần lui ra, Nam Cung Nhạc ngồi trở lại ghế da hồ lại bắt đầu nghiên cứu đề mục...

Chương 53: Q1. Chương 53: Lôi đài chọn rể

Dạ Tử Huyền có chút ngại ngần ngồi bên bàn, đồ ăn trong chén trước mặt nàng nháy mắt giống như hai ngọn núi nhỏ. Khóe miệng khẽ co rút, mỹ thực ở trước mặt, vẫn là cảm thấy đồ ăn từng ngậm từng ngậm ăn.

Lần trước Hiên Viên Đình đi rồi cho nên không có phát hiện tướng ăn của bọn họ, hiện tại nhìn nhìn tướng ăn bất nhã của Dạ Tử Huyền, hẳn thật sâu lý giải vì sao tiểu tử Kỳ Tu kia ăn xong lại ói ra. Nghĩ đến Hiên Viên Kỳ Tu, hôn lễ ngày hôm qua, xú tiểu tử kia vậy mà không có tới, bạch thương hẳn một hồi.

“Ăn từ từ!”

Hiên Viên Đình một bên gấp thức ăn cho nàng, một bên còn lưu ý biểu cảm cô nải nải này, sợ một cái không cẩn thận, nàng thật sự bị ghen.

Chính là, hiểu biết hẳn đối với nàng còn chưa đủ, Dạ Tử Huyền là loại “Tham ăn hoàn mỹ”, tình nguyện xanh từ bản thân, cũng tuyệt đối sẽ không ở trước lúc chưa ăn no đập hủ đồ ăn mỹ vị.

“Không có lời gì muốn nói sao?” Nam nhân Hiên Viên Đình chết tiệt nhà ngươì, nếu không xin lỗi bốn tiểu thư, mơ tưởng bốn tiểu thư cho ngươì sắc mặt tốt xem.

“Huyền Nhi muốn nghe cái gì?”

“...”

Hiên Viên Đình có chút không hiểu ý tứ của nàng, hẳn có thành ý xuất tiền mời nàng ăn cơm, tội đã bồi, còn có cái gì sao? À, đúng rồi!

“Huyền Nhi, thực xin lỗi, tối hôm qua trào tay nàng bị thương!”

Hắn nói xong muốn vén tay áo Dạ Tử Huyền lên, Dạ Tử Huyền tận lực né tránh, khiến tay hắn đưa ra giữa chừng cứng ngắt giữa không trung.

“Tay không có việc gì!” Mới là lạ, mẹ kiếp, xuống tay quá độc ác, sống thoát thoát trào rớt một tầng da.

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi!”

Vì thế, mỗi Vương gia yên tâm thu tay, yên lặng vì nàng gấp thức ăn, trong phòng lại chỉ còn lại thanh âm Dạ Tử Huyền mồm to nhấm nuốt.

Dạ Ảnh và Tuyết Nhất trong chỗ tối, khóe miệng đều không hên cùng run rẩy. Ở trong lòng cảm thán: Chủ tử, ngài nên tìm Mị Ảnh về bù lại cho ngài bí quyết theo đuổi nữ nhân!

Ăn xong một bữa cơm, ai cũng không mở miệng nói chuyện, vậy mà chỉ một mình Dạ Tử Huyền xử lý một nửa đồ ăn, quả nhiên là hóa bị phần thành thêm ăn! Hai ngươì Dạ Ảnh thấy mà khóe mắt đều run rẩy, ăn rất tốt! Thật sự ăn rất tốt! Nhìn nhìn lại tiểu thân thể Vương phi nhà mình, đồ ăn này đi nơi nào?

“Hiên Viên Đình, cách... Cảm ơn!”

Dạ Tử Huyền đánh cái ợ no nê, sau đó đi đến bên cửa sổ, thừa dịp hắn không chú ý, lại theo cửa sổ chạy mất.

“Nha đầu!”

Hắn cũng có thân thủ rất tốt, nhưng khi hắn vọt đến bên cửa sổ, bóng dáng Dạ Tử Huyền đã mờ hồ. Hắn nhìn bóng lưng nàng nhanh chóng biến mất, vẫn không biết làm sao, ăn năn nói xin lỗi rồi sao lại không thấy hiệu quả tốt đẹp vậy kia?

“Chủ tử!”

Dạ Ảnh thật sự nhịn không được, từ trong chỗ tối chạy tới, lại không nhiều điểm đầu “Du mộc” của chủ tử, nói không chừng Vương phi tức giận còn muốn sinh bao lâu đâu! Trong cơ thể Vương phi là linh hồn kỳ dị đến từ dị thế, cho dù là đại gia tiểu thư, biết nấu ăn đó là chuyện thật bình thường. Nhưng mà, không thể nói với chủ tử!

“Ngươi nói nàng khẳng định 'Hãnh diện' cùng nhau ăn cơm, sao tức giận còn chưa có tiêu hết?”

“Chủ tử, bát cháo kia!”

Điêm đến mới thôi, sau đó nhanh chóng ẩn đi. Sợ chậm một bước, chủ tử sẽ làm ra hành vi quá khích gì, không chết tức thương!

Cháo... Bồn vương trả lại người một chén!

...

Dạ Từ Huyền rời khỏi Tuyệt Vị từ lâu, đi đến cửa điếm một nhà thợ may thì ngừng bước chân, nghĩ đến bản thân luôn một bộ trang điếm cô nương, sẽ bị “Kẻ thù” nhận ra, hơn nữa bản thân còn chưa có trí nhớ, luôn nhần cũng không phải biện pháp. Sao không thử cái trang xem!

Sải bước đi vào, quăng một thỏi bạc cho lão bán, chọn một bộ bạch y mặc vào, đóng gói hai bộ, vì thế biến thành mỗ công tử tay cầm quạt nhẹ nhàng ngang trời xuất thế.

Lưng mang gói đồ dạo phố cảm giác rất không sai, trên đường đi tới tiểu tử tuần tú tuổi trẻ, mọi người không khỏi nhìn nhiều hai mắt. Tâm trong khung hư vinh của Dạ Từ Huyền lại bị kích phát ra, đắc ý cười, ưỡn ưỡn ngực, ra về tiêu sái mờ ra cây quạt quạt hai cái, phong lưu phóng khoáng cực kỳ!

Này mùa, nàng phe phẩy cây quạt ở trong mắt mọi người tự thành —— bệnh thần kinh!

“Ai, đi mau đi mau, Vương viên ngoại thành Tây dựng võ đài chọn rể cho nữ nhi!”

“Phải không?”

“Đúng vậy, chỉ cần không có thể thất, tuổi không vượt qua hai mươi lăm đều có thể tham gia!”

“Vậy thật tốt quá, ta phù hợp tiêu chuẩn, đi mau đi mau...”

...

Võ đài chọn rể? Nghe ra chơi rất vui nha! Ha ha... Nói không chừng... Dạ Từ Huyền cười đáng khinh, sau đó bước chân đi theo mọi người tới thành Tây!

Chờ nàng đến địa điếm dựng lòi đài, chung quanh lòi đài đã là người tập nập, náo nhiệt cực kỳ. Vương viên ngoại này rất nhiều tiền sao? Vậy vì sao lại dựng lòi đài tìm hôn phu cho nữ nhi? Muốn là không có tiền, nhiều người như vậy đến xem náo nhiệt gì, con rể ở rể không phải đều kém một bậc sao?

Đang lúc nàng suy xét, trên đài truyền đến vài tiếng thanh la kinh tâm, vì thể hiện trường dần dần an tĩnh lại.

“Mọi người yên lặng một chút, mọi người yên lặng một chút!”

Dạ Từ Huyền ngẩng đầu nhìn trên đài thấy một nam nhân khoảng năm mươi tuổi, mày rậm mắt to, râu cá trê, thân thể rất béo, hai tay tiếp đón mọi người.

“Hôm nay lão phu bãi hạ lòi đài này là vì chiêu tế cho tiểu nữ, người thắng bắt nhập gia phả nhà họ Vương ta. Hơn nữa ta ở thành Nam có một tòa nhà, làm tân phòng. Phụ hoàng kim vạn lượng khác làm đồ cưới!”

“A ~ “

Wang viên ngoại dứt lời, chung quanh vang lên tiếng reo hò diếc tai. Điều kiện thật sự quá tốt, không cần ở rể, còn có hoàng kim vạn lượng, một tòa nhà lớn, chắc chắn chắc, Vương gia thật sự hảo xa hoa!

Dạ Từ Huyền vừa nghe đến hoàng kim vạn lượng, trong óc, trong mắt đều là bóng dáng Mỹ kim bảo thời qua. Ai, chỉ tiếc bản thân là nữ, bằng không, vàng đó khẳng định thu vào túi.

Wang viên ngoại chọn rể phô trương như vậy, chẳng lẽ là nữ nhi nhà ông ta có tật xấu hay sao?

Vàng trọng yếu, nhưng trong lòng mọi người bắt đầu hồ nghi. Nếu cưới một bệnh lao sắp chết trở về, ba ngày liền tắt thở, Vương gia còn không kiểm có chính chết hẳn!

“Vì giải nghi hoặc của mọi người, lão phu sẽ để tiểu nữ đến gặp mặt cùng mọi người một lần!” Nói xong, bên người ông ta liền nhiều ra một nữ tử đáng người thương tha, bé bỏng, nhưng mặt ngoài cuốn hút, ngũ quan tinh xảo, sắc mặt hồng nhuận, thấy thế nào cũng không giống một người có bệnh.

“Thật khá...”

Cũng không biết là ai kinh thán ra tiếng, sau đó lại khiến dưới đài một mảnh oanh động phụ họa. Đám nam tử độc thân thỏa mãn yêu cầu càng nóng lòng muốn thử, không biết muốn so cái gì, nhưng đều xoa tay chờ đợi cơ hội nhất hiển thân thử.

Dạ Từ Huyền thật vất vả đứng đến phía trước, lại đi phía trước chen căn bản chen không được, quên đi, liền tại đây thông qua đi!

Cho tới bây giờ nàng còn chưa thấy qua võ đài chọn rể đâu, đời trước nghe qua, hưởng tới cực kỳ; hôm nay vừa thấy, quả nhiên đáng giá!

“Đi, công tử, nhìn người giống người đọc sách, như thế này có thể đi lên mở ra thân thủ. Vừa rồi nghe nói so vẫn không thể so võ đấu!”

Dạ Từ Huyền hứng thú tăng vọt nhìn nam tử bên cạnh mình, dáng người cao ngất, tướng mạo cũng là chi tuyến tốt nhất nhưng lại mang theo chút phong độ của người trí thức. Nhìn về mặt hấn có chút lo lắng, nàng nhìn không được xuất khẩu khuyển bảo.

Giờ phút này hận bản thân là nữ nhân! Vàng ơi vàng, sao mi cách ta xa xôi như vậy?

Nam tử từ chối cho ý kiến, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm trên đài. Dạ Từ Huyền theo tầm mắt hấn nhìn lại, đúng là phương hướng tiểu thư nhà họ Vương! Chẳng lẽ có người bỗng đánh uyên ương?

“Hôm nay, chúng ta khí võ theo văn, trận đấu phân ba hiệp, công tử phù hợp điều kiện nguyện ý dự thi mời đến trên đài!”

Chung quy, vẫn là dự thi ít giúp vui nhiều. Nam tử bên cạnh Dạ Từ Huyền cắn cắn môi, vẫn theo dòng người đi lên.

Dạ Từ Huyền không tính toán dự thi, nhưng cũng đi theo bước chân nam tử lên đài...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Q1. Chương 54: Ai gian lận

Quần gia Vương phủ chuẩn bị cho mỗi người lên đài một cái hào bài, tổng cộng là hai trăm năm mươi người! Dạ Từ Huyền vừa đứng lấy đến hào hai trăm năm mươi. Vì thế, trên đài liền xuất hiện một màn kinh người: Một bạch y công tử bộ dạng còn hoàn hảo hơn so với nữ nhân, cầm trong tay hào bài hai trăm năm mươi, ngửa mặt lên trời thét dài: Hô cha! Hô cha!

“Công tử, công tử.”

Nam tử thư sinh vừa mới cúi đầu gọi nàng hai tiếng, nhìn hấn một cái, nhưng lại phát hiện mọi người trên đài, dưới đài nhìn nàng giống như nhìn quái vật, mắt mặt đến cực điểm!

“Vương viên ngoại, văn bối vừa mới nhìn đến bộ dạng tiểu thư mỹ mạo như thế, trong lòng tán thưởng không thôi. Tiểu thư như tiên nữ 'Chi thiên thượng có, nhân gian xem vài lần', tại hạ thật sự không thể không được tâm tình kích động của bản thân! Thỉnh đừng làm như người xa lạ!”

Lời của nàng, mọi người đều nhìn nàng chán ghét, ánh mắt bắt nạt, không biết xấu hổ không biết xấu hổ, công phu vuốt mông ngựa đã đăng phong tạo cực, thế gian không người có thể địch nổi!

Vương tiểu thư được nói “Chi thiên thượng có, nhân gian xem vài lần” sớm xấu hổ đỏ mặt, lấy khăn tay che khuất nửa gò má bên mặt. Nhưng mà, Vương viên ngoại vừa mới chuẩn bị mở miệng, liền truyền đến một thanh âm đáng vẻ kịch cỡm: “Ái du, Linh Nhi được công tử khen, bất quá, công tử để ở trong lòng là được rồi, nói ra, khiến Linh Nhi thật ngượng ngùng! Ái du, người biết!”

Vốn người ở đây xem thường Dạ Từ Huyền, hiện tại bị thanh âm buồn nôn của người này như lời ám khiến cho ngoài khét trong sống, trong bụng nổi lên sóng to, giờ phút này thâm nghĩ tận tình nôn mửa! Ta lải nhải, đây là vừa mới nói đẹp như tiên tử?

Dạ Từ Huyền kém chút bị tiếng “Ái du, người biết” của nàng ta làm cho sợ tới mức từ trên đài lăn xuống, nàng biết cái sợi lông, hơi hơi nghiêng đầu nhìn lại, Vương tiểu thư cũng là một bộ nửa che nửa đây! Lắc đầu thờ dài: Thật sự là người bất kể về ngoài, nước biển không thể đấu lượng!

Trải qua ép buộc này, tuyển thủ dự thi trên đài ít đi một phần ba, chỉ vì một phần ba người kia đã nhìn không được cảm giác ghê tởm, chạy đến một bên nôn.

“Các công tử chuẩn bị tốt sao?” Quần gia Vương phủ xoa xoa mồ hôi vừa bị kinh hách hỏi.

Chúng công tử trên cơ bản đã khôi phục trấn định, một đám tin tưởng mười phần trả lời: “Chuẩn bị tốt!”

“Vòng thứ nhất, đây là đề mục gần đây mọi người nói say sưa, thỉnh các vị công tử nghe đề. Lấy thời gian một nén nhang làm hạn định!”

“Vi sao con thô chỉ thích ăn cà rốt?”

Đề mục vừa ra, ở trong lòng Dạ Từ Huyền phiên thiên, không nghĩ tới bản thân điểm từ được hoan nghênh như vậy, ngay cả chọn rẽ đều dùng tới, qua một thời gian nữa sẽ mở rộng ra bên ngoài thành trấn Hán Thành, oa tặc! Muốn phát tài, muốn phát tài!

Thật nhanh viết xuống đáp án, sau đó thanh thần xem người chung quanh trào nhĩ lao má. Nàng rất cực biết vì sao ngày đó lúc gần đi Mộ Dung Chiêu cô đơn hỏi đáp án đạo đề này, hóa ra mục đích ở chỗ này.

Làm nàng kinh ngạc là, công tử hào hai trăm bốn mươi chín bên người nàng, cũng sớm viết xong đáp án, khoe mắt lại mắt lé nhìn mỗi phương hướng.

“Xong” một tiếng la vang, vòng thứ nhất đã đến giờ!

Gã sai vặt dựa theo tự hào thu giấy đáp án, sau đó mọi người vô cùng sốt ruột chờ đợi kết quả. Đáp án thiên kì bách quái liến tít, Vương viên ngoại vì tìm niềm vui cho mọi người, còn nhất nhất đọc ra.

“Nhất hào, bởi vì cà rốt đẹp mắt! Đào thái!”

“Ha ha ha...” Quả nhiên đẹp mắt, người trên và dưới đều cười vang, hiện tại dọa người đánh mất đẹp mắt!

“Nhị hào, bởi vì nó muốn thảo vọt! Đào thái!” Cùng với sự tức giận của Vương viên ngoại.

“Phốc...” Dạ Từ Huyền nghe thấy đáp án thật không khách khí văng lên, anh em, tuy rằng nói cái cù cũng có thể sử dụng như vậy, nhưng không cần khiến trắng ra đâu!

“Tam hào, bởi vì nó thích ăn chay... Đào thái!”

Ăn chay? Ừm, vẫn có chút tiếp cận! Không sai, đầu óc này còn chờ khai phá!

...

Nghe Vương viên ngoại đọc ra đáp án thiên kì bách quái, thật có liều mạng, có thể nói đương thời nhất tuyệt, Dạ Từ Huyền cười rơi nước mắt, mẹ ơi, nàng nhìn rất vất vả, nàng muốn chụp bàn, nàng phải gọi “Hào”!

“Đáp án hào hai trăm bốn mươi tám, bởi vì nó mua không nổi thịt! Chính xác!”

Thẳng đến lúc nghe được hào thứ hai trăm bốn mươi tám, rốt cục có người trả lời. Dạ Từ Huyền bất khả tư nghị xem người mặt oa nhi, người vậy mà trả lời đúng? Đối phương lại trở về nàng tươi cười thật to, hào mạnh, hào mạnh! Ồi du, trái tim nhỏ thẳng thần khiêu!

Nghe được rốt cục có người trả lời đúng, người xem dưới đài cũng phồng lên “Ba bàn tay”, vì người thắng chúc mừng!

“Đáp án hào hai trăm bốn mươi chín, bởi vì nó mua không nổi thịt! Chính xác!”

Bất khả tư nghị là, đó là đáp án của thư sinh mặt lạnh, hần cũng đáp đúng!

Tiếp theo, Vương viên ngoại mở ra tờ giấy của Dạ Từ Huyền, ngăn người, chỉ vì chữ trong này thật sự rất xấu, đời này chưa từng thấy qua chữ xấu như vậy. Khóe miệng ông ta run rẩy nhưng vẫn mở miệng thì thầm: “Đáp án hào hai trăm năm mươi, bởi vì nó mua không nổi thịt! Chính xác!”

“Chúc mừng ba vị tiến vào tiền tam cường!”

Trừ bỏ ba người Dạ Từ Huyền, mặt oa nhi, thư sinh, những người còn lại toàn bộ bị đào thải, sau đó lời đài lớn như vậy cũng chỉ còn thừa lại ít ỏi mấy người! Di, sao ánh mắt Vương viên ngoại nhìn thư sinh lại có vui mừng bên trong? Lại liếc mắt nhìn một cái, không có gì cả!

“Hiện tại cũng chỉ còn lại ba người dự thi, bởi vậy chúng ta tiến hành trận đấu thứ hai thường đáp...”

Dạ Từ Huyền đã không nghĩ đi nghe quân gia nói quy tắc trò chơi, nhìn mặt oa nhi liếc mắt một cái, hơi hương tới thư sinh nhích gần hai bước, dùng thanh âm chỉ hai người có thể nghe thấy nói: “Chúng ta làm giao dịch như thế nào?”

Thư sinh nghi hoặc nhìn nàng, giữa bọn họ căn bản không biết, tại sao phải giao dịch? Chẳng lẽ muốn hần buông tha Linh Nhi? Không, không thể, tuyệt đối không thể!

“Ta giúp ngươi đoạt được mỹ nhân về, vạn lượng hoàng kim phân ta bốn thành được không?”

“Tục khó dần nổi!” Thư sinh có chút xấu hổ và giận dữ mắng Dạ Từ Huyền một câu.

Ý tưởng trong lòng Dạ Từ Huyền nháy mắt dừng lại ở hình ảnh, chính là chuyện xưa bồng đánh uyên ương, người này khẳng định là thư sinh nghèo khó, cùng tiểu thư nhà họ Vương nhất kiến chung tình, sau đó hai người hứa hẹn trao nhau tín vật định chung thân, nhưng bị Vương viên ngoại phát hiện, ghét bỏ thư sinh nhà nghèo không xứng với nhà họ, sau đó sống sờ sờ chia rẽ: chuyện này đối với uyên ương, lại làm lời đài chọn rẽ, chiêu nạp hiền tể...

“Ba thành?”

“Tốt lắm, hai thành, không thể lại thấp!”

Dạ Từ Huyền thấy hần không phản bác, tức thời cho rằng hần cam chịu! Nàng cũng không nói chuyện, nhìn về phía Quân gia nói nước miếng văng khắp nơi: “Xin nghe đề, 1=5, 2=15, 3=215, 4=2145, 5=?”

Nàng nghe xong, nội tâm cảm thán, đạo đề này nhìn như rất khó, kỳ thực suy nghĩ một chút, sẽ có được đáp án. Nếu nội tâm không hoảng loạn, đáp án

tự nhiên dễ như trở bàn tay!

Hoàng sẽ bị loạn, thư sinh không phải ngốc, chính là nội tâm có vương bận, vạn phần lo lắng Vương Linh Nhi sẽ gả cho người hấn quan tâm sẽ bị loạn!

Dạ Từ Huyền không thú vị nhìn người này, sau đó lại nhìn lướt qua tiểu thư Vương gia, quả nhiên bộ dáng sốt ruột, ánh mắt thủy linh kia cũng dừng ở trên người thư sinh...

Nhìn oa nhi đang cúi đầu liếc mắt một cái, Dạ Từ Huyền vươn một ngón tay oánh bạch cho thư sinh một cái “1”, đầu tiên thư sinh là sùng sốt, sau đó như có đấm chiêu, nội tâm thiên biến vạn hóa, đúng là vẫn mở miệng đáp: “Đáp án là 1.”

“Hấn gian lận!”

Mọi người đều sùng sốt, ai gian lận?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Q1. Chương 55: Huỳnh đệ chạy mau

Gian lận? Chẳng lẽ vừa rồi nàng cho hấn thù thế “1” bị hấn thấy được? Không thể nào, ẩn nấp như vậy, hấn ở bên phải nàng, sao có thể nhìn thấy tay trái ở dưới áo choàng rộng rãi làm cái gì?

Có người gian lận, khẳng định Vương viên ngoại muốn đứng ra, gian lận nghiêm trọng tính khả đại khả tiểu, nói nhỏ là ham chơi, nói lớn chính là lừa hôn!

“Công tử, người nói vị công tử này gian lận vậy có chứng cứ không?”

Tay Vương viên ngoại chỉ vào Dạ Từ Huyền, mắt nhìn “Mặt oa nhi” hỏi.

Dạ Từ Huyền cũng là bộ dạng “Xuất ra chứng cứ”, tiểu tử kia nếu dám “Bôi nhọ” nàng, bốn tiểu thư sẽ một đao chém người đến lúc hoa đào nở mới thôi!

“Ông xem dưới chân hấn!”

Tiếng nói của “Mặt oa nhi” nhu nhu vừa dứt, tầm mắt mọi người liền theo tay hấn nhìn xuống dưới chân Dạ Từ Huyền, Dạ Từ Huyền cũng cúi thấp đầu cao quý —— mẹ kiếp, sao lại có một cục giấy nằm đó?

Cục giấy này từ đâu đến? Là ai ném đến?

“Vương viên ngoại, bản tiểu... Tiểu công tử dùng nhân cách đảm bảo, cục giấy này tuyệt đối không phải của ta!” Dạ Từ Huyền thề son sắt nói, mẹ kiếp, khẳng định bị người ta âm! Thư sinh căn bản không có khả năng, chẳng lẽ là “Mặt oa nhi”? Dựa vào, người dám âm ta, người chết chắc rồi!

“Viên ngoại, hấn có gian lận hay không mời ngoại viện mở ra nhìn sẽ biết!” Thanh âm nhu nhu lại vang lên, đôi mắt trong suốt giống như một hồ thu thủy, trong suốt thấy đáy. Thấy thế nào cũng không giống nói dối!

Vương viên ngoại gật gật đầu, liếc mắt nhìn quản gia, quản gia hiểu ý, cấp tốc nhặt cục giấy dưới chân Dạ Từ Huyền lên, cung kính đưa cho Vương viên ngoại.

Tất cả mọi người dưới đài hai mắt đều nhìn chăm chăm cục giấy đó, có thờ dài, có kinh ngạc, có nghi hoặc cũng có tò mò. . . . Nhưng nhiều nhất chính là vui sướng khi người gặp họa! Lại có một người giống như bọn họ, gặp thoáng qua mỹ nữ, nhà cửa cao sang còn có vàng.

Bàn tay rắn chắc của Vương viên ngoại mở ra cục giấy không chớp mắt, ngược mắt lên nhìn lướt qua hai người, sau đó gật gật đầu, nói thì thầm vài câu bên tai quản gia, quản gia gật đầu rồi đi. Chuối động tác này, không thể nghi ngờ càng làm cho mọi người tò mò, đến cùng Vương viên ngoại sẽ xử trí người gian lận như thế nào.

Rất nhanh, quản gia đã trở lại, cầm hai tờ giấy trong tay —— đó là đáp án vòng thứ nhất. Cung kính đưa cho Vương viên ngoại, chữ viết của hấn hấn tương đối, thật sự là buồn cười, làm tặc lại kêu người bắt tặc!

“Vị công tử này, đây rõ ràng là bút ký của người!” Người chính là ngoại viện!

Thanh âm Vương viên ngoại trở nên có chút lãnh, tức giận nhìn “Mặt oa nhi”, rõ ràng biết đáp án, vì sao lại muốn hãm hại công tử tuần tú thấp bé này chứ? Tự mình nói ra đáp án, tiến vào vòng tiếp theo không phải tốt lắm sao?

Ông ta nào biết, kỳ thực “Mặt oa nhi” đã sớm nhìn ra Dạ Từ Huyền là nữ, dám tới tham gia trận đấu lời đài, nữ nhân như vậy rất thú vị. Hấn căn cứ mục

đích vì bạc mà đến, đột nhiên nhìn thấy nha đầu này cho nên thay đổi ước nguyện ban đầu, nếu về sau mỗi ngày có nha đầu làm bạn, tâm tình hẳn cực tốt, bạc còn không phải cuộn cuộn mà đến?

Lại nói, người sáng suốt đều nhìn ra thư sinh có tư tình cùng vị tiểu thư đó, bọn họ hà tất vì chút bạc này mà đi phá hư? Bất quá, khi nào thì Đỗ Từ Đằng hẳn có thiện tâm như vậy? Tội lỗi... tội lỗi...

Vương viên ngoại thấy hẳn không đáp lời, lửa giận trong lòng càng sâu, đang muốn mở miệng nói, lại bị một thanh âm đột ngột đánh gãy.

“Ài du, phụ thân, hai vị công tử này lớn lên anh tuấn như vậy, nếu không cấp Viên Viên làm phu quân đi! Ài du, phụ thân, nhân gia xem bọn họ mỗi một người đều mặt đỏ tim đập, ài du. . .”

Lúc này, Dạ Từ Huyền hoàn toàn khẳng định, khẳng định là không hề tìm phu quân cho Vương Linh Nhi. Nhịn xuống vài tiếng “Ài du” mang đến cảm giác nôn mửa, một thân thể mập mạp, ngũ quan đều nhu đến cùng một nơi béo muội muội còn cố ý dậm chân, một dậm này Dạ Từ Huyền cảm giác được lõi đài lung lay mấy cái.

Béo muội muội dần dần tới gần hai người, đôi mắt đào hoa mạo hiểm ở trên người nàng cùng “Mặt oa nhi” không ngừng bay tới thối đi, như là bác gái ở chợ mua thức ăn nhìn thấy bắp cải trắng nõn. Phi phi phi, nào có người so sánh mình với cải trắng.

Người dưới đài thấy một nữ nhân béo nũ lắc lắc eo thùng nước tới gần Vương viên ngoại, nữ nhân này quả nhiên đủ “Viên”. Viên xấp xỉ thành quả cầu, cùng một chủng loại với lão cha, sao lại khác Vương tiểu thư vừa rồi một trời một vực vậy?

“Viên Viên, này...” Chỉ sợ không được!

“Ài du, phụ thân, nhân gia không chịu, nhân gia muốn hẳn, hoặc là hẳn làm phu quân Viên Viên...”

Viên Viên một lần lại một lần chỉ vào Đỗ Từ Đằng cùng Dạ Từ Huyền, hai người trừ bỏ ác hàn, sắc mặt “Hoảng sợ”, còn lấy hai tay che ngực. Nếu cưới cô gái này, Vương viên ngoại ra giá một trăm vạn hoàng kim, bọn họ thà chết không theo, thề sống chết bảo vệ “Trong sạch”!

Trận tuồng tuyển phu quân cho Vương Linh Nhi, biến thành trường hợp Vương Viên Viên “Đoạt phư”. Thư sinh nhìn đến Vương Viên Viên, trong mắt toàn là phức tạp!

“Người đâu, bắt hai người này lại cho bốn tiểu thư, đợi bốn tiểu thư hảo hảo chọn một!” Nói xong, một bên chảy nước miếng, một bên dùng ánh mắt đáng khinh nhìn quét hai người.

“Viên Viên, không được hồ nháo!”

Vương viên ngoại cảm giác đầu đầu sâu sắc, nhị nha đầu yêu thích nữ nam người nhà bọn họ ai ai cũng biết, luôn luôn mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng hiện tại giấy không gói được lửa!

“Không cần, đám cầu nô tài các ngươi còn không mau bắt bọn họ lại cho bốn tiểu thư!”

Vương Viên Viên không để ý đến lão cha nhà mình, rống lớn một tiếng, đôi chân mập mạp lại dậm một cái, lần này Dạ Từ Huyền rõ ràng cảm giác được đong đưa! Lôi đài này chắc qua không xong, một cước này có thể so với Hầu ca triệu hồi thổ địa gia gia —— đất rung núi chuyển!

Bọn gia đình thập phần do dự, trước kia hoạt động xấu cướp bóc nữ nam đều tránh mọi người, hiện tại rõ như ban ngày nhị tiểu thư lại muốn cưỡng đoạt “Phụ nam đáng hoàng”! Làm sao bây giờ?

Người dưới đài xem náo nhiệt, có vì tránh cho phiền toái, đã chạy mất. Mà thừa lại, thuần túy đều là “Không sợ chết”, hóa ra lời đồn “Nhị nữ nhi Vương gia yêu thích nữ nam” là thật. Thú vị, thật sự rất thú vị!

Vương viên ngoại cũng vạn phần rối rắm, đè nặng tức giận, tiến đến trước mặt nữ nhi: “Viên Viên, hôm nay là ngày tuyển phu cho tỷ tỷ ngươi, chuyện của ngươi trễ một chút phụ thân làm chủ cho ngươi được không?”

Mọi người đều nhìn ra được Vương viên ngoại vừa dỗ lại lừa, hóa ra nhị tiểu thư trong nhà mới là siêu cấp tổ tông vô địch sét đánh, kết luận này mọi người xem thế là đủ rồi!

“Không được! Nam nhân của Vương Linh Nhi nàng được Viên Viên coi trọng, nàng cũng nên đưa cho ta! Nàng là thứ nữ, ta mới là đích nữ! Hừ!”

Vương Viên Viên không thuận theo, mồm lớn hất một cái, thành công đung Vương viên ngoại lao đảo, nếu không phải quản gia kịp thời ra tay đỡ lấy, tuyệt đối Vương viên ngoại sẽ có kết cục ngã gục!

“Các ngươi không động thủ, bốn tiểu thư tự mình bắt!”

Vương Viên Viên dứt lời, mở ra ma trảo, nhắm phía hai người Dạ Từ Huyền, miệng còn nhớ kỹ “Ài du, phu quân...”

“Ta lặc!”

Dạ Từ Huyền gạt nãy mình, đang chuẩn bị vận công tránh ra, giây tiếp theo lại bị “Mặt oa nhi” bắt được tay nàng: “Huỳnh đệ đi mau!”

Dạ Từ Huyền bị Đỗ Từ Đăng ôm trong lòng, chân vừa ly khai chỗ đứng vừa rồi, thân mình cồng kềnh của Vương Viên Viên đã tới, sau đó dưới chân bất ổn, quảng ngã như chó ăn cứt (nguyên văn tác giả), quỵ rạp trên đất oa oa kêu to: “Bắt lấy bọn họ, bắt lấy bọn họ...”

Hai tay nàng ta đánh lên lời dài, hai người bay ra thật xa trừ bỏ bên tai tiếng gió còn nghe thấy “Oanh” một tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Q1. Chương 56: Bụng Đau

Dạ Ảnh và Tuyệt Nhất ở xa xa nhìn phòng bếp khói đặc cuồn cuộn, thập phần ăn ý bi ai ở trong lòng: Tha thứ chủ tử đi, ngài ấy tuyệt đối không phải cố ý đến ép buộc! Ngài ấy là chuyên môn đến phá hư!

“Tuyệt Nhất, người nói chủ tử sẽ thành công sao?” Dạ Ảnh ôm ngực dùng khuỷu tay chọc chọc nam tử băng sơn bên cạnh hỏi.

Trên gương mặt khốc khốc của Tuyệt Nhất rõ ràng hiện lên một tia ghét bỏ, không e dè vỗ vỗ nơi vừa rồi Dạ Ảnh vừa chạm qua, lạnh như băng nói: “Sợ chỉ vì sao?”

Dạ Ảnh đối với “Thối ở sạch” của hắn thập phần bất mãn, khóe mắt liếc hắn: Khinh bỉ! Nghiêm trọng khinh bỉ! Huynh đệ như tay chân, tay chân chạm một chút vào quần áo của người người ghét bỏ cái gì! Hiện tại hắn đột nhiên nhớ tới Mị Ảnh là tốt nhất, trừ bỏ ngẫu nhiên đấu đấu võ mồm, kỳ thực ở chung cũng rất tốt!

“Hai loại!” Đương nhiên là cháo và Vương phi!

“Chưa hẳn!”

“Tiểu gia hôm nào đó tổ giặc người... A ha ha...” Ai kêu người ghét bỏ ta! Khóe miệng Dạ Ảnh vui vẻ, rõ ràng kéo thật cao ba cm!

“... !”

Hai chữ đơn giản của Tuyệt Nhất, đúng là một lời trúng đích, rất nhanh sẽ nghiệm chứng đích xác “Chưa hẳn”! Vì thế, đồng chí Dạ Ảnh khắc sâu cảm nhận được: Thực tiễn quả nhiên là chân lý kiểm nghiệm tiêu chuẩn duy nhất!

...

“Ai —— “

Đỗ Từ Đăng nhìn ôm ấp rỗng tuếch, trong lòng có chút thất lạc. Tay phải vẫn còn duy trì tư thế ôm ấp giai nhân, mà giai nhân đã đứng cách hắn khoảng cách năm thước có hơn.

“Hai đại nam nhân ôm ấp cùng nhau, không biết còn tưởng rằng bốn thiếu gia có ham thích bắt lương cùng huynh đài!” Dạ Từ Huyền khí định thần nhân đứng yên, run run một thân trường bào trắng tuyết, mọc ra cây quạt, tự khoe phong lưu lung lay hai cái.

Khóe miệng Đỗ Từ Đăng run rẩy, sắc mặt rất khó coi. Hai đại nam nhân? Nàng là nam nhân sao? Hắn duyệt nhân vô số, khụ khụ... Đương nhiên là nữ nhân! Làm sao có thể có loại ham mê này, vì thế đen mặt thanh âm hữu lực trực tự leng keng phun ra: “Ta —— tính —— thù —— hương —— thật —— bình —— thường!”

Nhất là hai chữ bình thường, như là nghiền răng nghiền lợi từ trong hàm răng rít lên!

Còn nữ nhân vật chính vĩ đại của chúng ta, nghe xong lời hắn nói, cực không kiên nhẫn vươn tay phải ngoáy ngoáy lỗ tai —— chuyện bình thường hay không bình thường liên quan sọi lông gì tới ta! Dù sao ta đối với người không có hứng thú!

Đỗ Từ Đăng bị Dạ Từ Huyền coi thường, thật sự tức giận đến bụng đau! Trên mặt oa nhi manh kỳ quái, thật rõ ràng xuất hiện không thể tin. Với khuôn mặt này của hắn, có thể nói nam nữ ăn thông, vì sao nữ nhân này không có hứng thú với hắn!

Ừm, người là nam nữ ăn thông! Nhưng mà nhân gia hiện tại là Dật Vương phi nữ phần nam trang, nam không nam, nữ không nữ, không ở trong phạm vi nam nữ ăn thông —— đương nhiên không có lực sát thương với nàng!

“Ta nói xú nha đầu, sao nàng lại không có hứng thú với ta?”

Đỗ Từ Đăng thuận tay ngắt một cọng cỏ đuôi chó ngậm trong miệng, rất không phục hồi.

Cỏ đuôi chó:

“Ha ha ha ha...”

“Nha đầu, cười cái gì?” Chẳng lẽ bị điểm huyết cười? Không có khả năng, có người gần đây sao hán có thể không biết!

Một người có diện mạo “Oa nhĩ” mạnh làm cho người ta thiên hôn địa ám, miệng ngâm cỏ đuôi chó, giả bộ lưu manh du côn, ai có thể không cười?

Đột nhiên, tiếng cười của Dạ Từ Huyền im bất định chỉ, dùng giọng nói âm xấp xỉ khóik băng hỏi: “Người làm sao mà biết ta là nữ?”

Nói xong, ánh mắt hung tợn xích lỏ nhìn chăm chăm Đỗ Từ Đẳng, có mục đích gì? Nhanh nói ra, bằng không đừng trách bốn tiểu thư giết người diệt khẩu! Phòng chừng giết người diệt khẩu có chút khó, nếu người là nhân vật nguy hiểm, chẳng phải chậm trễ thời gian bốn tiểu thư chạy trốn!

“Yên tâm, nàg xem ta thành thật đáng yêu, thiên chân vô tà, văn võ song toàn, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, sao có thể là người xấu!”

Công phu tự kỷ của Đỗ Từ Đẳng cũng đã luyện đến cảnh giới nhất định, người bình thường thúc ngựa đều đuổi không kịp.”Làm sao có thể là người xấu” trả lời tương đương khẳng định, nói xong, còn một bộ biểu cảm “Lấy tâm tiểu nhân do lòng quân tử” trắng mắt liếc Dạ Từ Huyền.

Được, hôm nay xem như gặp được đối thủ! Đối thủ gì à? Ha ha, đương nhiên là đối thủ không biết xấu hổ!

Ngẩng đầu nhìn trời sắc, mẹ kiếp, đã trễ thế này, nhanh trở về, bằng không bị tiểu nhân Hiên Viên Đình bắt được bím tóc, về sau ra ngoài sẽ không dễ dàng như vậy!

“Sắc trời đã muộn, hẹn gặp lại!” Mới vừa đi hai bước cảm thấy không ổn, người này làm hại nàg mất đi mấy ngàn lượng vàng, nói cái gì cũng không muốn gặp lại: “Không hẹn gặp lại!”

“Ai, nha đầu!” Nội tâm Đỗ Từ Đẳng bị nhục: “Có thể nói tên nàg với ta không?”

“Vô danh!”

Đỗ Từ Đẳng thấy nàg đã bay thật xa, cao giọng hô: “Ta gọi Đỗ Từ Đẳng!”

“Phanh” một tiếng là thanh âm vật nặng rơi xuống đất, Dạ Từ Huyền nghe thấy tiếng “Bụng Đau” thật không hình tượng từ trên ngọn cỏ lau té xuống. Nhả ra một ngụm cỏ khô ở trong miệng, nội tâm thập phần tích, hung tợn nói: “Bụng Đau! Lão nương thê, lần sau gặp lại ngươi, nhất định đánh cho ngươi kêu bụng đau! Hừ!”

Cỏ lau:

Đứng dậy vỗ vỗ bùn đất, chà chà chân, phiêu nhiên rời đi...

Đỗ Từ Đẳng nghe được thanh âm trọng vật rơi xuống vừa rồi, khi đuổi tới nơi xảy ra chuyện, trên đất chỉ còn một cái hố ...

Phù Dật Vương!

Dạ Từ Huyền vừa một chân rảo bước tiến lên cửa lớn phủ Dật Vương, đã thấy Thúy Nhi đứng ở cửa lớn đợi nàg nửa ngày, “Tiểu thư, người đã trở lại, nô tì lo lắng gần chết!”

“Lo lắng ta làm gì!” Dạ Từ Huyền trắng mắt liếc nàg ta, chẳng lẽ nha đầu này còn không quen hành vi của nàg?

Đích xác lo lắng, nhưng là lo lắng nô tì với người cùng nhau bị Vương gia quăng ra khỏi Vương phủ! Thúy Nhi thật không nghĩa khí ở trong lòng châm chọc nói!

Thúy Nhi dè dặt cẩn trọng kéo kéo tay áo Dạ Từ Huyền, Dạ Từ Huyền thấy thật kỳ quái, hôm nay nha đầu này sao lại lạ thế nào ấy? Thực muốn đi tìm cái kính lúp tinh tế xem xét một phen.

Nàg vừa mới chuẩn bị hỏi nha đầu kia bị cái gì thì Hoa Ảnh xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của nàg. Hoa Ảnh một thân quần áo sắc xanh biếc, diện mạo thanh tú, nhưng tuyệt đối không coi là tuyệt thế mỹ nữ, ở bên ngoài nàg ta rất là cung kính mở miệng nói: “Vương phi, chủ tử ở thư phòng chờ ngài!”

Dạ Từ Huyền gật gật đầu, liếc mắt nhìn nha đầu, hi ghê đều hiện ra như vậy không tốt, không tốt... Chính là, nàg ta là người của Hiên Viên Đình, được hay không được liên quan sợi lông gì tới nàg! Đi nhanh tới thư phòng, không lại nhìn Hoa Ảnh ở phía sau đang liếc mắt.

Trong lòng Hoa Ảnh rất bất bình, chủ tử mười ngón tay không dính nước, vì muốn xin lỗi Vương phi kiều ngạo này, tự rửa tay làm canh thang. Nàg chán ghét Vương phi, nhiều hơn nữa là ghen tị bản thân chưa từng được có.

Đi đến cửa thư phòng, muốn vào nhìn một phen, nhưng thu được ánh mắt Dạ Ảnh, không tình nguyện đứng ở cửa. Đợi Dạ Từ Huyền trở ra, thay nàg đóng cửa lại.

Sau khi Dạ Từ Huyền vào nhà, theo bản năng ngẩng đầu, phá động đã không còn tồn tại. Trong phòng cũng đã dọn dẹp sạch sẽ, chuyện tối hôm qua cho tới bây giờ như là chưa từng xảy ra. Hiên Viên Đình ngồi ở trước bàn, nhìn chăm chăm cái chén gì đó đen tuyền trước mặt, thẳng đến lúc Dạ Từ Huyền vào nhà, mới ngẩng đầu lên nhìn nàng cười khanh khách.

“Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo! Hiên Viên Đình, ngươi muốn làm gì?”

Buổi chiều hôm nay Dạ Từ Huyền bị béo muội muội làm cho sợ tới mức sinh ra di chứng, hai tay ôm ngực hỏi.

Hiên Viên Đình nhiệt tình tăng vọt, sau khi nhìn thấy động tác của nàng, nháy mắt bị dập tắt năm mươi độ. Chẳng lẽ hành vi tối qua của hắn rất hào phóng?

Dạ Ảnh và Tuyệt Nhất vừa nhìn thấy động tác của nàng, kém chút nữa từ chỗ tối ngã xuống. Vương phi, xin nhờ ngài lần sau cho một ít chỗ tốt có được không? Mỗi lần đều như vậy, tài sản là sinh mệnh của chúng ta khó lòng mà đảm bảo an toàn!

“Ăn cháo!”

Hai chữ ngắn gọn, làm cho ánh mắt Dạ Từ Huyền cũng dời đến chén nước đen xì đó!

----- Ngoài lề -----

Bụng Đau là khách quen của thanh lâu, công phu ẩm giường tuyệt đối là nhất lưu!

Khụ khụ. . .

Về sau, Đỗ Từ Đằng là hảo bằng hữu của nữ nhân vật chính!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Q1. Chương 57: Vương phi hảo mẫu

“Đây là cái gì?”

Dạ Từ Huyền cầm cái muỗng trong tay, một bên khuấy thứ đen như mực bên trong chén hỏi. Nói thật, trừ bỏ nhìn ra được có chút mỡ lạp, một đồng hắc lạp là ngoạn ý gì? Nàng nhìn thấy là một trận ác hàn!

Ôi trời ơi! Trên thế giới còn có thứ gì đó càng buồn nôn hơn so với “Viên Viên”, thì chính là cái chén mà Hiên Viên Đình gọi là “Cháo”!

“Cháo, có phải sắc hương vị đều đủ hay không?”

Hiên Viên Đình mặt dày nói xong câu “Sắc hương vị đầy đủ”, thẻ diện màu mặt ong hơi hơi đỏ lên, ánh mắt lóe ra chứng tỏ hắn chột dạ. Là tự tay hắn làm, sắc hương vị hoàn toàn không có!

“Ha ha ha ha ha...”

Trong thư phòng truyền ra một trận tiếng cười như chuông bạc, bụng nàng đau vì cười, thật sự là sắc và vị đều đầy đủ, liếc mắt nhìn chén cháo đen như than, ngửi khê có thể ngửi từ xa tám trượng.

Dạ Ảnh và Tuyệt Nhất liếc mắt nhìn nhau, quả nhiên như tuyên ngôn “Chưa hẳn” của Tuyệt Nhất! Năng lực học tập ở phương diện khác của chủ tử nhà mình, bọn hắn thúc ngựa cản không nổi. Nhưng những chuyện như xào rau, chủ tử thiếu sạch ba cái phòng bếp của Vương phủ, đi mượn phòng bếp cách vách của Hầu gia gia, cũng đốt trụi luôn. Nhưng mà, thành quả cuối cùng vẫn là chén cháo “Cháo than đen”!

Rốt cục Vương phi đem bực tức buổi sáng tìm trở về, tận tình cười, ai bảo trước kia chủ tử luôn chê cười năng lực học tập của bọn họ kém! Hôm nay bọn họ cũng muốn tận tình cười đủ!

“Ai làm vậy? Trù nghệ này thật sự đạt tới cảnh giới nhất định!”

Lại khuấy chén cháo than đen cố ý hỏi, thật sự không dám tưởng tượng! Hiên Viên Đình lại có “Bản sự” bực này, thật sự là bội phục!

Bị giáp thương mang cơn châm chọc, gương mặt tuần tú của Hiên Viên Đình biến đổi đủ dạng màu sắc đẹp mắt cực kỳ, khoe miệng co rúm, còn có nhàn nhạt xấu hổ, hẳn hẳn không thể tìm cái lỗ mà chui vào, hẳn không nghĩ lại nghe xong! Căn cứ mục đích xin lỗi, hiện tại hẳn không muốn nói! Chính là không muốn nói!

“Người đâu, truyền lệnh!”

Làm nguyên một buổi trưa, đói chết khiếp, còn bị nha đầu kia cười nhạo, buổi sáng hôm nay không coi ngày —— vợ chồng hai người không thích hợp chạm mặt!

Rất nhanh, hạ nhân đã bùng đồ ăn lên, cung kính thối lui đến một bên, trên bàn hai người tâm tư khác nhau ăn cơm, một bữa cơm, chưa nói quá một câu!

Sau khi ăn xong, hai người đều tự làm công việc riêng của mình, thẳng đến giờ Tý, chuyện ngủ không thể không đặt tới trên mặt bàn!

“Vi sao chỉ có một phòng, một giường?”

“Bỏ vương không có thị thiếp, chẳng lẽ ở cùng Vương phi còn muốn phân phòng ngủ?”

“Ngươi có thể đi tìm một người!”

“Nàng...”

Hiện tại Hiên Viên Đình có một loại xúc động muốn bóp chết nàng, thật sự là tức chết hấn, lúc nào nàng cũng “Rộng lượng” như vậy!

“Ngươi ngủ trên đất đi!” Ngừ khí không phải hỏi, mà là một câu trần thuật!

Hiên Viên nhìn nhìn mặt đất lạnh như băng, đánh chết hấn cũng không chịu, cuối thu đầu đông bảo hấn ngã ra đất nằm ngủ, không có cửa đâu! Có cái phúc lợi nào tốt hơn so với mỹ nhân trong ngực?

“Nằm mơ!” Mỗ nam nhàn nhạt trả lời.

Nhưng mà, Dạ Từ Huyền nàng cũng không phải dễ khi dễ, lách mình chạy đến trước giường, buông hồng trường, chui vào trong chăn, sau đó nói: “Mộng đẹp!”

Nằm mơ thôi, hắc hắc, đương nhiên là mộng đẹp!

Hiên Viên Đình sao có thể dễ dàng mắc mưu, cởi giày, cũng lách mình đến trên giường. Sau đó hai tay đi túm chăn của Dạ Từ Huyền, nhất thời, giường lắc lư lợi hại, “Chi dát, chi dát...”, dưới hồng trường, bóng dáng hai người giao thoa, làm cho người ta sinh ra vô hạn mơ màng...

Tuyệt Nhất quay đầu rồi đi, cảm giác vi diệu trong nội tâm rất là phức tạp. Chẳng lẽ lúc trước hấn cứu nàng, ở mình mình bên trong cũng là nhất định sao?

Dạ Ảnh thấy Tuyệt rồi đi, bữu môi, đánh bóng mắt chó đánh giá giường lớn lắc lư tùy thời có thể vỡ vụn, thầm than thở trong lòng, chủ tử nhiều năm không chạm qua nữ nhân, vừa biết được chút hương vị, khẳng định là muốn ngừng mà không được! Khó trách dững mãnh như vậy...

Trong giường, hai người chưa kịp giường cùng chăn “Tư đánh”, Dạ Từ Huyền thối hoắc chân một cước đến trên mặt Hiên Viên Đình, hai chân thon dài của Hiên Viên Đình kẹp lấy thân thể nàng sống chết không buông, hai tay nắm giữ tay nàng, trung gian hai người cách nhau là cái chăn vô tội... Cứ như vậy, Dạ Từ Huyền trừng mắt Hiên Viên Đình, Hiên Viên Đình tựa tiểu phi tiểu xem Dạ Từ Huyền...

Dì, làm sao lại ngừng? Sức chiến đấu của chủ tử cũng quá không được đi! Tốt xấu cũng muốn làm một đêm bảy lần chứ! Bằng không chính là đánh mất thể diện nam nhân! Lúc Dạ Ảnh cảm thấy không thú vị muốn rời đi, thanh âm trong trường hồng mơ màng truyền ra, đủ làm cho hấn chấn kinh giống như ăn đại tiện nửa ngày sau mới hồi phục tinh thần lại.

“Ta ở phía trên!”

“Ta ở phía trên!”

...

Vương phi hảo mãnh! Thật sự hảo mãnh!

Vì thế, trong thư phòng liền truyền ra từ ngừ “Ta trên ngươi dưới”, “Ngươi dưới ta trên”, hạ nhân trực ban, tất cả đều đỏ mặt, Vương gia uy mãnh thì thôi đi, vậy mà Vương phi cũng dững mãnh đến trình độ như thế... Ngày mai nhất định phải điệu thấp, không thể để cho Vương gia và Vương phi biết bọn họ nghe thấy đối thoại tối hôm qua, bằng không nhất định sẽ bị bí mật xử tử!

Hai người vẫn giằng co không trên không dưới trên giường, ai cũng không chịu nhượng bộ. Hiên Viên Đình nghĩ tốt đẹp là cùng nhau ngủ, nhưng mà dựa theo thái độ của nha đầu kia, nguyện vọng cùng nhau ngủ tốt đẹp hiển nhiên không quá hiện thực!

Vì thế, hai người giằng co một buổi tối, ai cũng không ngủ. Khi hai người vác đôi mắt gấu mèo xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả mọi người đều là biểu cảm “Ta mình bạch” —— tối hôm qua, tình hình chiến đấu quả nhiên kịch liệt...

“Vương gia, Vương phi, xe ngựa tiến cung đã chuẩn bị tốt!”

Quần gia vào cửa bẩm báo xong, biểu cảm có chút kỳ quái nhìn thoáng qua hai người đang ăn đồ ăn sáng, sau đó cuống quýt cúi đầu. Buổi sáng nghe đồn không biết có phải thật sự không?

Hiên Viên Đình nhàn nhạt ừ một tiếng, sau đó ăn bữa sáng phong phú, so với mấy chén “Cháo than đen” ngày hôm qua, tay nghề đầu bếp thật sự quá tốt, vừa ăn vừa gật đầu, ăn ngon! Hoàn toàn không có chú ý tới mâu quang dị thường của mọi người!

Dạ Từ Huyền cắn một ngum bánh bao bột ti trong tay, nhìn người nào đó ăn rất vui vẻ, bay qua một ánh mắt như đao, ăn điểm tâm đều dọa người như vậy!

“Vương phi, ăn được không?”

Hiên Viên Đình ăn uống thỏa thích, buông đũa, tâm tình thật vui vẻ hỏi!

Hết thấy lại phù hợp lời đồn, Vương gia “Ăn no”, sáng nay thật sự không giống người thường! Nhất là đối với Vương phi!

“Tốt lắm!”

Dù cho tâm tình đều bị phá hủy, đến cả bộ dạng hần chưa ăn qua nếm vị, thời gian một bữa cơm, Dạ Từ Huyền đã đưa hần khách sáo một phen, lại đáng thương không dưới mười lần tám lần!

“Vây đi thôi, mẫu hậu còn chờ đó!”

Người nào đó tâm tình cực tốt dẫn đầu đi ra ngoài, Dạ Từ Huyền biết biết miệng, gương nanh múa vuốt sau lưng hần, chậm rãi đuổi kịp.

Một loạt động tác của nàng, bọn hạ nhân hầu hạ trong phòng đều trừng lớn mắt chó, sáng tinh mơ liền ăn đại tiện, cả kinh miệng hợp không lên!

Vương phi thật lớn gan! Về sau thấy nàng nhất định phải đường vòng đi! Dám ở phía sau Vương gia làm động tác nhỏ, giết chết hần đơn giản giống như bóp chết một con kiến. Mọi người hiểu ý, thầm than mình thông minh, nhanh như vậy hiểu được Vương phi!

Dạ Từ Huyền ngồi ở trong xe ngựa chộp mắt một chút, lưng lạnh cả người lạnh, lại là quy tôn tử nào đang mắng nàng..

----- Ngoài lề -----

Hảo mãnh ~ thật sự hảo mãnh ~

Thu đi ~ phúc lợi đã tới rồi ~ thịt thịt đã tới rồi ~

Ps: Con thỏ: Vì sao không thu?

Độc giả: Không muốn thu. . .

Mỗ thỏ: Vì sao không muốn thu?

Độc giả: Bởi vì không có thịt thịt. . .

Ô ô . . . Ta sẽ tận lực đem thịt cống hiến ra, hiện tại không có thịt, các ngươi trước khăng thịt thỏ được không?

[Từ: Dạ Ảnh ca! Đầu óc ca thật bã chó, suy nghĩ đen tối quá đi! Dạy hư trẻ nhỏ. Haiz, dựa theo những gì mà Dạ Ảnh ca ca nhìn coi trên nóc nhà từ việc “phòng the” của chủ tử - hành vi cả gan làm loạn của ca ta suy đoán rằng, ít nhất ca làm “chuyện ấy” cũng trên dưới bảy tám lần một đêm mới đủ. Thật trâu bò?!?]

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Q1. Chương 58: Nằm mơ đi

Trên cây chỉ còn thừa thớt vài chiếc lá vàng, một nam nhân mảnh cui hai chân, dáng vẻ chưa tỉnh ngủ. Miệng nói lầm nhảm “Mất ngủ”, “Lại mất ngủ”, trên gương mặt trắng nõn mặt ừ mây chau, dưới mí mắt là quầng thâm vô cùng rõ ràng.

Một thằng nhóc bảy tám tuổi mở cửa phòng, nhìn lão đầu đang nằm lên cây đón ánh mặt trời, dụi dụi mắt, ánh mắt mê hoặc nhìn chăm chăm người sống dở chết dở trên cây, duỗi bàn tay nhỏ bé gãi đầu, không hiểu hỏi: “Ca ca, sao hôm nay ngươi dậy sớm thế?” Thật sớm, bình thường không phải mặt trời

lên đỉnh đầu mới rời giường sao?

Nam nhân mạnh mẽ nhìn thẳng nhóc, ban đầu muốn nó gọi hắn là thúc thúc nhưng làm cách nào thẳng nhóc này cũng không chịu, nói rằng hắn chỉ lớn hơn nó vài tuổi thôi. Đều do gương mặt của hắn gây họa, hắn đã hai mươi sáu rồi, được chưa?

“Ồi —— “

Trong thời gian cảm thán. Đủ để chạy đến chợ, sau đó quay trở lại! Làm vậy... Đỗ Tử Đằng hẳn thật sự đã làm vậy... Xứ nha đầu đó sợ là đã sớm quên mất hắn rồi! Tội nghiệp hắn còn vì nàng mất ngủ một buổi sáng!

“Ca ca, người còn chưa trả lời ta đây!”

Đỗ Tử Đằng không kiên nhẫn nhìn nó một cái, sao hôm nay lại cảm thấy Tiểu Bảo đặc biệt ảm?

“Mất ngủ!”

“Tại sao lại mất ngủ?”

Thẳng nhóc ôm suy nghĩ “Không hiểu thì hỏi”, quyết định truy hỏi kỹ càng sự việc. Đôi mắt to đen nhánh ngập nước nhìn ca ca bất cứ lúc nào cũng có thể từ trên cây ngã xuống đất.

Một giọt mồ hôi lớn trên trán Đỗ Tử Đằng nhỏ xuống, hồi hận phát điên chuyện hắn đưa thẳng nhóc này về nuôi. Sớm biết thẳng nhóc này lú ra lú rú không ngừng thì hắn đã ném nó vào núi cho sói ăn! Hắn thật sự không biết nên giải thích lý do vì sao mình mất ngủ! Nói đến xứ nha đầu đó sao? Khụ khụ. . . . . Từ tưởng hắn rất cao thượng, tuyệt đối sẽ không dạy hư người bạn nhỏ!

Không thể trâu vào, ta trốn thôi!

Vậy thì đi uống hoa tửu(1) thôi, chắc là hồng nhan tri kỷ đó lộ vai đẹp hắn có thể ngủ được...

(1) Hoa tửu: uống rượu có kỹ nữ hầu!!!

“Ồ, ca ca ——” Tiểu Bảo nhìn bóng lưng Đỗ Tử Đằng đã đi xa, bỗng nhiên bừng tỉnh gật đầu, “Hóa ra ca ca muốn cô nương!”

...

Cung Phụng Tê.

Thanh Cô dẫn một nha đầu từ ngoài đi vào, hành lễ với thái hậu, sau đó cung kính mở miệng nói với Dạ Tử Huyền: “Vương phi, nên dâng trà rồi!”

Nghe được dâng trà, trong nháy mắt mọi người đang tán gẫu vui vẻ trở nên yên tĩnh lại, Dạ Tử Huyền thở ra một hơi, cuối cùng lỗ tai cũng được giải phóng. Đứng dậy cung kính quỳ xuống, sau đó tiếp nhận chén trà trong tay cung nữ, giọng nói trong trẻo vang lên: “Mẫu hậu, mời uống trà!”

“À —— tốt, tốt, tốt!”

Thái hậu vui vẻ nói liền ba chữ tốt, tiện sát hoàng hậu nương nương ở một bên. Hồi tưởng lại lúc bà ta dâng trà, mặc dù trên mặt thái hậu mỉm cười nhưng trong đó có mấy phần chân thật cũng chỉ có lão thái bà này tự mình biết.

Thái hậu uống một ngụm, sau đó đưa chén trà cho Thanh Cô rồi lấy một hộp gỗ từ tay Thanh Cô đưa cho Dạ Tử Huyền, “Nha đầu, đây là lễ vật mẫu hậu cho con! Muốn con sớm sinh một đứa cháu trai cho ai gia!”

Vừa nói câu này, trong lòng mọi người đều có chút khác thường. Phi tần còn chưa sinh ra long tử vô cùng hâm mộ, sinh ra long tử càng thêm ghen tị, chẳng lẽ các nàng sinh ra không phải cháu sao? Thậm chí ở trong lòng khinh thường cười nhạo: Ai mà không biết Dật vương không được, còn sinh con trai! Sợ là sau này vương phi không chịu nổi tịch mịch!

Trong lòng Dạ Tử Huyền hết sức khinh bỉ lão thái bà này, đám cháu trai cháu gái của bà có thể lập thành hai đội bóng đá, lại còn nhớ nhưng muốn nàng sinh, nàng còn rất trẻ, được không hả?

“Mẫu hậu hà tất chế nhạo Huyền Nhi!” Lời khách sáo, gọi ạ ai mà không biết nói!

Cố nén không thoải mái, âm thầm trừng mắt nhìn Hiên Viên Đình, sinh con? Hừ hừ, tuyệt đối không được! Nằm mơ đi!

Hiên Viên Đình nhận được ánh mắt không mấy tốt đẹp của người nào đó, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, giả vờ như không có chuyện gì nâng chén lên uống trà. Trường bào màu trắng tôn lên đáng vẻ trịch tiên không nhiễm bụi trần của hắn, động tác tao nhã, cao quý mê người.

“Ồi ôi ôi, nha đầu này còn ngượng ngùng nữa! Mau mau đứng lên đi!” Thái hậu nương nương chỉ lo vui mừng, xem nhẹ hoàng hậu ở một bên nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó có chút ái muội nói với Hiên Viên Đình: “Đình Nhi, con nên nỗ lực nhiều hơn!”

“Khụ khụ khụ...”

Lần này không chỉ mình Dạ Từ Huyền không nhận được, ngay cả Hiên Viên Đình đang uống nước trà yên ổn cũng bị câu nói mẩu hậu mình làm cho ghen. Từ khi nào thì mẩu hậu trở nên... Bất quá, hẳn sẽ mau chóng bắt được tiểu nữ nhân này!

“Không có chuyện gì chứ?” Thấy con trai bị ghen, vội vàng lên tiếng hỏi.

Hiên Viên Đình vẫy vẫy tay, sắc mặt ửng đỏ, xem ra bị ghen không nhẹ, chỉ là đang cất lực nhìn xuống. Còn Dạ Từ Huyền lại cao hứng hồng rồi, đáng đời, đáng đời!

“Mẩu hậu, đệ muội cũng đã dâng trà, sáng nay cơ thể con dâu có chút không khoẻ, muốn lui xuống trước!” Hoàng hậu ác độc liếc mắt nhìn Dạ Từ Huyền, sau đó giả bộ ư ờai cáo từ với thái hậu.

Lập tức thái hậu có chút không vui, nghiêm mặt nhìn hoàng hậu, “Hoàng hậu ngày ngày vất vả công việc hậu cung, quả thật có chút nặng nề, thân thể không chịu nổi, ai gia sẽ nói với hoàng đế, thông cảm cho người! Đi xuống đi!”

Hoàng hậu nghe đến đó, nội tâm nhảy bén gióng lên hồi chuông mãnh liệt, sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi. Thái hậu nói như vậy, bề ngoài là thông cảm, trên thực tế không phải đang phân tán quyền lợi của bà ta ở hậu cung sao? Lão thái bà đáng chết, lão bắt từ!

“Tạ mẩu hậu thông cảm, con dâu xin cáo lui!”

Hoàng hậu cố nén lửa giận, đoan trang hành lễ với thái hậu nương nương, sau đó để Lưu ma ma đỡ về tẩm cung. Đi ngang qua chỗ Dạ Từ Huyền ngồi, ánh mắt kia hận không thể xé nát Dạ Từ Huyền thành mảnh nhỏ. Con tiện nhân này, giết cháu ruột của mình, bản cung sẽ không bỏ qua cho người! Trong lòng âm lãnh cười, chẳng mấy chốc người sẽ xuống địa ngục làm bạn cùng Liễu Nhi!

Hiên Viên Đình đang quan sát Dạ Từ Huyền, không ngờ lại thấy được ánh mắt lạnh lẽo của hoàng hậu, sắc mặt của hắn trong nháy mắt trở nên lạnh băng, khóe miệng hơi nhếch lên, muốn động đến Huyền Nhi vậy phải xem người có mệnh đó hay không!

Đám tân phi cũng nghe thấy chuyện hoàng hậu bị phân quyền, trong lòng vui như nở hoa. Nhà mẹ đẻ thế lực không bằng hoàng hậu, sau khi tiến cung mỗi một người đều bị hoàng hậu ức hiếp; trên triều đình, cha và anh cũng bị phe phái thừa tướng chèn ép, thật là phiền lòng! Bất quá hiện tại, hiếm khi nhìn thấy hoàng hậu ăn quả đắng, tự nhiên muốn hài lòng vui vẻ một phen!

Hoàng hậu đi rồi, các nàng ở chỗ này chính là tự tìm mất mặt, còn không bằng về sớm một chút viết một phong thư, nói cho cha biết tình huống hậu cung hôm nay. Nói không chừng, trên triều đình cha và anh cũng có thể hành diện một phen!

Vì thế, các nương nương người người xinh đẹp như hoa đều ào ào đứng dậy cáo từ với thái hậu. Ngày hôm nay thái hậu rất cao hứng, cũng không khó để, phát phát tay cho các nàng lui xuống. Trong lòng đám tân phi này đánh chủ ý gì, bà rõ ràng như gương!

“Con dâu cáo lui!”

“Con dâu cáo lui!”

...

Cuối cùng cũng yên tĩnh, Dạ Từ Huyền không chút hình tượng hít sâu hai cái, nụ cười trên mặt biến mất, tán gẫu với nữ nhân trong hậu cung quả thực chính là giày vò. Cũng còn tốt khi nàng không có gả cho hoàng đế, nếu không mỗi ngày đều phải đối mặt với đám nữ nhân đó, sớm hay muộn nàng cũng sẽ buồn bức mà tự sát!

“Đều đi rồi, vợ chồng son các con ở lại dùng cơm trưa cùng mẩu hậu!”

“Vâng, mẩu hậu!”

Lần này, khó có dịp hai người trăm miệng một lời đáp, thái hậu cao hứng giống như tiểu hài tử nháy mắt với Thanh Cô.

----- Ngoài lề -----

Con thỏ cũng nhớ “Đỗ Tử Đông”, làm một người thích ngủ muộn!

Ai, nguyện vọng lớn nhất của con thỏ chính là làm thần trộm, nhưng mà phải đi đâu tìm sư phụ?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 59: Q1. Chương 59: Ăn cơm bá vương

Cùng thái hậu dùng xong cơm trưa, Hiền Viên Đình được hoàng đế gọi đến ngự thư phòng, còn Dạ Từ Huyền thì đau khổ bị thái hậu nương nung lời kéo nói thật nhiều chuyện, trong mười câu là có ba câu thổi phồng con trai Hiền Viên Đình của mình, ngoài ra bảy câu còn lại đều nói tới cháu trai còn chưa có sinh ra!

Nàng ngồi nghe lão bà lái nhai! Đủ một canh giờ, nghe bà kích động nói đến mức muốn nhảy lên!

Nằm ở trong xe ngựa, Dạ Từ Huyền nhớ lại những câu nói đó, mặt còn hơi nóng lên, “Cái gì gọi là phải biết tiết chế, đừng luôn ở trong bồn tắm”, “Cái gì gọi là có phải cảm thấy con trai của ta rất mạnh?”, “Có phải kỹ thuật con ta rất tốt?” . . . Trời ạ, bà già đáng chết này dám đi nghe lời đồn? Thật sự tức chết nàng!

Bồn tắm bị hỏng, là do nó bị tảng đá đập vỡ đã được chưa? Tiểu đệ của hần mạnh mẽ chỗ nào? Kỹ thuật tốt chỗ nào hả?

“Vương phi, nghĩ gì thế? Gương mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên?”

Hiền Viên Đình nhìn mỡ nữ nào đó phì cười muốn phun lửa, cười khê, trong giọng nói còn mang theo mê hoặc.

“Đương nhiên là. . . Không nghĩ gì hết!”

Dạ Từ Huyền lấy lại tinh thần, nếu nói trắng ra chính là thượng bất chính hạ tắc loạn, khẳng định tên này cũng không phải thứ tốt lành!

Đương nhiên Hiền Viên Đình biết mẫu hậu mình nói gì với nàng dâu nhỏ, đơn giản chính là đề tài sinh con, thực ra hần cũng đồ mò hôi hột muốn hỏi mẫu hậu mình: Hoàng huynh sinh cho người nhiều cháu trai cháu gái, hà tất cường cầu hai người bọn họ! Nếu thực sự có thêm thằng nhóc con, chẳng phải thể giới của hai người bọn họ sẽ bị ngâm nước nóng!

“Vương phi, thực ra lời mẫu hậu nói có chỗ cần tiếp thu, nếu không buổi tối chúng ta thử xem?”

“Cút!”

Trên đùi người nào đó trúng một cước, một trận kêu rên qua đi, trên áo choàng trắng như tuyết bất ngờ in một dấu chân, chỉ cần người không bị mù có thể thấy được!

Dạ Ảnh vội vàng xe, dùng nội lực nghe nhất cử nhất động bên trong, sau khi mặc niệm cho chủ tử nhà mình xong lại bắt đầu cảm thấy vui sướng khi người gặp họa: Rốt cục có người trị được chủ tử rồi!

Đang suy nghĩ, thì thấy một bóng người màu tím bay xuống xe ngựa, tiếp theo là một bóng người màu trắng, Dạ Ảnh nhanh chóng ngừng xe ngựa, đuổi theo. Hai người này lại vừa xướng vừa bay?

...

“Tiểu nhị, cho một ấm trà, giới thiệu một chút món ăn chiều bài của các ngài!”

“Vâng, hai vị chờ một lát!”

...

“Công tử, mặc dù nơi này không sánh được Tuyệt Vĩ Thiên Hạ nhưng chuyện làm ăn vẫn là người đồng như mắc cửi, có lẽ, sẽ có thu hoạch.”

Nam tử mặc y phục màu đen gắt đầu, đường nét gương mặt nhu hòa, ngũ quan anh tuấn, môi hơi mím lại, đôi mắt hoa đào thật là mê người, bên hông giắt một ống tiêu màu xanh xám, rất là phong lưu phóng khoáng. Hần ta hơi nghiêng đầu, nhìn quét đại sảnh dưới lầu, tinh tế đánh giá người ra vào.

Đột nhiên, hai bóng người xuất hiện trong tầm mắt, nam anh tuấn tiêu sái, nữ hoạt bát đáng yêu, đáng người yếu điệu, hai người đi chung một chỗ rất là đẹp mắt như là thần tiên giáng trần, vô hình hấp dẫn ánh mắt mọi người bên trong, còn mơ hồ lộ ra hơi thở hào hoa phú quý.

Hần ta càng không nhịn được nhìn thêm một lát!

Trần nhìn theo tầm mắt của hần ta, cũng thấy được hai bóng dáng kia, mà khi bọn hần nhìn thấy sườn mặt hoàn mỹ của nam nhân đó thì chấn động: Tại sao hần có thể xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ thật sự là trùng hợp? Lời giải thích này không có khả năng lắm!

“Công tử —— “

Nam tử mặc y phục đen lác đầu, ra hiệu cho hần không được hành động thiếu suy nghĩ. Bởi vì, hần ta thấy được thứ càng làm cho mình cảm thấy hứng thú hơn!

Tiểu nhị thấy có khách đến, nhanh chóng sai bước chạy đến trước mặt bọn họ, ân cần cầm khăn lau bàn thay họ, cúi đầu khom lưng hỏi: “Hai vị khách quan, muốn ăn cái gì?”

“Chọn món ăn chiều bài của các ngài!”

Là do ngày hôm đó lúc Dạ Từ Huyền đi ngang qua nơi này, thấy khách hàng chật ních nên để ý. Đối với ăn, dựa theo trí nhớ của nàng, nàng không thể quên được!

“Vâng!”

Hiên Viên Đình tao nhã nhấc ấm trà lên rót cho Dạ Từ Huyền một chén, ngón tay thon dài đem chén trà đưa cho nàng, sau đó cũng rót cho mình một ly. Đột nhiên nha đầu này bay ra khỏi xe ngựa, còn dọa hấn nhảy dựng. Khi tới đây, hấn mới hiểu rõ, hóa ra nghe được hương vị “Đồ ăn” mà đến!

Dạ Từ Huyền luôn cảm thấy trên lầu có người nhìn chăm chăm nàng, loại cảm giác mất cảm này càng ngày càng tinh tiến rõ ràng theo võ công của nàng. Đột nhiên ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn về phía đó nhưng đã trống tuếch, trên bàn chỉ còn lại một bầu rượu cô quạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 60: Q1. Chương 59: Ăn cơm bá vương (tiếp)

“Huyền Nhi, sao vậy? Có phải có chỗ nào khó chịu không?”

Hiên Viên Đình cảm thấy vẻ mặt Dạ Từ Huyền có chút kỳ quái, hơi lo lắng, vì thế dịu dàng mở miệng hỏi, mu bàn tay còn xoa lên trán nàng.

Vừa vặn, tiểu nhị bưng trà bánh đến: “Không có chuyện gì, thơm quá!”

Cũng khó nói, chắc có lẽ là cảm giác của nàng sai rồi. Trà bánh thơm ngát, vừa vào miệng đã tan ra, ngon không thể tả!

“Tiểu nhị, ta muốn hai hộp điểm tâm này mang đi!”

“Vâng!”

“Công tử, vì sao chúng ta muốn...”

“Đi thôi! Tìm người nhìn chăm chăm bọn họ, chúng ta đổi nhà!”

Nữ nhân đó lại ở cùng lạnh lùng, xem ra cây quạt buổi tối hôm đó là thật! Vì sao cây quạt độc nhất thuộc về Ngọc Diện công tử lại cho nha đầu đó? Quan hệ của bọn họ là gì? Tại sao lại xuất hiện ở Hán Thành? Chẳng lẽ cũng giống như Mộ Dung Chiêu, là vì vật kia mà đến?

“Phải!”

Trần rất là nghi hoặc, chỉ là chạm mặt Ngọc Diện công tử mà thôi, sao công tử phải trốn chứ? Nhìn nữ tử ăn không hề có hình tượng đó, chẳng lẽ là. . .

“Nha đầu, vì sao lại thích ăn như vậy chứ?”

Hiên Viên Đình vô cùng khó hiểu, đối với ăn, hấn không kén ăn, cũng không có gì đặc biệt yêu thích. Chỉ là sau khi biết nha đầu này, hấn có ảo giác “Ăn” chính là chuyện quan trọng nhất trong đời!

“Ăn là một loại hưởng thụ!”

Tâm tình Dạ Từ Huyền không tệ, ăn bánh ngọt ngon lành, nhàn nhã uống một ngụm trà ngon, chậm rãi nói.

“Hưởng thụ?”

“Đúng vậy, chưa nghe nói qua có một loại người gọi là kẻ tham ăn sao?” Sau khi nghĩ lại, không đợi Hiên Viên Đình trả lời, bổ sung thêm: “Người khẳng định chưa từng nghe qua!”

Hiên Viên Đình không hỏi nữa, tao nhã gấp một khối bánh ngọt, nhẹ nhàng cắn một cái, mùi vị cũng không tệ, vừa vào miệng liền tan ra, gần bó lưu hương.

Dạ Từ Huyền thấy nam nhân này ăn uống tao nhã, trong lòng trực tiếp chửi má nó, chỉ là ăn bánh ngọt mà cũng có thể ăn tao nhã cao quý như vậy, nếu so sánh với nàng khó mà nói tương ăn của nàng đạt được thanh nhã, nó xứng đáng với danh hào ăn uống như dã nhân!

“Thế nào, lại mất hứng?”

Nhẹ giọng nói khẽ, dường như muốn hòa tan nàng. Nữ nhân thanh âm dễ nghe thì thôi đi, vì sao giọng nói của nha đầu này cũng trầm thấp gọi cảm như vậy?

“Ăn no rồi!”

“Được! Đi thôi!”

Hiên Viên Đình nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nàng không có từ chối hẳn!

“Ồi chao, khách quan còn chưa có trả tiền đó!”

Tiểu nhị xách theo hai hộp bánh ngọt gọi to sau lưng bọn họ, làm cho khách nhân đang ăn ngẩng đầu lên nhìn hai người, đều là đáng vẻ xem kịch vui.

Hiên Viên Đình không thèm quay đầu, vẫn phong lưu phóng khoáng nắm lấy tay Dạ Từ Huyền, bước đi tao nhã, cảm giác này đúng là quá tốt!

Nhưng mà, vui quá hóa buồn chính là từ ngữ bản thân hắn tạo ra!

“Công tử, ngươi còn chưa có trả tiền!”

Tiểu nhị nhanh chóng chạy tới trước mặt bọn họ, ngăn cản hai người! Hai người này ăn mặc phú quý, vậy mà đi ăn cơm bá vương (ăn chùa), mà lại còn dám nghênh ngang như thế. . .

“Hiên Viên Đình..”

Gương mặt nhỏ nhắn của Dạ Từ Huyền đỏ ửng, lại nói, tình tiết trong mấy cuốn tiểu thuyết không phải chủ tử ăn cơm có người chạy việc trả tiền sao? Dạ Ảnh chết ở đâu rồi?

“Dạ Ảnh!”

Nụ cười trên mặt Hiên Viên Đình không còn nữa, gương mặt đủ màu như là cửa hàng thuốc màu, màu sắc phong phú cực kỳ đẹp mắt. Cuối cùng gương mặt tuần tú biến thành xanh mét, vất nhẹ một cái có thể ra nước —— cái tên Dạ Ảnh đáng chết này!

“Có thuộc hạ! Không biết chủ tử. . .” Có gì cản dận!

Khi Hiên Viên Đình nhìn thấy nửa xương hộc lộ trên tay Dạ Ảnh, ánh mắt hận không thể xé nát hẳn, thân là một trong tứ đại ám vệ, lại. . . Lại... Thật sự là da ngựa! Hất tay vén rèm che, lên xe ngựa!

“Dạ Ảnh đồng chí, tự cầu phúc đi!” Dạ Từ Huyền đồng tình nhìn hắn ta một cái, trong mắt chỉ có vui sướng khi người gặp họa, món nợ ngươi nợ lão nương còn nhớ không!

“Đây là tiền cơm của công tử, không cần thối lại!”

Tuyệt Nhất đưa cho tiểu nhị một thỏi bạc, lách mình lên xe ngựa, vội vàng đánh xe đi. Để lại Dạ Ảnh cầm nửa xương hộc lộ, đứng trong gió run lấy bầy...

----- Ngoài lề -----

Vận mệnh Dạ Ảnh đồng chí thật bị thảm. . . .

Nữ chính sẽ mượn cơ hội trả thù. . . .

Bắt quá trước kia. . . Hắc hắc. . . Con thỏ cười gian. . .

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Q1. Chương 60: Người chết chắc rồi

Hiên Viên Đình nằm nghiêng ở trên xe ngựa, sắc mặt có thể so với vật thể không rõ trong nhà vệ sinh, tỏa ra áp suất thấp, làm cho Dạ Từ Huyền cũng nhin không được rung mình mấy cái. Xem ra lần này tức giận không nhẹ, đường đường là Dật vương lại bị nói ăn quýt, ngấm lại liền cảm thấy khô hải, còn giữa ban ngày ban mặt trở thành sự thật, có thể thấy tương lai của Dạ Ảnh sẽ vô cùng khổ sở!

“Tuyệt Nhất, đi biệt viện!”

“Dạ! Chủ tử!”

Biệt viện? Không trở về vương phủ? Đáp án không thể giao làm sao bây giờ? Nếu như trì hoãn một ngày sẽ tổn thất rất nhiều, không được? Nàng không muốn đi biệt viện!

“Hiên Viên Đình, chúng ta trở về vương phủ được không?”

Dạ Từ Huyền lấy tay nhẹ nhàng lôi kéo góc áo người nào đó. Giọng nói trở nên dịu dàng mềm mại, từ từ nhắm hai mắt hờn dỗi khiến cho Hiên Viên Đình nhìn không được cả người nổi đầy da gà.

“Tại sao?” Nhân nhặt hỏi, vừa nghĩ tới chuyện hôm nay Dạ Ảnh làm hấn mất hết mặt mũi, hấn hận không thể lột da tiểu tử kia! Vất vả diễn một màn lãng mạn, lại bị xâu xẻo hồ lô của tiểu tử đó phá hư không còn một mảnh, còn bị hiểu lầm là ăn cơm bá vương! Thật là đáng giận!

“Có việc mà!” Càng ngày càng nịnh nọt nói, sợ giọng nói hơi lớn sẽ chọc giận hấn!

“Chuyện gì?”

“Ách . . .”

Có vẻ như người nào đó không biết nàng hợp tác cùng Mộ Dung Chiêu, sơn trang thiếu chủ gì đó, nếu như làm tốt quan hệ, nói không chừng có một ngày nàng lưu lạc giang hồ còn có thể đi quấy rầy một phen. Chuyện này, đúng là không lâu nữa sẽ thực hiện, đương nhiên, nói sau đi!

“Không nói thì không quay về!”

Hôm nay hấn hạ quyết tâm, không chính đồn tên tiểu tử đó thì khó mà tiêu mối hận trong lòng! Lại nói, đêm nay giết gà dọa khỉ, nếu không cánh cứng rồi sẽ bay đi hết.

“Tuyệt Nhất, thông báo với đám người Mị Ảnh, giờ Tý gặp!”

“Dạ!”

Có vẻ như Tuyệt Nhất đã đoán được tại sao chủ tử muốn triệu tập những người khác, xem ra hôm nay tiểu tử Dạ Ảnh chạy trời không khỏi nắng. Dạ Ảnh biết đoán mạng, không biết có tính ra được đêm nay hấn ta có kết cục gì không nhỉ?

Không trở về thì thôi, cùng lắm thì đêm nay không ngủ, lần nữa viết ra giấy! Hiên Viên Đình người chơi đùa quá tàn nhẫn, một ngày nào đó lão nương sẽ đòi lại. Hừ, ta cười lừa xem tập bài hát —— chờ xem!

Nghe nói chủ tử dẫn vương phi trở về, người trong biệt viện vô cùng cao hứng, từ rất sớm đã chuẩn bị ôn hòa cung kính đứng ở cửa nghênh đón.

“Tham kiến vương gia, tham kiến vương phi!”

Quần gia dẫn đầu mọi người, cung kính mở miệng. Mặc dù thanh danh vương phi không tốt lắm, nhưng mà, thật sự rất đẹp! Phong thái thiên nhân, đứng chung một chỗ cùng chủ tử thì chính là một đôi bích nhân! Bất quá, hình như sắc mặt chủ tử hôm nay không tốt lắm!

“Chủ tử, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, người muốn tắm rửa trước hay là dùng bữa trước?”

“Tắm rửa!”

“Vâng!”

Dạ Từ Huyền đi theo Hiên Viên Đình quẹo trái quẹo phải, trời ạ, có vẻ như biệt viện này còn lớn hơn vương phủ. Mặc dù không xa hoa bằng phủ Dật vương nhưng lại giản dị tao nhã. Là một nơi nghỉ dưỡng tuyệt vời!

Trong viện, trên hành lang đặt một chậu hoa lan, chợt làm cho nàng nghĩ tới cái gì đó nhưng loại cảm giác này chỉ thoáng qua trong chớp mắt, kết quả chẳng bắt được gì cả. Lúc này từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều không có khí chất hoa lan, thật không biết xảy ra cái gì? Tự dụ sao? Đúng là mỉa mai!

“Vào đi!”

“Làm gì?”

Rõ ràng vừa rồi hấn nói muốn tắm rửa còn dẫn theo nàng quẹo trái quẹo phải, hiện tại ở chỗ nào cũng không biết. Có phải hấn thú tính quá độ hay không, muốn cưỡng ép nàng? Vừa nghĩ tới, Dạ Từ Huyền lạnh từ đầu đến chân!

“Tắm rửa!”

Không nghĩ tới tên sắc phu này lại nhanh chóng lộ rõ nguyên hình như vậy, còn dám nói một cách hợp tình hợp lý “Tắm rửa”? Đùa gì thế, nàng muốn tắm uyên ương cũng sẽ không tìm hấn, được chưa? Nói không chừng thân thể trong sạch cũng không còn!

Trời xanh ơi. . . Mặt đất ơi. . . Mau cho sấm sét tới đánh chết sắc quỷ này đi!

Đột nhiên, bầu trời đêm truyền đến một tiếng vang thật lớn: “Àm ầm”, “A —— “

Một giây trước nguyên rùa hần bị sét đánh, giây sau giống như khảo nghiệm bám ở trên người người ta, chuyện này... Thật sự rất dọa người!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Q1. Chương 60: Người chết chắc rồi (tiếp)

“Ta. . . Ta sợ!”

Cơ thể nàng run rẩy, vùi đầu vào trong ngực Hiên Viên Đình, bắp thịt toàn thân đều căng thẳng.

Lại vang lên một tiếng “Àm ầm”, hai tay người trong ngực giống như ôm chặt hơn nữa. Bụng căng thẳng, yết hầu trở nên khô khốc, hai tay cũng dần dần ôm lấy eo nhỏ của nàng, ôm chặt nàng vào trong ngực: “Đừng sợ, đừng sợ, ta ở đây!”

Vỗ vỗ lưng nàng, có chút vất vả đóng cửa phòng tắm lại. Bên ngoài, sấm chớp to lớn rạch ngang bầu trời giống như con rết ngủ đông trên tấm màn đen, rất là khủng bố. Từng tiếng sấm khác thường, cũng làm chấn động hồn phách người. Đã bắt đầu mùa đông rồi, sao lại có thể có sét đánh? Thật là chuyện lạ!

Người trong ngực còn truyền đến tiếng nước nở nện ngạo, quần áo ở sống lưng đã bị mồ hôi làm ướt đầm, nha đầu này không sợ trời không sợ đất, sao lại sợ tiếng sấm cơ chứ? Hần không biết, nàng đã từng trải qua một buổi tối khủng bố, chính là lúc tiếng sấm sét đan xen!

Dáng vẻ này của nàng, còn có thể tắm rửa? Nếu như hần giúp nàng cởi quần áo, phỏng chừng chờ nàng lấy lại tinh thần, hần sẽ bị nàng lột một lớp da! Vì thế, người nào đó hung tợn dồn tất cả tức giận lên trên người Dạ Ảnh, đáng thương Dạ Ảnh. . .

...

“Đại nhân, bọn họ dừng chân ở một tòa phủ đệ gọi là “Thanh Phong tiểu viện!” Trần vừa nhận được tin tức, lập tức đến truyền tin.

“Ừ, địa điểm ở đâu?”

Mặc phát cao oản, đường nét gương mặt hoàn mỹ đang nhảy nhót dưới ánh đèn, càng thêm quyến rũ. Khóe miệng lạnh như băng hơi gọi lên, uống sạch một ly rượu mạnh, cổ họng có chút cay, tàn nhẫn trong mắt càng ngày càng đậm, đêm nay nhất định là một đêm không tầm thường!

“Phía Tây ngoại thành!”

“Chuẩn bị nhân thủ, đêm nay nhất định phải giết nữ nhân đó! Nói không chừng nàng đã nói chuyện mình nhìn thấy cho lạnh lùng rồi!”

“Dạ!”

Trần xoay người đi ra ngoài, khóe miệng gọi lên nụ cười lạnh, hần thích mùi vị của máu!

Thanh Phong tiểu viện.

“Chủ tử vội vã triệu tập chúng ta trở về, có phải xảy ra đại sự?” Nam tử mặc áo đen lạnh lùng hỏi, gương mặt anh tuấn băng sơn hoàn toàn không kém cạnh Tuyệt Nhất.

Tuyệt Nhất không nói chuyện, chỉ nhàn nhạt nhìn Dạ Ảnh, hần không muốn nói chuyện với kẻ dờ hoi này. Thời gian làm việc, lại thích đi ăn vặt giống như một cô nương, làm hại chủ tử bị người ta hiểu lầm là ăn quýt mất hết thể diện ở tù lâu!

Ám Ảnh không bỏ qua chi tiết Tuyệt Nhất nhàn nhạt liếc mắt nhìn Dạ Ảnh, Dạ Ảnh là người trẻ tuổi nhất trong năm người bọn hần, tính tình hướng ngoại, bình thường rất thích đùa giỡn, không phải là. . .

Mị Ảnh mặc y phục màu đỏ, yêu điểm động lòng người, làm nổi bật lên nụ cười yêu dã nhìn Dạ Ảnh, vui sướng khi người gặp họa hỏi: “Dạ Ảnh, không phải người lại gây chuyện nữa chứ?”

“Trời xanh ơi, hãy cho sét đến đánh chết ta đi!”

Dạ Ảnh không để ý tới Mị Ảnh, “Thành kính” quỳ xuống, chỉ cầu tự mình giải quyết! Hôm nay hần làm cho chủ tử bị mất hết mặt mũi, nếu truyền ra tin tức “Ăn cơm bá vương”, đừng nói chủ tử mất mặt mà cả toàn bộ hoàng tộc cũng sẽ bị dân chúng chế nhạo, tội của hần hần thật sự đáng chết vạn lần! Nhưng mà xâu kẹo hồ lô kia cũng không phải của hần, nội tâm oan uổng hô to, mở miệng rống lên: “Sấm sét mau đến đánh chết ta đi!”

Một loạt động tác làm bộ này khiến khóe miệng bốn người Tuyệt Nhất đều giật giật. Đúng là còn chưa biết tiểu tử này lại có thiên phú diễn kịch, nếu bộ dạng của hắn bị thuộc hạ mình trông thấy không biết “Này tía” của Dạ đại nhân hắn có tổn hại không nữa!

“Nói đi, rốt cuộc ngươi đã làm gì khiến chủ tử tức giận?”

Hoa Ảnh cũng thấy kỳ quái, rốt cuộc chuyện lớn cỡ nào mới có thể khiến chủ tử vội vã triệu tập toàn bộ bọn họ đến đông đủ? Đây là chuyện chưa từng xảy ra!

“Àm . . .”

“Là một chuyện quá đáng.” Dạ Ảnh còn quý trên mặt đất, đạo thiên lôi vừa rồi thật sự hù chết hắn, cũng may không bỏ lên người hắn: “Ta nhất thời sợ sẩy, làm cho mọi người trong tửu lâu hiểu lầm chủ tử ăn cơm bá vương!”

“Cái gì?”

Ngoại trừ Tuyệt Nhất, về mặt ba người còn lại là không thể tin được lên tiếng, sau đó cùng nhau dùng ánh mắt “Ta hiểu rồi, ngươi an tâm đi thôi” nhìn hắn —— ngươi chết chắc rồi!

Tuyệt Nhất nhìn bầu trời đêm xuất thần, cũng không biết hắn đang nghĩ cái gì. . .

----- Ngoài lề -----

Đây là do đồng chí Dạ Ảnh đồng tự tìm đường chết!

Nữ chính sẽ bắt lấy cơ hội này cố gắng sửa chữa hắn một phen. . .

Chờ mong “Ngày lành” của đồng chí Dạ Ảnh đến!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Q1. Chương 61: Nàng trúng độc

Qua một thời gian thì tiếng sấm lại vang lên, Hiên Viên Đình đứng giờ xuất hiện trong thư phòng ở biệt viện. Hơn nữa, trong lòng hắn còn ôm một con bạch tuột làm cách nào cũng không chịu buông tay.

Đừng nói tắm rửa, ngay cả bữa tối cũng chỉ tùy ý ăn vài miếng. Rốt cuộc nha đầu này đã từng trải qua chuyện gì mới có thể thành ra thế này, hôm khác hắn nhất định sẽ tìm cơ hội cố gắng hỏi một chút, nên sớm giải quyết thôi. Mùa đông thì còn tốt, nếu như là mùa hè cứ bám chặt vào hắn không chịu tắm rửa chẳng phải khó chịu chết sao?

Hiên Viên Đình cứ như vậy ôm nàng ngồi ở trên sạp quý phi (giường nhỏ). Ánh mắt hàm xuân của Mị Ảnh nhìn hắn cười, vương phi bị bệnh rồi sao? Nếu không thì tuyệt đối chủ tử sẽ không chiếm được tiện nghi. Ám Dạ đứng ở một góc, lẳng lặng nhìn, còn trên gương mặt thanh tú của Hoa Ảnh càng hiện rõ sự hung ác, dựa vào cái gì nàng được chủ tử chăm sóc? Dạ Ảnh quý trên mặt đất “Tự thân khó bảo toàn”, vào lúc này không có thời gian bát quái; chỉ có mình Tuyệt Nhất, trong con ngươi lạnh lùng để lộ ra sự đau xót.

Hiên Viên Đình thuận lợi đắp một tấm chăn mỏng lên trên người đang nằm ỏ trong ngực, liếc mắt nhìn Dạ Ảnh đang quý trên mặt đất, lạnh lùng mở miệng hỏi: “Dạ Ảnh, cần cơ hội giải thích không?”

Ánh mắt bốn người còn lại đều không tự chủ được phóng tới trên người Dạ Ảnh, tiểu tử này sợ là “Chạy trời không khỏi nắng” rồi! Không ai dám mở miệng xin tha cho hắn, bất luận nguyên nhân là cái gì, kết quả đều do hắn sai lầm!

“Chủ tử, thuộc hạ...”

“Có người!”

Dạ Ảnh vừa mở miệng, Hiên Viên Đình đã dùng chướng phong làm tắt hết toàn bộ nến trong phòng, mọi người cảnh giới, bao gồm Dạ Ảnh đang quý dưới đất cũng chạy trở lại cương vị của mình, hiện tại không phải lúc bị phạt. Ngôi nhà này cũng không phải do Hiên Viên Đình đứng tên, tại sao lại có người tìm đến chỗ này? Là vì chuyện gì?

“Àm ăm —— “

Bầu trời lại vang lên một tiếng sấm lớn, Dạ Từ Huyền mơ mơ màng màng nói mới, la to: “Không cần —— không cần —— mẹ —— “

Mẹ? Ngoại trừ Dạ Ảnh, trong nháy mắt đầu óc đám người trong chỗ tối chết lặng, đây là từ ngữ gì vậy? Vương phi bám dính lên trên người chủ tử đã đủ kỳ quái, hiện tại càng quỷ dị đến cực điểm.

Hiên Viên Đình đề phòng bất cứ lúc nào cũng có thể chiến đấu, ôm thật chặt nàng ở trong ngực. Hắn nhìn bộ dạng lúc này của nàng, trái tim của hắn giống như bị ai đâm một đao, đau tan lòng nát dạ!

Một tia chớp sáng ngời qua đi, cửa phòng bị mở ra có bốn bóng người đi vào, nhưng trong nháy mắt đã ngã xuống, chưa kịp phát ra âm thanh nào, cửa thư phòng lại tự động đóng lại! Tiếp theo, lại có một đám hắc y nhân tiến vào, không biết kiếm của ai cắt đứt cổ kẻ địch, máu tươi vẩy trên cửa. Lúc ánh sáng tia chớp xẹt qua có thể thấy rõ ràng máu tươi không kịp động lại dọc theo khe rãnh cửa sổ từng giọt từng giọt rơi xuống, một giọt lại nối tiếp một giọt...

“Ồ trong này!”

Không biết là ai rống lên một tiếng, hắc y nhân từ bốn phía vung thanh kiếm lạnh lẽo tụ tập về hướng thư phòng. Mặc dù trên căn bản hạ nhân trong biệt viện đã chết hết nhưng mục tiêu từ đầu đến cuối của bọn hắn chỉ có một, chính là Dạ Tử Huyền.

Trong nháy mắt, trong thư phòng liền phát ra âm thanh đao kiếm tiếp xúc cùng tiếng người chết ngã xuống đất. Năm người Tuyệt Nhất suất lĩnh ám vệ bảo hộ hai người Hiên Viên Đình ở phía sau, hình thành một vòng bảo hộ. Lần này kẻ địch đến hơi nhiều, rốt cuộc là tại sao? Chủ tử không quan tâm tới triều chính, chẳng lẽ chức vị không liên quan đến cục diện triều đình đã bị người phát hiện sao?

Đột nhiên, trong đám hắc y nhân có người ra lệnh, “Giết nữ nhân trong lòng Ngọc Điện công tử, đại nhân có thưởng!”

“Dạ!”

Bấy giờ đoàn người Hiên Viên Đình mới hiểu được, vì sao đám người này lại đến đây. Nhưng mà, cuối cùng thì nha đầu đã chọn tới ai, họ lại không tiếc mua người giết chết nàng? Thế nhưng bất kể là ai, động người của Hiên Viên Đình hắn, đều phải chết!

“Giết!”

Sau khi rít lên một tiếng, người hai bên bắt đầu đánh nhau túi bụi. Hiên Viên Đình vẫn ngồi trên ghế dựa như cũ, lẳng lặng ôm người trong ngực. Trán của nàng nóng quá, đang khỏe mạnh sao có thể đột ngột phát sốt?

Ánh mắt lạnh lẽo đảo qua đám sát thủ đang muốn xông lên phía trước, như nhìn người chết. Lưu loát điểm huyết ngù của Dạ Tử Huyền, nhẹ nhàng đặt nàng nằm lên giường nhỏ, nói: “Bảo vệ vương phi!” Hắn lập tức gia nhập chiến đấu, còn Tuyệt Nhất và Âm Ảnh chính là người đầu tiên lui về phía sau, gánh vác trọng trách bảo hộ Dạ Tử Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Q1. Chương 61: Nàng trúng độc (tiếp)

Hiên Viên Đình đến chỗ nào, sát thủ nơi đó trong nháy mắt bị mất mạng, hoảng sợ trốn to ánh mắt không kịp phản ứng đã ngã xuống đất. Tóc đen tung bay, khóe miệng lạnh lẽo, làm cho cả người hắn thoát nhìn không còn ôn hòa nữa mà như là Tu La trong địa ngục bò lên, tàn sát tính mạng như giun dế. Không lâu lắm, toàn bộ hắc y nhân trong phòng ngã xuống, không có một ai chạy thoát.

Chúng ám vệ đều hoảng sợ, sát khí tỏa ra trên người chủ tử rất khủng bố, cho tới bây giờ bọn hắn chưa bao giờ thấy qua. Kẻ địch đã giải quyết xong, ngoại trừ mấy người Dạ Ảnh, những người khác lại biến mất không thấy. . .

“Lập tức đi thăm dò, ai dám đụng đến người của ta, bốn vương muốn làm cho hắn ta sống không bằng chết!” Hạ xuống mệnh lệnh vô cùng lạnh lẽo, một bóng đen lập tức biến mất.

“Đi tìm Quý Y, những người khác lập tức trở về vương phủ!”

“Dạ!”

Mọi người lĩnh mệnh, mỗi người quản lý chức vụ của mình!

Khi Hiên Viên Đình trở lại bên cạnh Dạ Tử Huyền, lại khôi phục dáng vẻ ôn nhã bình thường. Dịu dàng ôm lấy nàng, dùng mặt dán lên trán nàng, sau đó đi nhanh ra ngoài. Đêm nay vốn không cần phiền tới hắn động thủ, chỉ là, phải tốc chiến tốc thắng!

...

“Đại nhân, thất bại rồi! Không có người nào trở về!”

Khi Trần thu được tin tức thì cũng hết sức khiếp sợ, phải có thực lực cường đại cỡ nào, mới có thể làm cho toàn bộ người bọn họ phải đi một đi không trở lại? Hơn nữa, hắn đã đi kiểm tra thi thể, tất cả đều là một đao trí mạng, kiến huyết phong hầu (thấy máu là chết)! Ngọc Diện công tử đã cường đại đến mức độ này rồi sao?

Nam Cung Nhạc nghe xong, chau mày, lửa giận dưới đáy lòng bùng phát. Sắc mặt hắn dần dần đỏ lên sau đó nhanh chóng xanh mét, cổ trướng lên như muốn nổ tung, gân xanh trên trán dữ tợn dọa người, nắm đấm đánh mạnh lên bàn tạo ra một tiếng “Bùm”. Sau đó “Phịch” một tiếng, cái bàn vỡ nát.

“Một đám phế vật!”

Sớm biết vô dụng như vậy, hắn nên tự mình xuất mã, gấp gờ lạnh lùng, nhìn thử xem rốt cuộc hắn có bao nhiêu năng lực đấu với mình! Nữ nhân đó không chết, ngược lại tồn thất một nhóm người, thật sự là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo!

“Đại nhân bớt giận!”

Trái tim Trần “Lộp bộp” rơi, hiện tại nếu lại kích thích một chút, nói không chừng kể tiếp tan xương nát thịt chính là hắn ta. Đại nhân tuyệt đối sẽ không cam tâm, mình chủ hạ chiếu lệnh gấp làm sao bây giờ?

Sau nửa ngày, Nam Cung Nhạc vừa nãy tàn nhẫn khát máu đáng khiếp kỳ dị giống như biến mất. Dưới đôi mày kiếm là một cặp mắt hoa đào dài nhỏ, tràn ngập đa tình, khiến người ta không cẩn thận sẽ trầm luân rơi vào. Mũi cao thẳng, độ dày môi vừa phải độ mong lúc này lại đang nở nụ cười làm người ta lóa mắt.

Trần kinh hãi, đáng về đại nhân “Mặc Tiêu công tử” của bọn hắn như đi dưới ánh mặt trời, như vậy thì hắn càng thị huyết, càng tàn nhẫn, đều được che dấu dưới lớp da mặt ôn nhuận đó.

“Ám không được, trực tiếp đến mình!”

Rõ ràng là một công tử ôn nhuận như ngọc, vừa mở miệng nói chuyện lại như hàn băng đóng băng ngàn năm, làm cho tóc gáy người ta dựng đứng, không chế không được run rẩy...

“Dạ!”

Phủ Dục vương!

Quý Y đã kiểm tra cho Dạ Từ Huyền, ngoại trừ bị sốt, hắn ta phát hiện ra một chuyện vô cùng thú vị —— nàng bị người ta hạ độc!

Nếu đổi thành các đại phu khác, loại chất độc này trước khi chưa bị dẫn phát e là kiểm tra không ra. Trước đó lúc hắn ta bắt mạch thì hơi kinh hãi, sau đó xoắn tay áo Dạ Từ Huyền lên, ở trên cánh tay của nàng rõ ràng có ba điểm đen không hề bắt mắt, xem ra độc chưa bị dẫn phát. Đây thật sự là chuyện không thể tưởng tượng nổi, thân thể nàng vẫn còn hoàn bích! Xem ra lời đồn đãi bên ngoài vẫn có sai lầm!

“Công tử, thân thể vương phi cũng không lo ngại, chỉ là... Chỉ là bị người ta hạ độc!”

Hiên Viên Đình vừa nghe thấy nàng bị hạ độc, sắc mặt biến đổi, lo lắng hỏi: “Tiên sinh có thể giải loại độc này?”

Trên gương mặt tinh xảo của Quý Y hiện lên chút khó xử: “Mặc dù loại độc này tàn nhẫn, nhưng chỉ cần không bị dẫn phát thì không có gì đáng ngại. Nếu như bất hạnh dẫn phát mầm độc, thuốc giải cần Thất Thái Tuyết Liên ngàn năm nở hoa làm thuốc dẫn, trong vòng một canh giờ ăn vào mới có thể thuốc đến bệnh trừ!”

Hiên Viên Đình nghe xong, chau mày, hai mắt nồng đậm tức giận, muốn tìm Thất Thái Tuyết Liên ngàn năm nói dễ hơn làm, kẻ xấu này... Thật độc!

“Xin hỏi tiên sinh loại độc này là sao? Cái gì sẽ dẫn phát chất độc?”

Quý Y gật đầu, liếc mắt nhìn thoáng qua trong phòng, vẻ mặt có chút treu ghẹo tiến đến thì thầm vài câu bên tai Hiên Viên Đình, sau khi hắn hoảng sợ chính là giận dữ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Q1. Chương 62: Ta rơi tiền

Dạ Từ Huyền tỉnh lại, đã là buổi sáng ba ngày sau.

Mở mí mắt nặng nề, tầm mắt còn có chút mơ hồ, dụi dụi con mắt, ngọc nhan hoàn mỹ như kiệt tác của trời cao chiếu vào trong con ngươi màu mực. Nhìn hấn có chút tiểu tụy, lông mày nhũn lại, sắc mặt hơi tái nhợt. Nàng đã ngủ bao lâu, chẳng lẽ hấn luôn luôn trông chừng?

Nàng nhớ ngày hôm đó có tiếng sấm, còn có chớp giạt giống như con rết, đều cực giống đêm đó, cái đêm mà cả đời sẽ trở thành ác mộng, cả đời nàng không thể quên được.

Bỏ qua những bi thương được chôn sâu trong ký ức, nàng yên tĩnh nằm ở trên giường, ngược mắt nhìn nam nhân bá đạo lại keo kiệt hình như có cái gì đó thay đổi, ở trong những ngày tháng bình thản mà thay đổi. Có lẽ, nàng sẽ dần dần yêu hấn, sau đó bắt đầu cuộc sống mới, trong lòng không cần ngẫu nhiên tưởng tượng cảm thấy may mắn tìm được tên cảnh sát chết tiệt kia, sau đó cùng nhau tìm phương pháp trở về.

Dáng dấp lúc hấn ngủ yên thật mê người, Dạ Từ Huyền nhìn không được đưa tay ra, muốn xoa mặt hấn, trên gương mặt sạch sẽ như ngọc không có một chút khuyết điểm. Nhưng mà bàn tay vừa duỗi ra đến giữa không trung, lông mi nam nhân dựa vào đầu giường hơi nhúc nhích, như là sắp tỉnh, bàn tay sắp làm tắc của nàng lặng yên rút lại. Quả nhiên, hấn tỉnh lại nhìn thấy nàng tròn tròn mắt, còn nhìn chăm chăm hấn, sắc mặt vui vẻ: “Người đâu, vương phi tỉnh, truyền lệnh!”

“Dạ!”

“Ngủ ba ngày, chờ nàng rửa mặt xong là có thể dùng bữa!” Tuy là giọng nói của hấn rất nhạt, thế nhưng ức chế không được vui vẻ, trời mới biết mấy ngày nay nàng hôn mê hấn sợ hãi bao nhiêu.

“Cái gì? Ta ngủ ba ngày?”

Cử động cơ thể như một con cá chép, từ trên giường nhảy xuống, vẻ mặt cầu xin ngửa mặt lên trời gào to: “Tiền của ta! Bạc ơi! Bạc...”

Một tiếng rống giận vang lên làm cho Hiên Viên Đình sợ, kéo nàng qua, đưa tay sờ lên trán nàng. Chẳng lẽ bị sốt choáng váng rồi? Hay là chất độc ảnh hưởng xấu đến đầu óc?

“Ta không bệnh, ta khỏe lắm!”

Không chút khách khí một tát đập rớt móng vuốt của hấn, nhất thời trên tay Hiên Viên Đình có một vết đỏ ửng. Mà đoạn tình cảnh vừa rồi bị Hoa Ảnh bụng nước rửa mặt vào nhìn thấy, trong lòng càng thêm căm hận Dạ Từ Huyền. Nhất định nàng sẽ tìm cơ hội giết chết nữ nhân đáng chết này, lại dám kiêu ngạo với chủ tử.

“Được được được... Huyền Nhi hết bệnh rồi, hiện tại nên rửa mặt!” Ngoài miệng thì dụ dỗ nhưng trong lòng lại nghĩ: Không được, vẫn nên mời Quý Y đến xem, nếu không hấn sẽ không yên lòng.

“Được, vừa vặn ta cũng đói bụng!”

Hiếm khi nàng biết nghe lời, rất ngoan ngoãn chuẩn bị xuống giường mang giày thì người nào đó đã dịu dàng nâng chân nàng lên, thay nàng mang giày.

“Hiên Viên Đình...”

“Ta nguyện ý!”

Ba chữ rất đơn giản, cũng không phải lúc nào cũng có thể nghe thấy ba chữ này. Đây là thời đại lấy nam nhân làm đầu, đều do nữ nhân hầu hạ nam nhân, vậy mà hấn lại chịu hạ mình mang giày thay cho nàng. Dạ Từ Huyền rất xúc động, vành mắt đỏ lên, từ khi ba ba chết đi, không có người đàn ông nào mang giày thay nàng!

“Phịch”, cái chậu đồng chứa nước bị rơi xuống... “Xin lỗi chủ tử, thuộc hạ không cẩn thận trượt tay, thuộc hạ bằng lòng chịu phạt.” Trong miệng thì Hoa Ảnh xin khoan dung, nhưng sự thù hận trong mắt không thể nào che giấu được, cúi đầu che đi sắc mặt dữ tợn đáng sợ. Tại sao chủ tử lạnh lùng thiếu ngữ với bọn họ lại dòn hết ôn nhu với nàng ta?

“Mau đi bưng một chậu khác vào đây!”

“Dạ!”

Tâm tình Hiên Viên Đình cực tốt, nên không muốn so đo cùng Hoa Ảnh, Huyền Nhi bình an tỉnh dậy, chỉ là một chậu nước mà thôi.

Còn trong nội tâm Hoa Ảnh lại thấy vô cùng ủy khuất, chủ tử lại vì nữ nhân này mà thay đổi, nàng là ám vệ lại bị phái tới chăm sóc chuyện ăn uống và sinh hoạt cho nàng ta, nàng không cam lòng. Nàng có thể bước lên một trong năm đại ám vệ, thực lực đương nhiên không thể khinh thường, quan trọng nhất chính là được chủ tử tán thành, còn hiện tại thì sao? Ở trong mắt chủ tử, nàng chỉ là hạ nhân mà thôi..

Ở trong chỗ tối Dạ Ảnh nhìn thấy cảnh này, mày hơi cau lại, chẳng lẽ là ảo giác của hấn? Liếc mắt nhìn Tuyết Nhất, tiểu tử này vẫn giữ vẻ mặt băng sơn, vậy chắc là hấn bị hoa mắt thôi!

Rất nhanh, Hoa Ảnh lại bưng một chậu nước trở về, cúi đầu đặt chậu nước lên bàn, đang chuẩn bị thay Dạ Từ Huyền vắt khăn mặt, lại nghe được một giọng nói trong trẻo dễ nghe truyền đến: “Hoa Ảnh, để ta tự mình làm!”

“Dạ, vương phi!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Q1. Chương 62: Ta rơi tiền (tiếp)

Cắn chặt răng phun ra vài chữ, nhanh chóng lui ra ngoài, nàng đã khó có thể ức chế sát khí của bản thân với nữ nhân kia. Nếu còn không đi, sẽ bị chủ tử phát hiện, vậy thì chỉ có con đường chết. Nàng nhất định phải giết nữ nhân kia, nàng ghen tị phát điên, đứng, nàng không hề che giấu tự nói với mình: Nàng đang ghen tị.

“Huyền Nhi, để ta!”

Nhẹ nhàng sờ sờ đầu nàng, sau đó đặt nàng ngồi lên ghế, vén ống tay áo rộng rãi, vươn cánh tay trắng thuần ôn nhu vắt khăn lau mặt thay nàng. Nàng im lặng nhìn bóng lưng của hắn, nghe tiếng nước róc rách, nước mắt không nhịn được rơi xuống!

Tao nhả xoay người, lại thấy rõ ràng trên gương mặt nhỏ nhắn của nàng có vết nước mắt, kéo nàng vào trong lòng mình, cảm hắn đặt trên vai nàng, một mùi thơm tươi mát của hoa lan truyền đến, thấm vào ruột gan. Dạ Tử Huyền chôn đầu trong lồng ngực hắn, hít hít mũi, khóc sụt sướt. Hắn vẫn duy trì tư thế đó, dịu dàng an ủi, Tuyệt Nhất nấp trong tối, trái tim hắn ta như bị người ta đâm một đao vô cùng đau nhức, tại sao lại như vậy?

Không biết khóc bao lâu, ánh mắt nàng hồng hồng do khóc, nhìn người bị nàng xoay vòng vòng, áo bào trắng lem luốc nước mắt nước mũi, nghịch ngợm cười, áy náy nói: “Thực xin lỗi, ta làm bẩn quần áo người rồi!”

“Không sao, giặt sạch là được!”

Dạ Ảnh nuốt chút nữa từ trên đỉnh té xuống: “Giặt sạch là được”? Chủ tử đã hết bệnh sạch sẽ rồi sao? Quần áo bị làm bẩn thì lại không có xé nát, còn dám nói giặt sạch là được. Tam quan bị phá hủy! Quả nhiên anh hùng khó qua ải mỹ nhân!

Đột nhiên, nàng biến sắc, xoẹt một cái chạy đến trước bàn tìm kiếm tờ giấy ngày hôm đó nàng viết. Nhưng tìm nửa ngày vẫn không thấy, sợ là đã bị hạ nhân vứt đi, vì thế, rất không có hình tượng khóc: “Bạc của ta, tiền của ta...”

“Huyền Nhi, tiền nàng để ở đâu?”

“Là bản thảo của ta! Tờ giấy viết chữ rất xấu bằng bút lông, hu hu...”

Ấm vệ trong tối hận không thể chọc mù hai mắt, hủy lỗ tai mình, vương phi vừa khóc vừa la khiến cho bọn họ chịu không nổi! Chủ tử, chúng thuộc hạ mãnh liệt yêu cầu thay ca với người của Vạn Tín lâu, tuy là một một chút lại còn không có ngày nghỉ, nhưng mà lỗ tai được thanh tĩnh!

Hiên Viên Đình nghe được chữ “Rất xấu” khóe miệng khẽ cong lên, còn có chút tự mình hiểu lấy, quả thực rất xấu, hơn nữa xấu đến mức cuộc đời này chưa bao giờ thấy.

“Ồ, ném rồi!”

Hiên Viên Đình nhàn nhạt nói, thành công làm cho tiểu mỹ nữ hoạt bát xù lông lên: “Ném rồi? Hiên Viên Đình, người có biết nó có thể tạo ra nhiều tiền cho lão nương hay không?”

“Phịch”, chỉ nghe thấy tiếng một vật nặng rơi xuống đất, cái gì vậy?

“Ta giúp nàng chép lại lần nữa, cũng bỏ sung hết phần còn lại, sau đó giao cho hỏa kế phòng sách Hàn Lâm phái tới!” Thấy nàng xù lông, khóe miệng hắn cong lên nụ cười, dần dần nở rộ, cuối cùng thành một đóa Tuyệt Liên trắng nõn.

Lại nói, nha đầu này, tại sao lại thích tiền như vậy chứ? Vậy hắn có nên giao chìa khóa kho phòng vương phủ cho nàng không đây?

“Thật sự?” Nàng liếc xéo hắn rõ ràng không tin, nhưng cũng quên lời hắn vừa nói “Cũng bỏ sung hết phần còn lại”.

Hiên Viên Đình gật đầu, nha đầu, dạy hắn nói nàng cái gì là thật?

Mồ nữ gật đầu, rốt cục yên lòng, sau đó vui rạo rức kéo Hiên Viên Đình qua nói chuyện, vẻ mặt vô cùng kích động, phảng phất như nhìn thấy bạc bay tới tay nàng...

Hiên Viên Đình đang cao hứng nói lại đột nhiên bị nàng đánh gãy: “Tên tiểu tử Dạ Ảnh, người xử trí làm sao?”

“Bịch”, lại là tiếng một vật nặng rơi, rốt cuộc thì Dạ Ảnh hắn đắc tội cô nãi nãi này khi nào? Mới có thể khiến nàng lao tâm mong nhớ?

Ông trời ơi, lần này thật sự chết chắc rồi...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Q1. Chương 63: Đi dọn nhà xí đi

“Vẫn chưa, ta muốn để nàng tự mình quyết định!” Hiên Viên Đình cung chiêu nhìn tiểu kiều thê nở nụ cười, âm áp giống như gió xuân tháng ba, hiện tại Dạ Ảnh vừa nghe đã tự biết kết cục của mình.

“Ồ —— “

Một chữ ồ này, lại có ý kéo thật dài, âm điệu biến hóa vài nhịp điệu, làm cho Dạ Ảnh sợ tới mức muốn nằm trên đất giả chết. Rơi vào tay chủ tử nhiều nhất là chết, nhưng nếu như rơi vào tay vương phi, hẳn có linh cảm, hẳn sẽ sống không bằng chết!

“Dạ Ảnh!”

Sau khi quát nhẹ một tiếng, Dạ Ảnh đồng chí không kịp phui bụi bặm trên người đã phải xuất hiện trước mặt hai vị chủ tử, vẻ mặt còn khổ hơn mướp đắng (khổ qua), thật sự làm cho người ta không thể nhẫn tâm trừng phạt hắn. Nhưng mà, Dạ Tử Huyền là ngoại lệ. Có thể có cơ hội lấy việc công báo thù riêng, nàng nhất định sẽ thực hiện lời thề đêm đó, ha ha ha ha. . . .

Dạ Tử Huyền giả bộ chỉnh chỉnh thân hình, sau đó biểu hiện ra dáng vẻ công tư rõ ràng, lạnh lùng hỏi: “Dạ Ảnh, ngươi có biết tội của ngươi không?”

“Thuộc hạ biết tội! Xin vương phi xử phạt!”

Ngâm bồ hòn làm ngọt, hoàn toàn là vì hắn sơ xuất! Thật ra xâu keo hồ lô đó không phải của hắn, hắn cũng không biết tại sao đứa bé đó lại đột ngột kín đáo đưa keo hồ lô cho mình, hắn oan uổng! Hắn còn oan uổng hơn cả Đậu Nga! Tháng sáu đâu chỉ có tuyết rơi? Mà thứ rơi vào tháng sáu là máu của hắn! Thế nhưng, cuối cùng vẫn do hắn làm cho chủ tử bị mất mặt, đây không phải chuyện nguy hiểm!

“Hừm, rất tốt!”

Chỉ một câu rất tốt, trái tim nhỏ của Dạ Ảnh đã nhảy nhót bình bịch, hắn là nam tử hán đại trượng phu, không sợ chết; nhưng mà, hắn rất sợ chờ chết! Trời ạ! Nói chuyện với vương phi quả nhiên là tra tấn tinh thần! Nhìn chủ tử nhà mình, đang phong tao nhìn vương phi kiều ngạo, trời ạ... Cứu Dạ Ảnh đi!

“Huyền Nhi...”

Vốn dĩ Hiên Viên Đình định mở miệng, để Dạ Ảnh được chết một cách thoải mái, một trăm bản tử hoặc là một trăm roi da, quả thực lần này làm cho hắn mất hết mặt mũi, cũng nên khiến hắn ta nhớ lâu một chút. Nhưng mà bây giờ lại bị tiểu nha đầu tiểu vung tay lên bắt trở lại, xem ra nàng còn muốn làm ác hơn!

“Vương gia, bên ngoài có nghe đồn nói rằng Dật thân vương và Dật vương phi ăn cơm bá vương sao?”

Hiên Viên Đình nghĩ một lát, hai ngày nay thật sự không có nghe báo lại, sau đó rất thành thật lắc đầu, “Không có!”

Không có là rất bình thường, xác thật Dật vương rất ít ở tại kinh thành, người biết hắn thật sự quá ít. Phòng chừng người bát quái đều truyền ra là một đôi thần tiên quyến lữ, quần áo bắt phàm lại đi ăn cơm bá vương vân vân...

“Ồ, thật sự là quá tốt!” Miệng thì nói tốt nhưng gương mặt nhỏ nhắn của nàng vừa nhú lại, không có một chút dáng vẻ cao hứng.

Hiện tại không chỉ Dạ Ảnh, Hiên Viên Đình cũng thấy sừng sốt, không có truyền ra ngoài thì nên mừng rồi, sao nàng lại có vẻ không được vui? Chẳng lẽ nàng muốn truyền ra ngoài hay sao? Chuyện này không có khả năng!

“Vương phi, tại sao lại thờ dài?”

Vợ chồng hai người kẻ xướng người họa, trái tim nhỏ bé của Dạ Ảnh thật sự chịu không nổi kinh hách, đang chuẩn bị mở miệng tự lĩnh hình phạt, lại bị giọng nói nũng nịu đánh gãy: “Không có gì, nếu không có lời đồn xấu, lỗi của Dạ Ảnh cũng nhẹ, vương gia tha cho hắn đi!”

Dạ Ảnh vừa nghe, suýt nữa nhảy lên, vương phi tốt bụng như vậy sao? Nàng cầu tình cho hắn, vừa rồi hắn còn hiểu lầm nàng, thật sự là tội đáng chết vạn lần. Về sau nhất định hắn sẽ thề sống chết bảo hộ vương phi, nàng thật sự quá tốt! Đại nhân không chấp tiểu nhân, “Bụng tể tướng có thể chống thuyền” chính là đang nói lòng dạ vương phi nhà hắn!

“Haizz ——” lại thờ dài một tiếng, than thở làm cho tim của Hiên Viên Đình cũng nát.

“Huyền Nhi, sao lại luôn thờ dài? Khó chịu chỗ nào sao?” Dạ Ảnh cũng thân thiết nhìn nàng, chẳng lẽ vương phi thật sự không thoải mái, vậy thì hẳn phải nhanh chóng đi mời Quý Y bắt mạch cho nàng, nếu có vấn đề vậy thì không tốt.

Còn Hiên Viên Đình lại không nghĩ vậy, ngay từ đầu khi nghe tin Dạ Ảnh không có bị phạt, nàng cũng tuyệt đối không dễ dàng buông tha tên tiểu tử này, quả nhiên ——

“Haizz, con cháu Vương thăm sắp sinh, đặc biệt xin nghỉ về nhà, người quét dọn nhà xí đột ngột thiếu người, bốn vương phi đang bận khoản không biết đi đâu tìm người thay vào! Haizz ——”

Khóe miệng Hiên Viên co gập mấy cái không thể nhận ra, coi như Vương thăm xin nghỉ, vương phủ lớn như vậy mà việc tìm người quét dọn nhà xí phải cần làm phiền nàng hay sao? Hẳn đã đoán được nàng muốn làm gì, vậy thì cố gắng cùng nàng diễn là được.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Q1. Chương 63: Đi dọn nhà xí đi (tiếp)

“Hiện tại bốn vương phái người tìm một người tới làm?”

“Tốt thì có tốt, nhưng mà, ôi —— bạc! Ôi ——” đáng về đây ai oán, hận nghiêng răng nghiêng lợi giống như nàng lĩnh tiền công giả, như kẻ thù giết cha...

Dạ Ảnh đang nhiệt tình muốn đi mời Quý Y trong nháy mắt bị một chậu nước lạnh dập tắt, nếu như đã nghe đến đó còn không hiểu thì hẳn sống mấy năm nay uống phí. Hẳn không sợ quét dọn nhà xí, nhưng vương phi cũng quá độc ác đi? Lẽ nào để cho nàng ăn một bữa cơm bá vương lại khiến cho nàng hận hân, không thể nào! Lẽ nào nàng đã biết hẳn là cái tên thầy tướng số “Quê quê không đứng” rồi sao?

Không cần —— lần trước túm lấy nàng như vậy, nàng còn không tìm cơ hội giết chết hẳn à! Vì thế trong lúc Hiên Viên Đình khó xử, Dạ Ảnh dừng cảm phần đầu quên mình đứng ra: “Chủ tử, vương phi, công việc này giao cho Dạ Ảnh đi! Thuộc hạ nhất định tận tâm hoàn thành!”

Về mặt quân tử thẳng thắn vô tư, thấy chết không sờn, làm cho trong lòng Dạ Tử Huyền hết sức mừng rỡ, hừ hừ, đây chính là kết cục ngươi đắc tội bốn vương phi —— dọn nhà xí đi thôi!

“Chuyện này làm sao có thể? Dạ Ảnh ngươi đường đường là ám vệ đầu lĩnh, nếu truyền ra, sẽ rất mất mặt đó. Không được, suy nghĩ cho thanh danh của vương gia, bốn vương phi không thể đáp ứng thỉnh cầu này của ngươi!” Dạ Tử Huyền làm bộ giật mình nhìn hẳn, đường đường chính chính nói, phảng phất đúng là suy nghĩ mặt mũi cho Hiên Viên Đình.

Dạ Ảnh có một loại kích động muốn tự sát, về sau tuyệt đối không nên đắc tội vương phi, thật là sống không bằng chết! Rõ ràng muốn hẳn đi quét dọn nhà xí, còn muốn hẳn phải tự mình mở miệng “Thỉnh cầu”, vương phi, người không nên chơi đùa người ta như vậy!

“Không, vì vương gia và vương phi, thuộc hạ cam tâm tình nguyện làm tất cả mọi chuyện! Tuyệt không có nửa câu oán hận!”

Dạ Ảnh đã không còn để ý đến sinh tử và thanh danh, nhưng chờ hẳn quét dọn xong nhà xí mười ngày, đám huynh đệ hẳn né tránh hẳn mười ngày không nói, sau đó mỗi ngày còn ném hẳn vào ao nước, đặt một cái tên vô cùng xinh đẹp: Rửa sạch mùi vị “Kẻ cặn bã”! Trời mới biết, nước đó lạnh bao nhiêu!

“Được rồi, thấy ngươi trung thành tận tụy với vương gia và bốn vương phi như vậy, bốn vương phi đồng ý thỉnh cầu của ngươi, cố gắng làm tốt, làm tốt sẽ được tăng lương! Chỉ cần mười ngày là được!”

Mục đích đạt thành, tâm tình sáng khoái nói không nên lời!

Tăng lương? Vương phi, về sau lão gia ngài chịu buông tha thuộc hạ là tốt rồi, thật sự, không cần tăng lương!

“Tạ vương phi, thuộc hạ cáo lui!”

Bước chân hết sức nặng nề, từng bước một bước về hướng “Chiến trường”, nơi đó sẽ làm cho người ta “Phản phát đồ cường”, thế nhưng cũng dễ dàng hơn “Kích khởi dân phản”! Các huynh đệ, Dạ Ảnh đi rồi, các ngươi bảo trọng, chỉ mong mười ngày sau Dạ Ảnh không bị hun chết, vẫn cứ kiên cường sống sót...

Tuyệt Nhất và các ám vệ khác đang lên lút xem, đều là đáng về không thể tin nổi nhìn vương phi yếu ớt xinh đẹp, chiêu này thật sự quá độc ác, sau đó bọn họ âm thầm thế ở trong lòng: Về sau nhất định lấy vương phi làm chủ, sai đâu đánh đó, tuyệt không vi phạm, lại càng không dám đắc tội nàng, bằng không chính là dẫm vào vết xe đổ của Dạ Ảnh!

A men, phù hộ cho Dạ Ảnh! Dừng ánh mắt đồng tình nhìn theo bóng dáng Dạ Ảnh bước vào “Thánh địa”, “A —— “

Không lâu lắm, một tiếng thét chói tai truyền vào lỗ tai từng người trong vương phủ, thật là thê thảm, cũng thật thê lương..

“Huyền Nhi, Vương thẩm xin nghỉ lúc nào?” Biện pháp chính người của nha đầu quá khủng bố, không có nổi khổ da thịt, càng không cho người ta chết, nàng muốn người đó chịu tra tấn tinh thần sau đó sống không bằng chết!

“Hiện tại!” Chóp chóp đôi mắt to, nói một câu với không khí: “Tuyệt Nhất, bây giờ ngươi đi cho Vương thẩm nghỉ phép mười ngày!”

“Dạ!” Lưu lại âm thanh, người đã sớm bay ra ngoài.

“Nàng đó ——” Trong mắt Hiến Viên Đình tràn ngập cung chiêu, thực không có biện pháp với nha đầu này!

“Đói bụng! Tại sao thức ăn còn chưa có đưa tới?”

“Người đầu, tôi phòng bếp nhìn xem!” Người của phòng bếp gần đây rất nhàn.

Bọn họ là có khổ khó nói, vương gia đốt cháy ba cái phòng bếp, hết thầy muốn khôi phục nguyên trạng, còn phải đợi thời gian hai ngày, đúng là làm khó để bọn họ chết thôi. Chủ tử, bọn họ đã rất nhanh rồi..

Rất nhanh, một bàn thức ăn ngon được đưa lên, mãnh liệt làm dậy lên cảm giác tham ăn của người nào đó. . . .

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chính Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 69: Q1. Chương 64: Lại xui xẻo (1)

Sau khi Dạ Từ Huyền tỉnh lại, Hiến Viên Đình liền liệt nàng vào cấp bậc động vật quốc bảo, bảo vệ tương đối chặt chẽ, cái này không cho làm cái kia cũng không cho chạm. Luôn cảm thấy hần là lạ, nhưng mà, người ta hết sức ân cần hầu hạ mình, lại không có ý đồ không an phận, đáng về thanh tâm quả dục làm cho người ta nhìn không được muốn trêu chọc, có gì không đúng sao? Nhưng nàng lại cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng, chỉ là, không đúng chỗ nào nàng lại không thể nói rõ!

“Huyền Nhi, đang nghĩ gì vậy?”

Hiến Viên Đình lại bung thức ăn ngon vào, nhìn mỗi nữ nào đó ngồi trên ghế cười ngây ngô, khoe miệng khẽ nhếch lên nụ cười, đưa tay nạo nạo lên chiếc mũi ngọc tinh xảo của nàng, dịu dàng hỏi. Hần đúng là nắm chặt cờ hiệu “Hương thụ”, sưu tập thức ăn ngon xung quanh vì nàng, không biết, bánh ngọt của các thành trấn bên cạnh có bị hần gom đi hết hay không! Lúc này vẫn còn nóng hổi!

Dạ Từ Huyền lườm hần: “Mùa đông lạnh công tay công chân, ngươi còn tẩy máy tay chân, không sợ lạnh à! “Thật ra, tay của hần vẫn rất ấm!

“Ha ha ha...”

Hần lại vui vẻ cười ra tiếng, nha đầu này —— thật sự không có cách nào nắm bắt được nàng!

Hôn mê ba ngày, lại bị cấm túc hai ngày, cảm giác mình cũng sắp nổi mốc rồi! Ba ngày lại mặt về nhà mẹ đẻ cũng không đi, không biết nên ăn nói chuyện này với phụ thân tướng quân như thế nào, không biết bọn họ có lo lắng không. Ôi, nên tìm thời gian trở về xem thử.

“Hiến Viên Đình, thật khó chịu! Ta muốn hoạt động một chút!”

Buồn bức mấy ngày, những ngày tháng này quá khó chịu, xương cốt cả người đều cứng ngắc, ăn nhiều, hoạt động ít, rõ ràng có thể cảm giác mình béo lên. Gần đây người nào đó ăn ngủ như lợn, đột nhiên cực kỳ có hứng thú với chuyện luyện võ, muốn Hiến Viên Đình dạy nàng mấy chiêu, vậy chẳng phải nàng chính là cao thủ?

Hiến Viên Đình nhìn đôi mắt như bảo thạch của nàng, chuyển động quay tròn, e là lại đang nghĩ ra ý định quỷ quái gì đó. Chuyện ám sát mấy ngày hôm trước hần không dám nói với nàng, càng không thể giải thích với nàng, như vậy nàng sẽ sống thật vui vẻ!

“Huyền Nhi muốn thế nào?”

Hoạt động một chút? Chẳng lẽ Huyền Nhi đang ám chỉ hần sao? Nhưng mà. . . . Hiện tại Hiến Viên Đình hận chết người hạ độc, đáng chết, đây không phải đang cắt xén phúc lợi của hần sao? Chỉ có thể nhìn, không thể ăn, cuộc sống như thế này đến khi nào mới kết thúc!

“Có phải võ công của ngươi rất lợi hại?” Đột nhiên, Dạ Từ Huyền dựa sát đầu qua, khoảng cách rất gần hô hấp của hai người đều có thể cảm giác được.

Hiến Viên Đình nghe thấy tiếng hô hấp nhàn nhạt của nàng, trong lòng một trận xao động, nhanh chóng nghiêng mặt sang chỗ khác vuốt tóc không thèm để ý. Nhưng mà nói đến võ công, hần vẫn rất đặc ý, sửa sang lại quần áo, sau đó duỗi ngón tai trắng nõn như rễ hành ra gẩy tóc mai, phong tao nói: “Hiền

so!”

Chỉ là hiểu sơ? Mụ nội nó! Mổ nữ rất không nể mặt lườm hấn, sau đó lại nằm lên ghế tựa, vô cùng xem thường nói: “Hóa ra chỉ là hiểu sơ mà thôi, còn tưởng rằng ngươi rất lợi hại đó! Thật sự là lãng phí nét mặt!”

Hấn chỉ là đang khiêm tốn thôi mà? Ngọc Diện công tử hấn đứng đầu tam đại công tử trong giang hồ, ngoại trừ tướng mạo, thân thủ của hấn chính là hạng nhất, nha đầu này... Sớm biết vậy hấn sẽ nói mình rất lợi hại, cần gì tự hạ thấp giá trị bản thân nói là “Hiểu sơ”, ở trước mặt nha đầu này tuyệt đối không thể giấu giấu giếm giếm, nhất định phải bày ra mặt cường đại nhất của mình.

“Vừa rồi bốn vương nói là Tuyệt Nhất, còn võ công của bốn vương thì xuất thần nhập hóa, thần long thấy đầu không thấy đuôi!” Mổ vương gia không chút khách khí đã kích Tuyệt Nhất, sau đó rất đáng xấu hổ tự nâng cao giá trị bản thân!

Tuyệt Nhất suýt chút nữa ngã xuống đất, vất vả ổn định cơ thể, than thở vì sao chủ nhân lại trở nên vô sỉ như vậy, mặc dù hấn không theo kịp hấn ta, nhưng mà, cũng mạnh hơn gấp trăm lần, ngàn lần hiểu sơ mà.

“Thật sự?”

Nha đầu này tại sao lại không tin, chẳng lẽ còn lưu lại di chứng chén cháo lần trước hấn làm? “Đương nhiên. Tuyệt Nhất, cùng bốn vương tỷ thí một lần đi!”

“Dạ!”

Tuyệt Nhất đột ngột hiện thân, sau đó hai người bay ra ngoài, dừng lại ở khoảng đất trống trước cửa thư phòng. Một thanh hàn kiếm, một cây quạt mạ vàng, tiếng đánh nhau lách cách làm cho đám hạ nhân đứng xa xa vây xem, chỉ thấy hai người bay lên bay xuống, chưởng phong ở tay trái giao nhau, tay phải cầm vũ khí tiếp xúc phát ra tiếng nổ mạnh giống như tiếng vang. Tiếp theo, thân hình hai người dùng tốc độ mắt thường khó nhìn thấy di chuyển, không nhìn rõ bóng người, chỉ nghe được tiếng đánh nhau...

“Chủ tử, thuộc hạ thua!” Lúc mọi người đang sững sờ, Tuyệt Nhất đã quỳ một gối xuống đất —— nhận thua!

Hiên Viên Đình vừa lòng gật đầu “Ừ” một tiếng, tâm tình rất tốt, tiểu tử Tuyệt Nhất này lại xuất toàn lực đánh nhau với hấn, làm hại hấn phải dùng thời gian một phần ba nén nhang mới đã bại hấn ta, thật sự có chút không đáng yêu! Khoảng nợ này, hừ hừ, hấn nhớ kỹ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Q1. Chương 64: Lại xui xẻo (2)

Hiên Viên Đình nhìn bộ dạng ngốc manh của mỗ nữ, trộm hôn một cái, hết sức đặc ý hỏi: “Huyền Nhi, thế nào?”

“Cút!”

Bị ăn đậu hủ, mỗ nữ lửa giận công tâm, nhân lúc người ta không để ý bàn chân nhỏ dùng sức giẫm lên chân to của Hiên Viên Đình, mới vừa rồi còn khen hấn thanh tâm quả dục, thực ra lại là một con sói ăn thịt! Hiện tại nàng đòi ý rồi!

“Á —— “

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, mau mau đến từ chỗ nào thì về chỗ đó đi, lá gan vương phi quá lớn rồi, lại dám mắng rồi còn đánh cả vương gia. Cửa thành cháy, ngàn vạn lần đừng gây ra tai vạ cho cá trong chậu, bọn họ cái gì cũng không thấy, mau mau rút lui! Thế là, đám người hầu chụm lại xem kịch vui giả vờ làm đã điều, bỏ chạy tứ tán!

“Huyền Nhi, đau ——” Hiên Viên Đình vô cùng đáng thương nhìn Dạ Từ Huyền, như một đứa bé bị ầy khuất chờ đợi người lớn vỗ về, rốt cuộc thì ngày hôm nay hấn cũng biết tiểu tử Kỳ Tu trải qua đêm đó ra sao rồi, hôm sau đi đường rất bất tiện!

“Biết đau, sau này thành thật một chút!” Lườm hấn một cái, đi tới trước mặt Tuyệt Nhất, mỉm cười gọi: “Tuyệt Nhất sư phụ!”

Hiên Viên Đình vừa nghe, mặt trở nên đen xì, hấn đã biểu hiện ra hết, tại sao lại chọn Tuyệt Nhất? Chẳng lẽ tiểu tử đó soái hơn hấn? Sờ sờ gương mặt tuấn tú của mình, thờ dãi tự nói không thể nào! Sau đó ra sức nháy mắt với Tuyệt Nhất, muốn hấn ta từ chối, nhưng Tuyệt Nhất lại làm như không thấy cúi đầu không trả lời.

“Hiên Viên Đình, ta muốn Tuyệt Nhất dạy ta võ công!” Tay nhỏ chống nạnh, dậm chân, thật sự tức chết nàng!

“Huyền Nhi, không bằng vi phụ tự mình...”

“Không cần!”

“Huyền Nhi...”

“Không được!” Tính khí này, giống hệt lúc đoán mệnh ngày hôm đó. Chuyện người không muốn làm, bản vương phi có rất nhiều thời gian chơi cùng các người!

“Nếu vương phi kiên trì, Tuyệt Nhất người cần thận chỉ bảo một chút!” Mỗi một chữ đều được Hiến Viên Đình nghiền răng nghiền lợi nói ra, ánh mắt nhìn Tuyệt Nhất cũng xoẹt lên lửa giận, nhưng đáng tiếc, lửa gặp núi băng, cũng không thể cọ ra lửa!

“Đạ! Thuộc hạ tuân mệnh!” Giọng nói vẫn lạnh lùng, không chút gọn sóng, cũng không có bất kỳ hưng phấn gì. Có lẽ, tiếp cận nàng có thể biết nàng có phải nữ hài năm đó hay không, cũng rất khó nói! Đương nhiên, cho hấn ta mượn mười lá gan cũng không dám đi nhìn trộm vương phi tắm rửa, nhiều lần thử thăm dò chắc sẽ có sơ hở! Còn phần tình cảm kia của hấn ta cũng không biết là bởi vì ai!

“Hừ —— “

Mỗ vương gia vung tay áo bào, lôi kéo Dạ Từ Huyền đi đến Tây Uyển, nói không chừng, con sắc cầu kia sẽ có cơ hội biến chuyển...

Tây Uyển!

“Đạ Đạ, người nói đi có phải tiểu thư không cần chúng ta nữa không?”

Khi Dạ Từ Huyền vừa đến Tây Uyển, thì thấy Thúy Nhi không có chút hình tượng nào ngồi xổm trên mặt đất đùa giỡn nói chuyện với con chó lớn, nói rất nhẹ, nhưng khi nghe vào lại làm cho lòng người chua xót! Tiểu nhân Hiến Viên Đình này, lại không cho nha hoàn hồi môn của nàng hầu hạ nàng! Hừ! Tiểu nhân!

“Ô ô ——” Đạ Đạ nằm nhoài trên đất, cũng ủ rũ buồn bã, sau khi nghẹn ngào hai tiếng thì im lặng. Muốn đáng thương bao nhiêu thì có đáng thương bấy nhiêu!

“Đạ Đạ, có phải vương gia chán ghét người không, nếu không thì tại sao lại không hạ lệnh cho người ăn thịt?” Thúy Nhi lại tiếp tục vuốt lớp lông rậm của Đạ Đạ, hỏi.

“Ô ô —— “

Dạ Từ Huyền đứng phía sau các nàng mặt đã đen như đáy nồi, Hiến Viên Đình lại dám ngược đãi chó của nàng, dù sao đó cũng là ngự ban, thật sự là đáng giận!

Hiên Viên Đình vốn nghe câu chán ghét con chó, trong lòng rất đắc ý, không sai, hấn rất ghét con chó háo sắc này; nhưng mà Thúy Nhi nói câu “Không cho ăn thịt” thành công vút hấn xuống vực sâu vạn trượng, phải biết rằng, nha đầu này coi trọng con chó như mạng! Xong rồi, xong rồi... Hấn lại bị xui xẻo!

“Hiên —— Viên —— Đình” Mỗ vương phi nổi cơn giận dữ, rít ra từng chữ, dọa mỗ vương gia sùng sờ: “Huyền Nhi, nàng hãy nghe ta nói...”

“A! Tiểu thư, vương gia...”

Thúy Nhi biết mình đã gây ra họa, sợ tới mức cả người run cầm cập, tiểu thư phát tính khí lớn như vậy, lời nói lúc này của bọn họ chắc chắn đã bị nghe thấy, hiện tại khẳng định vương gia hận không thể giết nàng ta và Đạ Đạ, số mệnh của nàng ta sao lại khổ như vậy chứ?!

“Ô ô —— “

Đạ Đạ nhìn thấy Dạ Từ Huyền, vọt lên phía trước nhảy vào lòng nàng cọ cọ, thành công làm cho mỗ vương gia ghen tuông quá độ, trong phạm vi trăm mét đều có thể ngửi được mùi dấm chua...

----- Ngoài lề -----

Vương gia vĩ đại của chúng ta đã biến thành “Thê nô” rồi!

Đáng thương cho nam chính, trừ tình thoảng trộm hương, thì không có chút thịt nào!

Vừa muốn đấu với chó, vừa muốn dụ dỗ thê tử, còn phải rửa sạch tội danh bị bịa đặt, tóm lại hấn rất thảm!

Còn đồng hải Tuyệt Nhất băng sơn của chúng ta, trái tim vô cùng rối loạn, ôi ~

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Q1. Chương 65: Có một chân (1)

“Thúy Nhi, Đa Đa, chúng ta đi!” Dạ Từ Huyền trừng mắt nhìn Hiên Viên Đình, hận không thể xé nát hắn, sau đó dẫn theo con chó háo sắc và Thúy Nhi đi về phòng, đêm nay để cho hắn ngủ ở phòng chứa cũi!

“Huyền Nhi —— “

Trên gương mặt tuyệt sắc của Hiên Viên Đình trong nháy mắt trở nên khó coi, cau mày, gương mặt tuấn tú ửng đỏ, mặt như đưa đám nhìn kẻ vô tình đi xa, là hắn dẫn nàng đến, kết quả nàng dẫn con chó háo sắc đi, để lại mình hắn, thật sự trộm gà không được còn mất nắm gạo, tiền mất tật mang!

“Huyền Nhi, đợi ta với!”

Thúy Nhi đi sau lưng Dạ Từ Huyền, dùng khoeo mắt liếc nhìn Hiên Viên Đình, tại sao nhìn vương gia lại không thấy ngái ậy tức giận, trái lại còn cảm thấy oan ức? Chẳng lẽ ngái ậy không ghi hận mình? Không thể nào, nói xấu sau lưng chủ nhân chỉ có con đường chết!

Hiên Viên Đình như một cơn gió lướt qua Thúy Nhi, nhẹ nhàng túm lấy tóc áo tiểu nữ nhân, cực kỳ giống một đứa nhỏ làm sai, khăn cầu mầu thân tha thứ. Đáng về uất ức của hắn, lại rất giống đứa nhỏ bị hàng xóm đánh về nhà cáo trạng, làm cho đám ám vệ hoảng sợ rơi cằm, tại sao lại giả trang như vậy quay trở về rồi. Đó vẫn là chủ tử của bọn họ sao?

“Buông tay!”

“Buông tay, ngươi có nghe thấy không!”

“Ngươi buông tay ra cho ta!”

“Hiên Viên Đình, nếu ngươi còn không buông tay, ta sẽ. . .”

Thế nhưng Hiên Viên Đình vẫn quyết tâm, một đường túm nàng trở về phòng ngủ, thành công làm cho hạ nhân trong phủ bị phá hủy tam quan!

“Ngươi đi ra ngoài, sau này Đa Đa sẽ ngủ với ta! Thúy Nhi hầu hạ!”

Trong lúc Hiên Viên Đình không hề cảnh giác, bị Dạ Từ Huyền đẩy ra khỏi cửa phòng ngủ, đợi hắn phản ứng kịp muốn đi vào thì “Ầm” một cái, cửa phòng đã bị đóng chặt, đùng trúng chớp mũi, suýt chút nữa kẹp gãy cái mũi anh tuấn.

Thư phòng!

Mị Ảnh mặc một bộ hồng y chói mắt, ám vệ người ta đều mặc thống nhất một màu đen, còn hắn ta thì ngược lại, trong năm ám vệ ngoại trừ Tuyệt Nhất và Âm Ảnh mặc hắc y, ba người còn lại đều mặc màu mình yêu thích. Dù sao thì hiện tại tâm tình hắn không tốt, nên nhìn cái gì cũng thấy phiền muộn.

“Hồng y của ngươi rất chói mắt!” Hắn thật sự không bỏ xuống được sĩ diện, càng nói không nên lời, hiện tại chỉ có thể tự mình tìm chuyện nói.

“Hả —— “

Mị Ảnh không hiểu, lôi kéo quần áo nhìn nửa ngày, bộ quần áo này hắn ta đã mặc gần hai mươi năm, chủ tử cũng biết chỉ có hồng y mới có thể biểu lộ ra khí chất yêu nghiệt độc nhất của hắn ta mà, tương đương với ngầm đồng ý cho hắn ta mặc đồ đỏ, tại sao hôm nay chủ tử lại xoi mói nó?

“Chủ tử, Mị Ảnh mặc hồng y là cần cho công việc!” Đang ở thanh lâu, không ăn diện yêu mị một chút, làm sao có thể hấp dẫn ánh mắt khách khứa, lại từ trên người bọn họ moi lấy tín tức. Tuy là nam tử, nhưng ăn diện như vậy, hắn ta còn đẹp hơn nữ chủ ba phần, điểm lệ bảy phần!

“Ừ”, từ chối cho ý kiến! Làm sao mở miệng đây?

Xoa xoa mi tâm, sắc mặt có chút quần bách, còn có chút xấu hổ. Nhìn Mị Ảnh một chút, cúi đầu, lại tiếp tục ngẩng đầu nhìn Mị Ảnh, sau đó lại cúi đầu.. Lập lại không dưới mười lần, nhìn như vậy làm cho Mị Ảnh cảm thấy trong lòng sợ hãi, không phải chủ tử coi trọng hắn ta chứ? Không cần! Mị Ảnh dùng hai tay ôm ngực, bộ dạng thà chết chứ không chịu khuất phục nhìn Hiên Viên Đình, hai người cứ kéo dài như vậy!

Trái tim từng ám vệ đều sắp chịu không nổi nữa, vương phi cô linh tinh quái thì thôi đi, sao bây giờ chủ tử nhà mình cũng trở thành bộ dạng “Thẹn thùng” này rồi? Chủ tử bọn họ không chạm vào nữ nhân, nhưng cũng không phải đoạn tỵ? Chẳng lẽ lời đồn là sự thật? Ngày hôm nay, thủ lĩnh Mị Ảnh sắp bị chủ tử bạo hoa cúc?

Cuối cùng, Mị Ảnh thất bại. Hôm nay chủ tử rất kỳ quái, vô hình thả ra khí thế làm cho hắn ta nhìn không được run lên, lẽ nào là độc của vương phi..

“Chủ tử, Thất Thái Liên ngàn năm có thể có tin tức?”

“Khụ khụ. . .” Giả bộ ho hai tiếng, phát hiện hành vi vừa rồi của mình rất không ổn, vô cùng xấu hổ nói: “Đề Vạn Tín lâu đi thăm dò, hắn là rất nhanh sẽ có tin tức!”

Do thời gian sinh trưởng và màu sắc mà gọi nó là Thất Thái Liên ngàn năm, sinh trưởng trên sông băng vạn năm cực kỳ lạnh lẽo, ngàn năm nở hoa một lần, hoa có bảy cánh, mỗi cánh có màu khác nhau, giá trị làm thuốc cũng không giống nhau. Trong truyền trên thế gian chỉ có một đóa, từ triều đình cho đến giang hồ, cũng vì đó mà tranh cướp không ngừng, mấy trăm năm qua đều là gió tanh mưa máu! Giang hồ đồn đãi, Thất Thái Liên ngàn năm rơi vào trong tay người cô độc Miêu Cương, không rõ tung tích!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Q1. Chương 65: Có một chân (2)

“Chủ tử...” Ngài triệu thuộc hạ tới có chuyện gì không? Ngài như vậy khiến cho nội tâm thuộc hạ không yên! Vạn nhất, ngài không nhận được muốn bạo súc Mị Ảnh, thật dọa người đó!

“Mị Ảnh, bốn vương có việc muốn người cố vấn, chỉ là cố vấn một chút, không hơn!” Nét mặt già nua của mẫu vương gia ửng hồng, còn cố ý nhấn mạnh chỉ là “Cố vấn”, ở trong lòng lại tự mình an ủi, cố vấn một chút, nói rõ mình vẫn biết một ít. Còn nếu như nói hẳn không biết, vậy hành vi của hắn trong mắt mọi người càng thêm kỳ quái!

“Tất cả ám vệ, lùi khỏi phạm vi ngoài trăm mét!”

Hiên Viên Đình vừa dứt lời, chỉ nghe thấy tiếng vang “Vèo vèo”, mặc dù các ám vệ đều rất hiếu kỳ, nhưng vẫn nhanh chóng rút đi!

Phảng phất như Mị Ảnh vừa thờ phào nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần không phải bị chủ tử kéo lên giường bạo hoa súc, cố vấn cái gì cũng không có vấn đề: “Chủ tử, mời nói!”

“Khụ khụ. . . . Khụ khụ. . . .”

Thật là rồi rắm, cũng thật thẹn thùng, đường đường là thân vương, Ngọc Diện công tử trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy lại xin thuộc hạ chỉ bảo làm sao thu phục nữ nhân, nét mặt già nua này biết đặt ở đâu! Truyền ra ngoài, bằng hữu trên giang hồ còn không cười đến rụng răng!

“Chủ tử!”

Mị Ảnh nghe được ám vệ lui ra, trái tim vừa thả xuống giờ lại nhấc lên, trong lòng loạn lung tung phèo, đứng như mụ mười lăm thùng nước, đứng ngồi không yên. Không phải chủ tử sẽ mạnh mẽ thi bạo mình chứ!

“Mị Ảnh, làm cách nào để theo đuổi nữ nhân?” Vừa dứt lời, nét mặt già nua của Hiên Viên Đình nóng lên, đỏ ửng như mông khi, dùng sức nâng chén trà lên uống, không dám nhìn Mị Ảnh!

“Hô ——” Mị Ảnh thờ phào nhẹ nhõm, hóa ra là muốn chiến lược tình yêu! Hắn ta thật sự nghĩ nhiều, ôi! Sợ bóng sợ gió một hồi! Thế nhưng, hắn ta không ngờ tới, đám ám vệ vừa lui ra đã bắt đầu thảo luận vấn đề “Chủ tử ở trên, Mị Ảnh thủ lĩnh ở trên”!

“Chủ tử, ngài sẽ không?”

Mị Ảnh có chút đắc ý về thủ đoạn tán gái của mình, đang ở “Đạp Tuyết Tầm Liễu”, gặp được rất nhiều mỹ nữ, nhưng người xưa có nói: Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ*, kỹ không bằng trộm, trộm không bằng trộm không được. . . . Hắc hắc, trộm không được con gái đẳng hoàng vẫn có sức hấp dẫn hơn so với đám kỹ nữ tự ngã vào lòng.

*Kỹ: kỹ nữ, điểm đi.

Hiên Viên Đình đỏ mặt lắc đầu, nếu như hắn biết, còn có thể bại bởi con chó thối tha chết tiệt đó à. Ngấm lại liền thấy giận!

“Chủ tử, ngài đưa lỗi tại lại đây!”

Mị Ảnh nở nụ cười thần bí, đôi mắt hoa đào giao hoạt chuyển động, Hiên Viên Đình bán tín bán nghi đưa lỗi tại qua: “Chủ tử, ngài trước như vậy. . . . Sau đó là như vậy. . . . Thật sự không được, đến lúc đó đi ra ngoài thuộc hạ tự mình thực chiến cho ngài xem!”

Hai người châu đầu ghé tai, từ khe cửa chạm trở nhìn vào, như là kẻ tai nói nhỏ, động tác thân mật vô cùng, khiến người ta không thể không suy nghĩ lệch lạc. Thế giới thật là khéo, Dạ Tử Huyền phần nọ nhìn cảnh đó, Hiên Viên Đình đáng chết, thậm chí ám vệ bên cạnh cũng bị ăn sạch sành sanh, được lắm đoạn tụ. Nàng cũng không biết tại sao bản thân lại tức giận như vậy, tóm lại hiện tại nàng muốn bóp chết hai người trong thư phòng.

Đáng thương cho hai người Hiên Viên Đình, bởi vì ở trong phủ, lại có ám vệ, cho nên hạ thấp tính cảnh giác, khiến Dạ Tử Huyền “Vừa vặn bắt bớ”.

“Vương phi!” Tuyết Nhất có việc ra ngoài một chuyến, lại thấy nàng một mình phần nọ ở bên hồ ném đá, trong lòng có chút đau lòng, không nhận được lên tiếng gọi.

“Sư phụ!” Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn che kín u ám, mặt mày ủ rũ, cực kỳ uất ức.

Đúng vậy, hắn chỉ là “Sư phụ”, không thể vượt qua, hắn chỉ cần cố gắng bảo vệ nàng là được rồi!

“Sư phụ, Hiên Viên Đình cùng Mị Ảnh. . . Cùng Mị Ảnh.. Oa...” Còn chưa nói hết, đã khóc lên, khóc làm cho tim gan Tuyết Nhất đều đau.

“Vương phi, chủ tử cùng Mị Ảnh như thế nào?”

Tuyết Nhất muốn ôm nàng vào lòng, nhưng mà, hắn biết hắn không thể, chỉ có thể đau lòng nhìn nàng ngồi trên mặt đất khóc, hắn. . . Bất lực!

“Bọn họ là đoạn tụ, hai người bọn họ có một chân! Hu hu. . .”

Dạ Từ Huyền vừa dứt lời, đã không thấy bóng dáng Tuyết Nhất, không thể nào. . . Sao có thể có chuyện đó...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chính Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Q1. Chương 66: Đổi Lục Mao phong (1)

Lúc Tuyết Nhất bay đến vị trí ẩn nấp ở thư phòng thì Mị Ảnh cũng vừa chuẩn bị rời đi, thấy Mị Ảnh cùng chủ tử không có gì dị thường, trong lòng biết thật sự có thể Vương phi đã hiểu lầm. Nhưng lại không thể đi chất vấn chủ tử, chỉ có thể tranh thủ thời gian xuống tay từ chỗ Mị Ảnh!

Hiên Viên Đình phát phát tay với Mị Ảnh, bóng dáng chói mắt của Mị Ảnh biến mất trong nháy mắt, sau đó hắn hỏi hư không: “Tuyết Nhất, có tin tức truyền về?”

Tuyết Nhất như quỷ mị xuất hiện trong thư phòng, mặc dù sắc mặt vẫn lạnh lẽo như trước, nhưng trong mắt lại nổi lên chút gợn sóng làm người ta không dễ phát hiện, máy móc mở miệng: “Hồi chủ tử, tạm thời không có!”

“Ừ”, nhắm mắt xoa xoa mi tâm đang cau lại, trong lòng có chút phiền muộn, phải làm sao mới có thể khiến nha đầu gặp mặt hắn? Tạm thời không thể nào trực tiếp ăn sạch sành sanh, tình độc chết tiệt, làm cho hắn nhìn thật vất vả!

Tuyết Nhất đỏ mặt hời hợt như thác, nhìn chủ tử ngồi trên ghế vừa gật đầu lại lắc đầu, thật là kỳ quái! Hắn chỉ mới đi ra ngoài một lát, tại sao lại có cảm giác chủ tử biến thành một người khác? Vừa mới mở miệng chuẩn bị báo cáo một chuyện khác, lại nghe thấy quản gia dẫn người vào, thật là tôn kính, Tuyết Nhất nhìn thoáng qua chủ tử còn đang gật gù, lắc mình ẩn đi.

“Thái tử điện hạ, xin chờ một lát!”

Quản gia cũng đỏ mặt hời hợt, Thái tử đến vương phủ không tìm Vương gia lại đi tìm Vương phi. Vương phi hành tung bất định, ông ta biết đi chỗ nào tìm cho hắn? Rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn đành phải dẫn người đến thư phòng.

Hiên Viên Hạo lễ phép gật đầu, một thân bạch y xuất trần, gương mặt tuấn tú tươi cười, dáng người cao ngất, ở trong quần doanh ngày người ít ngày, màu da trở thành màu tiêu mạch, lộ ra một cổ anh khí quân nhân. Nếu như bị các tiểu thư nhìn thấy, không biết lại sẽ bị lạc bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ.

“Vương gia, Thái tử điện hạ tới!”

Tay phải chống đầu, mỗi Vương gia đang chăm chú suy nghĩ rốt cục lấy lại tinh thần, “Kế hoạch truy thê” đột ngột bị quản gia đánh gãy nên có chút căm tức, cái tên kẻ da trâu đó hôm nay lại rảnh rồi?

Trong trí nhớ Hiên Viên Đình, khi hắn mười tuổi trước khi vào quân doanh, bên người luôn có hai tiểu oa nhi đi theo, một người là Thái tử Hiên Viên Hạo, một người nữa là Nhân vương Thế tử Hiên Viên Kỳ Tu, hai thằng nhóc suốt ngày đi sau lưng hắn kêu “Tiểu hoàng thúc”. Hắn luôn chê hai tên tùy tùng này phiền phức, trăm phương nghìn kế muốn bỏ rơi hai người, Hiên Viên Kỳ Tu thành thật hơn Hiên Viên Hạo một chút, còn Hiên Viên Hạo lại giống như kẻ da trâu, bỏ rơi cũng bỏ không được, lúc nào cũng bám dính lấy hắn mới thôi.

“Cho hắn vào đi!”

“Dạ! Thái tử điện hạ, xin mời!”

Quản gia mở cửa thư phòng, cung kính mời Hiên Viên Hạo đi vào, sau đó đóng kín cửa đi tới tiền viện. Rất nhanh Hoa Ảnh bùng trà lên, liếc chủ tử nhà mình một cái, cuống quýt lui xuống.

“Ồ, Thái tử điện hạ không tiếc thời gian rảnh rỗi hạ cố đến hàn xá của tiểu hoàng thúc ư?”

Hiên Viên Đình không đợi Hiên Viên Hạo mở miệng, không mặn không nhạt mở miệng trước, cười như không cười nhìn hấn ta. Thân thể là của Hiên Viên Đình, linh hồn là của chính mình, đối với những ký ức khắc cốt ghi tâm trong đầu vẫn còn có chút xúc động nhẹ nhàng!

Hiên Viên Hạo vừa nghe, lập tức vẻ mặt như đưa đám, kỳ quái nói: “Tiểu hoàng thúc, người đứng là oan uổng chết người nhà, Hạo Nhi nhớ người! Thật sự!”

“Ha ha ha...” Hiên Viên Đình vui vẻ cười ha ha, tiểu tử này, làm Thái tử nhiều năm như vậy, vẫn không khác biệt như hồi nhỏ đi sau lưng hấn, không biết những đại thần theo phái Thái tử nghe thấy sẽ có cảm tưởng gì!

Hiên Viên Hạo cũng không khách khí, nâng trà lên uống hai ngụm, Tây Hồ Long Tỉnh tốt nhất, mùi vị thật sự là tuyệt hảo, tiểu hoàng thúc đúng là biết hưởng thụ. Chờ lát nữa xin một ít về hảo hảo hưởng thụ một phen!

“Nói đi, tìm bốn vương có chuyện gì?” Vô sự không đáng tam bảo điện, tính cách tiểu tử này hấn hiểu rất rõ!

Hiên Viên Hạo bị chọc thủng tâm tư, cũng không cảm thấy xấu hổ, “Hắc hắc” cười gượng hai tiếng, ghé sát đầu vào trước mặt hoàng thúc nhà mình, lộ ra hàm răng trắng tinh nói: “Hạo Nhi đặc biệt đến tìm tiểu hoàng thẩm!”

“Cốp”, một cái cốc đầu vang dội cho tên tiểu tử thói vong ơn phụ nghĩa này, lại không phải đến tìm hấn, vậy mà mình còn dùng Tây Hồ Long Tỉnh tốt nhất tiếp đãi hấn ta?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Q1. Chương 66: Đồi Lục Mao phong (2)

“Người đâu, đổi trà của Thái tử thành Lục Mao phong!” Hiên Viên Đình nhìn ra ngoài cửa hét lớn, đài ngọc trong nháy mắt khác nhau một trời một vực!

“Hoàng thúc, người quá độc ác!” Hiên Viên Hạo sờ sờ đầu bị gõ đau, thậm hận bản thân vừa rồi không uống nhiều thêm hai ngụm, đúng là hồi hận xanh cả ruột.

Chỉ chốc lát sau, nha hoàn thật sự bưng một ly Lục Mao phong lên, hay là đi tìm quán gia muốn, trà của Vương gia trà đều là trà ngon thượng đẳng, loại kém cỏi này thật sự trong công khoản đặt mua của vương phủ không có.

Hiên Viên Hạo tha thiết mong chờ nhìn “Tây Hồ Long Tỉnh” của mình bị đổi thành “Lục Mao phong”, ôi, thất sách thất sách! Có lần này, lần sau lại đến cọ trà, sợ là chỉ có mệnh uống Lục Mao phong.

Hiên Viên Đình nhìn cháu ruột vô cùng đáng thương, không biết tại sao trong lòng lại thấy sáng khoái tuyệt vời? Bưng ly trà Tây Hồ Long Tỉnh của mình lên hưởng thụ uống liền hai ngụm, còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ bần: “Hừm, trà ngon, quả nhiên là trà ngon!”

Các ám vệ đã trở lại vị trí cũ, nghe được cuộc đối thoại thì mồ hôi chảy ròng ròng, chẳng lẽ chủ tử của bọn họ bị người ta đánh tráo, nếu không thì làm thế nào giải thích cho hành vi ấu trĩ này, hơn nữa còn là cháu ruột của mình? Trong lúc nhất thời, bọn họ không thể nào tiếp thu!

“Hoàng thúc!”

Hiên Viên Hạo giống như một đứa nhỏ, tức giận đặt mông ngồi trên ghế, ngửi hương thơm của Tây Hồ Long Tỉnh, nhưng uống Lục Mao phong, thật sự là tra tấn tinh thần!

Chơi đủ rồi, cũng nên nói chính sự, lại uống một ngụm trà, không mặn không nhạt hỏi: “Nói đi, tìm tiểu hoàng thẩm người làm chi?”

Rốt cục vòng trở về, Hiên Viên Hạo đặt chén trà trong tay xuống, bầu không khí mù mịt lúc này không còn tồn tại, cười hi hi nói: “Đến xin rượu uống!”

Phải nói rằng hương vị rượu nho của tiểu hoàng thẩm thật sự quá tốt, vốn đang cảm thấy không thèm ăn, từ ngày đó ở bờ sông gặp được tiểu hoàng thẩm, lần thứ hai nhắc tới “Rượu nho”, sau khi hồi cung liền ngày đêm tưởng niệm mùi vị ngọt ngào kia, trái hẳn phải nhận, rốt cục mặt dày tới cửa xin rượu uống.

Hiên Viên Đình vừa nghe, hóa ra tiểu tử này nhớ rượu. Cũng khó trách, kỹ thuật ủ rượu của nha đầu quả thực rất tốt, mùi vị vừa vặn, khiến người ta dư vị vô cùng.

“Thật sự không khéo, tiểu hoàng thẩm của ngươi không ở trong phủ!” Ngàn vạn lần không thể để cho hấn ta nhìn thấy tiểu nha đầu tức giận, bảo đảm không tiếp tục để mình làm ra chuyện mất mặt. Mặt mũi có thể vứt bỏ, nhưng tuyệt đối không thể vứt trước mặt người ngoài!

Rõ ràng Hiên Viên Hạo có chút không tin, dùng cặp mắt hoa đào đa tình phóng điện với hoàng thúc: “Vậy khi nào nàng trở về?”

“Cái này không rõ, có thể một chốc cũng có thể rất trễ mới về.” Hiền Viên Đình tròn mắt nói dối, nói dối một lần lại một lần, mặt không đỏ thờ không gáp!

Thiết, hoàng thúc người lừa quỷ đi thôi! Hiện tại trong ngoài hoàng cung đều loạn truyền Dật Vương gia cùng Dật Vương phi ân ái như thế nào, gấn bó keo son, người cam lòng để tiểu hoàng thẩm đi ra ngoài lâu như vậy?

Hiền Viên Đình bị cháu trai nhìn thấu tâm sự, ho khan hai tiếng: “Nếu không ngại về cung trước đi, hoàng huynh biết ngại chạy loạn khắp nơi, lại trách cứ ngại!”

“Ta đã xin chỉ thị của phụ hoàng, ta ở đây chờ hoàng thẩm trở về!”

Nói đùa, hán ta tới cửa xin rượu uống, cũng do phụ hoàng ám chỉ có được không? Ông ta là vua một nước nên không thể để xuống mặt mũi đến đòi rượu, dù sao thì Hiền Viên Hạo hán ta cũng đồng lứa với bọn họ, không sợ mất mặt, đến lúc đó tiểu hoàng thẩm không nỡ cho rượu mới là mất mặt! Hi hi!

Hiền Viên Hạo ở trong lòng đánh bàn tính bùm bùm, còn Hiền Viên Đình ngồi trên ghế lại đen mặt, khó trách tiểu tử này có thời gian rảnh ra cung tới nơi này “Xin rượu uống”, lại là do hoàng huynh âm thầm gợi ý. Bất quá, dựa theo tình tình nhà đầu, tuyệt đối sẽ không làm vụ mua bán thâm hụt tiền, chờ một lúc có kịch vui để xem!

“Tuyệt Nhất, đi ra ngoài tìm Vương phi, nói Thái tử đến!”

“Dạ!”

Hiền Viên Hạo vừa nghe phái người đi tìm, trong lòng vui vẻ, quay đầu lại về mặt u ám nói: “Tiểu hoàng thúc, chất nhi muốn uống Tây Hồ Long Tỉnh!”

Liếc mắt nhìn Hiền Viên Hạo, bộ dạng ủy khuất làm cho người ta chịu không nổi, nhưng mà, Hiền Viên Đình hán sao lại là người chịu không nổi? Bắt đầu tình tế nói chuyện cười!

“Uống tạm đi, tiểu hoàng thúc ngại không có quan chức, lại không béo bở, phải dựa vào bổng lộc thân vương nuôi gia đình sống tạm, trà Long Tỉnh, chỉ mời ngại uống được một chén!”

“Tiểu hoàng thúc. . .”

Các ám vệ bị diễn xuất tỉ mỉ của Thái tử thuyết phục, đồng thời cảm thán chủ tử nhà mình keo kiệt, chao ôi, keo kiệt... Tài sản trên danh nghĩa của chủ tử có thể cho Thái tử điện hạ uống Tây Hồ Long Tỉnh mấy đời!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bỏ Vương Chính Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Q1. Chương 67: Chó cắn Hạo Tử (1)

Tuyệt Nhất đã biết Dạ Tử Huyền ở đâu, vận khinh công bay thẳng đến chỗ cần đến, quả nhiên, xa xa nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn đang ném đá vào hồ. Nhẹ nhàng đáp xuống, thả chậm bước chân, hết sức chuyển chủ nhìn nữ tử như hòa làm một cùng sắc trời, tình khiết và tốt đẹp.

“Ồ, sư phụ, người tới rồi!”

Tâm tình của Dạ Tử Huyền đúng là tốt lên rất nhiều, quay đầu lại nhìn Tuyệt Nhất, nụ cười vui vẻ nở trên gương mặt đáng yêu, vượt nhẹ qua trái tim không gọn sóng của Tuyệt Nhất.

“Ừ”, thanh âm rất nhẹ, không cẩn thận nghe, căn bản nghe không thấy: “Vương phi, tâm tình tốt hơn rồi sao? Thực ra chủ tử cùng Mị Ảnh không phải như người nghĩ!”

Chủ tử giữ mình trong sạch nhiều năm, tuy không chạm qua nữ nhân, nhưng tuyệt đối không phải đoạn tỵ; còn Mị Ảnh mỗi ngày ở thanh lâu, nữ tử đi theo hán ta không có một ngàn, cũng có tám trăm, cho nên, không thể nào có ham mê đó.

“Hừ, ngại không được nói tốt thay bọn họ, bỏ Vương phi tận mắt nhìn thấy chẳng lẽ là giả?” Nhắc tới Hiền Viên Đình, cổ lửa giận trong lòng nàng nhịn không được muốn phun ra, thật vất vả mới không chế được lửa giận, hít sâu mấy lần, sau đó cười hi hi nhìn Tuyệt Nhất: “Sư phụ, ngại tìm ta có việc?”

Nàng không tin chủ tử cùng Mị Ảnh, trong lòng Tuyệt Nhất không biết nên thấy buồn bã hay là vui vẻ, nói chuyện vẫn lạnh lẽo như trước: “Ừ, Thái tử tới, muốn đến xin rượu uống, chủ tử đã từ chối, nhưng Thái tử kiên trì không đi, cho nên muốn mời ngại qua đó!”

“Hiền Viên Hạo đến xin rượu uống?” Ở trong lòng nhanh chóng nghĩ đối sách, rượu này không phải tặng không: “Ừm, biết rồi, lập tức đi qua!”

Ngày hôm đó ở bờ sông ngơoi còn nợ ta một ân tình? Bây giờ còn muốn đến xin rượu uống, trên đời này làm gì có nhiều bữa ăn miễn phí như vậy! Dạ Từ Huyền vận khinh công bay về phòng, dẫn theo Đa Đa, tin tưởng số tiền kiếm được từ rượu sẽ dễ như trở bàn tay! Ha ha, nàng thật sự quá thông minh!

“Tiểu thư, người làm như vậy có tốt không?”

Thúy Nhi nghe được lời Dạ Từ Huyền dạy cho Đa Đa, sợ tới mức run cầm cập, lá gan tiểu thư quá lớn, gọi thẳng tên húy của Vương gia không nói, còn dám đục khoét Thái tử, quan trọng tương lai Thái tử là hoàng thượng!

“Câm miệng!” Dạ Từ Huyền trợn mắt nhìn nha hoàn đang ngăn cản nàng, vuốt vuốt bộ lông dài của Đa Đa, còn dùng gương mặt nhỏ nhắn cọ lên mũi Đa Đa, sùng ái hỏi: “Bảo bối, có nhớ kỹ hay không?”

“Ô ô ——” Đa Đa cực kỳ thông minh đáp lại nàng hai tiếng, giống như đang nói: Chủ nhân yên tâm, đặt ở trên người ta đi!

“Ừm, thực ngoan, buổi tối bổn tiểu thư tự mình làm đồ ăn ngon cho ngơoi!”

Vì thế, một người một chó đi về phía thư phòng, Thúy Nhi đứng gốc cả buổi, rốt cục từ trong run rẩy tìm được bản thân, cất bước chạy đi, tiểu thư tuyệt đối không nên gây ra chuyện phiền phức gì nữa!

“Ây da, Hiên Viên Hạo Từ ngơoi tới rồi?”

Dạ Từ Huyền lôi kéo con chó, một cước đá văng cửa thư phòng, liền nhìn thấy Hiên Viên Hạo, cười vui vẻ chào đón hảo hữu. Một cước kia giống như đá lên trên người Hiên Viên Đình, trán hắn có một giọt mồ hôi lớn chảy xuống, con giận của tiểu nha đầu còn chưa có tiêu hết!

“Huyền. . . Hắc hắc, tiểu hoàng thân tốt!”

Hiên Viên Hạo Từ? Trí nhớ của Huyền Nhi đúng là rất tốt, bí danh hai năm trước của bản cung vẫn nhớ rõ như thế, còn tưởng rằng nàng thay đổi, chẳng qua là trở nên to gan hơn mà thôi!

“Rất khỏe! Không biết tìm ta có chuyện gì?”

Nét mặt Dạ Từ Huyền như thường nhìn hắn ta hỏi, khiến cho hiện tại hắn ta không được tự nhiên, còn có chút không mở miệng được!

“Vương phi, Thái tử chất nhi nói, nhớ rượu nàng ừ!” Hiên Viên Đình cười nịnh nọt, ở trước mặt tiểu nữ nhân này, hắn đã mất phương hướng của mình! Cố gắng lấy lòng nàng, giúp nàng kiếm được tiền, đây là nhiệm vụ hàng đầu!

“Đúng vậy đúng vậy!” Hiên Viên Hạo cũng thuận theo, vội vàng gật đầu đáp, ôi, việc tòi phụ hoàng ám chỉ thật sự rất khó khăn!

Không biết Dạ Từ Huyền giả vờ không hiểu, hay là không hiểu thật, nhìn Hiên Viên Hạo rồi quay sang nhìn Hiên Viên Đình, sau đó mặt mày khó xử nói: “Chắc là ngơoi không biết, rượu lần trước chỉ còn một vỏ, hơn nữa hiện tại tiết trời đã qua, không có nho. Thừa lại tí xú, ta đã dự định đưa cho tữu lâu Tuyệt Vĩ”.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bổn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Q1. Chương 67: Chó cắn Hạo Tử (2)

Dứt lời, lộ vẻ khó xử nhìn Hiên Viên Hạo, Thái tử, ngơoi không thể khiến bổn Vương phi làm ngơoi không giữ chữ tín!

“Tiểu hoàng thân, chia một chút là được!” Hiên Viên Hạo xị mặt xuống, mở miệng, mắt mặt thì cứ mất mặt đi!

“Thái tử —— “

“Gâu gâu gâu. . .” Vốn Đa Đa đang yên tĩnh nằm trên mặt đất, đột nhiên xoay một cái đứng lên, nhìn Hiên Viên Hạo sủa inh ỏi, thiếu điều xông lên cắn một trận.

“A —— tại sao lại có chó?” Đừng nghĩ Hiên Viên Hạo hắn không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ duy nhất một loại súc sinh là chó, hiện tại có một con chó lớn cao tới bắp đùi hắn ta, thật dọa chết ngơoi!

“Đây là Đa Đa, hoàng thượng ngự ban!” Dạ Từ Huyền làm bộ hoảng sợ giải thích với hắn ta, sau đó nói ám hiệu với Đa Đa: “Vương gia —— chàng xem làm thế nào mới tốt?”

Dự định đưa cho tữu lâu Tuyệt Vĩ? Tại sao hắn lại không biết gì hết? Tiểu nha đầu này lại muốn đào hố gom tiền! Hiên Viên Đình giả bộ đắm chiêu, khó

xử: “Thái tử, người xem —— “

Trời à, vừa mới nói xong, Đa Đa liền xông về phía Hiên Viên Hạo, há to miệng xé áo bào của hắn ta, như là nổi điên.

“A —— cắt ngay —— cắt ngay —— cứu mạng —— cứu mạng...”

Một tiếng “Thái tử” của Hiên Viên Đình, lần thứ hai ám hiệu cho Đa Đa, xông về phía Hiên Viên Hạo cắn xé, tuy rằng chỉ xé rách quần áo, nhưng vẫn làm cho Hiên Viên Hạo sợ chết khiếp. Vốn có thể một tát đánh bay con chó dữ, nhưng đó là chó ngự ban, lại không thể xuống tay, thật sự là giận mà không dám nói gì!

Trong phòng quanh quẩn tiếng kêu cứu mạng của Hiên Viên Hạo, đôi vợ chồng vô lương dùng khẩu hình nói: Chó cắn Hạo Tử! Hiên Viên Đình giật giạt khóe miệng, trong lòng lại mừng rỡ, nha đầu này mưu ma chước quỷ thật nhiều! Chuyện chó cắn Hiên Viên Hạo, sợ là có tiếng lóng!

“Vương gia, thực xin lỗi, khiến chất nhi bị sợ hãi!” Dứt lời, Đa Đa lại khôi phục yên tĩnh, đóng cửa thân thể to mọng đi trở về cạnh Dạ Tử Huyền, ngoan ngoãn nằm sấp xuống!

Đáng thương cho Hiên Viên Hạo ngoại bào đã rách tả tơi, thật là mất mặt! Không còn chó dữ truy đuổi, tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, thở hổn hển!

“Hiên Viên Hạo Tử, người không có chuyện gì chứ?” Dạ Tử Huyền cao thấp đánh giá một vòng, có ba phần thất lòng hỏi.

Hiên Viên Hạo khoát tay, ở trong lòng than thở, lần sau coi như phụ hoàng có kẻ đao lên cổ hắn, hắn cũng sẽ không đi! Nếu không bị cắn chết, cũng bị hù chết tươi!

“Tiểu hoàng thân, rượu của người bán cho tửu lầu Tuyệt Vị bao nhiêu tiền?”

“Hai ngàn hai!” Đồ vật mà có tiền cũng không mua được, giá tiền không phải do nàng định đoạt sao: “Hai ngàn hai một bình, một tiểu đàn có thể làm ra năm bình!”

Giá trên trời! Tiểu hoàng thân, có phải người muốn chôn sống cháu ruột của mình hay không? Hiên Viên Hạo quay đầu, dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn Hiên Viên Đình: Tiểu hoàng thúc, người nói một tiếng đi!

“Hạo Nhi, rượu này quả thực rất đắt, ở toàn bộ Hoa Hạ, chỉ có mình tiểu hoàng thân người biết ủ, hơn nữa hiện nay chỉ có một vò! Một tiểu đàn!” Mỗ Vương gia xấu bụng khi nói chuyện mặt không đỏ tím không đập mạnh, tuy rằng chỉ có mình Huyền Nhi biết sản xuất, nhưng hắn dám đánh cược, trong tay Huyền Nhi tuyệt đối không chỉ có một vò!

“Huống hồ bốn Vương phi không thể cho người, người nên biết, làm trái điều ước phải bồi thường ngàn lượng gấp hai lần!” Dạ Tử Huyền ở một bên nghe Hiên Viên Đình nói xằng nói bậy, nhin không được châm thêm dầu!

“Tiểu hoàng thân, đây là ngân phiếu hai vạn hai, người bồi thường cho chương quỹ tửu lầu Tuyệt Vị đi, nói rượu này bản Thái tử muốn!”

Hiên Viên Hạo từ trong lòng móc ra một xấp ngân phiếu đưa cho Dạ Tử Huyền, mỗ nữ tham tiền nội tâm kích động, sắc mặt có chút khó xử nhận ngân phiếu nói: “Được rồi, vậy ta cố gắng nói cùng chương quỹ, trước cung ứng cho bọn họ rượu trái cây khác!”

“Cám ơn hoàng thân, cám ơn hoàng thúc!” Hiên Viên Hạo bật cao ba trượng, thật sự quá tốt, hoàn toàn không nghĩ tới đây là cái bẫy do đôi vợ chồng vô lương bố trí.

“Tuyệt Nhất, đem vò rượu đó đưa đến Đông cung cho Thái tử!”

“Gâu gâu gâu...”

Đột nhiên, Đa Đa lại nhảy tới tát Hiên Viên Hạo, Hiên Viên Hạo sợ tới mức sắc mặt khản trương, lắc mình bay ra ngoài: “Tiểu hoàng thúc, tiểu hoàng thân, chất nhi cáo từ!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chương 68: Nàng lại không chết

“Huyền Nhi, nàng muốn đi đâu?”

Nhìn thấy Dạ Tử Huyền quyết tuyệt xoay người, mí mắt cũng không thèm nâng, trái tim của hắn lộp bộp đau. Diễn cũng đã diễn cùng nàng, tiền cũng đã lừa, tiểu tử kia cũng bị nàng thả chó cắn, tại sao vẫn còn chưa nguôi giận? Chẳng lẽ con chó đó thật sự quan trọng như vậy sao?

“Trở về ừ rượu, kiếm tiền!” Dạ Tử Huyền không có xoay người, không mẫn không nhạt nói, còn giờ tay phải lên quơ quơ ngân phiếu trong tay với hắn.

Nhìn bóng lưng nàng đi xa, cảm thấy rất đau đầu, coi như mấy ngày nay ngược đãi con chó háo sắc đó, cũng không đến mức muốn hắn đường đường là thân vương phải đi xin lỗi con chó đó chứ! Không được, hắn tuyệt đối không thể vứt bỏ mặt mũi. Nàng thích bạc như vậy, hắn đưa cho nàng thì được rồi, còn có...

Cung Phụng Minh!

Hoàng hậu nương nương cao quý đoan trang ngồi trên cao, bộ quần áo màu hồng bao bọc dáng người uyển chuyển, trên đầu cài trâm phượng Cửu Vĩ giống như Phượng Hoàng sau khi được hóa trùng sinh, trông rất sống động. Qua tuổi ba mươi, bảo dưỡng vô cùng tốt, như là cô nương hai mươi; cổ áo kéo mở, da thịt ở cổ trơn bóng như dương chi, trắng nõn nhẵn nhụi; trang điểm thêm chút phấn, kiều nhan áp đảo ba ngàn mỹ nhân hậu cung, lúc này giữa lông mày bà ta mờ mờ có một cỗ lệ khí, đôi mắt lộ ra nồng đậm hận ý.

“Àm”, tay ngọc trắng thuần vũ lên tay vịn tháp quý phi, dọa Cửu Công chúa và Hạ Tuyết ngồi phía dưới nhảy dựng.

Lệ khí giữa hai hàng lông mày của Hoàng hậu càng ngày càng nặng, trong mắt không thể che giấu được lửa giận và lòng đố kỵ, ánh mắt hung ác cùng thanh âm nắm chặt tay ngọc vang lên khanh khách, làm gì có nửa điểm uy nghi của mẫu nghi thiên hạ, ở trong mắt người khác chính là một ác phụ.

“Tại sao con tiện nhân đó còn chưa chết, còn sống rất tốt? Há?” Ánh mắt hung ác của Hoàng hậu bắn về phía Hạ Tuyết, Hạ Tuyết sợ tới mức khuôn mặt nhỏ tái nhợt, nếu không phải giờ phút này đang ngồi, rất có thể sẽ co quắp ngã trên đất.

“Sao không trả lời bản cung? Lúc đó không phải nói không có chút sơ hở nào sao? Vậy tại sao bây giờ tiện nhân đó còn sống vui vẻ, xác chết vùng dậy?” Ngừ khí hùng hổ dọa người, lời nói ác độc, cực kỳ lạnh lẽo giống như băng tuyết khắc nghiệt mùa đông, đâm vào lòng người đau đớn.

“Mẫu hậu —— “

“Câm miệng!”

Hiên Viên Tĩnh vốn định cầu tình thay Hạ Tuyết, vừa mới mở miệng, đã bị Hoàng hậu ngăn cản. Nhìn dáng vẻ gầy yếu đáng thương của biểu tỷ, hiện tại nàng ta càng thêm hận không thể xé nát Dạ Tử Huyền. Cũng phải, vậy mà tiện nhân kia lại không chết? Rất kỳ quái!

Chẳng lẽ...

“Cô cô, sau khi biểu muội đắc thủ, đã cho ta một ánh mắt. Sau đó chúng ta cũng đã xác nhận qua, nhưng mà Tuyết Nhi thật sự không biết vì sao lại như vậy, chẳng lẽ... Chẳng lẽ bọn họ không có viên phòng, hơn nữa quả thật Dật Vương gia giống như lời đồn trên phố?”

Hạ Tuyết thật vất vả tìm về chính mình, run rẩy nói rõ tâm tư của mình, nhưng lại lọt vào sự phản bác của Hoàng hậu!

“Không thể nào!” Hoàng hậu bình bình tức giận trong lồng ngực, uống một ngụm trà hoãn lại nói: “Cơ sở ngầm trở về báo cáo với bản cung, quả thực hai người đã viên phòng, bọn họ tận mắt nhìn thấy! Đêm đó ngay cả giường đều sụp!” Hoàng hậu hoàn toàn không kiêng kị trước mặt là hai nữ tử chưa lấy chồng, Hạ Tuyết và Hiên Viên Tĩnh nghe xong đã sớm mặt đỏ tới mang tai!

“A —— biểu tỷ, không phải tỷ nói độc kia. . . .!” Hiên Viên Tĩnh đột nhiên nghĩ tới lời Hạ Tuyết nói: Viên phòng sẽ chết! Nhưng mà mẫu hậu nói đã viên phòng, tại sao lại không chết?

“Tuyệt đối không thể nào, hắn không thể gạt ta!” Hạ Tuyết mở to hai mắt đâm lẹ, kích động lắm lắm, đồng tử nháy mắt phóng đại mấy chục lần, trên gương mặt như hoa như ngọc che kín dữ tợn và sợ hãi.

“Tuyết Nhi, độc bí ẩn như vậy, rốt cuộc là người phương nào đưa cho ngươi?” Hoàng hậu thấy cảm xúc của nàng ta có chút không khống chế được, hơn nữa nghe khẩu khí nàng ta người cho nàng ta độc là người tin cậy, không khỏi đề thấp giọng hỏi, muốn tìm hiểu là ai cho nàng ta!

“Cô cô, Tuyết Nhi không thể nói, Tuyết Nhi đã thề, bất luận như thế nào cũng sẽ không khai ra hắn!” Người kia vốn nên chết rồi, các người sẽ không hi vọng hắn còn sống, hắn cũng không muốn để các người biết hắn còn sống.

“Không được, ta phải hỏi hắn, tại sao lại như vậy!” Hạ Tuyết kích động lao đi, lại bị ám vệ của Hoàng hậu ngăn lại.

“Tuyết Nhi, ngươi quá kích động rồi!”

Hạ Tuyết giống như đột nhiên hiểu rõ cái gì, lau nước mắt, khôi phục bộ dáng ôn nhu lúc trước, sau khi dịu dàng cúi đầu với Hoàng hậu, phát tay áo rời đi.

“Người đâu, đi theo nàng, có động tĩnh gì, lập tức trở về hồi báo!” Dứt lời, một bóng đen bay ra ngoài, Hiên Viên Tĩnh chỉ cảm thấy trước mắt có màu đen thoắt qua, tốc độ kia thật sự nhanh đến mức con mắt khó có thể bắt giữ.

“Mẫu hậu, tiện nhân kia hại chết biểu ca, lại ở trên tiệc mừng thọ Hoàng tổ mẫu nhục nhã biểu tỷ, còn khắp nơi làm khó Tĩnh Nhi, mẫu hậu, người phải làm chủ cho chúng con!”

Gương mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay của Hiền Viên Tĩnh đầy nước mắt, nàng ta chỉ muốn tiện nhân thích cướp sự yêu thương của cha với mình từ nhỏ chết đi, sớm quên sạch mỗi lần đều do chính bản thân bởi lòng tim vết, Hạ Liễu chết cũng là trừng phạt đúng tội, sai lầm của mình lại ném ra sau đầu, trong mắt đều là thù hận nồng đậm.

Hoàng hậu ngoắc ngoắc tay với nữ nhi bảo bối, Cửu Công chứa chậm chạp bước tới gục trong lòng bà ta, càng khóc càng thương tâm, Hoàng hậu vuốt ve đầu nàng ta, độc ác nói: “Tĩnh Nhi yên tâm, nàng cùng mẫu thân tiện nhân của nàng cướp đi tất cả mọi thứ, mẫu hậu sẽ làm cho nàng trả lại gấp trăm lần!”

“Ừm, mẫu hậu tốt nhất!” Nín khóc mỉm cười, kiêu diễm trong mắt lại lộ ra vẻ độc ác, đắc ý!

“Người đâu —— “

Phòng bếp phủ Dật Vương!

“Vương gia, người. . .” Tại sao lại tới nữa? Phụ trách phòng bếp Điền thúc nhìn thấy Hiền Viên Đình lại đích thân tới nhà bếp, muốn nói lại thôi, nhà bếp này mấy ngày hôm trước bị Vương gia đốt, vẫn chưa có hoàn toàn khôi phục hình dáng ban đầu!

Hiền Viên Đình nhìn thấy bộ dáng nom nớp lo sợ của ông ta cũng không tức giận, nhàn nhạt lườm bọn họ một cái, phát phát tay: “Đều đi xuống đi!” Hắn không đến làm sao mà nấu cháo cho nha đầu?

“Dạ!”

Chủ nhân đã lên tiếng, cho dù biết rõ một lát nữa nhà bếp sẽ bị đốt cháy, vẫn không có lựa chọn nào khác nên vẫy vẫy tay với những người trong bếp.

“Lão nô cáo lui!”

Thanh tràng xong, Tuyệt Nhất ôm kiểm lùi đến cửa nhà bếp, trên mặt không chút biểu cảm. Hiền Viên Đình nhìn chằm chằm nguyên liệu nấu ăn trong bếp nửa ngày, đắc ý nở nụ cười, ngón tay trắng như rễ hành lấy hai cây hành, cầm một miếng gan heo đâm máu, còn có gừng, tỏi cùng một ít củ cải...

Chỉ chốc lát sau, Tuyệt Nhất nghe trong nhà bếp truyền ra tiếng “Leng keng thùng thùng”, chắc là chủ tử đã bắt đầu làm. Có vẻ như lần này thành thạo hơn so với lần trước!

“Khụ khụ. . . Sư phụ, phòng bếp cháy sao?”

Dạ Tử Huyền vì khao thưởng cho con chó thông minh kia, đang chuẩn bị xuống bếp làm cơm chiên cho nó, kết quả vừa đi vào sân, liền bị khói đặc sặc đến mức nước mắt chảy ròng ròng, mà nàng mơ mơ hồ hồ nhìn thấy Tuyệt Nhất lại đứng ở cửa nhà bếp, nơi khói đặc nhất!

“Tham kiến Vương phi!”

Tuyệt Nhất thấy nàng khó chịu, trong nháy mắt đi đến trước mặt nàng, xuất phát từ lễ tiết cung kính mở miệng nói, sau đó dùng tay áo thay nàng xua tan khói.

“Những thứ hư lễ này sau này ta không muốn nghe lại, người nói thử xem, bên trong làm sao vậy?” Dạ Tử Huyền che miệng mũi hỏi, cháy nhà làm sao lại không chữa cháy!

“Là Vương gia!”

“Cái gì?” Dạ Tử Huyền khiếp sợ, nam nhân mười ngón tay không dính nước lại vào nhà bếp làm cái gì? Chén cháo than đen ngày đó còn chưa hết mơ tưởng, hôm nay còn muốn mất mặt xấu hổ lần nữa?

“Vương gia nói, muốn làm cho người một chén cháo giống như lúc trước!”

Tuyệt Nhất dứ lời, ở tại chỗ chỉ nghe được một tiếng “Tên ngốc”, trước mắt đã không còn bóng dáng của nàng. Tuyệt Nhất cười khổ, không cần đoán, nàng đã vào nhà bếp, chủ tử trong lòng nàng chung quy không giống nhau, chỉ là nàng không biết thôi!

“Hiền Viên Đình —— “

Nam nhân đưa lưng về phía nàng sững sờ trong nháy mắt, xoay người lại, gương mặt vốn nên sạch sẽ không có khuyết điểm, giờ phút này bản giống một con mèo hoa, làm gì có tí tẹo hơi thở nho nhã bình thường, kinh ngạc qua đi, lộ ra nụ cười tươi như ánh mặt trời: “Huyền Nhi —— “

“Đồ ngốc!”

Dứ lời, nàng đã nhào vào trong ngực hắn, hai tay ôm lấy vòng eo gầy gò của hắn. . .

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

